

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



GYM JUNKIE

TL SWAN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımdan birini yazmak için bir ordu gerekir ve ben dünyadaki en iyi orduya sahibim.

Yazı ekibime, anneme, Vicki, Am, Rachel, Lisa K, Nicole, Lisa D, Nadia, Charlotte, Jane ve Jodie'ye: teşekkür ederim. Kitaplarımın her taslağını okumak için harcadığınız saatlerce ve saatlerce çalışmayı ne kadar takdir ettiğimi bilemezsiniz. Her şeyi defalarca yeniden yazıyorum ve yorucu olduğumu biliyorum ve birkaç günde bir bölümleri damlatmak hepimizi çıldırtıyor olmalı.

Kurgu ekibim Victoria ve Virginia'ya, bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. İkinize de sahip olduğum için çok şanslıyım.

Linda'ya ve Foreword'daki halkla ilişkiler ekibime: benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Geçen yıl yeni bir arkadaş edindim ve senarist olma hayallerimde beni ileriye doğru itiyor. Teşekkürler, Rena. Sen benim meleşimsin.

Hang Lee'ye, dünyanın kapak tanrıçası. Her seferinde başarıyorsun. Artık sana sadece resimleri veriyorum ve sen ne yapacağını biliyorsun. Yeteneğin hayatımı çok kolaylaştırıyor. Teşekkür ederim.

Swan Squad'daki kızlarıma, harikasınız ve beni her gün güldürüyorsunuz. Yalnız yazarlık günlerinde beni ayakta tutan şey sizin desteğiniz.

Kitaplarımdan birini indiren her bir kişiye çok teşekkür ederim ve hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Daha fazla yazabilmem için bu yıl üç ergen çocuğumuza bakmak üzere emekli olan güzel kocama.

Siz olmasaydınız, güzel çocuklarım olmazdı. Bu muhteşem hayatı yaşayamazdım ve kesinlikle aşk hikayeleri yazamazdım... çünkü gerçek aşkın gerçekten var olup olmadığını bilemezdim.

Sen benim
sebebimsin.
Seni seviyorum.
xoxox

Spor
Salonu
Keşi

T L Swan

Telif Hakkı 2018 T L Swan
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu e-kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdakiler de dahil olmak üzere, grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez

Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi ile çoğaltılamaz. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve şarkı sözleri ilgili şarkı yazarları ve telif hakkı sahipleri.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>

T L SWAN'IN KİTAPLARI

Stanton Adore #Stanton kitap 1

Stanton Unconditional #Stanton kitap 2

Stanton Completely #Stanton kitap 3

Stanton Bliss #Stanton kitap 4

Beni Bul Alastar #Alastar kitap 1

Kurtar Beni Alastar #Alastar 2. kitap (çok yakında)

Birlikte Oynayın

Dr. Stanton #Dr. Stanton kitap 1

Dr. Stanton Sonsöz #Dr. Stanton 2. Kitap Marx Girl

Gym Junkie #Marx'ın Adamları kitap 1

Anastas

Bay Masters #Bay kitap 1

Bay Spencer #Bay kitap 2 (çok yakında)

The Fireman Next Door #Uniform kitap 1 (yakında) Escape Girl

(yakında)

GRATITUDE

Müteşekkîr olma niteliği: iyilik için takdir göstermeye ve iyiliğe karşılık vermeye hazır olma.

Spor Salonu Keşi

T L Swan

Önsöz

Yaşlı kadın önümde yürürken kalçalarının salınışını ve şık, gümüş rengi saçlarını savuruşunu izliyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Umarım ben de onun yaşına geldiğimde böyle küstah olurum. Hayatının baharında görünen yaşlı bir insan gördüğümde her zaman büyülenmişimdir.

Onları bu kadar mutlu eden ne?

Neden bazı insanlar hayatlarında neşe içinde dans ederken, diğerleri sınırlı zamanlarını ölüme hazırlanmaktan başka bir şey yapmadan geçiriyor?

Son zamanlarda zihnim, geceleri beni uyanık tutacak kadar bu düşüncelerle bulanıklaştı. Boşluğa bakıp hayatın sorularını düşünürken kahvemi yudumluyorum.

Hayatın anlamı nedir?

Bu sorunun dikkatsizce ortaya atıldığını çok sık duyarsınız, ancak son zamanlarda bu soru bende daha derin bir düzeyde yankı buldu. Şimdi anlıyorum. Neden bu kadar çok insanın aynı soruyu sorduğunu anlıyorum çünkü ben de cevabı merak ediyorum. Hangi yaşta bunu çözmem gerektiğini merak ediyorum.

Mutluluk tam olarak nedir?

Alışveriş merkezi bugün çok kalabalık ve birdenbire elimle durduruluyorum. Simon'ın neye baktığını görmek için arkamı döndüm.

"Bunu beğendin mi?" diye soruyor camın arkasından sergilenen elmaslara bakarken.

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor. Yine mi bu? "Simon." Bunu nasıl güzelce ifade edeceğimi bilemediğim için kaşlarımı çatıyorum. "Nişan yüzüğü istemiyorum."

Gülümsüyor, önündeki mücevherler dikkatini dağıtıyor. "Tabii ki biliyorsun. Bütün kadınlar bir gün evlenmek ister."

Derin bir nefes veriyorum. Neden o kadar da ince olmayan ipuçlarını hiç almıyor? "Ben çok gencim."

Simon beni kollarının arasına alıyor ve bana gülümsüyor. O kadar yaramaz ve yakışıklı görünüyor ki, ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Kollarımı omuzlarına doladım. "Ben de seni seviyorum."

"Şey..." Kaşlarını kaldırıyor. "Beni mutlu etmek istemiyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun." Sırıttıyorum

"Öyleyse, evlen benimle."

Yine kaşlarımı çatıttım. Bu sefer, bu konuda konuştuğu diğer tüm zamanlardan farklı görünüyor. "Ciddi misin?" diye soruyorum.

"Ölümçül."

Göğsüm sıkışıyor ve aynı anda midemin derinliklerinden panik yükseliyor. Simon'ı seviyorum. Simon'ı her şeyden çok seviyorum ama on beş yaşımızdan beri birlikteyiz. Her zaman normal gençlerin büyüdülerinde yaptıkları gibi yol boyunca ayrılacağımızı varsaydım. Çocukluk aşkımla sonsuza kadar birlikte olmayı hiç ama hiç düşünmedim. Sonunda ayrıldığımız zaman için hep planlarım vardı.

Bir ayrılık planı da
diyebilirsin. Himalayalar'a
tırman.

Antarktika'yı keşfedin.

Ejderhalarla kılıçla savaşın.

Normal olmaktan başka bir şey yap.

Ne yazık ki, belki de hayatım böyle gitmeyecek.

Simon'a bakıyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Umutlu ve gözleri o kadar çok sevgiyle dolu ki midemde derin bir batma hissi oluşuyor.

Suçluluk duygusu.

Bu güzel adam bana iyilikten başka bir şey yapmadı ve beni çok seviyor ve bütün gece, her gece düşündüğüm tek şey onsuz seyahat etmek istediğim yerler.

Arkadaş yok, erkek arkadaş yok, beklenti yok. Sadece ben.

Suçluluk duygusunun iğrenç tadı içime işliyor. Neden böyle hissediyorum? Nefret ediyorum

o.

Gözlerim gözlerini ararken onu dudaklarından usulca öpüyorum. "Bunun hakkında konuşalım

bu gece, bebeğim."

"Daha fazla bekleyemem. Sana karım olarak ihtiyacım var... şimdi." Sahte bir gülümseme.

Lütfen, beni seçim yapmak zorunda bırakma.

Onu kaybedemem. O iyi bir adam. En iyisi. Gitmesine izin verirsem hayatımın sonuna kadar pişman olacağımı biliyorum.

"Şimdi mağazaya girelim ve üzerinizde deneyelim. Hangisini istersen seçebilirsin." Elimi tutup beni kuyumcuya çekmeye çalışıyor ama olduğum yerde donup kalıyorum ve geri çekiliyorum.

"Hayır."

Yüzünü bana dönüyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Ne demek hayır?"

"Yani..." Bir an tereddüt ediyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Yani bugün yüzük denemek istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Çünkü canım istemiyor." Öfkem yükselmeye başladı. Beni böyle korkutmaya nasıl cüret eder? Bugüne kadar bunu doğru düzgün konuşmamıştık bile. Yani, elbette, ima etti, ama bir ima, nişan yüzüklerini gerçekten denemekten çok uzaktır.

"Ben biliyorum," diyor, sesi kısık.

Çenem meydan okurcasına yükseliyor. "Ben de sana istemediğimi söyledim." Ondan uzaklaşıp arabaya doğru yürüyorum.

Gitmek istemiyorum ama nişan yüzüklerini daha fazla denemek istemediğimden de eminim.

Saat sabahın 3'ü ve ben 3:01'e ilerleyen saate bakıyorum.

Simon'ın yumuşak nefes alışının sesi, kaybedeceklerimi sürekli hatırlatıyor.

Oda karanlık, büyük meşe ağacının gölgesi duvar boyunca sallanıyor. Ara sıra açık pencereden gelen bir cereyan perdeleri yakalıyor.

Neden bu kadar genç tanışmak zorundaydık ki?

Peki ben neden böyle hissediyorum? Eğer nedenini anlarsam, belki o zaman sorunun üstesinden gelebilirim.

Başka biriyle birlikte olmak istediğimden değil, çünkü istemiyorum. Başka bir erkekle birlikte olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum, öyleyse neden çok çok uzağa kaçmam gerektiğini hissediyorum?

Keşke kendi ayaklarımın üzerinde durmak için biraz zamanım olsaydı, anlıyor musunuz? Kendi kararlarımı ve seçimlerimi yapmak, istediğim yere, istediğim zaman seyahat etmek. Sadece on iki aya ihtiyacım var. İki yıl önce bu özgürlüğe sahip olsaydım şimdiye kadar çoktan aşmış olurdum.

Simon bana on iki ay verir mi?

Ondan bana on iki ay yalnız kalma izni vermesini, sonra tekrar buluşup nişanlanmayı, yuva kurmayı ve sonsuza dek mutlu bir hayat yaşamayı isteyebilir miyim?

Hayır, bu çok bencilce. Ondan bunu isteyemem. Bu adil olmaz.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bunu benim için yapar mıydı?

Ya başka biriyle tanışıp deli gibi aşık olursa? Bunu kaldıramazdım. Simon'ın ben olmayan birini sevmesini izleyerek hayatıma devam edemezdim.

Sevdiği kişi benim; birlikte olması gereken kişi benim. Bu aptalca bir fikir. Tabii ki başka biriyle tanışacak. O muhteşem ve zeki biri. Onun gibi genç ve gelecek vaat eden bir anesteziist kapılırdı.

Aceleyle yataktan kalkıyorum, banyoya gidiyorum, ışığı açıyorum ve aynadaki yansıma bakiyorum. Onu kaybetme düşüncesi kalbimi hızla çarpıtıyor.

"Kes ş u n u ," diye fısıldıyorum kendime. "Bunu m a h v e t m e . O çok güzel. Onunla evlen ve bu aptal saçmalığı unut."

Uykusuz beşinci gün.

Yan yatıyorum ve saatin 3:23'ü göstermesini izliyorum. Yastığım gözyaşlarımdan ıslanmış. Simon ve ben bütün hafta kavga ettik ve şimdi benimle konuşmuyor.

Ya onunla evlenmem ya da gitmem için beni köşeye sıkıştırıyor.

Bir karar ver.

Cehennemin eşiğindeymişim gibi hissediyorum çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum ve bu konuda kendimi hasta hissediyorum. Ondan on iki ay ara vermesini isteyeceğim. Dürüst olmalı ve ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemeliyim. Onu umutsuzca seviyorum ama kendimi keşfetmek için bu zamana ihtiyacım var. Aklımın bir köşesinde onu kaybedebileceğimi biliyorum ve eğer kaybedersem hayatımın geri kalanını kırık bir kalple, vermek üzere olduğum karardan pişmanlık duyarak geçireceğim.

Başka birini asla sevemem. Simon benim ruh eşim.

Ama eğer gitmezsem, hayatımın geri kalanını gitmiş olsaydım ne olurdu diye düşünerek geçireceğim.

On iki ay sonra sana geri döneceğim aşkım ve umabileceğin en iyi eş olacağım.

Sana söz veriyorum.

Bölüm 1

8 ay sonra

Brock

"Günaydın." Geniş ofis alanına doğru yürürken gülümsüyorum. Beş masadan oluşan iki sıra bir ana salonda yer alıyor. Burada bir faaliyet kovanı var ve işlerimizin çoğu burada yapılıyor. Bir koridorun sonunda, sağda, banyo ve depolarla birlikte benim özel ofisim var. Cindy resepsiyonda çalışıyor ve Jesten ve Ben dışında benim için çalışan diğer adamlar henüz gelmedi.

Şirketim Marx Güvenlik ve biz özel dedektifleriz. Benim için çalışan adamların her birinin silahlı kuvvetlerde ya da polis teşkilatında geçmişi var. Hepsinin bir yükü var, bu kesin, ama aynı zamanda çok da sertler, ihtiyacım olan şey de bu. Şu anda on kişiyiz, yakında Amerika Birleşik Devletleri'nden üç kişi daha bize katılacak. Özel vakaları üstleniyoruz ve hükümet ya da bizi karşılayabilecek kadar parası olan müşteriler tarafından istihdam ediliyoruz. Çok az sivil bunu yapabiliyor ama biz diğerlerinin alamadığı sonuçları alıyoruz ve her kuruşuna değiyoruz.

"Selam," diye selamlıyor beni Jesten telefonuna bakarken.

"Merhaba Brock," diye mırıldanıyor Cindy, öne doğru eğilip dirseklerinin üzerine dayanarak bilgisayarının başında sırtlıyor.

Gülümsemeye zorluyorum ve onun yanından geçip ofisime girerken başımı öne eğiyorum. Onu işe almanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Daha o ağzını açmadan anlamıştım. Güzel, genç ve bir o kadar da baştan çıkarıcı olan Cindy, masamdaki mesai sonrası toplantı için yürüyen, konuşan bir tarif. Şansına, işimi çok ciddiye alıyorum ve aç aletimle şimdi onu mahvetmek için çok çalıştım. Zaten vermek zorunda olduğum şeyi alamazdı. Kötü bir kız gibi davranıyor ama ben onun tipini biliyorum. Benim zevkime göre fazla saf. Zavallı aptal şimdi

Her gün açıkça bana bayılıyor ve söylemeliyim ki bu çok sinir bozucu. Bir gün ona ne kadar çok olduğunu söyleyeceğim. Çantamı masama bırakıyorum ve ofisime bakıyorum. Düzenli, modern ve iki kız kardeşim Natasha ve Bridget tarafından dekore edilmiş. Burası artık benim mutlu yerim. Donanmada görevliyken, bu işi açma hayali uzun süreli görevlerim boyunca beni ayakta tutan şeydi.

Ofisimde büyük, rustik ahşap bir masanın yanı sıra modaya uygun soyut bir tablo, deri bir berjer koltuk ve pencere kenarında oturan bir sedir var. İş, endüstriyel ama modern bir his vermek için yüksek tavanlı ve rustik zeminli dönüştürülmüş bir depoda yürütüyoruz. İş başarılı ve her gün farklı. En sevdiğim yanı da bu.

Ben kafasını kapıdan uzatıyor, böylece ofisimi görebiliyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, elbette." Ayağa kalkıp eşyalarımı aldım ve iki dakika içinde Jes-Ben dediğimiz Jesten ve ben günün ilk toplantısına doğru yola çıktık.

Üçlü çalışıyoruz, bu şekilde herkesin güvenliğini sağlayabiliyoruz. Jes ve Ben benim ortaklarım. Tuhaftır ki ikisiyle de kız kardeşlerim aracılığıyla tanıştım. Biri bir kız kardeşiyle evlendi, diğeri de diğeri kız kardeşine aşıkta ama o kadar şanslı değildi. Her nasılsa, tüm bunlar sayesinde iki harika arkadaş ve çalışan kazandım.

Şanslıydım.

Benim arabamla yola çıktık. "Peki, nereye gidiyoruz?" I Sor.

Jes arka taraftaki pozisyonundan evraklara göz atıyor. Koltuk. "Hilary Chancellor'ı görmek için." "Onun olayı ne?" Ben sorar.

"Orta yaşlı, çok Zengin. Onunkoca Öldü ve o intihar olduğu belirlendi."

Gözlerim Jes'i dikiz aynasında buluyor. "Ve karısı öyle olduğunu düşünmüyor mu?"

"Biliyor ama ölmeden önce bir ilişkisi olduğunu düşünüyor ve o kadının kim olduğunu bulmamızı istiyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Siktir git dostum, biz böyle şeyler yapmayız. Kimin sakso çektiği sikimde bile değil."

"Aynı," diye mırıldanıyor Ben, ilgisiz bir şekilde pencereden dışarı bakarken. "Mesele şu ki..." Jes devam ediyor. "Otopsi raporunu inceledim ve

Bunun gerçekten intihar *olduğundan* pek emin değilim."

Gözlerim yine Jes'i buluyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Akla yatkın değil. Ölüm saati, bulunduğu yer... bunu yardım almadan tek başına yapmış olması neredeyse imkânsız. Ayrıca geçmişte anal travma geçirdiğini de gördüm."

Gözlerim söz konusu aynadaki Jes'e kayıyor. "Bay Chancellor sık sever miydi?"

"Öyle görünüyor, ancak karısının sadece otopsi raporunu okuyarak bunun farkında olup olmadığından emin değilim. Tam olarak bu terimlerle ifade edilmemişti."

Onların sokağına dönerken kaşlarımı çatıyorum. "Tamam, o zaman gidip öğrenelim." Sydney'e bakan lüks bir evin önünde durduk.

Liman ve manzarayı gördüğümde anında gülümsüyorum. "Çok güzel."

"Hangi aptal burada yaşasaydı kendini öldürürdü?" Jes nefesinin altında mırıldanıyor.

"Değil mi?" Ön kapıya yaklaşırken Ben fısıldıyor.

Kapının zilini çalıyorum ve erkek bir hizmetçi kocaman kapıyı açıyor. "Evet, merhaba, biz de sizi bekliyorduk. Lütfen içeri buyurun." Bize evin içini gezdiriyor ve limanın muhteşem manzarasına sahip arka bahçeye çıkarıyor. "Lütfen oturun." Hepimiz otururken gülümsüyor. "Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler." Gülümsüyorum. Bayan Şansölye içeriden yaklaşıyor ve hepimiz hemen ayağa kalkıyoruz.

"Bayan Şansölye, ben Brock Marx. Meslektaşlarım Ben Statham ve Jesten Miller. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Hepimiz elini sıkıp kartvizitlerimizi uzatırken bizi tanıtıyorum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Kırklı yaşlarının sonunda, tertemiz giyinmiş ve harika bir vücuda sahip çekici bir kadın. Oturmadan önce bizi duyan biri olup olmadığını görmek için endişeyle etrafına bakınıyor.

Hmm, ilginç. Belli ki personeline güvenmiyor.

"Kocanız için çok üzgünüm Bay Chancellor," diyorum. "En içten taziyelerimizi sunarız."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Altı ay oldu ve onu her geçen gün daha çok özleyorum."

"Peki, neden buradayız?" Ben soruyorum.

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarır ve masaya doğru uzatır.

04123378903

"Telefon numarası mı?" Ben kaşlarını çatır.

Başını salladı. "Evet. Ama kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Sanki utanmış gibi gülümsüyor.

"Kocam öldükten sonra, cep telefonu kayıtlarında bu telefon numarasını buldum. Sanırım gizli bir kız arkadaşına ait olabilir."

Dudaklarımı yuvarlıyorum. Bu boktan şeyden nefret ediyorum. "Bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Emin değilim ama şehir dışına çıktığım günlerde bu numarayı aramış, bu da ben yokken buluşacağı biri olduğunu düşündürüyor."

Hepimiz başımızı sallar ve birbirimize incelikli bakışlar atarız. Kocasının bir kadınla değil de başka bir erkekle görüştüğünden şüphelendiğiniz birine bunu nasıl söylersiniz? "Bayan Chancellor, çok üzgünüm ama sanırım yanlış bir fikre kapıldınız. Biz aldatma vakalarıyla ilgilenmiyoruz," diyorum ona.

"Kocama şantaj yapıldığına inanmak için sebeplerim var."

"Neden?" diye sorar Jes.

"Kaybolduğu hafta bir milyon dolar değerinde hisse sattı, ancak nakit para hiçbir zaman geri alınamadı."

"Hiçbir hesabında yok mu?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır, öldüğü gün nakit olarak çekmiş."

Tamam, resmen ilgimi çekti. "Bu telefon numarası hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Sadece öldüğü gün bağlantısı kesilmiş." "Hmm."

"İşte bu noktada sana ihtiyacım var. Bu numaranın kime ait olduğunu bulabileceğini biliyorum."

Başımı salladım ve kâğıt parçasını ondan aldım. "Konuyu inceleyeceğiz ve sizinle temasa geçeceğiz. Tam bir araştırma yapabilmemiz için banka hesap özetlerine erişmem gerekecek."

"Brock?" diyor.

"Evet."

"Kocam beyin kanserinden ölmek üzereydi ve hayatta kalmak için savaşıyordu. Kendini öldürmediğini biliyorum," diyor bana gözlerinde hüznle.

Bu da ne böyle? Bunu bilmiyordum... İlginç.

Elini sıkıyoruz ve o da bizi evin içinden dışarı çıkarıyor. Ayrılmadan önce ona dönüyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor.

"Herhangi bir söz veremeyiz."

"Bir ilişkisi olup olmadığı umurumda değil. Ama ölümünün intihar değil cinayet olarak değerlendirilmesini istiyorum. Babalarının kendi hayatına son verdiğini düşünmek çocuklarımı öldürüyor."

Başımı salladım ve elini sıktım. "Tamamen anlıyorum. İrtibatta olacağız."

Dışarı çıkıp Bayan Chancellor'dan uzaklaştıktan sonra içeri girip arabayı çalıştırıyoruz. "Şimdi nereye?" Jes soruyor.

"Çocuklara bilgi vermemiz gerekiyor."

"Tamam, işte geldiğimiz nokta bu." Çocukların hepsi etrafımda bir grup halinde oturuyor ve Cindy toplantı tutanaklarını tutuyor. Üzerinde çalıştığımız nokta form vakalarını gözden geçirmeye başlarken önümdeki kara tahtayı işaret ediyorum. Bunu her iki haftada bir on iki kişilik bir grup olarak yapıyoruz.

"Hafta boyunca, öldürülen kızın babalarından biri bizimle temasa geçti. Başına ödül koydu."

Beni dinlerken konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyorlar.

"Katili bulan kişi ya da kişilere bir milyon dolar." "Hangi dava bu?" Mason sorar.

Nefes alıyorum çünkü bu dava kafa karıştırıcı ve açıklaması zor. "Bu hikâyenin geçmişi çok eskilere dayanıyor ve içimizden biri aslında ilk cinayetlerden birinin şüphelisiydi." Ben'e işaret ediyorum, o da onaylarcasına başını sallıyor.

Çocukların hepsinin kaşları daha da çatılır, ilgileri artar.

"Altı yıl önce, son derece varlıklı bir arkadaşımız üst düzey bir fahişeye seks yaptı. Onun haberi olmadan, kadın onu üç kez filme almış.

onunla seks yaptığını söyledi. Daha sonra da kendisine milyonlarca dolar ödemezse görüntülerle birlikte paparazzilere gitmekle tehdit etti."

Çocukların hepsi dikkatle dinliyor.

"Ona ödeme yapmadı. Bunun yerine, güvenlik ekibine görüntü kasetlerini geri almaya çalışmasını söyledi. Ama onlar bunu yapamadan, fahişe rıhtımında ölü bulundu. Domuz bağıyla bağlanmış ve kafasının arkasından vurulmuştu. İşini bitirmeden önce vücudu ciddi şekilde dövülmüştü."

"Onu bu zengin arkadaşın mı öldürdü?" Mason sorar.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Güvenlik ekibinin aklından geçtiğini itiraf etmeme rağmen, onun bu olayla hiçbir ilgisi yoktu."

Çocukların hepsi noktaları birleştirmeye çalışırken Ben'e doğru bakarlar. "Adı neydi?" Cindy notları alırken sorar.

"Ona TC diyeceğiz," diye cevap veriyorum. "TC." Onun bir fotoğrafını ilan panosuna asıp yerine tutturuyorum. "Muhteşem, genç ve sadece dört saatlik çalışma karşılığında beş bin dolar kazanabilecek kapasitede."

Çocuklardan biri alçak sesle ıslık çalıyor.

"TC birçok erkeğe rüşvet veriyordu. O zamanlar yalnız çalıştığını düşünüyorduk." Diğer altı kadının fotoğraflarını çekmeye başladım ve TC'ninkilerin yanına ilıştirdim. "Ancak, o zamandan beri, altı tane daha üst düzey telekız sevgili TC ile aynı talihsiz kaderi paylaştı."

"Sence bir seri katil mi?" diye soruyor birisi.

Başımı sallıyorum. "Hayır, bilmiyorum. Bence kızların hepsi aynı kişi için çalışıyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Jes sorar.

"Sanırım birileri için çalışıyorlardı... belki de hala kızlara şantaj yaparak yüksek profilli erkek ve kadınlarla görüntülerini çekiyorlardı, böylece müşterilerine şantaj yaparak sessiz kalmaları için para ödüyorlardı."

"Sence kızları işlerini bitirdikten sonra mı öldürüyor?" Koca John soruyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır, bence kızları hizada tutmak için öldürüyor. Bir düşünün. Hangi üst düzey fahişe yaptıklarının filme alınmasını ister ki?"

Çocukların hepsi bilgiyi işlerken başlarını sallıyorlar. "Bu kalibredeki kızlar," diye tahtadaki resimlerini gösteriyorum, "hiçbir koşulda filme alınmak istemezler."

"Bence ya istediğini yapmayı reddeden kadınları öldürüyor ya da belki de diğer kızlara, hizaya gelmezlerse ne olacağını bildiriyor."

Çocuklar bir an için olası teoriler üzerine sessiz konuşmalara dalarlar.

"Hiç şüphelimiz var mı?" Jes soruyor.

"Var," diye cevap veriyorum. Bir erkek resmi çıkarıp tahtaya, ölen kızların yanına koyuyorum. "Aslında iki tane var." Orta yaşlı bir İtalyan erkeğinin ilk resmini gösteriyorum. "Bu Eli De Luca."

"Kim o?" diye soruyor adamlardan biri.

"Eli De Luca, tek bir aile tarafından yönetilen güçlü bir suç imparatorluğunun ikinci adamıdır." Üç resim daha çıkarıp tahtaya yapıştırıyorum. "Babası Lorenzo işin başında. *Görünüşe* göre bir multimilyoner," diyorum ve resmi işaret ediyorum, "granit ve Sezar taşı ithalatı işinin sahibi."

"Görünüşe göre mi?" diye tekrarlıyor bir başkası.

"Görünüşe göre diyorum çünkü aynı zamanda Kings Cross bölgesinde altı kulübün sahibi ve Avustralya'daki en büyük uyuşturucu çetesini yönetiyor. Taş ithalatı onun paravanı."

Diğer iki adamın resimlerini gösteriyorum. "Kardeşlerden biri avukat ama hakkında sadece büyük suçluları ve mafyayı temsil ettiğinden başka bir bilgimiz yok. Bir keresinde kayınbiraderim Joshua'yı temsil etmişti. Diğer kardeş..." Diğer görüntüyü işaret ediyorum. "İtalya'da yaşıyor ve işi orada yürüttüğüne inanmak için nedenlerimiz var."

"Yani bu cinayetlerin arkasında De Luca ailesinin olduğunu mu düşünüyorsun?" Jes soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır," diye yanıtlıyorum. "Onlar zaten başarılı suçlular. İnsanlara şantaj yaparken yapılması gereken çok şey var, bu yüzden tüm bu kadınları tanık olarak göstererek dikkatleri üzerlerine çekme riskini almaları mantıklı değil. Bu onlar için çok karmaşık bir durum, onlar bundan daha akıllılar."

Çocuklar dinlerken başlarını sallarlar. "İkinci şüpheli kim o zaman?" Jim sorar.

Başka bir resim koyuyorum ve adamların hepsinin nefesi kesiliyor. "Evet, hepiniz onu daha önce gördünüz."

Döndüm ve çocuklara gülümsedim. "Steven Coleman. Ya da siz onu karakoldaki kıdemli polis çavuşu olarak tanıyor olabilirsiniz. Ona Cole derler."

Birisi "Neden şüpheli?" diye sorar.

"Ben on iki ay önce geri döndüğünde bir kızla röportaj yaptım ve kız onun görüntüsüyle eşleşen bir kimlik verdi, ancak adını yüksek sesle söylemedi. Kaydedildiği için tedirgindi. Röportajın yarısında çıldırmış ve kaçmış. Ne yazık ki bir hafta sonra aşırı dozda uyuşturucudan ölü bulundu."

"Gerçekten öldürüldü mü?" Jes kaşlarını çatar.

"Bilmiyoruz ama uyuşturucuya oldukça düşküncü, bu yüzden aşırı dozdan ölmüş olabilir. Otopsisinde başka bir şey düşünmemiz için bir neden çıkmadı. Cole'un bu olayla kesin bir bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz ama kızların ondan korktuğunu biliyoruz. Diğer davalarımız arasında bu dava üzerinde çalışmanızı istiyorum. Bir milyon dolar banka hesabımızda güzel bir tampon olacaktır."

Telefonum çalıyor ve görüşmeye gitmek için toplantıyı sonlandırıyorum. "Böylece şu anda üzerinde çalıştığımız dava sayısı on oldu. Ayrıca bu sabah Ben'in şimdi size bilgi vereceği bir tane daha aldık."

Bir kez, iki kez, üç kez itiyorum ve setimi bitirirken derin bir nefes veriyorum. "Sıra sende," diye soluyorum ayağa kalkarken. Su şişemi boşaltıyorum ve Ben ağır dambılları havaya kaldırmadan önce ağırlık sehpasına uzanıyor. Spor salonundayız ve saat 21:00. Bugünkü işimizi yeni bitirdik. Ben'in karısı kız kardeşim Natasha'nın evinde ve onu almadan önce buraya geldik. Ben benim kayınbiraderim, diğer kız kardeşim Bridget ile evli ve en yakın arkadaşlarımdan biri. Kan bağı yok ama kesinlikle seçimle ailedeniz.

Setini bitiriyor ve havlusuyla alnındaki teri silmek için ayağa kalkıyor. "Yarın gece şu şey var, değil mi?" diye pantolonunu indiriyor, ellerini sıkıca kalçalarına koymuş.

"Ne şeyi?" Bankta otururken kaşlarımı çatıyorum.

Ön kapı açılıyor ve bir kadın içeri girerken aynaya bakıyorum. Yürüyüşü dikkatimi çekiyor ve hemen ona doğru dönüyorum. Kendinden emin bir havası var. Pek çok kadında yok ve ben bunun kokusunu bir mil öteden alabiliyorum.

İri mavi gözleri ve zeytin rengi teni, çilek sarısı saçlarıyla alışılmadık bir kombinasyon oluşturuyor. Yanından geçip kulaklığını takmasını izliyorum, sonra da koşu bantlarına ve bisikletlere yöneliyorum. Siyah tayt ve altında sıcak pembe bir spor sütyeni olan siyah dar bir atlet giyiyor. Her kıvrımını görebiliyorum. Sikim takdirle seğiriyor. Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel kemik yapısına sahip olabilir. Dönüp ona baktığımı fark ediyor ve yoluna devam etmeden önce bana yan yan gülümsüyor.

Ben bir an için onu izliyor ve kaşlarını kaldırıyor, sonra gözleri bilmiş bir sırtıyla benimkilere dönüyor.

"Tanrım, değil mi?" Tekrar bankın üzerine uzanırken nefesimin altında mırıldanıyorum. Setimi tamamlayıp tekrar ayağa kalkıyorum ve dikkatim tekrar gizemli kadına yöneliyor.

Isınmak için egzersiz bisikletine biniyor. Kesinlikle atletik. Vücudu sıkı ve kaslı... ama çok kaslı değil. Tam kıvamında. Büyük, tatlı göğüsleri var ve önümdeki mükemmel örnek karşısında merakımın arttığını hissediyorum.

Ben setini yapmak için uzanıyor ama benim gözlerim kadına takılı kalıyor. Başının üzerindeki ağırlıkları kaldırmaya başlarken, "Gidip bisiklete falan binmelisin," diye mırıldanıyor.

Gözlerim kışında sabit kalıyor. "Muhtemelen binmem gereken tek şey bisiklet değil," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Ben başıyla onaylıyor.

Su şişemden bir yudum alıyorum, gözlerimi onun kışından ayıramıyorum.

Cidden, *çok ateşli*.

Ben'in telefonu çalar ve o da açar. "Selam, bebeğim." Bir an dinler ve kaşlarını çatar. "Evet, tamam, şimdi geliyorum." İç çeker.

Karısı Bridget'i dinlerken onu izlerken gülümsüyorum ve telefonun diğer ucunda söylenip durduğunu anlayabiliyorum.

Bir süre dinliyor ve tavana bakıyor, ben de kendi kendime kıkırdıyorum.

"Evet, tamam bebeğim. Eve dönerken biraz alırız." Kaşlarını daha da çatıyor. "İyi olacak mısın?" O cevap vermeden önce Bridget başka bir şey söyler. "Yakında görüşürüz. Ben şimdi çıkıyorum." Telefonu kapatır ve bir nefes verirken başını hafifçe sallar.

"Bu ikizleri doğurmadan önce senin taşaklarını patlatacak." "Hiç şüphesiz." Havlusunu alırken iç geçiriyor.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Hazımsızlık," diye kuru bir şekilde yanıtlıyor.

Geniş bir sırtışa geçiyorum. "Hazımsızlıktan şikayet etmesini dinlemek zorunda mısın?"

"Ne dinlemek zorunda olduğumu bilsen şaşarsın Marx. Hazımsızlık endişelerimin en küçüğü. Bir de onunla bebek ismi seçmeyi dene." Başını bıkkınlıkla sallıyor. "Bir isim yeterince kötü olurdu ama iki isim seçmek neredeyse imkânsız."

Gülüyorum. Bridget hamile olmakla ilgili her şeyden nefret ediyor. Ben'in hayatını cehenneme çeviriyor. "Çocukların gelmesi için sabırsızlanıyorum." Gülümsüyorum. Sebeplerim tamamen bencilce elbette. Şakacı kız kardeşimi geri istiyorum. Bu hormonlu, huysuz versiyonu beni ölümüne yönetiyor.

Ben yüzünü buruşturuyor. "Burada da aynı. Dört ayım daha var." "Ha, o kadar uzun yaşamana izin verirse tabii."

Ben elini yüzünde gezdiriyor. "Tamam mı?" Telefonunu ve diğer eşyalarını toplar. "Yarın görüşürüz."

"Evet, tamam." Bir an düşündüm. "Yarın akşam ne var demiştin?"

"Tash'in doğum günü yemeği."

"Oh, evet, doğru. Sabah görüşürüz."

Ben'in kapıdan çıkışını izliyorum ve sonra dikkatim bisikletin üzerindeki güzelliğe dönüyor.

Onu daha önce burada hiç görmedim. Kim olduğunu merak ediyorum. Yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu -yaklaşık 1.80- ve doğal olarak güzel görünüyor. Muhtemelen bir model.

Antrenmanıma devam ediyorum ve arada bir gözlerim ona kayıyor. Birkaç kez onu aynada bana bakarken yakalıyorum, sonra gözlerini kaçırıyor, sanki onu süzerken yakaladığım için sinirlenmiş gibi.

Gidip bir şeyler söylemeliyim. Hayır. Ne diyeceğim? *Merhaba, yenilebilir görünüyorsun.*

Ürkütücü adamlar her zaman spor salonunda kadınları tavlamaya çalışır ve ben o ürpertici adam değilim. Barfiks barına doğru yürüyorum ve ağırlığı kemerime bağlıyorum. Yavaşça kendimi yukarı çekiyorum ve barfiks setime başlıyorum. Dizlerim arkamda bükülü ve önümdeki aynada onu görebiliyorum.

Kes şunu.

Gözlerimi yere indiriyorum ve elimdeki işe konsantre oluyorum. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Yukarı bakıyorum ve beni izlerken bisikletin pedalını çevirmeyi tamamen bıraktığını fark ediyorum. Sırtışıma gizlemek için başımı eğmek zorunda kalıyorum.

Barfiks izlemeyi seviyorsun, değil mi bebeğim? İyi bir önlem için fazladan yirmi tane yapmaya karar verdim. Şimdi onu hayal kırıklığına uğratmak istemem, değil mi? Ben barfiks çekiyorum, o izlerken yavaşça pedal çevirmeye başlıyor ve sonra sanki nerede olduğunu hatırlamış gibi aceleyle başka tarafa bakıyor.

Siktir et, gidip onunla konuşacağım. Onu bir daha burada göremeyebilirim. Bir şey söylemezsem kendimi tekmeleyeceğim.

Bisikletten indi ve mekik bölümüne geçti. O sırada anahtarlarını bisikletin tepsisinde unuttuğunu fark ettim.

Bingo! Benim açılışım.

Havlumla yüzümü siliyorum ve tüm o fiziksel efordan dolayı kalbim hala çok hızlı atarken yanına gidip anahtarlarını alıyorum. Sonra bir minderin üzerinde sırt üstü yattığı yere doğru yürüdüm.

Gözleri kapalı ve kulaklığı takılı, bu yüzden ayakta durup beni fark etmesini bekliyorum. Oturur pozisyona gelmesini ve tekrar uzanmasını izlerken kalbim hâlâ hızlı atıyor. Otururken karnındaki kasların kasıldığını görebiliyorum.

Sikeyim. Çok ateşli.

Oturup kalkmaya ve tekrar uzanmaya devam ediyor ve ben onun benim için aynı pozisyonda çıplak olarak uzandığını hayal ediyorum.

Bacaklar yukarıda, karın kasılmış, amcık...

Hay sikeyim. Kes şunu.

Düşüncelerimden sıyrılmak için başımı sallıyorum. Sonunda beni fark ediyor ve hemen kulaklığını çıkarıyor.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," diyorum, anahtarlarını tutup havada sallayarak.

"Oh, teşekkür ederim." Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Sesi boğuk ve seksi ve lanet olsun, taşaklarım zaten dikkat etmiyordu, şimdi ediyor.

"Eğer vidalı olmasaydı kafamı unutturdum." Nefes alıyor ve sonra bana ne diyeceğini bilememiş gibi kaşlarını çatıyor.

Ya da... kafanı koparttırabilirsin. "Ben Brock."

Gülümsüyor ve sonra bir şeyler söylüyor ama tam olarak duyamıyorum. Yakalayabildiğim tek kelime "Cep" oldu.

Kaşlarımı çattım. "Adın Pocket mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Gülüyor. "Hayır, benim adım Tully. Bir cebe ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Oh." Aptal gibi hissederek gülümsedim. "Pocket ismini sevmiştim." Bana gülümsüyor. "Adımın Pocket olmasını mı isterdin?"

"Sayılır. Hiç Pocket adında bir arkadaş istemedin mi?" Kaşlarımı kaldırırken alay ediyorum. Tam olarak *horoz cebi*.

O özgürce gülüyor ve ben yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Bu kızda kesinlikle bir şeyler var.

"Teşekkürler, Brock." Uzanıp elimden anahtarları aldı.

"Rica ederim, Tully Pocket."

Ona Tully Pocket dediğim için bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve alt dudağını ısırarak aramızda ağır bir sessizlik bırakıyor.

"Seni daha önce burada görmemiştim," diyorum.

"Daha geçen hafta katıldım. Bu benim ilk ziyaretim."

"Geç kaldınız," diyorum spor salonuna bakarken, içeride sadece ikimizin kaldığını fark ediyorum.

O da aynı ani farkındalığı yaşamış gibi etrafına bakınıyor. "Evet, sanırım. Burada başka kimse yokken gelmeyi seviyorum."

"Ben de."

Gözlerimiz uzun bir süre birbirimizin gözlerinde kalıyor.

Başparmağımla arkamdaki ağırlık sehpasını işaret ediyorum. "İşe dönsem iyi olacak."

"Tamam." Tekrar gülümsüyor. "Tekrar teşekkürler, Brock."

Kahretsin, hiç geri dönmek istemiyorum. Orada durup onun boğuk sesini dinlemek ve bana iğrenç, sapıkça şeyler söylediğini hayal etmek istiyorum. Ağırlıklara doğru yürüyorum ve bir dizi kol hareketine başlıyorum.

bukleler. Antrenmanım şimdiye kadar bitmiş olmalıydı, ama siktir et, neden burada kalıp manzarayı seyretmiyorum? Zararı olmaz, değil mi?

İkimiz de yarım saat daha sessizlik içinde egzersiz yapmaya devam ediyoruz, gözlerimiz aralıklı olarak birbirimize kayıyor. Benden hoşlandığını söyleyebilirim.

Siktir et, ona çıkma teklif edeceğim. Bu her zamanki halim değil ama cidden muhteşem. Şimdi tekrar koşu bandına döndü, şüphesiz bitirmeden önce koşuyor. Gidip onun yanındaki kürek makinesine bineceğim ve oradan sohbe başlayacağım.

Kürek makinesindeki yerimi alıyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Gözlerini sırtımda hissedebiliyorum.

Daha sert kürek çekerken bacaklarım dikleşiyor ve yüzümden terler akmaya başlıyor. Ona çıkma teklif etmeli miyim yoksa daha rahat davranıp şimdi bir şeyler içmeye gitmeyi mi önermeliyim? Hmm, bugün salı gecesi. Muhtemelen yarın işi vardır. Beni izlediğini hissedebiliyorum, bu yüzden kürek makinesine gerçekten veriyorum. Birden kürek makinesinin ipi kopuyor ve geriye doğru uçup duvara çarpıyorum. İpin bir parçası kopuyor ve onun koşu bandının üzerine uçarak takılıp yere düşmesine neden oluyor.

"Kahretsin," diye kekeleyerek ayağa fırlıyorum. "Ah," diye tıslıyor.

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye sordum. İki elinden tutup onu yerden kaldırıyorum.

"Pek sayılmaz." Utanç içinde ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor.

Aşağı baktığımda dizinde koşu bandı kayışından kaynaklanan derin bir yanık olduğunu ve bacağından kan aktığını görüyorum. Bacağını işaret ediyorum. "Kanaman var."

Bacağına bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Harika." Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana dik dik bakıyor. "Bunların hepsi senin suçun."

"Benim hatam mı?" Şaşırarak söylüyorum.

"Evet. Senin hatan. Eğer gösteriş yapmasaydın ve Süpermen olmaya çalışmasaydın, bunlar olmazdı. Aptalca davranarak kürek makinesinin ipini kopardın."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Gösteriş yapmıyordum," diye çıkıştım. "Belli ki hatalıydı."

"Oh, bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Size söylüyorum, gösteriş yapmıyordum. *Sıkı* çalışıyorum."

"*Sıkı çalışıyorum,*" diye taklit ediyor.

Sinirlenmeye başladım. "Belli ki Tully Pocket, ne zaman canı yansa sinirlenen ve diğer çocukları suçlayan çocuk hep sen oldun."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor. "Belli ki sen her zaman süper kahraman olmak için çok uğraşan bir çocuktun."

"Çok mu zorluyorsun?" Sözünü kesiyorum. "Hiç çabalamıyorum."

Kaşlarını kaldırır, sinirlenmiştir. "Her neyse." Hışımınla banyoya doğru gider.

Beni *her neyse* mi yaptı?

Kimse beni umursamaz.

Daha fazla dayanamayana kadar birkaç dakika ileri geri yürüdüm ve koridordan tuvalete doğru fırladım. Dört kapı var. Hepsisi unisex ve hepsinde duş ve tuvalet var. Her kapı şu anda kapalı ve hangisinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Tully," diye

seslendim.

Cevap yok.

"Tully Pocket!" Sesleniyorum.

"Ne?" diye bağılıyor en uzak kapıdan. "Git başımdan. Sinir bozucusun."

Sözümü geri alıyorum, bu kadın seksi değil, iğrenç. Kapıyı açıyorum ve onu elinde ıslak bir mendille yerde oturmuş, bacağındaki kanı silmeye çalışırken buluyorum. Yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"İyi misin?" diye sordum.

Omuz silkiyor ama sessiz

kalıyor.

Empati kazanır ve kendimi kötü hissederim. "Gel, seni temizleyeyim." Ayağa kalkıyorum ve ellerimi kalçalarına koyarak onu leğenin üstüne oturması için kaldırıyorum.

Ben dizini incelerken o sessiz kalıyor. "Derin," diyorum usulca.

Başını sallıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor ve birden küçük bir alanda yalnız olduğumuzun farkına varıyorum. Dudağımı ısıriyorum ve dikkatimi tekrar bacağına veriyorum. "Ben gidip ilk yardım kutusunu getireyim. Hemen döneceğim."

"Tamam," diye fısıldıyor.

Ofise gidip küçük, kırmızı ilk yardım kutusunu alıyorum ve salona dönüyorum. Bir süre kapının önünde duruyorum.

Sadece bacağına düzelt ve evine git.

Kapıyı açıyorum ve onu bıraktığım yerde, tezgahın üzerinde otururken buluyorum. Elini saçlarında gezdirirken usulca gülümsüyor, öfkesinin yerini utancın aldığı belli oluyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Biraz telaşlıyım da."

Gözlerim bir an onunkileri tutuyor. Kiti yere bırakıyorum, açıyorum ve küçük kapsülü açarak serum fizyolojik çıkarıyorum. "Bu biraz acıtabilir." Sıyrıklarının üzerine dökmeye başlıyorum ve o da tıslayarak istemsizce omzumu tutuyor. Dokunuşu iyi hissettiriyor ve burnumdan nefes alıyorum. *Şu an cinsel düşüncelerin zamanı değil, seni pis piç. Aklını işine ver. Yara bandı uygulaması, aptal.*

O sessizce izlerken ben fazla kanı siliyorum. Eli hâlâ omzumda ve dokunuşundan kaynaklanan sıcaklığın gömleğimi yaktığını hissedebiliyorum. Bacağını kaldırmak için elimi baldırından yukarı kaydırıyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Aletimin takdirle seğirdiğini hissediyorum ve dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Şimdi olmaz.

Odadaki enerji aramızda dönmeye başlıyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Acıyor mu?" Yumuşakça soruyorum.

Başını sallıyor ve aramızdaki elektriği onun da hissettiğini biliyorum.

"Yara bandını takacağım ve eskisi kadar iyi olacaksın," diyorum ona, Dikkatim dağıldı.

Yumuşakça gülümsüyor ve tekrar başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

İki bandajı dikkatlice uygularken ve elimi bir kez daha baldır kaslarından aşağı kaydırırken beni izliyor. Tüylerim tekrar diken diken oluyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Tüylerin diken diken mi oldu?" Ben soruyorum.

Gözleri benimkileri tutarken boğazındaki yumruyu yutuyor.

Aramızdaki hava çatırdıyor ve gözlerim onun ayrılmış dudaklarına kayıyor. Büyük, pembe ve çok ateşli.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor bana.

Ağzım konuşmak için açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Uyarılmışlığımı kontrol altına almaya çalışırken göğsüm y ü k s e l i y o r . Bu çok saçma. Elimde olmadan uzanıp başparmağımı alt dudağının hemen altına koyuyorum ve dudaklarını ayırmak için ağzını açıyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Pocket?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor, ağzı açık, başparmağım poposunda duruyor "Ağzında
dudak.
sikim varken nasıl görüneceğini hayal ediyorum."

Bölüm 2 Tully

Gözlerim açılıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Bu ne lan? Gerçekten bunu yüksek sesle mi söyledi? Başparmağı alt dudağımın üzerinde duruyor.

Başparmağını çekiyorum ve dilimi dokunuşundan dolayı yanan yerin üzerinde gezdiriyorum. "Ben senin düşündüğün gibi bir kız değilim," diyorum ona. "Aslında, benim bir sürtük olduğumu düşündüğün imasından rahatsız oldum."

Yüzünde bir gülümseme izi beliriyor. "Öyle mi?" Benden uzaklaşıyor ve dikkatini tekrar dizime veriyor.

"Öyle," diye çıkışıyorum.

"Affet beni." Gözleri benimkilerle buluşmak için geri geldi. "Normalde böyle biri değilimdir ama sen..." Sesi kesiliyor.

Ama ben ne? Ne söyleyecekti ki?

İri gövdesi odayı kaplıyor. Çenesi kare şeklinde, gözleri koyu renk ve lanet olsun ki hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam değil. Bana bakıyor, aramızda elektrik vızıldıyor.

"Aletimin ağzında nasıl görüneceğini hayal ettiğinden de oldukça emindim?"

Gülüyorum, komik olduğu için değil, tam bir erkek lafı olduğu için. Bu her erkeğin fantezisi mi? Rastgele bir kadının onun sikini yalamayı hayal etmesi? "Aslında hayır." Kıkırdıyorum.

Koyu renk gözleri gözlerimi tutarken eli tekrar baldır kaslarımda geziniyor. "Benimle ilgili bir şey hayal edecek olsaydın, bu ne olurdu?" diye soruyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ne yapıyorsun, Tully? Burada oynadığın bu küçük hayal gücü oyunu çok aptalca. "Bir sorum olabilir."

"Ne gibi?"

Omuz silkiyorum, olmam gerekenden daha cesur hissediyorum. "Nasıl öpüştüğünü merak ettim."

Bana yaklaşırken kaşlarını kaldırıyor ve parmağını çenemin altına koyarak yüzümü ona doğru kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, onun yakınlığından konuşamıyorum. Neden az önce Bu mu?

Memnuniyeti yüzünde parlıyor. "Nasıl öpüştüğümü bilmek istiyorsun, Cep mi?"

Tekrar yutkunuyorum.

Ağır çekimde, dudaklarımdan sadece birkaç santimetre uzaklaşana kadar gittikçe yaklaşıyor.

Onu izlerken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Bak sana ne diyeceğim..." Nefes alıyor, o kadar yakın ki nefesini üzerimde hissediyorum.

Dudaklar.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Kollarını boynuma dolarsan sana nasıl öpüştüğümü gösteririm."

Kaşlarımı çattım.

Kollarımı tutuyor ve yavaşça geniş, kaslı kollarının üzerine koyuyor.

omuzlar.

"şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum. Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor mu?

"şimdi seni yakınıma çekeceğim." Kalçalarımdan tutup beni tezgâhın üzerinde öne doğru itiyor ve bacaklarımı ayırarak aralarında durmasını sağlıyor.

Onun yakınlığından tahrik olmaya başladım.

"Ve sonra..." Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı agresif bir şekilde geriye çekiyor. Onun doğal hâkimiyeti yüzünden tüylerim diken diken oluyor. Dokunuşuna karşı güçsüzleştiğimi gördükçe gözleri kararıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Yavaşça eğiliyor ve açık dudaklarımı yalıyor. Midem minnettarlıkla kasılıyor.

Yüce İsa.

Dudakları yavaşça dudaklarımı kavırıyor ve dili açık ağzımın içinde kayıyor. Elimde olmadan, zevk içinde boğulurken gözlerim kapanıyor.

Aletin bacaklarımın arasında sertleştiğini hissedebiliyorum ve beni tekrar öpüyor - bu sefer daha derinden. Dili benimkini alıyor ve uykusundan uyandırıyor. Tekrar tekrar öpüşüyoruz. Kalçalarımı tutuyor ve beni sert ereksiyonunun üzerine çekiyor.

Siktir!

Sonra, bir şekilde kontrolümü kaybediyorum ve iki elim de saçlarında, aleti seksime ileri geri sürtünüyor ve vücudumu onunkine sürtüyor. "Siktir," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. O kadar şiddetli öpüşmeye başladık ki Dişlerimiz çarpışıyor ve beni kaldırıp köşedeki bank koltuğuna yatırıyor, beni kucağına oturtuyor.

Elini kalça kemiğime koyarak beni sert aletin üzerinde ileri geri sallamaya başlıyor. Öpüşmemiz yavaş ve erotik ve 'fahişe' kelimesi boş kafamın içinde yuvarlanıyor.

Duramıyorum. Bu işte çok iyi. Oh Tanrım.

Dur. Kalk ve git, diyorum kendime.

Ama vücudum bana izin vermiyor. Onun sahip olduğu şeyi istiyor.

Brock'un eli taytımdan aşağı kayarak arkamdan bir avuç tutuyor ve beni gerçekten de kuvvetle vücuduna çekmeye başlıyor. Açık ağzı boynumu parçalıyor.

Bacaklarım açık ve ince şortunun altında ne kadar büyük olduğunu, zonklayan seksimi taytımın üzerinden ileri geri sürüklerken hissedebiliyorum.

Vücudum titriyor ve sarsılıyorum. Olamaz. Orgazmın ne kadar yakın olduğunu fark ederek sertleşiyorum.

"Sakin benden geri çekilme," diye homurdanıyor. Diğer elini taytımın içine sokuyor, iki eliyle kıcımlı kavırıyor ve bana gerçekten binmeye başlıyor. "Bana bırak." Neredeyse şiddetle öperken beni aşağı yukarı zıplatıyor.

Ellerim omuzlarından çenesine ve saçlarına doğru yükseliyor. Kendimin kontrolünü tamamen kaybettim.

Tanrım, liseden beri kıyafetlerle öpüşmemiştim. Bunun için söylenecek çok şey var. Bu çok seksi.

Orgazmımın arttığını hissedebiliyorum, ileri, geri, daha derin ve daha derin. Dudakları, kokusu, boynumdaki dişleri... tüm bu kombinasyon ölümcül.

"Brock," diye nefes alıyorum.

Yüzünde memnuniyet ifadesi ile bana gülümsüyor.

Beni bundan vazgeçir. Gitmemi sağlayacak bir şey söyle. "Bir şey söyle." Sallanırken nefes alıyorum.

Ele geçirilmiş bir kadın gibi sikine binmemi izlerken sırtıyor. "Hayır. Bir centilmen gibi davranacağım."

Soru sorarcasına kaşlarımı çatıyorum ve bir an için tahrik edici sisim dağılıyor. Başka ne söyleyebileceğini bilmem gerek. "Eğer bir kadın olmasaydın ne derdin?"

Beyefendi?"

Sanki beklediği soru buymuş gibi gözleri tahrik olmuş bir şekilde parlıyor. Sağ elini taytımın arkasından çıkarıyor ve hızlı bir hareketle ön tarafa koyuyor ve ardından iki kalın orta parmağını damlayan ıslak seksime kaydırıyor.

Aman Tanrım.

İkimizin de ağzı açık kalıyor; onunki zevkten, benimki şoktan. Gözlerimiz kilitlendi.

"Sana o güzel, sıkı amcığını parmaklarımın etrafına sarmanı istediğimi söyledim." Beni sertçe pompalıyor ve ben haykırıyorum. "Hak et," diye homurdanıyor, parmaklarıyla beni tekrar o kadar sert pompalıyor ki bacaklarım otomatik olarak yukarı kalkıyor.

Neredeyse acı verici ama lanet olsun, yanık çok iyi. "B-brock," diye nefes nefese kaldım.

Ne oluyor lan burada? Bir spor salonunun tuvaletindeyim, bir Tanrı tarafından pis pis konuşuluyor ve parmaklanıyorum.

Ona bakarken yüzüm buruşuyor. Bu çok fazla. Çok tahrik oldum. Bu çok aleni.

Bu adamı tanımıyorum bile.

Sanki korkumu hissetmiş gibi. "Öp beni," diye fısıldıyor bana. Dudaklarım tekrar onunkileri alıyor ve bu sefer öpücüğü yumuşak ve şefkatli. Kalın parmaklarıyla beni yavaşça beceriyor, bacaklarım onun ayrılmış kalçalarının üzerinde açık.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

İşte bu, artık dayanamıyorum. Kontrollden çıkıyorum ve parmaklarının etrafında sertçe kenetleniyorum. Ben aceleyle boşalırken Brock takdirle homurdanıyor.

Vücudum şiddetle sarsılıyor ve o saldırısına devam ederken beni gırtlaktan bir inilti çıkarmaya zorluyor. İri parmakları yavaşça damlayan etimin üzerinde dolaşıyor. Şiştim ve hassaslaştım.

Öpüşüyoruz ve bu çılgınca bir tahrik öpücüğü değil. Bu bir takdir öpücüğü, sanki bir şekilde benim normalde böyle bir şey yapacak bir kız olmadığımı zaten biliyormuş gibi.

Dudaklarımız kilitlendi ve ona karşı gülümsedim. "Ne... ne oluyor?" Nefes nefese kaldım. "Az önce ne oldu?"

Dudaklarını yalarken bana bakıyor ve bir sonraki kelimelerini düşündüğünü biliyorum. Saçları dağınık ve tahrik gözlerinde ateş gibi dans ediyor.

"Spor salonunda seks yapmayacağım," diye fısıldadım.

"O zaman benimle eve gel." Gözleri dudaklarıma sabitlenmişti ve sortunun altında hâlâ taş gibi sert olduğunu biliyordum.

"Seni tanımıyorum bile," diye fısıldadım.

"Beni tanımak için ne mükemmel bir yol."

Utangaçça gülümsüyorum ve tekrar öpüşüyoruz. Duyu hemen geri geliyor. *Git. Şimdi.* Ben ayağa kalkıyorum, o da ayağa kalkıyor ve yüzlerimiz arasında sadece milimetreler kalıyor. Kalbim hâlâ orgazmın etkisinde. "Gitmem gerekiyor. Derisi yüzülmüş bir diz için ne tür bir tıbbi hizmet sunduğunuzu bilmiyordum."

"Yoğun bir tedavi gördün." İşaret parmağıyla çenemi kaldırıyor ve yüzümü kendisiyle buluşturuyor. "Seninle tanıştığım memnun oldum, Tully Pocket." Beni usulca öpüyor.

Yaramazlık parlarken gülümsüyorum. "O zevk tamamen bana aitti... kelimenin tam anlamıyla."

"Orospu," diye fısıldıyor arsız bir sırıtışla. Kapıya doğru bakıyorum.

"Gitmem gerek."

Kaşlarını çatıyor. "Beni gerçekten bu halde mi bırakacaksın?" Kasıklarını işaret ediyor.

Gülümsüyorum ve onu çabucak öpüyorum. "Şanslısın ki iyi bir hayal gücün var ve dudaklarımı sikinin etrafında kolayca hayal edebiliyorsun. Eve döndüğünde benim için işini bitir."

"Tully," diye inliyor.

Banyodan çıkıyorum ve kapının arkamdan vurulduğunu duyuyorum.

Tanrım, beni onunla eve gitmeye ikna etmeden önce buradan çıkmalıyım. Çantamın ön tarafta beklediği raflara doğru güçlkle yürüyorum.

Bu gerçekten oldu mu?

Çantamı alıp ön kapıya yöneldiğimde banyonun kapısının açıldığını duyuyorum. "Tully Pocket!" Brock sesleniyor.

Sırtımı ona dönerek gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, neredeyse buradan çıkıyordum. Bana yaklaşıp kadar spor salonunu koşarak geçiyor, ben de yüzümü ona dönüyorum.

"Yarın gece burada görüşür müyüz?" diye soruyor umutla. "Aynı saatte mi?" Bir an ona bakıyorum ve alt dudağımı ısıırıyorum.

Birden irkilir. "Oh, kahretsin. Yarın gece gelemem. Kız kardeşimin doğum günü için bir şeyim var." Bir an düşünür. "Perşembe gecesi burada görüşür müyüz?"

Ona bakıyorum.

"Saat dokuzda."

"Spor salonunda kaç kadın tavlıyorsun?" diye soruyorum. Yumuşakça gülümsüyor. "Sadece bir tane. Sen."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı yana eğerek gerçeği söylemesini bekliyorum.

"Hayır, cidden." Gülüyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. En azından bir spor salonunda."

Gözlerimi deviriyorum ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum ama kısa süre sonra gülümsememi gizlemek için dönmek zorunda kalıyorum. "Hoşça kal, Brock."

"Veda öpücüğüm nerede?"

Dönüp ona bir öpücük konduruyorum. Yakalamış gibi yapıyor ve sonra yüzüne yerleştiriyor.

Aramızdaki hava çatırdarken gözlerimiz birbirinin üzerinde oyalanıyor. Beni izlerken usulca gülümsüyor. Ondan uzaklaşırken midem bulanıyor.

Bu adamda bir şeyler var. Az önce bana yaşattığı ateşli orgazm olabilir tabii.

Lanet olsun. Evine git, fahişe torbası.

Yenilenmiş bir kararlılıkla kapıya doğru dönüyorum.

"Perşembe görüşürüz, Tully Pocket!" diye sesleniyor.

"Neden bana öyle diyorsun? Ben bir cep değilim," diye soruyorum uzaklaşırken. "İçine koyacak bir sürü şey düşünebilirim."

Gülümsememek için yanağımın içini ısııyorum. Pis piç.

Spor salonundan çıkıyorum ve arabama biniyorum. Motoru çalıştırdıktan sonra loş otoparkta bir süre oturuyorum ve direksiyonu iki elimle kavrarken ön camdan aptalca gülümsüyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Solüsyondan bir damlayı cama damlatıyorum ve filmin üzerine sürüyorum. Bir süre bekliyorum ve sonra mikroskoptan incelemek için eğiliyorum. Önümdeki bilgisayar çapraz kontrollerini yaparken gülümsüyorum. 99,5 oranında eşleşme görünüyor... nihayet!

"Yakaladım onu."

"Öyle mi?" Rourke yanımdaki tezgâhta oturduğu yerden kaşlarını çatıyor.

"Evet." Mikroskobik moleküllerin önümdeki cam film üzerinde zıpladığını görmek için eğiliyorum.

"Bir bakayım," diyor önüme geçerek.

Ben kenara çekiliyorum ve Rourke mikroskoptan bakıyor, bana dönmeden önce yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor ve beşlik çakıyoruz.

"O yaptı." Mikroskoba tekrar bakıyorum. "Onun yaptığını biliyordum."

"Ben de."

Rourke benim suç ortağım. Yoksa suç tespitinde ortağım mı demeliydim?

Federal Poliste Adli Bilimci olarak günlerim kanıtları analiz etmek, şüphelilerin suçlu ya da bazı durumlarda masum olduğunu kanıtlamakla geçiyor. Bizim için sıradan bir gün meni, suç mahalli analizi, fotoğraflar üzerinde çalışmak veya soğuk cesetlerle çalışmak olabilir. Adını siz koyun, biz yaparız. Az önce gölde bulunan bir cesetten alınan DNA ile pozitif bir eşleşme bulduk.

Dışarıda beş güzel genç kadının hayatını alan bir canavar var. İronik bir şekilde, zekice planlarına ve örtbas etmesine rağmen, meni sonunda şüphelinin çöp kutusundaki bir peçetede bulundu. Yanından geçerken Rourke'un omzunu okşadım. "Mendillere masturbasyon yapmak para kazandırmaz, Rourke."

"Elbette değil, bu yüzden benimkini tuvalete atıp sifonu çekiyorum."

Eldivenlerimi çıkarırken gülümsüyorum ve alt katı aramak için telefonu elime alıyorum. Taz ilk çalışta cevap veriyor. "Beni ara," diyor.

"Onu yakaladık."

"Ciddi misin lan sen?"

"Evet. Olumlu bir eşleşme." Gururla gülümsüyorum.

"Seni güzel şey. Orosu çocuğunu yakaladık!" diye bağıyor ofisteki diğerlerine. Onların tezahürat sesleri telefonda duyuluyor ve ben gülüyorum. Aylardır bu adamın suçlu olduğunu düşünüyorduk ama bir türlü kanıtlayamıyorduk. Sivil polisler aylardır gecenin bir yarısı adamın çöplerini karıştırıyor ve bugüne kadar elimiz boş dönüyorduk.

"Hey, Cumartesi günü taşınmak için hâlâ yardıma ihtiyacın var mı?" Taz soruyor. "Sorun olur mu?" Çekiniyorum. "Zorlamaktan nefret ediyorum."

Taz, "En sevdiğimiz inek için her şeyi yaparız," diye yanıtlıyor.

Gülümsüyorum. Alt kattaki çocuklar benim için ağabey gibiler. Üç yıldır burada, Federal Polis Merkezi'nde çalışıyorum ve bu işi çok seviyorum. Her gün

Farklı olarak, iş arkadaşlarım tanıdığım en iyi insanlardan bazıları ve suçları çözmek kanımın bir parçası haline geldi. Kovalamacanın heyecanına bağımlıyım. Adli tıp alanına gireceğimi hiç düşünmemiştim. Asıl planım araştırmaydı ama kardeşim Peter alt katta dedektiflik yapıyor. Benim adıma iş başvurusunda bulundu ve çok şükür buraya geldim ve daha mutlu olamazdım.

Hafta sonu taşınyorum. Ev sahibim dairemi kaba bir şekilde sattı ve yeni bir ev bulmaktan başka çarem kalmadı. Arkadaşlarım Taz, Peter ve alt kattaki polis çocuklar taşınmama yardım ediyorlar.

"Sizi birkaç saat içinde taşıyacağız."

"Teşekkürler, gerçekten minnettarım." Gülümsedim. "Şimdi git ve o orospu çocuğunu tutukla."

"Tamam patron." Telefonu kapattı ve ben de güvenilir ortağım Rourke'a döndüm. Altın kalpli inek bilim adamı. "Sanırım öğle yemeği için suşiyi hak ettik."

"Bugün börek bile alacağım." Heyecanını abartarak gözlerini büyütüyor. "Dışarı sıçramak."

"Oh, seni asi. Hayatı hızlı şeritte yaşıyorsun."

Kolunu omzuma atıyor. "Ne kadar vahşileşebileceğimi tahmin bile edemezsin, Tully Scott."

Asansörün kapıları açıldı ve Cole dışarı çıktı. İkimiz de durduk. Kendisi alt kattaki patron ve son zamanlarda adli tıp ekibiyle sürekli temas halinde olmayı kendine görev edinmiş durumda. Daha önce hiç böyle olmamıştı ama itiraf etmeliyim ki yönetimden birinin yaptığımız işi fark etmesi güzel bir şey.

"Ben de tam sizi tebrik etmeye geliyordum," diyor ikimizin de elini sıkarken. "İyi iş çıkardınız. Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "Gerçi asıl övgüyü hak edenler alt kattaki çocuklar."

"Hiç de değil." Gülümsüyor. "Bunun için aylardır birlikte çalışıyorsunuz ve sonuçtan son derece memnunuz."

Rourke ve ben birbirimize bakıyoruz ve ben heyecanlı bir çocuk gibi omuzlarımı dikleştiriyorum. "Teşekkür ederim efendim. Bunun anlamı çok büyük."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Öğle yemeği." Kaba olmak istemediğim için kaşlarımı çatıyorum. "Gelmek istemisin?" I

Sor.

Gülümsüyor. "Hayır, ben gidip diğerlerini kontrol edeceğim. Laboratuvarlar mı?"

"Hiç sanmıyorum." Rourke'a bakıyorum.

"Sorun değil, yine de kontrol edeceğim. Siz çocuklar iyi bir öğle yemeği molası verin, olur mu?" Rourke'un sırtına bir tokat atar. "Tekrar tebrikler."

Asansörün kapıları açıldı ve Rourke'la ben neredeyse süzülerek içeri girdik. Ona baktım.

"Sanırım ben de börek alacağım."

Bar bu gece çok hareketli. Binanın her yerinde müzik çalıyor ve dış çevreyi çevreleyen tek tük yerleştirilmiş ateş fenerlerinin yardımıyla doğru ambiyansı oluşturuyor. Masanın karşısından Callie'ye gülümsüyorum. O benim en iyi arkadaşım ve on iki yaşımızdan beri suç ortağım.

Callie etrafımıza bakıyor. "Yemin ederim o kadar azdım ki şu anda bir ağacı bile becerebilirim." İç çekiyor.

Margaritamı havaya kaldırıyorum ve o da kadehini benimkine tokuşturuyor.

Bir yudum alırken kaşlarımı kaldırarak, "Lanet olası ağaçlara değil," diyorum. Callie gülüyor.

Telefonum bir mesajla bipledi. Taz'dan.

Onu az önce tutukladık.

Aferin, Tull.

"Yesssss," diye tıslıyorum. "Onu yakaladılar."

Callie ışıltıyor. "Vay canına, bu harika. Tebrikler, bebeğim." İçkisini kaldırıyor. "Bir kadeh daha! Laboratuvarı kış tekmelemeye."

Kıkırdıyorum ve kadehlerimizi tekrar tokuşturuyorum. Haberlerimi hatırlayınca gözlerim açılıyor. "Aman Tanrım, sana söylemeyi unuttum."

Başını kaldırıp devam etmemi beklerken dudaklarındaki tuzu yalıyor.

"Yani..." Duraklıyorum çünkü bu hikaye o kadar saçma görünüyor ki doğru olması mümkün değil. Yani ben bile inanmakta zorlanıyorum. "Dün gece bir adamla takıldım."

"Ne? Nerede?"

"Spor salonunda."

Ağzı açık kaldı. "Spor salonunda mı? Ne demek *spor salonunda*?"

Ellerimi gözlerimin üzerine koyarak utancımın bir anlığına galip gelmesine izin verdim. "Banyoda oldu."

Parmaklarımın arasından baktığımda, gözlerinin neredeyse yuvalarından fırladığını görüyorum. "Ne oluyor lan? Spor salonunun tuvaletinde bir adamla mı takıldın?"

Gülüyorum. "Çok saçma, biliyorum."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Omuz silkiyorum. "Şey..." Bir an düşündüm. "O oradaydı, ben de oradaydım..."

İçkisini yudumlarken kaşlarını çatıyor ve dikkatle dinliyor. "Biraz sohbet etmeye başladık. Çok güzeldi."

"Ne kadar muhteşemden bahsediyoruz?"

"Muhteşemdi, çok seksiydi. Önümde gösteriş yapmaya başladı, mağara adamı gibi davranıyordu ve ben onu fark etmemiş gibi davranıyordum."

"Lanet olsun." Elini önümüzdeki masaya vuruyor. "Neden seksi erkekler bana hiç hava atmıyor?" Alnını tokatlıyor. "Kolay etkilenirim. Tanrı aşkına, ben de biraz gösteriş yapabilirim." Yumruğunu gökyüzüne doğru sallıyor. "Bunu istemek çok mu fazla evren?" Dikkati tekrar bana yöneliyor. "Özür dilerim. Devam et."

"Bu adam kürek çekme aletinin üzerindeydi ve çok hızlı koşuyordu, ben de onun yanında koşu bandında koşuyordum. Sırtındaki kaslar dikkatimi tamamen dağıtmıştı."

Dinlerken kaşlarını çatıyor ve içkisini yudumlamaya devam ediyor.

"Sonra makineyi o kadar sert çekti ki kordon koptu ve bir parçası uçarak önüme düştü ve beni yere düşürdü."

Benim yerime o korkuyor. "Bu doğru mu yoksa bu bir şaka gibi ve yumruk çizgisi yaklaşıyor mu?"

Gülüyorum ve parmağımı göğsümün üzerinde çapraz yapıyorum. "Kalbimi çapraz yap." Yanaklarına hava üflüyor.

"Tamam, devam et..."

"Dizimi çok kötü incittim." "İyi misin?"

"Şimdi iyiyim," diye mırıldandım. "Yine de o kadar telaşlıydım ki, gösteriş yaptığı için onu azarladım ve hışımla banyoya girdim."

Dinlerken kaşlarını çatıyor.

"İşte o zaman beni takip etti."

"Spor salonu çalışanları neredeydi?"

"Spor salonunda başka kimse yoktu, sadece biz vardık. Burası yirmi dört saat açık, insansız bir spor salonu."

"Burası yeni katıldığın spor salonu mu?"

"Evet." Tüm detayları hatırlamaya çalışırken tereddüt ediyorum. "Ve saat kesinlikle akşam 9:30'u geçiyordu."

"Neden bu kadar geç?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Geç saate kadar çalıştım ve aslında oraya o saatte vardım."

"Tamam, yani bu seksi adam seni banyoya kadar takip ediyor ve sonra ne oluyor?" Şimdi koltuğunda öne doğru oturmuş, hikâyenin devamını bekliyor.

Omuz silkiyorum. "Sonra ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Dizimi temizledi ve aramızda cinsel bir elektrik oluştu. Ona ne düşündüğünü sordum."

"Ve?" Kaşlarını çatıyor.

"Sikinin ağzımda nasıl görüneceğini hayal ettiğini söyledi."

Ağzı açık kaldı. "O yapmadı."

İki kaşımı da kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Öyle yaptı."

"Aman Tanrım." Başını arkaya eğiyor ve bardağını boşaltıyor. "Sonra ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Bir dakika sonra hayvanlar gibi öpüşüyoruz ve o saçımı çekiyor. Ne olduğunu anlamadan kucağındaydım ve sonra elini taytımın içine soktu."

Gözleri tekrar şişti. "Ne?"

"Biliyorum."

"Spor salonunda bir yabancı tarafından parmaklandın mı?" Nefesi kesildi.

"Şışt!" Utanç içinde etrafa bakarken bir yandan da bağıriyorum. "Sesini alçalt."

Nerede olduğunu hatırlayarak masaya doğru eğiliyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım: Bir spor salonunun tuvaletinde parmaklanmışsın," diye fısıldıyor.

Başımı salladım.

İçkimi elimden kaptı ve o bardağı da boşalttı. Güldüm.

"Ve?"

"Geldim ve sonra da oradan defolup gittim."

Dehşete düşmüş bir halde bana bakıyor. "*Geldin* ve gittin mi?

Bir erkek gibi mi?" Başımı salladım. "Sayılır."

"Sen kimsin ve en iyi arkadaşşıma ne yaptın?"

"Biliyorum, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bu herifin işi başından aşkındı ve ben bir şekilde kim olduğumu tamamen unuttum."

Gözlerini deviriyor. "Kahretsin, yeni bir spor salonuna gitmem gerek. Bu çok saçma. Burada, boktan spor salonumda, görünürde bir parmak bile yokken cehennem gibi azgınlım. Neden böyle şeyler hiç başıma gelmiyor?" Kederli bir şekilde iç geçiriyor.

"Bir içki daha ister misin?" Ben sorarım.

"Evet, yürüyüş için seninle geleceğim." Ayağa kalkıp kalabalık bara doğru ilerliyoruz ve sıranın en arkasındaki yerimizi alıyoruz. Callie bana bakarken gülüyor, belli ki hala şokta. "Spor salonunun tuvaletinde parmak becerdin. Sırada ne var?" diye fısıldıyor, gözleri muziplikle parıldıyor.

Arkamdan bir elin belime dolandığını hissediyorum ve dönüyorum, Brock'u arkamda görünce tamamen afalladım.

"O-oh," diye kekeledim, hazırlıksız yakalanmışım.

Burada ne işi var? Kahretsin, bizi duymadı, değil mi?

Üzerinde siyah V yakalı bir tişört ve mavi bir kot pantolon var ve eli tüm karnıma yayılmış bir şekilde üzerimde yükseliyor.

"Selam," diyor gözleri vücudumda gezinirken usulca. Dar deri siyah pantolon, bordo omuzsuz bir üst ve yüksek, siyah bilekli botlar giyiyorum. Saçlarım ince dalgalar halinde aşağıya iniyor. Birden Brock beni dudaklarımdan hızlıca öpüyor. "Çok lezzetli görünüyorsun," diye mırıldanıyor, gözleri tekrar vücudumda geziniyor.

Gülümsüyorum ve sonra ona bakmakta olan Callie'ye bakıyorum, nutku tutulmuş bir halde.

"Erm. Callie, bu Brock. Brock, bu Callie."

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba, Callie." Dikkatini tekrar bana çeviriyor.

Callie'ye derdimi anlatmaya çalışarak, "Brock spor salonundan arkadaşım," diye ekliyorum.

Callie noktaları birleştirirken gözleri büyür. "Spor salonundaki arkadaşın *bu* mu?" diye fısıldar.

Brock karanlık bir şekilde gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor, Callie'ye onun hakkında her şeyi anlattığımı çok iyi biliyor.

Aman Tanrım.

Birdenbire üç adam yanıma geldi ve neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "Tully ve Callie, bunlar Joshua ve Ben, kayınbiraderlerim. Bu da Adrian." Duraklıyor ve sonra sarışın adama sevgiyle gülümsüyor. "Evlatlık kardeşim. Kız kardeşlerim onu evlat edindi, bu yüzden sanırım onunla sıkışıp kaldım."

Adrian gözlerini kısar ve gücenmiş gibi davranır.

Hayatımda hiç bu kadar yakışıklı dört erkeği bir arada görmemiştim. Bu adamlar gerçekten takılıyor mu? Joshua uzun boylu ve koyu çikolata rengi saç kesimi var. Gülünç derecede yakışıklı ve mavi kot pantolon üzerine beyaz bir gömlek giyiyor. Ben erkeksi ve tam bir baş belası gibi görünüyor. Bir de sarışın var ki, tek kelimeyle muhteşem.

Sarışın adam gülümser. "Merhaba, Tully." Beni baştan aşağı süzüyor, her santimetrekaremi değerlendiriyor.

Tanrım. Tek yapabildiğim garip bir şekilde gülümsemek.

Adamlar daha sonra sohbetlerine geri dönüyor ve içki sipariş ediyorlar, ancak Brock serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor ve bizi çevredeki konuşmaların dışına çekiyor.

Birdenbire odada sadece ikimiz kaldık.

"Seni görmek istiyorum ama kız kardeşimi ekemem. Bugün onun doğum günü." Bir masayı işaret ediyor ve iki muhteşem esmer ve sarışın kadının birlikte oturup kokteyl içtiklerini görüyorum. Birlikte gülüyorlar.

"Oh, senden bunu beklemezdim." Gülümsedim. "Git ve arkadaşlarınla eğlen."

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve beni tekrar öpüyor, yumuşak ve şefkatli bir şekilde. "Sonra ne yapacaksın?" diye fısıldıyor.

Gözlerim, kulağıma tatlı tatlı fısıldayan bu güzel erkek örneğine şaşkın şaşkın bakan Callie'yi buluyor.

Callie'ye elimle işaret ediyorum. "Bugün okul var, birazdan eve gideceğiz."

Bana dönmeden önce kısa bir süre Callie'ye bakıyor. "Yarın akşam görüşür müyüz? Saat dokuzda?" diye soruyor elimi avucunun içinde sıkarken.

Kendimi tutamayıp hafifçe gülümsedim. Gerçekten çok iyi biri...

"Elbette. Emin olabilirsiniz." "Memnun oldum Callie." Başını salladı ve dudaklarını birbirine doladı, sanki

Kendi kendine düşünüyor ve sonra kalabalığın arasında kaybolmadan önce beni bir kez daha hızlıca öpüyor.

Callie ve ben onun uzaklaşmasını izliyoruz. Gözlerimizi o büyük, kaslı omuzlardan, o sıkı kıçtan ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi kol pornosundan alamıyoruz.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Callie, sesi biraz kızgın geliyor. "Spor salonunda öpüştüğün adam *bu* mu?"

Aptalca gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum. "Uh-huh."

"Söyleyecek sözüm yok." Başını sallıyor. "Aslında benim var. Senin yerinde olsaydım spor salonu bağımlısı olurdum."

Geniş bir gülümseme yayıyorum.

"Kim bu ateşli arkadaşları?" Kaşlarını çatıyor. "Bu fantezi spor salonuna gidiyorlar mı, çünkü gidiyorlarsa, bu kadar! Spor salonumu değiştiriyorum."

Gözlerim Brock ve arkadaşlarını arıyor. "Bilmiyorum, sanırım kardeşleri." Omuz silkiyorum. "Hepsinin kız kardeşleriyle evli olduğuna eminim."

Callie erkek masasına bakıyor. "Şanslı sürtükler."

Sıranın önüne doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum. Çocuklar bu sırada masaya geri dönmüşlerdi. "Birazdan eve gitmemizin sakıncası var mı?" diye soruyorum. "Tuhaf bir askı gibi görünmek istemiyorum."

Callie omuz silkiyor ve kollarını benimkilere doluyor. "Elbette. Bir içki daha içip gideceğiz."

Yirmi dakika sonra ön kapıdan çıkıyoruz ve taksi durağına doğru ilerliyoruz. "Biliyor musun, düşünüyordum da," diyor Callie. "Senin yerinde olsaydım, onu seri katil gibi takip ederdim. Çok gülünç biri."

Gülüyorum. "Biraz öyle."

"Biraz." Kaldırıma çıktığımızda iç geçirdi. "Çok."

Kafamı kaldırdım ve olduğum yerde durdum. Simon kolunu sarışın bir kadına dolamış, caddenin diğer tarafında yürüyordu. Ayrıldığımız sekiz ay boyunca onu ilk kez dışarıda görüyorum. Kadının dudaklarını ağzına götürüşünü izliyorum, belli ki ona gülmesine neden olacak bir şeyler söylüyor. İkisi de eğleniyor.

Kalbim karnıma düşüyor ve gözlerim anında yaşlarla doluyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum kimseye belli etmeden.

Callie'nin gözleri büyür ve olduğu yerde durur. "Kahretsın."

Telefonumu çıkarıp hemen Simon'ın numarasını arıyorum, çalarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Aç, aç. Aç bebeğim.

Telefonunu çıkarıyor, ekrana bakıyor ve sonra tekrar cebine sokuyor.

Benimle konuşmak istemedi.

Benim yerime onu seçti.

Bulanık bir görüşle onlara bakarken alt dudağım titremeye başlıyor.

Yüksek sesle gülüyorlar ve köşede kayboluyorlar.

Göğsümde bir acı hissettim.

Callie kolunu bana dolayarak, "Hadi bebeğim," diyor. "Hadi eve gidelim."

Bölüm 3

Brock

"Oh hayır." Bridget kaşlarını çatır. "İşte yine geliyor." Yaklaşmakta olan mide ekşimesini durdurmak için iki elini göğsünün üzerine koyar. "Bu hamilelik saçmalığıyla uğraşamam." Natasha'ya bakar. "Sen hamileyken nasıl oldu da mide yanması yaşamadın?"

"Çünkü onun insan çocukları vardı. Bebeğinizin babası bir maymun," diyor Joshua birasını yudumlarken kuru bir sesle.

Bridget gülüyormuş gibi yapar. "Ha-ha. Çok komiksin." Kolasını yudumlarken yüzü düşer. "Tek istediğim lanet olası bir marga-rita. Çok şey mi istiyorum?"

Joshua kıkırdarken Ben uzanıp karısının elini tutar. Sempatî ile elinin arkasını öpüyor. Adam bir aziz. Bridget'in hamileliği onun espri anlayışını ve benim güzel, uysal kız kardeşimin tüm özelliklerini tamamen çaldı. Bazı kadınlar hamileyken parlar. Bridget o kadınlardan biri değil. Boynuzları çıktı.

Büyük, şeytani boynuzlar.

Abbie umursamaz bir tavırla, "Şu iki bebek çıkıp da vajinayı sonsuza dek genişletene kadar bekle," diyor. "Kocaman olacak. Dev bir yarık gibi."

Ben içkisini yudumlarken öksürür ve sıçrar. Joshua güler ve sırtına bir tokat atar.

İrkildim. Tanrım, dinlemek zorunda olduğum şeyler. Hiçbir erkek bunu duymak zorunda kalmamalı.

"Ne, seninki gibi mi?" Adrian, Abbie'nin böyle bir şey söylemesine tamamen öfkelenerek tersler.

Abbie yüzünü buruşturur. "Oh, kapa çenenî, Adrian. Sanki vajinalar hakkında bir şey biliyormuşsun gibi."

Joshua kendini beğenmiş bir şekilde, "Seni yakalamış," diyor.

Hayal kırıklığı içinde başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Ciddi misin? Kız kardeşimin mide ekşimesi hakkında sızlanmasını dinlemek ve aşırı gerilmiş vajinalar hakkında bir şeyler duymak için eşsiz bir zevk gecesinden mi vazgeçiyorum?

"Seni görüyorum Brock," diye tersliyor Bridget. "Bize gözlerini devirerek bakma." Ona donuk donuk bakıyorum.

Ben alaycı bir şekilde gülümser, bu gece hedefinde başka biri olduğu için mutludur.

Kalabalık restoranda bir masanın etrafında oturuyoruz ama benim aklım bu saçma sohbetten çok uzaklarda. Az önce barda arkadaşıyla konuşurken gördüğüm Tully'ye bakıyorum ve çenemi sıkıyorum. Onu ektiğimi düşünmesini istemedim. Anlıyor gibiydi.

Gözlerim kalçalarındaki ve kıcındaki salınımına takılıyor. Çok... lanet... ateşli.

Bütün gün onu düşünmekten zorlandım.

Dar siyah deri pantolon ve her erkeğin aklını başından alacak kadar tenini gösteren kadınsı dökümlü bir üst giyiyor. İşin tuhafı, tam da benim kadınlarımın giyinmesini istediğim gibi giyinmiş: abartısız ve rahatça seksi. Kadınların çok çabalamasından hoşlanmıyorum. Libidom üzerinde tam tersi bir etkisi oluyor. Saçları ve yüzü mükemmel.

O kocaman dudakları gözümün önüne geliyor ve sikimin sertleştiğini hissediyorum. Dün gece üstümdeyken nasıl görüldüğünü hatırlarken alt dudağımı ön dişlerimin altında yakalıyorum. *Lanet olsun.*

Kızlar ve Adrian -ya da biz ona Murph diyoruz- sohbete dalıyorlar. Joshua ve Ben'in arasında oturuyorum ve gözlerim yine Tully'yi arıyor.

"Yani?" Ben başka kimse duymasın diye mırıldanıyor. "Dün gece spor salonunda o kıza bakmandan, şimdi barda onu dudaklarından öpmene nasıl geçti?"

Joshua konuşmaya katılmak için eğilir. Dinlerken işaret parmağını dudağının üzerinde ileri geri gezdiriyor.

Başımı kaşıdım ve omuz silktim. "Biraz meşguldük."

Bens bizi duymadıklarından emin olmak için kızlara bakıyor. "Nereye?"

"Spor salonunun tuvaletinde, sen gittikten sonra," diye fısıldadım.

Joshua güler ve burnunun kenarını çimdikler. "İnanılır gibi değil."
"Siktir git," diye fısıldıyor Ben, Tully'ye hızlıca dönüp bakıyor. "Bir spor salonunda nasıl meşgul olabiliyorsun?"

Gözlerim hâlâ derin bir sohbe dalmış olan kızlara kayıyor. "Kürek makinesini kırdım ve ona çelme taktım."

Çocukların ikisi de dinlerken eğilirler. "Ve?" Ben sorar.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Her centilmenin yapacağını yaptım." Masanın ortasındaki tabaktan bir tatlı patates dilimi alıp ağzıma atıyorum.

İkisi de kaşlarını çatıyor.

Çiğnedim ve yuttum. "Onu temizlemek için banyoya götürdüm. yukarı."

Joshua dudaklarını büker, eğlenir. "Eski 'doktor gibi davranmak' hile." Başını sallıyor ve birasını yudumluyor. "Cam için yıllardır işe yarıyor."

"Doğru mu?" Ben etkilenmemiş bir şekilde mırıldanıyor. Cameron, Joshua'nın kardeşi.

O bir doktor ve kadınlarla gülünç derecede iyi anlaşıyor.

Joshua bir kızartma alır ve ısırır, etrafında konuşur. "Kapattın mı?"

Biramı yudumladım ve başımı salladım. "Hayır." Sonra Tully ve arkadaşının ön kapıdan çıktığını görmek için bakıyorum. "Yine de, öncelikler listemde çok üst sıralarda yer alıyor."

"Öncelikler listende neler var?" Bridget araya giriyor.

"Spor salonuna gidiyorum Bridget," diye cevap veriyorum. "Kulak misafiri olmayı bırak."

Natasha ve Bridget gözlerini devirip sohbetlerine geri dönerken çocukların dikkati tekrar bana kayıyor. "Peki, şimdi ne olacak?" Ben soruyor.

Biramı yudumluyorum. "Yarın gece, anlaşmayı yapacağım."

Tully

Kalemi parmak uçlarımla masanın üzerinde kendime doğru yuvarlıyorum ve sonra da uzaklaştırıyorum. Bir saattir bunu yapıyorum, masamda boşluğa bakıyorum.

"İyi misin?" Rourke yanımdaki masasından soruyor.

"Evet, sanırım."

"Bugün izinlisin."

Dikkatimi ona çeviriyorum ve hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

"Öyleyim." "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Derin bir nefes veriyorum ve saçımı at kuyruğundan çıkarıp hızla lastiğe bağlıyorum. "İstersen beni yemeğe çıkarabilirsin."

"Elbette. Ne yemek istersin?"

Omuz silkiyorum, dünyayla ilgilenmiyorum. "Şişmanlatan herhangi bir şey."

Eğilir ve çantasından anahtarlarını alır. "Şişmanlatacak bir şey varsa, işte geliyoruz."

Ofisimizden çıktık ve asansöre bindik. Ben sessiz kalıyorum ve neyse ki o da bana izin veriyor. Rourke'un güzelliği de bu. O mükemmel bir iş arkadaşı, ne zaman konuşmam gerektiğini ve ne zaman sessizliğe ihtiyacım olduğunu bir şekilde biliyor. Hakkımda her şeyi biliyor ama yine de tek bir soru bile sormuyor. İyileştirici bir merhem gibi, ben farkına varmadan içimdeki zehirli şeyleri yavaşça çekip çıkarıyor.

Simon, eski sevgilim, aklımı kurcalıyor. Bizi zorla ayıranın ben olduğumu biliyorum ama yine de dün gece onu başka biriyle gülerken görmek canımı acıttı. Onunla kafa kafaya vermiş halleri gözümün önüne geliyor ve midem sıkışıyor. Eskiden şehirde birlikte böyle gülerdik.

Birlikte mi yatıyorlar? Tabii ki yatıyorlar, seni aptal.

Ağzımda safra tadı alıyorum ve elimi dehşet içinde saçlarımda gezdiriyorum. Buna dayanamıyorum. Boğulmuş, aklımı yitirmiş ve delirmiş hissediyorum. Bu gidişle Borneo'ya yapacağım plansız bir gezi kafamı toparlamak için tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Telefonumu çıkarıp seyahat uygulamama tıklıyorum. Bu hafta hangi uçuşlar indirimde?

Bu yıl dört yurtdışı seyahatine çıktım, ama birdenbire buradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmam gerekiyor. Simon'ın Sydney'de ne işi var ki? Ayrıldığımızdan beri Melbourne'da yaşıyor. Burada olduğundan bile haberim yoktu.

Rourke telefonuma bakıyor ve gezindiğim uygulamayı görüyor. Bir kaşını kaldırıyor ve sonra ne yaptığımı bilmiyormuş gibi davranarak çift kapının arkasına bakmaya devam ediyor.

Ne yapıyorum ben? Artık bilmiyorum bile.

Asansörün kapıları açılıyor ve otoparka doğru yürüyoruz.
"McDonald's senin için yeterince yağlı mı?" diye soruyor.
Başımı salladım. "Evet."
Sessizce otoparka doğru gidiyoruz. Telefonuma bir mesaj geliyor ve
ekrana bakıyorum. Simon. Gözlerimi kısıyorum ve mesajı açıyorum.

Hey, Tull

Dün gece aramanı kaçırdığım için
üzgünüm. Bir konferans için
Sydney'deyim.
Bütün gün işle meşgulüm ama seni yarın ararım.
Umarım iyisinizdir.
xoxo

Öfkeyle mesajdan çıkıyorum.
"Umarım iyisindir," diye taklit ediyorum alaycı bir sesle. "Pislik. İş
konferansıymış, kışımın kenarı." Başımı tiksintiyle sallıyorum ve Rourke'a
dönüyorum. "Simon bu hafta iş konferansındayken birini beceriyor."
Rourke arabayı sürerken kaşlarını çatıyor. "Bunu
nereden biliyorsun?" "Callie ve ben onu dün gece
gördük."
Dönüp bana bakıyor. "Bir kızla mı?"
"Evet, bir kızla." Aptalca soruları karşısında gözlerimi deviriyorum.
Bugün hiç havamda değilim. "Bir erkekle birlikte değildi, değil mi? Dün gece
yemek ve şarap festivaline gittik ve tanıdığımız herkesi görmüş gibiydik."
Araba duruyor, ben de inip kapıyı arkamdan sertçe çarpıyorum.
"Ne yapacaksın?" Rourke ona yetişmek için koşarken sorar
Ben.

McDonalds'ın kapısını zorla açtım. "Peki, şimdi, ben gidiyorum
"Menüdeki her şeyi yiyip, ardından iki tane sıcak şekerlemeli karamelli
dondurma içeceğim."

Rourke yanımda yürürken kaşlarını kaldırıyor, konuşmaktan yarı
korkuyor. "Tamam o zaman." Elleri cebinde menü panosuna bakıyor. "Hadi
başlayalım."

Bandı dağıtıcıdan geçiriyorum ve son kutuyu dikkatlice kapatıyorum. Oturma odamda üst üste yığılmış kutulara bakıyorum. "Sanırım neredeyse bitti." Gülümsüyorum.

"Şükürler olsun." Rourke iç çeker. "Taşınmaktan daha kötü tek bir şey var."

"Bu da ne?" Callie kaşığındaki sıcak çikolatayı yalarken kaşlarını çatıyor. Toparlanmayı en az yirmi dakika önce bırakmıştı.

"Başka birini taşıyorum," diye cevap veriyor, bir başka kutuyu bantlamam için bana doğru kaydırırken.

Gülümsüyorum, güzel arkadaşlarım için minnettarım. "Çok teşekkürler çocuklar. Siz olmasaydınız bu evi toplayamazdım."

"Evet, şey..." Rourke bir an duraksıyor. "Geçirdiğin günden sonra, bu gece içmeye gidebileceğimizi düşünmüştüm."

Callie kaşlarını çatıyor, dikkati aramızda gidip geliyor. Rourke, "Tanrım, onu etrafta öfkeyle dolaşırken görmeliydin," diyor. Callie soru sorarcasına bana bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Stresliydim." "Çünkü mü?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ama cevap vermiyorum.

"Umarım iyisindir," diye taklit ediyor Rourke bebek sesiyle. Callie'nin sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek kutuyu bantlıyorum.

"Bence Simon sadece..." Doğru kelimeleri ararken başımı sallıyorum. "Belki de gerçekten ne istediğini anlamaya çalışıyordur. Bilirsin işte, evlenmek istediği bir kız ile sadece iyi vakit geçirebileceği bir kız arasındaki farkı bulmak. İkisi arasında büyük bir fark var," diyorum.

Callie gözlerini deviriyor ve kaşığını havada sallıyor. "İşte başlıyoruz." Bana bakıyor, soğukkanlı. "Şu anda kendini duyabiliyor musun, Tully?"

"Hayır, beni dinleyin. Dünyada iki tür insan vardır. Sevdikleriniz ve evlenmek istedikleriniz." Bir an duraksadım. "Benim için Simon'la birlikte olmak istiyorum. Ama bir de sadece becermek istediklerin var."

Rourke yaptığı işi bırakır ve sanki bu teoriyi ilk kez duyuyormuş gibi kaşlarını çatır.

"Evet, anlıyorum. Ne olmuş yani?" Callie devam ediyor. "Ben ne tür bir insanım?"

Rourke sorar.

Callie ve ben hep bir ağızdan "Evlendiğin türden" diye cevap veriyoruz.

Rourke yüzünü buruşturur. "Bu tür adamlardan nefret ediyorum. Neden ben öyle bir adamım?"

"Öylesin işte." Kutunun üstüne oturdum. "Ben de bunu düşünüyordum. Simon'dan beri iki kez çıktım ve ikisinden de hoşlanmadım." "Çünkü sen lanet olası bir aptalsın," diye tersliyor Callie. "Eğer gerçekten Simon'ı isteseydin, Simon'la birlikte olurdun."

İki farklı erkek tipi arasında örnek olarak kullanabileceğim tanıdığım birini düşünmeye çalışıyorum. "Biliyorum, mesela spor salonu bağımlısını ele alalım."

Callie'nin gözleri parlıyor. "Oh Tanrım. Onu! Eğer onu sen sikmezsen, ben sikeceğim."

Kıkırdıyorum. "Gördün mü, mükemmel bir örnek. Birlikte eğlenebileceğiniz ve sevişebileceğiniz türden bir adam ama onunla bir gelecek hayal edemezsiniz."

"Neden olmasın?" Callie sorar.

"Çünkü o böyle biri. O sadece çok *seksi*." Onunla birlikte banyoda fahişelik yaptığımı hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Ve bunun onun kusuru olması mı gerekiyor?" Callie kaşlarını çatıyor. "Senin lanet olası bir terapiye ihtiyacın var." Gözlerini deviriyor.

"Ben bile bu spor salonu bağımlısının kulağa seksi geldiğini kabul etmek zorundayım," diye ekliyor Rourke. "Onu sen becer, Rourke. Belli ki bu işi yapan bir oyuncu."

Her zaman bu tür şeyler. Spor salonunun tuvaletinde beni tahrik etti ve böyle bir adama aşık olmak için aptal olmak gerekir."

Rourke'un kaşları etkilenmiş bir şekilde kalkıyor. "Gerçekten de tuvalette kız tavlayabiliyor musun? Bu spor salonu nerede, çünkü bir an önce katılmam gerekiyor?"

"Sıraya gir," diye tersliyor Callie. "Bu lanet herifi görmelisin." Elini yüzünde gezdiriyor. "Ve arkadaşları, hepsi de yakışıklı ve kaslı görünüyor. Tanrım."

Gülüyorum ve kutuları birbirine yapıştırmaya devam ediyorum.

"Bu gece onunla buluşman gerekmiyor muydu?" Callie soruyor.

"Evet." Omuz silkiyorum. "Gitmeyeceğim."

Gözleri büyür. "Neden olmasın?"

"Yorgunum, yarınki taşınma için toplanmayı bitirmeliyim ve...." Sesim kesiliyor.

"Ve ne?"

"Simon," diye iç geçirdi Rourke, iğrenerek. "Burada oturmuş Simon'ı sikmeyi ve ona sadık kalmayı düşünüyorum."

"O Simon değil!" Şak diye söyledim.

"Simon muhtemelen şu anda," Callie havalı bir şekilde, "eş olmayan materyaline dalmış durumda ve seni düşünmediğini garanti edebilirim, Tully."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Komik."

"Bu doğru."

Bir süre ona baktım.

"Simon'ı aklından çıkar. Eğlenmeye ihtiyacın var. Spor salonu bağımlısının eğlenceli olacağını kabul etmelisin." Ellerini kalbinin üzerine koyar ve bayılma numarası yapmak için başını gökyüzüne doğru kaldırır. "Tanrım, çok eğlenceli."

Ellerini havaya kaldıran Rourke'a bakıyorum. "Bana bakma, burada çitten nasıl atlayacağımı bulmaya çalışıyorum. Kendimi evlenecek tipte bir adamdan spor salonu bağımlısı bir adama dönüştürmem gerekiyor... hem de iki katına."

"Evlenecek tipte bir adam olmak istiyorsun," dedim ona.

"Hayır, istemiyorum. Ben sikişen tipte bir adam olmak istiyorum. Kimse evlenilecek tipte bir adam olmak istemez. Evli olan erkekler bile evlenen tipte bir erkek olmak istemez."

Gülüyorum.

Callie ayağa kalkar. "Hadi, Rourke, gidelim. Tully'nin spor salonuna gitmesi gerek." Bana bir öpücük gönderdi. "Spor salonuna git, spor bağımlısı arkadaşınla tanış ve Tanrı aşkına Simon'ı unut."

Geç kaldım ama gelmek istemedikten ve duşta bir saat boyunca her şeyi düşündükten sonra nihayet buradayım.

Neden olduğundan emin değilim ama neyse. Zararı olmaz, sanırım.

Spor salonuna girdim ve etrafa bakındım. Arka tarafta birkaç adam ve koşu bandında bir kız var.

Brock burada bile değil. Tüm bu aşırı analizler boşuna.

Lanet olsun.

Koşu bandına bindim ve yürümeye başladım. Hızı yükseltip daha hızlı yürüyorum. Sanırım o zaman sadece çalışacağım. Bu bir hayal kırıklığı.

Buraya gelmek için bir saatimi harcadım ve o gelmedi bile.

Çok tipik.

Bütün erkekler beni kızdırır.

Neyse, onun kaybı. Hızımı artırıp koşmaya başlıyorum, ama aynaya baktığımda o orada. Onu görüyorum. Köşedeki ağırlık sehpasında oturuyor ve bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. Beyaz bir tişört ve lacivert bir spor şort giyiyor.

Karnım heyecanla dans ediyor. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve sonra ilgisizmiş gibi davranarak yere bakıyorum.

Tanrım. O çok...

Muhtemelen bir dekordan başka bir şey değildir.

Bir spor salonum olsaydı ben de böyle yapardım. Muhteşem adamlara takılmaları ve orada bulunmaları için para verirdim. Bu kesinlikle iyi bir iş mantığı.

Ben on beş dakika koşuyorum, o ise tekrarlayan ağırlık setlerini yapıyor ve beni izliyor. Dürüst olmak gerekirse, başka tarafa bakmasını diliyorum çünkü burada ölüyorum. Normalde bu kadar uzun süre koşamam. Tamamen gösteriş yapıyorum ve her an kığım mememin üzerine düşebilir ve diğer dizimin derisini kemiğe kadar yüzebilirim.

Bir adam nihayet spor salonunu terk ediyor ve beş dakika sonra diğeri de onu takip ediyor. Arkadan bir grup adam daha çıkıyor ve salonda mekik çeken tek bir kadın kalıyor. Brock'un gözleri kadına kayıyor ve acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ediyorum:

Defol git, kadın. Gecenin bu saatinde neden spor salonundasın, aptal?

Koşmayı bırakıyorum ve koşu bandını tekrar yürüme hızına getiriyorum. Havlumla yüzümü siliyorum ve kadının nihayet eşyalarını toplayıp ön kapıdan çıkışını izliyorum.

Brock'un gözleri aynada benimkileri buluyor ve yüzünde karanlık bir gülümseme beliriyor.

Kahretsin, kalbim çok hızlı atmaya başladı. Ben yürümeye devam ediyorum, o da ayağa kalkıp bana doğru geliyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor.

Aptalca gülümsedim. "Merhaba." Neden bu kadar seksi olmak zorunda? Havalı gibi davranamıyorum bile.

Elini tırabzanda benimkinin üzerine koyuyor ve aramızdaki enerjinin zapladığını hissediyorum.

"Bütün gün seni düşündüm," diyor.

Midem bulanırken gözlerim onunkileri tutuyor. "Öyle mi?" Nefes nefese kaldım.

Yavaşça başını sallıyor, gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmıyor. "Tam olarak ne düşünüyordun?"

"Seninle özel olarak konuşmam gerektiğini düşünüyordum."

Gülümsüyorum, Tanrım o gerçek mi? "Öyle mi?" Boş spor salonuna bakıyorum. "Bu yüzden mi gelip benimle konuşabilmek için herkesin gitmesini bekledin?"

"Şey, kimsenin ikimizin *konusmasından* şüphelenmesini istemedim. Geçen gece banyoda."

"Konuşmak mı?" Sırıtiyorum. "Buna böyle mi diyorsun?"

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve karnım sıkışıyor. *Bana öyle gülümseme.*

"Evet." Duraklıyor ve sanki eğleniyormuş gibi dudaklarını birbirine doluyor. "Çok... *teşvik edici* bir konuşmaydı. Bazıları için diğerlerinden daha fazla."

Elimde olmadan gülüyorum. "Evet, geçen gece yaptığımız konuşma *çok* teşvik ediciydi."

Gözleri benimkileri buluyor. "Hoşuna gitti mi?"

Ne olacak, Tull? Simon'ı o kızla hayal ediyorum.

Bat ya da yüz.

"Ben yaptım." Gözlerimiz kilitlendi. "Hem de çok."

Tanrım, bu adam bende pis bir fahişe olma isteği uyandırıyor.

Memnuniyeti yüzünde parlıyor ve dudaklarını yalıyor. Elini ön kolumda gezdiriyor ve gözleri kendi dokunuşunu takip ediyor. "Sana söylemem gereken başka bir şey var."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Öyle mi?"

"Evet" Bir an duraksıyor. "Evet."

"Ne?" Sadece onun dokunuşu yüzünden koşu bandında düşmemeye çalışarak soruyorum.

"Sana burada söyleyemem, Pocket." Odağı dudaklarıma kayıyor. "Neden?" Bakışlarındaki yanmayı hissediyorum.

"Bu özel bir şey."

Elini kolumdan çekiyor ve dokunuşunu kaybettiğim için kaşlarımı çatıyorum. "Bu özel bilgiyi bana nerede söylemek istiyorsun?" Oyun oynar gibi soruyorum.

"Muhtemelen en son konuştuğumuz yerde konuşmalıyız." Gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırtıyor.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi

açıyorum. Yavaşça başını sallıyor.

Koşu bandında yürümeye devam ediyorum.

"Şimdi tartışma odasına geçiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Tartışma odası mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve tekrar gülüyorum. "Sen başka bir şey."

"Biliyorum." Kıkırdıyor ve sonra eliyle tavanı işaret ediyor. Yukarı baktım. Bir kamera.

Kahretsin.

"Ben tartışma odasına gidiyorum. Beş dakika içinde beni takip etmelisiniz."

"Ama bizi görecekler," diye fısıldıyorum.

"Banyoya girdikten sonra olmaz. Sadece beş dakika kadar orada kalman gerekiyor. Birlikte girip çıkmazsak kimsenin bir şeyden haberi olmaz. Bir olay olmadığı sürece kasetlere bakılmayacak ve tekrar izlenmeyecek.

"Ah." Kaşlarımı çattım ve başka bir şey söylemeden spor çantasıyla birlikte koridorda kayboldu. Kalbim kontrolden çıkmış bir şekilde beş dakika daha yürüyorum. Bu çok yaramazca, çok ateşli ve söylemeliyim ki, benim karakterime o kadar aykırı ki, komik bile değil.

Gidip onunla konuşacağım, bakalım ne diyecek. Umarım beni tekrar öper. Onun öpücüğü için ölünür. Bu adam da kim böyle?

Normalde bunu asla yapmazdım. Umumi tuvalette erkeklerle buluşacak türden bir kız değilim. İçimdeki heyecanla gözlerim koridora kayıyor.

Ben öyle bir kız mıyım?

Kalbim göğsümde küt küt atarken koşu bandını yavaşça durduruyorum ve havlumu, şişemi alıp koridordan banyolara doğru yürüyorum. Yukarı bakıyorum ve koridorun sonuna yerleştirilmiş kameranın beş banyo kapısını da gösterdiğini görüyorum. Yüzümü saklamak için hızla başımı eğiyorum.

Dışarı çıkmadığım sürece sorun olmayacağını söyledi. Tanrım, eğer biri bunu yaptığımı bilseydi, ölürdüm.

Son kapıya doğru yürüyorum ve kolu elime alıyorum. Bir an donup kalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Koridora son bir kez daha bakarken kalbim küt küt atıyor. Gitmeli miyim? Hayır. Sadece yap.

Kapıyı açıp içeri daldım ve hızla arkamdan kapıyı kapattım. Kilide hafifçe vurup arkamı dönüyorum.

Oda buharla dolu ve duş perdesi açık. Brock çıplak, çoktan duşa girmiş, yüzünü bana dönüyor.

İri omuzları ve göğsü sabunla köpürmüş, saçları sırlıklam. Karnı kaslarla dalgalanıyor ve kocaman sert siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor.

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Zaman ayırdın, Pocket."

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

"Brock." Ona bakıyorum. "Ne halt ediyorsun?"

Kapıya dönüp bakıyorum, lanet olsun. Birkaç dakikalığına gidemem.

Bana dikkatle bakıyor ve sabunu göğsüne sürüyor. "Duş alıyorum. Neye benziyor?"

"İnanılmazsın." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Ben şimdi gidiyorum."

"Neden?" Bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor ve ellerini iki yana açıyor. "Duş almak sıradan, günlük bir şey. Sadece konuşmamız için temiz olmak istedim."

Piç kurusu.

"Benimle konuşmak istiyorsan," diye kasıklarını işaret ediyorum, "sikin dışarıdayken konuşmalısın."

Önce kendine sonra da bana bakıyor. "Aletim seni rahatsız mı ediyor?"

"Evet." Nefesim kesildi. "Aletin beni rahatsız ediyor."

Tam zamanında aşağı baktım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel penis. Tamam, tabii, o kadar çok görmedim ama eminim en mükemmeli budur. Tanrı aşkına, bu adam o kadar kendinden emin ki onu tarif edecek kelime bile bulamıyorum ve tüm bunlar beni neden tahrik ediyor?

Bu inanılır gibi değil. Nasıl oldu da kendimi bu duruma soktum?

Aşağı inip kasık bölgesini sabunlamadan önce göğsüne sabun sürmeye devam ediyor. Tekrar yüzüne odaklanabilmek için konsantre olmam gerekiyor.

"Neden?" diye sorar.

Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü... Çünkü..." Doğru kelime seçimini arıyorum. "Çünkü beni rahatsız eden senin çıplak olman konusunda rahat olduğum varsayımı ve ben kesinlikle... rahat değilim." Başımı sallıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Şu anda hiç rahat değilim."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kıyafetlerini çıkarmanı da sorun etmediğimi bilmelisin." Rahatça omuz silkiyor. "Tartışmamız için."

Sırıttıyorum. "Sen bir aptalsın."

Yine o seksi gülümsemesiyle gülümsüyor ve içimin erimeye başladığını hissediyorum. "Sanırım ben sadece dürüstüm."

"*Bu* nasıl dürüstlük oluyor?"

"Şey..." Kasıklarını tekrar sabunlarken bir an duraksıyor.

"Şunu yapmayı keser misin!" Tersliyorum. "Bu çok dikkat dağıtıcı."

Gözlerimi onun yüzüne dikmek için kendimi zor tutuyorum.

"Büyük penisler yalan söylemez." Kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Ona bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum ve gerçekten kahkahalarla gülmek istiyorum. "Bunu az önce söylemedin değil mi?"

Bölüm 4

Gözleri muziplikle parlıyor. "Bu doğru. Büyük penisler yalan söylemez ve benim de sana gösterecek birkaç gerçeğim var."

Elimde olmadan sırtıyorum ve gözlerim tekrar aşağı kayıyor. "Yine dikkatimi dağıtıyorsun..." Ellerimi kasıklarına doğru uzattım, "şu."

Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Bunu yaptığımda mı?" Aletini eline alır ve okşar.

Gözlerim açılıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu senin dikkatini dağıtıyor mu?" Nefes alıyor.

Tekrar okşuyor ve aleti daha da sertleşiyor. Vay anasını. Başımı sallıyorum ve sakın davranmaya çalışıyorum. "Belki. Evet," diye mırıldanıyorum titrek bir şekilde.

Sanki teşvik edilmiş gibi. "Peki ya bunu yaptığımda?" diye fısıldıyor karanlık bir sesle, kendini gerçekten çekmeye başlamadan önce bacağına rafa koyuyor. Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Daha önce cinsel açıdan kendine bu kadar güvenen bir adam görmemiştim. Bu çok bunaltıcı.

Aman Tanrım.

Göğsünde dağınık koyu renk kıllar var ve göbeğinden aşağıya, düzgün, kısa kasık kıllarına kadar uzanan bir kıl izi var. Kendini okşarken karnındaki ve kolundaki her kası görebiliyorum.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım.

"Gerçekten gitmek istiyor musun?" Yavaşça okşuyor. "Yoksa iyi bir kız böyle yapar diye gitmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Yüce İsa.

Kötü bir kız ol, kötü bir kız ol, kötü bir kız ol.

Ağzım kuruyor ve dudaklarımı bastırıp bacaklarımı birbirine kenetliyorum. "Burada kimse yok, Pocket." Yavaşça kendini okşuyor ve sonra kapanıyor

Gözleri zevkle parlıyordu.

Büyülenmiş bir halde onu izliyorum. Vücudumdaki her hücre pompalanmaya başladı ve vücudum aşırı hızlanırken nabzımı kulaklarımda duyabiliyorum.

"Aramızda ne olduğunu kimse bilmeyecek," diye nefes alıyor. Oda buharla doluyor ve yüzünde boncuk boncuk su birikiyor.

Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Eğer bir şey istiyorsan, Pocket," dudaklarını yavaşça yalıyor, "onu almalısın." Aletini kuvvetle sarsıyor ve ben de onu cinsel organımda hissediyorum. Uyarılmamın kararlarımı etkilemesini engellemek için kendimi sıkıyorum.

Kaşlarım kalktı.

Sevgili peder, günah işlemek üzere olduğum için beni affet. Sürtük otobüsüyle doğruca cehenneme gidiyorum.

Brock parmağını kıvrıyor. "Buraya gel." Ayağa kalkıp onu izliyorum.

"Buraya gel, Tully Pocket'ım," diye emrediyor.

Transa geçmiş bir zombi gibi, dediğini yapıyorum ve düşün kenarına doğru yürüyorum. Çok yavaşça eğiliyor ve beni öpüyor. Dudakları yumuşak ve tam doğru basınçta emiyor. Üzerimde yükseliyor ve iri vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. O beni usulca öperken ellerim onun iri pazularına uzanıyor. Tamamen çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelmek için çok uğraşıyorum.

Zevk beni ele geçirirken gözlerim kapanıyor.

Beni tekrar tekrar öpüyor ve her öpüşünde direncimin biraz daha kırıldığını hissediyorum.

"İstediğin şeyi kendine vermelisin, Pocket." Beni tekrar öpüyor. "İstemen gerektiğini düşündüğün şeyi değil. Gerçekten istediğin şeyi."

Uzanıp elimi alıyor ve aletinin üzerine koyuyor. İçgüdüsel olarak parmaklarımı ona doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yumuşak ve sert ve erkeksiz çok uzun zaman oldu.

"Bunu istiyorsun." Çenemi kavırıyor ve dudaklarımı tekrar emiyor. "İstediğini biliyorum."

Ben durumun kontrolünü kaybettim ya da o kontrolü ele geçirdi. Her iki durumda da, boku yedim... kelimenin tam anlamıyla.

"Sana sahip olmalıyım." Tekrar başımı kaldırdığımda karanlık gözleri gözlerimi tutuyor ve gömleğimi yavaşça başımın üzerinden çıkarıyor. Sonra beni çeviriyor, sütyenimi çıkarıyor ve açık ağzıyla arkadan boynumu okşuyor. Elleri karnımın üzerinde yayılıyor. Aman Tanrım.

Ne oluyor burada?

Ona durmasını söyleyeyim mi? Zihnim yarışmaya başlıyor.... ama durmasını istemiyorum.

Brock eğilip ayakkabılarımı çıkarıyor, ardından hızlı bir hareketle taytımı indiriyor ve karşısında çırılçıplak kalıyorum. Beni suyun altına çekip vücuduyla duvara yapıştırırken dudakları agresif bir şekilde dudaklarıma yapışıyor.

Sikeyim.

Çok geç.

Suyun altında duruyoruz ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi beni öpüyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, hiç bu kadar ateşli olmamıştım, dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu çılgınlık.

Çılgınca iyi.

Sert aletini karnımda hissedebiliyorum ve sinirlerim titriyor.

Kimse bilmeyecek.

O büyük; daha önce hiç sahip olmadığım kadar büyük. Beni kaldırıyor, dudaklarımız birbirine yapışıyor ve bacaklarımı beline dolayarak beni duvara yapıştırıyor. Eli alttan yukarı uzanıyor ve üç parmağını zonklayan seksime sokuyor.

"Oh," diye keskin bir nefes alıyor. "Çok. Lanet. Sıkı."

Agresifçe öpüşüyoruz, kontrolümüzü kaybediyoruz. *Ah, bana ihtiyacım olanı ver.*

"Beynimi kızartıyorsun, Tully," diye fısıldıyor parmaklarıyla beni agresif bir şekilde çalıştırmaya başlarken. Denge için omuzlarına tutunuyorum. O hareket ettikçe kaslarının kasıldığını hissedebiliyorum. Gözlerimiz kilitlendi ve Tanrım, şu anda çok güzel görünüyor.

Beni usulca öpüyor, dili benimkiyle dans ediyor, yanaklarımız birbirine sürtünüyor ve bunun aptalca olduğunu biliyorum ama bir şekilde... doğru hissettiriyor?

"Söyle bebeğim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Oh be. Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve ben dayanamıyorum. Parmakları içimde, siki hemen altımda asılı.

Bunu istemek için burada olmamalıydım ama siktir et. Bu deneyimden nasıl vazgeçebilirdim?

Her şeyin canı cehenneme!

"Becer beni," diye nefes alıyorum. "Doldur beni." Şiddetle öpüşüyoruz.

"Bana ihtiyacım olanı ver."

Keskin bir nefes alıyor ve beni duvara çarparken son kontrolünü de kaybediyor.

Birden hatırladım. "Prezervatif," diye nefes alıyorum. "Prezervatife ihtiyacın var."

Beni hemen yere bırakıyor, duştan çıkıyor ve doğruca spor çantasına yöneliyor. Nefes nefese kalıyorum ve peşinden yürüyorum. Eğilip bir prezervatif çıkarıyor ve uyarılmışlığım biraz dağılıyor. "Spor çantanda prezervatif mi var? Neden şaşırmadım ki?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Bana o lanet sesi çıkarma, Pocket." Paketi kırıp açıyor ve prezervatifi takıyor. Beni düşün kenarından çekip kendisinden uzaklaştırıyor, böylece makyaj masasının üzerine eğilip önümüzdeki büyük aynaya bakıyorum. "Bu prezervatif çantamda senin için paketlenmişti," diye sinirlenmiş gibi tersliyor. Bacağımı kaldırıp keskin bir hareketle beni içine alıyor ve ben çığlık atıyorum. Aynadaki yansımamıza bakarken ağzım açık kalıyor. Yüzü omzumun üzerinden sarkıyor, gözleri karanlık ve yansımalarımızda benimkilerle kilitlenmiş.

Tıslıyor. "Oh, siktir, evet." Yavaşça çekip tekrar içeri itiyor. Anında inliyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Sıkı." İnliyor. "Çok sıkı."

"Brock," diye inliyorum. "Çok... iyi." Daha önce hiç olmadığım kadar gerildim. Her yerimi mükemmel bir şekilde dolduruyor.

Yavaşça tekrar çeker ve sonra tekrar içeri iter.

Gözleri bedenlerimizin birleştiği yere düşüyor ve aramızdaki bağı gerçekten görebilmek için beni daha fazla eğiyor. Karanlık bir şekilde gülümsüyor, tamamen büyülenmiş.

"Sen mükemmelsin." Bana sertçe çarptı ve ben çığlık attım.

Sonra beni beceriyor, Brock tarzı.

Sert ve hızlı.

Çok, çok sert.

Aynada bizi izliyorum, Cennet ve coşku arasında bir yerde kaybolmuşuz. Onun yüzü odaklanmış, benim yüzüm ise tamamen itaatkâr. Gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlanıyor. Bundan zevk almıyormuşum gibi davranma umudum pencereden dışarı çıktı.

İyi hissediyor, çok iyi. Bu sadece delilik.

Tenlerimizin birbirine çarpma sesi bu buharlı, sıcak odada çınlıyor. Kasılmaya başladım.

"Boşalacağım," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve sonra parmağının ucunu ağzına götürüp ıslatıyor ve arkama sürüyor.

Daha sert sarsılıyorum, o da çekiliyor ve hızlı bir hareketle kendini kıcıma sokuyor.

Çılgılık atıyorum ve yüzüm aynaya çarpıyor.

Bunun daha önce hiç yaşamadığım bir şey olduğunu fark ederek durgunlaşıyor. Kulağımı ağzına götürüyor. "Şşş, bebeğim," diye fısıldıyor beni sakinleştirmeye çalışırken. "Tuttum seni."

"Ah," diye sızlanıyorum.

"Şşş." Kulağımı usulca öpüyor. "Bunu yapabilirsin, Pocket." Onunla başa çıkmaya çalışırken başımı öne eğiyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyor. Parmakları klitorisime doğru hareket ederken dudaklarımı dudaklarıyla kavıyor. Sadece doğru miktarda basınçla daire çiziyor ve vücudum onun için açılmaya başlıyor.

Hiç böyle sahiplenilmemiştim.

Tekrar eve kayarken inliyor ve vücudundan gelen güç beni ileri doğru itiyor. Şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm beni parçalara ayırırken vücudum kasılıyor.

"Yessss," diye homurdanıyor.

Gözleri kapalıydı, ağzı gevşekti ve bana sertçe binerken gülümsemesi karanlıktı. "İşte bu, bebeğim," diye bağıyor. "İşte bu kadar."

O bana binerken orgazmdan sarsılmaya devam ediyorum, ikimiz de ter içinde kalıyoruz.

Şoktayım.

Yüzümü tutuyor ve beni derinden öpmek için yüzüme yaklaştırıyor. Dudaklarıma doğru haykırırken sikişinin içimde sarsıldığını hissediyorum.

Kıpırdamıyor ve nefes nefese kaldığımızda yüzlerimiz birbirine yaslanıyor.

Bu da neydi böyle?

Göğsümü şefkatle kavrayıp omzumun üzerinden beni usulca öptüğünde hâlâ arkamın derinliklerindeydi.

Bu neden samimi hissettiriyor?

"Çekileceğim bebeğim" diye fısıldayana kadar uzun bir süre öpüşüyoruz.

Kaşlarımı çatıyorum, bana neden söylediğinden emin değilim, ama söylediğinde inliyorum. "Ah." Bu zekice.

Beni kendisine doğru çeviriyor ve düşün altına çekerek sıcak suyun altında bana sarılıyor ve öpücüklere boğuyor.

"Bu çılgıncaydı," diye fısıldıyor tenime karşı.

Konuşabilseydim konuşurdum ama tamamen bunalmış durumdayım, vücudum az önce bana yaşattığı derin orgazmdan dolayı hâlâ titriyor. Arkam yanıyor. Seksim hala yanıyor.

Ahlakım... *tamamen paramparça oldu.*

Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendine doğru kaldırıyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Bunu daha önce hiç yaptın mı, Pock?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum, utançla doluyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. "İyi hissettiriyor, değil mi?" Beni göğsüne çekiyor ve sıkı sıkı sarılıyor. Tenine karşı başımı sallıyorum.

Ne oluyor burada?

Muhtaç ve bağılı hissediyorum. O kadar zavallı mıyım ki, tek gereken inanılmaz kirli seks?

Sanki kırılğanlığımı hissetmiş gibi, ben göğsüne yaslanırken beni dikkatle yıkıyor.

"Uyumak için evime geliyorsun, Pocket. Bu gece yanımda olmanı istiyorum." Şakağımı usulca öpüyor ve ben de ona karşı gülümsüyorum, gücümün bir kısmının geri geldiğini hissediyorum.

"Havlum bile yok," diye mırıldanıyorum. "Tüm bunlar için çok hazırlıksızım. Ne tür bir spor salonu bağımlısısın sen?"

Kıkırdıyor. "Önce sen çık ve benim havlumu kullan. Beni dışarıda bekle. Birkaç dakika burada kalıp hemen çıkacağım."

Duştan çıkıyorum ve havluyu etrafıma sarıyorum. Brock beni dikkatle izlerken gülümsüyor. Kendime ve banyo zeminindeki suya bakıyorum.

Bence hararetli bir banyo seksi sırasında spor kıyafetlerinizi yırtmaktan daha kötü tek bir şey var, o da hala yarı ıslakken ve az önce sizi beceren adam izlerken tayt ve spor sütyenini tekrar giymeye çalışırken utanç yürüyüşü yapmak. Kuruyken ve yatak odamda yalnızken tayt giymek çok zor. Bu çok korkunç.

Öldür beni şimdi.

Utanç içinde gülümsüyorum. "Arkanı döner misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Çünkü..." Kendimi ifade edebilmek için başımı sağa sola sallıyorum.

"Biraz yalnız kalmak istiyorum, lütfen."

Alaycı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Az önce yaptığımız şeyden sonra, tayt giymek için mahremiyet mi istiyorsun?"

Sanki aptalmış gibi gözlerimi büyütüyorum. "Evet."

Başını sallıyor ve bana sırtını dönerek kendini yıkamaya devam ediyor.

Çabucak kurulandıktan sonra külotumu taytımdan çıkarıyorum. Onları giymek için etrafta zıplamam gerekiyor. Tabii ki suya düşüyorlar ve sırlıklam oluyorlar. *Lanet olsun.*

Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Bana bakın, sadece tuvalette saldırıya uğrayan zavallı, masum bir spor salonu katılımcısı."

"Evet, doğru." Sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Sen bunların hiçbirine karışmadın."

"Aslında değildim," diye takılıyorum giyinmeye devam ederken.

"Saçmalamay! kes yoksa seni domaltıp tekrar yaparım." Duştan eğildi ve arkama bir tokat attı. Bağırıyorum ve onu uzaklaştırıyorum. "Şu sözleri duyduğumu hatırlıyor gibiyim: Becer beni Brock. Doldur beni. Bana ihtiyacım olanı ver." Gözlerini açıyor. "Tanıdık geliyor mu?"

"Hayır, çok fazla porno izliyorsun ve belli ki hayal görüyorsun," diyorum üstümü silkeleyip omuzlarımın üzerinden atarken.

Gülüyor, eğiliyor ve tişörtümü tutup beni kendisine doğru sürüklüyor. Beni şefkatle öpüyor. "Hiç bu kadar iyi bir porno görmemiştin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Usluca gülümsüyorum ve ona bakarken ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Asla mı?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Hayır."

Bunun şimdiye kadar yaptığı en iyi seks olduğunu söyleme şekli bu mu? Beni tekrar öpüyor. "Peki ya sen?"

Yüzlerimiz sadece milimetre aralıklı. "Sanırım, Brock..." Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Soyadın ne?"

Gülüyor. "Marx."

Kıkırdıyorum çünkü bu delilik. Az önce nasıl seks yaptık ve ben onun soyadını bile bilmiyorum? Bu düşünceden sıyrılıp devam ediyorum. "Bence Brock Marx, *sen* bir tanrı gibi *sevişiyorsun*."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken aramızdaki hava çatırıyor. "Ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum," diye ekliyorum.

Gülümsüyor, alt dudağını yalıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Öpücük yavaş ve yumuşak. Bunu tekrar tekrar yapıyor ve çok geçmeden duştan çıkıp beni ıslak bedenine sarıyor. "Sana daha çok ihtiyacım var," diye nefes alıyor.

Aramızdaki cinsel kimya çok saçma. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Banyoya doğru yürüyorum ve koridorda ilerlerken başımı öne eğiyorum. Arkam sızlıyor ve az önce yaşadığım süper güçlü orgazm yüzünden bacaklarım jöle gibi hissediyor. Aynada kendimi görüyorum ve midem bulanıyor.

Saçlarım başımın üstünde gevşek bir topuz halinde ve yüzümde pembe bir parlaklık var.

Boktan bir bakış.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıp biraz utancın içime işlemesine izin veriyorum. Bulunduğu yerdeki karıncalanmaları hâlâ vücudumda hissedebiliyorum. Hâlâ yüzümdeki kirli sakalını, ağzımdaki dilini hissediyorum...

Rahat adımlarla banyodan çıkıyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. Seksi bir şekilde gülümsüyor ve göz kırpmıyor.

Minnetle gülümsüyorum, bunu doğalmış gibi gösteriyor. Muhtemelen onun için öyledir.

Tanrım.

"Yemek yedin mi, Tull?" diye soruyor bana yaklaşırken.

"Erm." Tereddüt ediyorum çünkü zihnim tam anlamıyla karmakarışık. Yemek yedim mi? "Aç değilim."

"Tamam, senin evin mi benimki mi?"

Kaşlarımı çattım. "Yarın taşınıyorum. Evim kutularla dolu."

"Oh, nereye taşınıyorsun?" Ön kapıları işaret etti ve otoparka doğru yürüdük.

"Sadece birkaç blok ötede. Dairem satıldı."

"Taşınmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Bu sen misin?" Arabamı işaret ediyor. Beyaz bir hatchback.

"Evet." Arabamın kapısını açtım ve araba ile kapı arasında durdum.

"Hayır, üvey kardeşim ve arkadaşları aldı." Ona bakıyorum. "Yine de teşekkürler."

Gülümsüyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Benim yerim o zaman?"

Eve gitmem gerektiğini biliyorum ama henüz onu bırakmaya hazır değilim, bu yüzden başımı sallıyorum. "Tamam." Park yerindeki süslü siyah Range Rover'a bakıyorum. "Bu senin araban mı?"

Bana gülümsüyor, başını sallıyor ve sonra eğilip beni usulca öpüyor. "Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye fısıldıyor.

Dudaklarına gülümsüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Bir saniye bekle, telefonum çalıyor." Cebini karıştırdı ve telefonunu çıkardı. Sessize almış olmalı. Gözlerini kısar. "Jesten."

"Jesten?" Kaşlarını attım.

"Benim için alışıyor." Telefona cevap veriyor. "Birileri ölüyor olsa iyi olur Miller," diye tersliyor.

Onu izliyorum.

Dinlerken kaşlarını çatıyor, sanki sinirlenmiş gibi gözlerini kapatıyor.

"Ciddi misin?" Tekrar dinliyor.

"Tanrı aşkına, tamam. Yarım saat içinde orada olacağım." Tekrar dinliyor. "Hayır, burada bir işin ortasındayım. Yarım saate oradayım." Telefonu kapatıyor ve gözleri bana dönüyor.

Gülümsemeye zorladım. "Her şey yolunda mı?"

"Ofisindeki alarm devreye girmiş ve güvenlik şirketi ben oraya gidene kadar alarmı kapatmayacak." Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Kollarımı bir kez daha boynuna doluyorum.

"Ofisin var mı?" Ben soruyorum.

"Bir güvenlik şirketim var." Eli arkamda dolaşıyor ve beni sıkıyor.

Kıkırdıyorum. "Ve alarmın çalıyor."

Saçlarımı tekrar kulaklarımın arkasına sıkıştırırken gülümsüyor. "İronik, değil mi? Biz güvenlik değiliz. Özel dedektifleriz." "Biz mi?"

"Eski zel kuvvetler askerlerini çalıştırıyorum. On adam benim için alışıyor." Kaşlarını attım. "Sen.... misin?"

"Navy Seal."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Navy Seal mısınız?"

"Ex." Gülümsüyor. "Seni evime geri götüreceğim, sonra hemen dışarı çıkıp halledeceğim. Uzun sürmez."

Evinde tek başıma onun dönmesini beklediğimi hayal ettikçe iim burkuluyor. "Oh, sorun değil. Sonra görüşürüz."

Yüzü düştü. "Hayır, eve döndüğümde seni orada istiyorum." Beni tekrar öpüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, zaten yarın taşınmam gerekiyor. Sabahın krnde kalkmam gerekiyor."

"Lanet olası alarm," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bana telefonunu ver."

Çantamı karıştırıp telefonumu çıkarıyorum. Elimden alıyor ve numarasını çeviriyor, ikimiz de telefonunun titreşimini izliyoruz. "Anladım," diyor. Bana bakarken dudaklarını yalıyor. "Henüz sana veda etmeye hazır değilim."

Ona gülümsüyorum ve kalbimin çırpındığını hissediyorum.

"Neden şimdi benimle ofisime gelmiyorsun, arabanı burada bırakabiliriz?"

"Hayır. Beni yarın ara." Kaşlarımı çattım. "Aslında, yarın taşınacağımız için, onun yerine beni Pazar günü arayabilirsin."

Beni yavaşça öpüyor ve ben de onun dudaklarına gülümsüyorum. "Pazar günü görüşürüz, benim küçük Tully Pocket'ım."

Gülüyorum. "Benim için Tully Pocket'tan daha iyi bir lakap düşünebiliyor musun? Oyuncak gibi ses çıkarıyorum."

Arsızca gülümsüyor. "Benim oyuncağım olabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum ve arabama biniyorum. Kapıyı benim için kapatıyor. Onu daha iyi görebilmek için camı indiriyorum, o da eğilip camdan beni öpüyor. "Dikkatli sür," diyor.

"Evet, baba."

Arabanın tavanına vuruyor ve ben de park yerinden çıkarken ona utangaç bir el sallıyorum.

Pahalı arabasına binerken dikiz aynasından onu izlemek için gözlerim yükseliyor ve ondan uzaklaştıkça içimdeki tiksintinin daha da artmaya başladığını hissediyorum.

Çalan alarmımın sesiyle uyanıyorum. İrkildim ve ellerimi hızla yüzüme kapattım. Bugünle başa çıkamam. Bütün gece ağladım. Hayatım boyunca kendimden hiç bu kadar iğrenmemiştim. Hiç tanımadığım bir adamın umumi tuvalette beni götten sikmesine izin verdim. Ben aşağılık bir hayatım, aşağılıktan da aşağılık bir fahişe torbasıyım. Simon'ı düşündükçe gözlerim doluyor. Benim güzel, nazik Simon'ım. Beni asla analdan becermeyecek olan adam. Sadece kendimi iyi hissetmemi sağlayan adam.

Ne yaptım ben?

Onu başka bir kadının kollarına ittim, olan bu.

Tanrım, ne yaptığımı bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü. Kendimi banyoya sürüklüyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Kendimin çirkin bir versiyonu bana bakıyor. Kirli bir versiyonum. Evim sessiz ve kasvetli. Çok yalnız.

Duşa giriyorum ve sabunu ellerime döküyorum. Daha fazla gözyaşı oluşurken kendimi yıkamaya başlıyorum. Cildimi kıpkırmızı olana kadar ovalıyorum.

Bu iğrenme duygusunu üzerimden nasıl atabilirim?

Durdur şunu. Yere oturup utancımdan ağlayana kadar fayanslardan aşağı kayıyorum.

Bölüm 5

"Bu sonuncusu." Peter ağır kutuyu yere bırakırken gülümsüyor.

"Çok teşekkür ederim, Pete." Uzanıp yanağına bir öpücük kondururken iç geçiriyorum.

"Kız kardeşim için her şeyi yaparım." Gözleri gözlerimi tutuyor ve beni kollarının arasına alıyor. Rahatsız hissettiğimde, elini çekiyorum.

Peter benim üvey kardeşim. Aynı zamanda alt katta dedektif. İş yerindeki çocuklarla birlikte bütün günü beni taşımakla geçirdi. Diğerleri yarım saat önce bitirdi. Saat 19:00 oldu.

Peter bir kutudan bir şişe şampanya çıkarıyor ve ben gülümsüyorum. "Kutlamamız gerektiğini düşündüm," diyor mantarı patlatırken. Kutuyu karıştırıyorum ve kullanmamız için iki kahve fincanı buluyorum. Fincanlarımızı yavaşça dolduruyor.

Bir yudum alıyorum ve gözlerim onunkileri tutuyor.

Mesele şu ki, bunu kimseye söylemedim ama Peter beni çekici buluyor. Öyle olduğunu biliyorum. Ben on iki, o on dört yaşındayken ve ailelerimiz yeni tanışmışken bana olan sonsuz aşkını dile getirmişti. O zaman ona bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyledim, ama yıllar geçtikçe bakmadığımı sandığı anlarda gözlerini üzerimde hissettim.

Hep hayal gördüğümü sanıyordum ama son zamanlarda, özellikle de karısı onu terk ettiğinden ve ben Simon'dan ayrıldığımdan beri, konuşmalarımızdan sonra sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi oyalanıyor.

Ondan bu şekilde hoşlanmıyorum. Onu bir kardeş olarak görüyorum ve dürüst olmak gerekirse, onunla yalnız kalmaktan rahatsızlık duymaya başladım. Ve bundan nefret ediyorum çünkü gerçekten iyi anlaşıyoruz. Keşke içimde her an, her konuştuğumuzda üzerime atacakmış gibi bir his olmasaydı.

"Bu gece korkabilirsin," diyor.

Gülümsüyorum ve dikkat dağıtmak için bir kutu fincanı mutfak dolabına yerleştirmeye başlıyorum.

"Bu gece kalabilirim," diyor gelişigüzel.

Bavul boşaltma işimden başımı kaldırıp bakıyorum.

"Hayır, sorun değil. Uyuyacak bir yerin yok."

"Seninle uyuyabilirim." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Eski günlerdeki gibi kaşıklayabiliriz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu konuyu şimdi mi ele almalıyım? Dürüst olmak gerekirse, Brock yüzünden bugün bu konuyu düşünemeyecek kadar yorgun ve duygusal olarak yıpranmış durumdayım.

"Callie yakında burada olacak. Bu gece yatağında benimle uyuyacak." Gülümsüymüş gibi yapıyorum.

"Onu iptal et."

"Hayır, bunu asla yapmam. Yine de teşekkürler. Gitsen iyi olur, seni daha fazla bekletmek istemiyorum," diyorum, ondan kurtulmam gerektiğini biliyordum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve ona kalmasını söylememi istediğini biliyorum.

O benim üvey kardeşim. İğrenç.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

"Evet." Yeni daireme bakarken gülümsüyorum. "Mükemmel. Şimdi etrafta dolaşp sıkıcı işleri halledeceğim."

Etrafındaki kutu yığınlarına bakıyor. "Kahretsin, taşınmak berbat bir şey, değil mi?"

"Bilmiyor muyum?" İç çekiyorum. O gittikten sonra doğruca yatağa gideceğim ama bunu ona söylemeyeceğim. En azından motive olmuşum ve Callie'yle işleri yoluna koyacakmışım gibi davranacağım. Dün gece spor salonundaki kaçamaklarımdan sonra gözümü bile kırpmadım, kesinlikle bitkinim.

Callie'nin bu gece düğünü vardı ve Rourke da işe çağrıldı, bu yüzden yeni dairemde sadece ben varım. Peter'ın bilmesine gerek olmayan bir şey.

Ona ipucu vermek için kapıya doğru yürüdüm. "Sonra görüşürüz." Kapıyı açarken gülümsüyorum.

"Güle güle." İç çekiyor.

"Çok teşekkür ederim." Onu çabucak öpüyorum, arkasından kapıyı kapatmadan önce neredeyse onu kapıdan dışarı itiyorum ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Yeni daireme bakıyorum ve gülümsüyorum. Gerçekten güzel, ev gibi bir havası var. Biraz eski ama cilalı ahşap zeminleri, büyük pencereleri ve bol miktarda doğal ışığı var. İki yatak odası, büyük bir mutfak ve bayılacağım yepyeni bir banyo var.

Bunu sevdim. Benim için gerçekten yeni bir başlangıç gibi.

Telefonum aldı. Bir göz atıyorum, ismi görüyorum ve cevap vermek için abalıyorum. "Alo."

"Hey, Tull," diyor Simon, sesi mutlu geliyor. Sesini duyunca gözlerimi kapatıyorum. "Nasılsın?" diye soruyor.

"Güzel," diye cevap veriyorum kısık bir ses tonuyla. "Geçen gece seni aradım." "Evet, özür dilerim. İteydim ve aramanı kaçırdım."

Gözlerimi kısıyorum. "Birbirimize yalan söylemeye ne zaman başladık?" Kesin bir dille cevap veriyorum.

Sessiz kalıyor.

"Seni gördüm, Simon." Bunu telefonda konuşmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek bir an duraksıyorum. "O kim?"

Sessizlik....

Gözlerimi kapatıyorum, göğsümde acı yükseliyor. "O hiç kimse, Tull."

Tavana baktım. "Kesinlikle birisine benziyordu." "Bu molayı sen istedin."

"Seyahat etmek için," diye karşılık verdim. Tanrım, keşke ne yaptığımı bilseydi. Doğru ya, ben bile bilmek istemiyorum.

"Yani burada oturup senin geri dönüp dönmeyeceğine karar vermeni mi bekleyeceğim?" diye soruyor sinirli bir şekilde.

"Geri döneceğim." Duraklıyorum. "Geri dönüyordum," diye ekliyorum.

"Geri dönüyorsun, Tully. Sakın bana şimdi geri döneceğini söyleme."

Sessiz kalıyorum.

"Tull." Simon telefonda duraklar. "Seni seviyorum. Başka insanlarla birlikte olmak sahip olduklarımızın değerini daha çok anlamamı sağlıyor."

Boğazımdaki yumrunun tekrar yükseldiğini hissediyorum. Başka insanlar mı? Kaç kişi vardı?

"Dün gece telefonuna bakıp cebine geri koyduğunu ve sonra da kolunu ona doladığını gördüğümde ne kadar acı çektiğimi biliyor musun?" Gözyaşlarımı tutarak fısıldıyorum.

"Tully," diye fısıldıyor. "Bebeğim, yapma."

"Ne yapmayayım, Simon? Başka kadınları becerdiğin için üzülme."

Kalbime acı saplanırken yüzümü kapatıyorum. Başka biriyle yatmış. Ben pis bir fahişeye dönüştüm. Biz neye dönüştük?

Aramızdaki masumiyet bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Bu benim en kötü kabusum.

"Ara vermek istedin." Bir an tereddüt ediyor. "Umarım sen de yeni şeyler deneyimliyorsundur. Sadece bir geceydi. Onu bir daha asla görmeyeceğim."

"Yeni şeyler," diye kekeliyorum. "Başka insanlarla seks yapmak yeni şeyler?"

"Kes şunu. Şu lanet akıl oyunlarını bırak, Tully. Ara vermek istedin. Aldın da. Dört ay içinde, bu lanet şeyi sisteminden atmış olarak bana geri dön, tamam mı?"

Sessiz kalıyorum.

"Çünkü seni seviyorum ve hâlâ seninle evlenmek istiyorum." Dinliyorum, bekliyorum, konuşmıyorum.

"Tamam mı?" diye fısıldıyor.

Biraz yatışmış hissediyorum ama kendime engel olamıyorum. Sormak zorundayım. "Onu önemsiyor musun?"

"Hayır. En azından öyle değil."

"Emin misin?" Daireme bakarken fısıldıyorum.

"Sen sevdiğim kızsın. Sen evleneceğim kızsın, bunu zaten biliyorum. Aklımda hiç şüphe yok."

Usulca gülümsüyorum, umudum geri geliyor.

"Bunu sisteminden çıkar, Tull." İç çekiyor.

İnanın bana, sistemimden tamamen çıktı. Aslında, sistem tamamen berbat durumda. Kaşlarımı çattım. "Yaptığın şey bu mu?" diye soruyorum.

"Evet."

Dinliyorum, bunu duymak isteyip istemediğimden emin değilim ama az önce yaptığım şeyden sonra ben kimim ki yargılayayım?

"Böylece bana geri döndüğünde, hayalini kurduğun en iyi koca olabilirim."

Gözlerim bulutlanıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı. "Seni özledim," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni özledim. Beni seviyor musun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve bir damla gözyaşımı siliyorum. "Evet, seni seviyorum. Bir daha aramalarımı görmezden gelme yoksa kendimi kaybederim."

Kıkırdıyor. "Söz veriyorum, yapmayacağım, ama ciddiym, Tull. Melbourne'daki görevim üç ay içinde bitecek ve sonra geri döneceğim. Verdiğimiz bu arayı boşa çıkarma."

İçimi korku kaplıyor. "Ya birbirimize geri dönüş yolunu bulamazsak Simon?"

"Yapacağız." Bir an duraklar. "Söz veriyorum, yaşayacağız. Bizimki gibi bir aşk asla ölmez, bunu sen de biliyorsun."

"Neden her zaman bu kadar mantıklı olmak zorundasın?" İç çekiyorum.

"Bilmiyorum." Duraksıyor ve gülümsediğini görebiliyorum. "Aşık olduğum bu bilge kadın sekiz ay önce bana moral verici bir konuşma yaptı. Sanırım bir şeyler bulmuş olabilir."

"O kadın senin gitmene izin verecek kadar aptaldı." Yumuşakça gülümsüyorum. "Gitmene izin vermedi. Ben hâlâ ondayım."

Gözlerim daha da çok yaşla doluyor. "Hadi şimdi tekrar bir araya gelelim, Si."

"Hayır. Yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapmak zorundayız. Ben şimdi gidiyorum," diyor. "Neden?" Ona ne yaptığımı söylemeli miyim? Hayır, söyleyemem. Asla söyleyemem.

Brock hakkında.

"Çünkü, Tully. Bu molayı sen istedin ve ben de sana veriyorum."

"Gitme," diye kekeliyorum, aniden paniğe kapılıyorum. Ona biraz daha tutunmak istiyorum.

"Tully." İç çekiyor. "Git ve eğlen."

Kaşlarımı çatıyorum. "Beni hiç düşünüyor musun?" Umutla soruyorum. "Her zaman."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal." Telefon çaldı ve gitti.

Saat 21:00 ve yeni yatak odamda yatağımda uzanıyorum. Çarşaf larımı bulamıyorum ama umurumda değil. Bu saçmalık için çok yorgunum. Uyku tulumumun içindeyim.

Zihnim Simon'la yaptığım konuşmayı ve onun birlikte olduğu kadını tekrar tekrar gözden geçiriyor.

Ona karşı bir şey hissetmediğini söyledi ve dürüstçe s ö y l e y e b i l i r i m ki ben de bu kopukluğu anlayabiliyorum.

Brock'u görüyorum. Beni bu kadar çok etkilemesinden nefret ediyorum. Onu her düşündüğümde - ki bugün ne zaman yer değiştirsem ve onun nerede olduğunu hissetsem - üzülüyorum.

Bu şekilde tanıştığımız için üzgünüm. Böyle olduğu için üzgünüm.

Kendime olan saygım o kadar azdı ki kendimi ona teslim ettim.

Tanımadığım ve beni umursamayan bir adamın beni bu kadar kolay ikna edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Ben zayıfım.

Sonsuza kadar lekeli.

Telefonum bir mesajla bip sesi çıkarıyor ve numarayı gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Kimdi o?

Umarım taşınma iyi
geçmiştir. Yarın
görüşürüz.
xoxo

Gözlerim açıldı. Aman

Tanrım. Brock! Ne istiyor bu?

Telefonumu sanki bir bombaymış gibi yere atıyorum ve öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor.

"Beni rahat bırak," diye ağlıyorum. "Beni bir daha arama. Bana böyle hissettirdiğin için senden nefret ediyorum."

Uyku tulumumun içine girip top gibi yuvarlanıyorum. Mutsuzluğum beni ele geçiriyor ve utanç gözyaşları döküyorum.

Brock

Telefon numarasını çeviriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, aramanın gerçekleşmesini beklerken ufka bakıyorum.

Alacakaranlık ve şehrin ışıkları aşağıda parıldıyor.

Tully'yi arayana kadar saatleri sayıyordum. Garip bir şekilde, hayatımda bir hatunla buluşmak için hiç bu kadar istekli olmamıştım.

"Onu yemeğe götüreceğim, sonra da bir şeyler içmeye. Ondan sonra..." Çalmaya başlayınca durup dinliyorum.

Çalıyor, çalıyor, çalıyor. Mesaj bırakmadan kapattım.

Kaşlarımı çattım. Hmm, belki de duşadır.

Sinirlenip bir bira açtım. Sabır benim güçlü yanımdır değil.

Televizyonun kumandasını elime alıp kanallar arasında geziniyor ve bir saat boyunca geri aramasını bekliyorum. Saat 19:00 oldu ve ben sabırsızlanmaya başladım.

Ring, ring, ring, ring, ring, ring.

"Aç şunu!" Çıtlattım. Sesli mesajını bekliyorum ve sonra onun neşeli, boğuk sesini duyuyorum.

Merhaba, ben Tully.

Mesaj bırakın.

Bir an duraksadım. "Tully, ben Brock. Beni ara." Telefonu kapatıyorum, biramı yudumluyorum ve dikkatimi tekrar televizyona veriyorum, etkilenmemiş bir şekilde.

Kızların beni aramasını beklemem. Her zaman telefonlarıma cevap verirler. Bu çok sinir bozucu.

Bu gece için planlarım vardı.

Saat 22:00 ve ben sehpanın üzerindeki telefonuma bakıyorum. Demek beni geri aramıyor, ha? Onun sorunu ne?

Bu bir ilk.

Banyoya giriyorum ve duşa girmek için kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Fayanslara bakarken sıcak suyun başımdan ve yüzümden aşağı akmasına izin veriyorum.

Vücudumu agresif bir şekilde ovarken üzerime rahatsız edici bir his geliyor.

Siktir et onu o zaman. Bu saçmalığa ihtiyacım yok.

Son çene kaldırma hareketimi yapıyorum ve yere düşerken nefes nefese kalıyorum, spor salonunun ön kapısına hızlıca bir göz atıyorum.

Havlumla yüzümdeki ve boynumdaki teri siliyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve bir süre ona bakıyorum.

Pazartesi akşamı saat 21:30. Tully geçen hafta olduğu gibi burada değil. Beni geri aramadı ve ben de çok sinirleniyorum.

Onun sorunu ne?

Kulaklığımı taktım ve biraz egzersiz yapmak için ağırlık sehpasına uzandım. Sinekler.

Ağırlıkları havaya kaldırıyorum ve en son birlikte olduğum zamanı tekrarlıyorum.

Onu buraya.

Beni gördüğüne sevindi ve sonra benimle banyoda buluştu.

Çıplaktım.

Sonra biz...

Kaşlarımı
çattım.

Belki de onun için çok fazlaydım?

Yine huzursuz bir his kaplıyor içimi. Bu dünden beri hissettiğim duygunun aynısı ve hiç hoşuma gitmiyor.

Ağırlıkları öfkeyle havaya kaldırıyorum. Seks onun sorunu değil. Olamaz da. Sevmiştii. Her lanet dakikasını sevdi.

Yük treni gibi boşaldı. O zaman neden?

Belki bir erkek arkadaşı vardır. Bir an için bunu düşünürken doğrulup şişemden suyum içiyorum.

Gözlerimi kısıyorum ve boşluğa bakıyorum. Hayır. Eğer bir erkek arkadaşı olsaydı, geçen gece halka açık bir barda onu öpmeme izin vermezdi.

Becer beni. Doldur beni. Sözleri aklıma geldi. Oh, bunu istiyordu, tamam. Bunu hayal etmemiştim.

Doğrulup tekrar telefonuma bakıyorum, adını bulmak için tıklıyorum. Parmağım numarasının üzerinde geziniyor.

Tekrar arayayım mı? Siktir et.

Numarasını çeviriyorum ve oturup tekrar çalmasını bekliyorum. Çenemi sıkıyorum. Tekrar çeviriyorum ve bu sefer sesli mesajını bekliyorum.

*Merhaba, ben Tully.
Mesaj bırakın.*

"Tully, ben Brock. Aptal oyunlarını bırak ve beni ara," diye bağıyorum. Telefonu kapattım, ayağa kalktım ve çantamı alıp doğruca kapıya yöneldim.

Beni geri aradığında ağzı doluyor.

Onun saçmalıklarına katlanmayacağım. Hışımınla kapıdan çıktım ve çantamı arabama attım. Telefonum çaldı ve açmak için çabaladım. Ama ekranda onun adı yerine Ben yazıyordu. Lanet olsun. Aceleyle cevap verdim. "Ne?" Havladım.

"Tanrım, kışında ne var senin?" "Hiçbir şey. Ne istiyorsun lan?"

"Sabah antrenmanımız var mı diye sormak için arıyorum, seni lanet olası huysuz sürtük."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet. 5:30'da görüşürüz." Sinirlenerek telefonu kapatıyorum ve onun adına gelene kadar telefonumda geziniyorum. Parmağım tekrar isminin üzerinde geziniyor.

Hayır. *Bir* daha arama.

Arabamın ön camından bakarken tırnağımı ısıriyorum, düşünürken bacağım zıplıyor. Soyadını bilmiyorum. Nerede çalıştığını bilmiyorum. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Onu iş bilgisayarlarımda aramadığım sürece bulmamın hiçbir yolu yok, ki personelimi bunu yapmamaları konusunda uyarmıştım. Birinin izini sürmek ve mahremiyetini bu şekilde ihlal etmek anında işten çıkarılmak demektir. Gözlerimi kısıyorum, çenemi sıkıyorum ve öfkeyle arabamı çalıştırıyorum.

O gece onu evime geri götürmeliydim. Gitmesine izin vererek ne düşünüyordum? Öfkem kaynamaya başladı.

Beni geri aramazsa ya da spor salonuna gelmezse bu işi daha fazla sürdüremem.

Top tamamen onun sahasında. Ve bu beni çok kızdırıyor.

Ağırlıkları bacaklarımla yukarı itiyorum. Saat sabahın altısı ve en yakın arkadaşım Ben'le birlikte spor salonundayım. En uzun süredir arkadaşım olduğu için en yakın arkadaşım değil, çünkü değil. Ama Ben beş yıl boyunca kız kardeşim Bridget'e uzaktan aşıktı. Her hafta beni arayıp onu kontrol ediyor ve onun iyiliğini benim ellerime bırakıyordu. Bu süre zarfında ve tüm o gece geç saatlere kadar süren telefon görüşmelerinde, birbirimize karşı gardımız tamamen düşmüştü.

Başka kimseyle konuşmadığımız şeyleri konuştuk.

Sanırım o kendi zayıflığını benimle paylaşmak zorunda kaldığı için ben de ona kendi zayıflığımı gösterdim ve bu durum birbirimizi derinlemesine anlamamıza yol açtı.

Benim gibi düşünüyor, benim gibi hissediyor. Birbirimizi anlıyoruz.

Muhtemelen beni herkesten daha iyi tanıyor ve böyle bir zamanda, aklımda bir şey varken, fark etmemesi imkansız.

"Dökül," diyor.

Ağırlığı havaya
kaldırıyorum. "Neyi
dökeyim?"

Bana alaycı bir bakış attı. "İki gündür huysuz bir piçsin. Derdin ne senin?"

"Benim bir sorunum yok." Ayağa kalkarken ofluyorum.

Banktaki yerini alır. "Saçmalık." Setini yapıyor.

Kendiminkini yapmak için tekrar uzandım. "O piliçle aramda bir şeyler var, hepsi bu."

Kaşlarını çattı. "Kim? Miranda mı?"

Gözlerimi deviriyorum. Miranda bazen gördüğüm bir kız. Bana ulaşmak için kız kardeşlerimle arkadaşlık kurmaya çalışıyor ve bu beni çok rahatsız ediyor. "Hayır, lanet olası Miranda değil. Ondan uzak duruyorum."

Ben kaşlarını çatıyor.

"Şuradaki piliç. Tully, ateşli kızıl saçlı."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Ah, o." Şişesindeki suyu yudumlar.

Çenemi sıkıyorum. Bu kadar seksi olması beni rahatsız ediyor.

Setini yapmak için uzanıyor. "Peki, sorun nedir?"

Omuz silkiyorum. "Sen söyle. Takıldık. Çok ateşliydi ve şimdi aramalarıma cevap vermiyor."

"Geçen gece konuştuğumuz, kapanmadığın zaman bu muydu?" diye soruyor.

"Hayır. Onu tekrar gördüm."

Sırıttıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Ve?" Omuz silkiyorum.

Gülümsüyor. "Nerede?"

"Burada."

"Kapattın mı?"

"Kapıyı çarparak kapattı."

Kıkırdıyor ve bir set daha yapıyor. "Şimdi de telefonlarına cevap vermiyor mu?"

"Hayır. Ben de anlamıyorum."

Bir an düşünüyor ve başka bir ağırlık sehpasına geçiyoruz. "Peki... ne oldu?"

Başımı salladım. "Takıldık, çok ateşliydi, taşaklarımı kızarttı ve şimdi ortadan kayboldu."

Kaşlarını çatı. "Neden?"

"Bilmiyorum." Bir an düşündüm ve bu fikri aklımdan çıkardım.

"Ne?"

Omuz silkiyorum. "Aklımı biraz kaybettim."

"Ona sert mi davrandın?" Kaşlarını çatıyor.

"Olmak istediğimden daha sert." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Aklımı başımdan alıyordu, anlıyor musun?"

Beni dikkatle izliyor. "Ona zarar verdin mi?"

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır, ona zarar vermedim. Çok hoşuna gidiyordu."

Yüzüm düştü. "O yaptı..." Sesim kesiliyor. "Onun neyi?"

Çekiniyorum. "Onun kirazını patlattım."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bakire miydi?"

"Hayır. Tanrım hayır." Ağır ağır nefes veriyorum. "Anal."

Yüzü düşüyor ve donuk bir ifadeyle bana bakıyor, sonra da duyduklarına inanamamış gibi kakhahayı basıyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Spor salonunda iyi bir kızla tanıştın, umumi tuvalette onu götten siktin ve neden onunla hiçbir şey yapmak istemediğini sormak zorundasın."

Sen?" Yüksek sesle gülüyor. "Çok aptalsın." "O... o her dakikasına bayıldı," diye kekeliyorum.

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Onun gibi iyi kızlardan istediğinizi alamazsınız."

Kaşlarımı çattım.

"En son ne zaman güzel bir kızla birlikte oldun?" Yaptığı şeyi bırakır. "Gerçekten iyi bir kızla mı?"

Ona bakıyorum. Yıllardır iyi bir kızla birlikte olmadım. Sonuncusunu unuttum. Ben kızlarımı iliklerime kadar severim. "Bunun ne alakası var?"

"Her şeyi." "Neden?"

"Çünkü iyi bir kızı istediğin gibi alamazsın. En azından ilk seferinde. Aslında ilk yirmi seferde değil."

"Ne demek istiyorsun? Bu çok saçma, onları nasıl istersem öyle alırım ve buna bayılırlar." Ne saçma bir düşünce. Daha önce hiç daha fazlası için geri gelmek istemeyen bir kadını olmamıştı.

"Onları eğitmek zorundasınız, onlar bizim gibi değiller. Bedenlerini ve zihinlerini bizim onları nasıl almak istediğimize göre eğitmek zorundasınız" diyor Ben.

"Bu saçmalık. Bayıldı, yük treni gibi geldi." "Eğer sevseydi, daha fazlası için geri gelirdi."

Ona bakıyorum, zihnim duygu karmaşası içinde.

"Adamım." Başını sallıyor. "Eğer bu saçmalığı Didge'in üzerinde deneseydim, anında terk edilirdim."

"Beklemek zorunda mıydın? Buna inanamıyorum. İkinizin de istediği bir şey için neden bekleyesiniz ki?" Bekle. Didge benim kardeşim. İçimi tiksinti kaplıyor. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

Gözlerini deviriyor, aptallığıma sinirleniyor. "Mesele de bu. İyi kızlar bunu istediklerini bilmek için yaratılmamışlardır. Onlara aslında ne kadar istediklerini göstermelisin. *Yavaş yavaş.*"

Başımı salladım. "Öyle değil. Öyle olmadığını biliyorum. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Sana söylüyorum, her dakikasını sevdi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Olabilir mi? Ama ben iyi bir kızla evlendim. Stan de iyi bir kızla -kız kardeşlerinle- evlendi ve ikimiz de yatak odasında istediklerimizi yapmak için beklemek zorunda kaldık."

Burnumu kıvırıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve yüksek sesle inliyorum. "Senin ve Stan'ın kız kardeşlerime ne yaptığınızı bilmek istemiyorum ve kimseyi beklemiyorum. Yatak odasında ne istersem, ne zaman istersem yaparım." Banyoya doğru yürüyorum.

"Brock!" Ben sesleniyor. Ona dönüyorum.

"Kötü kızları istediğin gibi beceriyorsun çünkü onlar sadece senin sikini istiyor."

Bir süre ona baktım. "Peki iyi kızlar ne ister?" Gözleri gözlerimi tutuyor. "Saygını."

"Bir dakikan var mı?" Miller ofisimin kapısını çalarken sordu. Günün ilerleyen saatleriydi ve Ben'le yaptığım konuşma bütün gün düşüncelerimin en önünde ve merkezindeydi.

"Evet, ne oldu?" Bilgisayarımdan başımı kaldırdım. "Otursana."

"Kayıtları yeni aldım," diyor sandalyesine çökerken.

"Ah, tamam. Bir saniye bekle." Telefonumu elime alıp dahili numarayı çeviriyorum. Ben açtı. "Ben, bir saniye buraya gelmek ister misin? Miller'ın bir şeyi var."

"Elbette."

Birkaç dakika sonra Ben içeri girer ve oturur. "Ne buldun?"

"Tamam," diyor Jes, içinde kayıtların olduğu bir klasörü açarken. "İzini sürdürdüm ve banka kayıtlarına göre Bay Chancellor bu numarayı aradığı günlerde George Caddesi'ndeki bir ATM'den para çekmiş."

"Aynı ATM makinesi mi?" Ben soruyorum.

"Evet, her seferinde, bu da onun bu ototelere yakın bir yere gittiğini gösteriyor."

"Kontrolleri yaptın mı?" Ben soruyor.

"Evet. Nereye gittiğine dair bir fikir edinebilir miyiz diye beş mil yarıçapındaki otelleri hackledik."

"Şansın var mı?"

"Kendi adına değil ama telefon görüşmesi yaptığı ve para çektiği her gün, Star Casino'da bir otel odası rezerve edildi."

Webber adı."

"Her seferinde mi?" Ben kaşlarını çatar. "Evet."

"Bingo." Sırıttım. "Aptal herif aynı ismi kullanmış." Başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bazı insanlar çok kalın kafalı. Otelin içindeki güvenlik görüntülerini alıp kiminle buluştuğunu öğrenmeliyiz."

"Şimdi aşağıya inmek ister misin?" Jes sorar.

Bilgisayarıma geri dönüyorum. "Evet, bu raporu bitirmem için bana on dakika ver."

Jes ayağa kalkar. "Tamam, aşağıda buluşuruz."

Günlerden Perşembe ve Ben ile Jesten'in dışarı çıkmasını beklerken arabada oturuyorum. Tully'nin telefon numarasını bu hafta ellinci kez arıyorum.

Öfkem tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Ne cüretle telefonlarıma cevap vermez? Kim olduğunu sanıyor bu?

Arama gerçekleşmeden telefon kapanıyor ve ben gözlerimi kısıyorum.

Tekrar aradım ve aynı şeyi yaptı. Numaramı engellemiş. Yapmaz.

Çocuklar dışarı çıkıp arabaya bindiler. Yolcu koltuğunda oturan Ben'e elimi uzattım. "Telefonunu bana ver."

Açtı ve bana verdi. Telefonuna Tully'nin numarasını yazıp dinliyorum ve ilk seferde çalışıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyor.

Öfkem patlıyor. "Ciddi misin lan sen?" Homurdanıyorum.

Telefonu kapatırken tıkırdıyor ve ben direksiyonu kuvvetle yumrukluyorum.

"Tanrım," diye bağıyor Jes arka koltuktan. "Ne oluyor lan?"

Arabayı vites taktım ve park yerinden çıktım. Şu anda o kadar kızgınım ki, doğru düzgün göremiyorum bile.

Ben ön camdan bakarken gülümsememek için kendini zor tutuyor ama ben yine de ona ters ters bakıyorum.

"Kimdi o?" Jes arka koltuktan soruyor. "Patron terk edildi." Ben alaycı bir şekilde gülümser.

"Siktir git," diye çıkışıyorum köşeyi hızla dönerken. "Ben terk edilmem."

Ben kıkırdar. "Oh, gerçekten mi?"

Öfkeli gözlerim tekrar yolcu koltuğundaki adama dönüyor. "Bugün bana yem atma Statham. Ciddi bir kış tekmeleme havasındayım."

Ben ve Jes bunun harika bir şaka olduğunu düşünerek kıkırdarlar.

Şehir merkezinde polis karakoluna doğru gidiyoruz. Trafik her yerde. "Çekil lan!" Camdan dışarı bağıriyorum.

"Tanrım. Sakin ol," diye mırıldandı Ben nefesinin altında.

Aptalın biri kenara çekmiş, birini indiriyor. Elimi kornaya koydum. "Bu salakların nasıl araba kullanacakları hakkında hiçbir fikri yok!" Camdan dışarı bağıriyorum.

Jes arka koltuktan "Bir sakinleştirici hap al," diye sesleniyor.

Kaldırıma doğru bakıyorum. Orada güneşin altında masa ve sandalyeleri olan, şemsiyelerle gölgelendirilmiş bir restoran var. İnsanlarla dolu.

Elimi tekrar kornaya koydum. "Acele et lan!" Camdan dışarı bağıriyorum.

Tekrar restorana bakıyorum ve bir şey gözüme çarpıyor, sonra da gözlerimi kısıyorum. Benimle dalga mı geçiyorsun?

Tully bir masada bir adamla oturmuş öğle yemeği yemektedir.

Öfkem patladı ve el frenini çektim. "Bloğun etrafında dön." Arabadan indim.

"Ne oluyor lan?" Ben tersledi. "Ne yapıyorsun?"

Arabayı yolun ortasında bıraktım ve restorana doğru fırladım. Kapıdan içeri daldım ve Tully'nin masasına gittim.

Beni gördüğünde gözleri açılıyor. "B-brock?" diye kekeliyor.

Yanındaki adama bakıyorum. Hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Onu ensesinden yakaladım.

"Git buradan. Seni öldürmeden önce."

Bölüm 6 Tully

Lanet olsun, hayır.

"Brock!" Ağlıyorum. "Ne yapıyorsun burada?"

"Çekil, pislik!" Rourke'a homurdanarak onu oturduğu yerden kaldırır ve yana doğru fırlatır. Rourke hızla ayağa kalkmadan önce yere düşer.

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Brock, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bilmiyorum."

Rourke bir şeyler söyleyip kendini savunmak ister ama Brock şeytan gibi ona doğru dönerek denemeye cesaretlendirir. Rourke kaşlarını çatıyor ve sonra korkuyla büzüşüyor. Gözleri Brock ve benim aramda gidip geliyor. "Seni dışarıda bekleyeceğim, Tully."

Ona ters ters bakıyorum. *Pısırtık.*

Brock karşımdaki koltuğa çöküyor ve sandalyeye geri oturuyor. Çenesini kaldırıp bana dik dik bakıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ter koltuk altlarımı ısıtıyor. Termonükleer enerji yayıyor. Daha önce bu kadar öfkeli birini gördüğümü sanmıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kollarımı önümde kavuşturdum. "Sakın arkadaşşıma böyle davranmaya cüret etme."

Öne doğru eğilir ve dirseklerini masaya koyar. "Sorunun şu olması gerekmez mi: Ne halt ediyorsun?" diye fısıldayarak homurdanıyor.

"Öğle yemeği yiyeceğim, neye benziyor?"

Brock çenesini sıkıyor. "Kim bu lanet herif?" "Seni ilgilendirmez," diye tersliyorum.

Elini masaya vuruyor ve ben sıçıyorum. "Beni çileden çıkarma, Tully." Yine hırlıyor. "Ve neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. Bu ne cüret. Belli ki daha önce hiç reddedilmemiş ve cidden şok olmuş. Onun oyununu oynamayacağım.

"Çünkü ilgilenmiyorum."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Şimdi bana gerçek sebebi söyle."

"Ne?" Öfkeyle fısıldıyorum. İnsanlar artık bize bakmaya başlamıştı.

Sesimi alçaltıyorum. "Çok kibirlisin. Hoşuma gitmedi, tamam mı?"

Bana ters ters bakıyor. "Saçmalık."

Etkilenmemiş gibi omuz silkiyorum. Sadece yara bandını yırtıp atmam ve ondan sonsuza dek kurtulmak için acımasız olmam gerekiyor.

"İnanılmazdı. Ben de oradaydım, Tully. Nasıl hissettirdiğini biliyorum."

Gözlerim onunkileri tuttu. *Gerçekten öyleydi.* Başımı sallamak için kendimi zorluyorum. "Hayal görüyorsun. O kadar da harika değildi, Brock."

"Saçmalamayı kes ve bana gerçeği söyle."

O kadar sinir varken, bu adam cidden çizgiyi aştı. "İyiymiş. Fena değildi. Çok ortalama, sanırım."

Masaya doğru eğilir. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Çünkü işe yarıyor," diye homurdanıyor.

"Brock," diye fısıldadım. "Senden hoşlanmıyorum. Seni bir daha görmek istemiyorum. Beni aramayı kes."

"Saçmalık. Bana lanet olası gerçeği söyle ve seni yalnız bırakayım." Gözlerim doluyor çünkü bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum. *Gerçekler acıtıyor.*

"Tully." Gözyaşlarımı görünce sesi yumuşuyor. "Ne oldu?" "Beni kirli hissettiriyorsun," diye fısıldıyorum.

Yüzü düşüyor.

"Ben etrafta uyumam."

Çenesini öfkeyle sıkıyor, gözleri benimkileri tutuyor. Artık bulanıklaşan görüşümde onu zar zor görebiliyorum. "Hayatımda yattığım ikinci kişisin ve beni umumi bir tuvalette götümden siktin," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Elimi şefkatle avucunun içine alıyor. "Tully," diye fısıldıyor usulca. Birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Onun dokunuşundan hoşlandığım için nefret ediyorum. Tüm bunların normal ve iyi görünmesini sağlamasından nefret ediyorum.

"Yapma, tamam mı?" diye bağırarak elini çekiyorum. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem yere düşüyor. "Beni yalnız bırak, Brock. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum." Restorandan çıkıp ön kapıdan hızla geçiyorum ama tabii ki o da peşimden geliyor.

"Tully, bekle, konuşmamız gerek."

Ona doğru dönüyorum, bir kez daha dizlerimin bağını çözdüğü için öfkeliyim. "Hayır." Onu sertçe göğsünden itiyorum. "Sana gerçeği söylersem beni rahat bırakacağını söylemiştin."

Kollarını bana dolamaya çalışıyor. Onu itiyorum. "Sakın bana dokunma!" Kontrolümü tamamen kaybederek ağlıyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve bu durumla nasıl başa çıkacağını çözmeye çalıştığını biliyorum. Burada tamamen boyundan büyük işlere kalkışıyor.

Gözyaşlarımı kontrol etmek için gözlerimi kırıştırıyorum. "Bana böyle hissettirdiğin için senden nefret ediyorum."

Yüzü düşer. "Kes şunu," diye fısıldıyor.

"Fahişelerinin yanına dön, Brock." Öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum. "Beni rahat bırak." Döndüm ve iş yerime doğru fırladım.

"Tully!" diye seslendi bana. "Tully, buraya geri dön!"

Başımı eğdim ve güç kullanarak ondan uzaklaştım.

Bunu söylediğim için rahatlamış hissediyorum ama onu bir daha asla göremeyeceğime dair içimde batan bir his var.

Dürüst olmak gerekirse, bittiği ve artık bunu düşünmek zorunda olmadığım için mutluyum.

Bir nefes veriyorum ve ofisime dönerken gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum. Binaya girip asansöre binerek ofisime çıkıyorum ve Rourke'u masasında otururken buluyorum.

Çantamı masamın üzerine atarken "Çok teşekkürler," diye karşılık veriyorum. "Nereye gittin?"

Rourke bana baktı. "Affedersiniz. Fark etmediysen söyleyeyim, spor salonu bağımlısı Hulk erkek arkadaşın bana yumruk atacaktı."

Gözlerimi deviriyorum ve sandalyeme çöküyorum.

"Adam kafayı yemiş, Tully," diye mırıldandı. "Steroid kullanıyor olmalı."

Bir yığın dosyayı alıp masamın üzerine bırakıyorum ve bir gümbürtüyle yere düşüyorlar. "Artık onun için endişelenmene gerek yok."

"Neden?"

"Çünkü bitti. Ben bitirdim."

Bana düz bir şekilde bakıyor. "Bunu biliyor mu?" "Artık biliyor."

Kaşlarını çatıyor ve yüzünde aptal bir ifade belirliyor.

"Ne?" Tersledim.

"Rol yaptığı kadar çılgınca sevişiyor mu?"

Dudaklarımı büküp
başımı sallıyorum.
Gözleri benimkileri
tutuyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.
Omuz silkiyor ve işine geri dönüyor. "Ne?"
Şak diye söyledim.

"Bir erkeğin herhangi bir şey için bu kadar tutkulu olduğunu görmeyeli
uzun zaman olmuştu." Dosyasına bir şeyler yazmaya başlar.

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarımı çattım.

Omuz silkiyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Simon'ın
seni en ufak bir şekilde kıskandığını hiç görmediğimi biliyorum. Bütün hafta
sonu dışarı çıkabilir, yatıya kalabilirdik."

Ona bakıyorum. "Ne olmuş yani?"

"O adam sırf seninle oturduğum için neredeyse kafamı koparıyordu."

Zihnim onun düşünce sürecini yakalamaya çalışırken bir süre Rourke'a
bakıyorum. "Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum."

"Birinin benim için bu kadar tutkulu olması için her şeyimi verirdim
diyorum." Bana düz bir şekilde bakıyor.

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "O zaman spor salonuna git ve
tuvaletlerde takıl, eğer şanslıysan gelip seni götten sikebilir." Başımı
sallıyorum. "Bu beni hiç şaşırtmaz."

Gözlerini deviriyor. "Neden bu kadar dramatiksindir?"

"Çünkü Simon'a geri dönüyorum ve bu saçmalığa ihtiyacım yok."

Rourke sandalyesinden kalktı. "Her neyse." Dosyalarını alıyor ve alt
kattaki diğer laboratuvara doğru gözden kayboluyor. Bilgisayarımı açıp ekrana
bakıyorum.

Neden spor salonumu değiştirdim ki?

Binamdaki asansörden çıkıp daireme doğru koridorda yürürken bir kapı
açılıyor. Siyah saçlı bir kız koridora çıktı. Eski moda, birbiriyle uyumsuz
kıyafetler giyiyordu. Onu geçen gece alt kattaki fuayede bir kızla konuşurken
görmüştüm. Korkunç tarzının altında oldukça güzel.

"Merhaba," diyor bana.

"Merhaba." Gülümseyip
yanından geçiyorum. "Ben
Meredith."

Yüzümü ona dönüyorum. "Merhaba,
Meredith. Ben Tully." "Bu hafta sonu mu
taşındınız?"

"Evet. O dairede mi yaşıyorsun?" Sohbet etmek için sordum. "Uh-huh.
Kıramı annem ödüyor çünkü benim
artık erkek arkadaşıyla ilişkiye girmesini dinlemeyeceğim."

Yüzüm kızardı. Bu da ne böyle? Tamam, bu çok fazla bilgi. Benim
yaşımda ya da ona yakın olmalı; en az yirmi dört. Neden kirasını annesi
ödüyor? Ve neden annesinin cinsel ilişkiye girdiğini duymak istesin ki?

Hasta.

Gülümsemeye zorladım. "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum
Meredith. Yapacak çok işim var, sonra görüşürüz." Dönüyorum ve koridorda
daireme doğru yürümeye başlıyorum.

"Tully?" diye
sesleniyor. Geri
döndüm. "Evet."

"En iyi arkadaşım olmak ister misin?" diye soruyor umutla.

"Erm." Bir an duraksadım. *Bu da ne böyle?* "En iyi arkadaşın olmamı mı
istiyorsun?"

Hevesle başını sallıyor. "Daha önce hiç sahip olmadım. Herkese
soruyorum ama kimse beni istemiyor."

"Oh." Sorunları olmalı. Çok umutlu görünüyor, bana aptalca gülümsüyor.

Empati kazanır. "Benim zaten bir en iyi arkadaşım var. Adı Callie, ama
istersen sen de benim arkadaşım olabilirsin?" Omuz silkiyorum. "Hep birlikte
arkadaş olabiliriz."

Gözleri heyecanla açılır. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyorum, bugün için iyi bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

"Evet, gerçekten." Soğukkanlıymış gibi davranarak başını sallıyor.

"Tamam, sonra görüşürüz." Gülümsüyorum. "Tamam." Arkamı
dönüyorum.

"Görüşürüz çünkü artık birlikte bir çetenin içindeyiz."

Yüzümü buruştururken bir an tereddüt ediyorum. "Aslında bir çete değil,
değil mi?"

"Daha çok bir kurt sürüsü gibi mi?" diye soruyor heyecanla.

"Elbette." Tanrım, bu da ne böyle? "Sonra görüşürüz o zaman."

Döndüm... yine. "Ah-wooooo!" diye seslendi.

Döndüğümde başını geriye atmış vahşi bir köpek gibi uluduğunu görüyorum. "Bir kurt çağrısı yapabiliriz," diyor. "Kurt sürümüz için."

Ona bakıyorum.

"Biliyorsun," diye ekliyor ciddiyetle. "Birinin başı derde girerse diye kurt sürüsü çağrımız var."

Kendimi neyin içine soktum ben böyle? Bunun böyle olduğunu mu düşünüyor? *Hangover* filmi mi? "Sonra görüşürüz, Meredith," diyorum.

Yanıt olarak tekrar uluyor.

Hay sikeyim.

Kapıma koşuyorum, hızla içeri dalıyorum, kilidi açıyorum ve arkamdaki kapalı kapıya yaslanıyorum.

Sırada ne var?

Saat 19:00'da kapı çalındı. Aceleyle açmak için kalktım.

"Pizzam ve biram hazır, hizmetinizdeyim." Callie pizza kutusunu havaya kaldırırken gülümsüyor.

Elimi ona uzatıyorum ve yanımdan geçerken yanağına bir öpücük konduruyorum. "İçeri gel."

Birayı ve pizzayı sehpanın üzerine fırlatıyor, elleri kalçalarında etrafına bakınıyor. "Vay canına, Tull, burası harika görünüyor."

Yeni daireme bakarken gülümsüyorum. "Burayı seviyorum Cal. Her şeye daha yakın ve daire çok ev gibi hissettiriyor, anlıyor musun?"

Mutfağa gidip birkaç tabak aldıktan sonra oturma odasına geri dönüyor ve bize pizzalarımızı servis etmeye başlıyor. "Bugün aradığında konuşmadığım için üzgünüm. Patronum tam bir pislik," diyor tabağı bana uzatırken. "Bugünlerde onu bir güzel pataklayacağım." Kıkırdıyorum. "Sorun değil. Ben de zaten sinir krizi geçirmek için aramıştım. Ucuz atlattın." Pizzamdan bir ısırık alıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hmm, çok iyi." "Bana ne olduğunu anlat. Spor salonu bağımlısı öfkелendi mi?"

diyor.

bir ağız dolusu pizzanın etrafında.

Çiğnerken başımı sallıyorum. "Tamamen. Rourke'u yakaladı, sandalyeden fırlattı ve kendini tamamen kaybetti."

"Ne dedi?"

Corona biramı açıp bir yudum alıyorum. "Bütün hafta telefonlarına cevap vermediğim için söyleniyordu. Ona bittiğini söyledim ve sonra..." Başımı tiksintiyle sallıyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor, ciddileşiyor.

"Beni nasıl hissettirdiğini ona söyledim ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. o."

"Hayır, bu iyi bir şey. Gerçeği bilmesi gerekiyordu," diye beni temin ediyor.

"Ona söylediğinizde ne dedi?"

Tak, tak, tak.

"Kim o?" Mırıldandım.

"O olabilir," diye takılıyor Callie.

"Umarım değildir." Kapıyı açtığımda Meredith'in koridorda durduğunu görüyorum.

"Merhaba," diyor, sanki sinirlenmiş gibi. "Merhaba."

"Bu gece buluşacağımızı bana söylemedin mi?" Yanımdan geçip daireme girdi.

Callie soru sorarcasına kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım," diyorum Meredith yanımdan geçerken arkasından Callie'ye.

Meredith Callie'ye, "Merhaba kurtçuk," diyor.

Callie Meredith'e bakıyor ve sonra gözleri soru sorarcasına bana yöneliyor. "Callie, bu Meredith."

Meredith mutlu bir şekilde gülümser ve Callie ile el sıkışır.

"Meredith bugün benden en iyi arkadaşı olmamı istedi," diyorum. *İpucunu anla, Callie.*

Callie'nin gözleri ikimiz arasında gidip gelirken neler olup bittiğini anlamaya çalıştığı belli oluyor.

"Ben de ona hepimizin en iyi arkadaş olabileceğimizi söyledim," diye açıklıyorum.

Callie gülümsüyormuş gibi yapar. "Yaptın mı? Çok hoş." Birasını yudumlar.

"Evet." Yüzümü asmamaya çalışarak Callie'ye bakıyorum. "Ve Meredith artık bir kurt sürüsü oluşturmamız gerektiğini düşünüyor."

Callie birasını yudumlarken boğuluyor. "Affedersiniz," diye fısıldıyor boğazı düğümlenerek. "Bir kurt sürüsü mü?"

Başımı sallıyorum ve kendimi tutamayarak kıkırdıyorum. Meredith kanepeye zıplıyor ve bacak bacak üstüne atarak mutlu bir şekilde gülümsüyor.

Keşke Callie'nin aklını okuyabilseydim. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum ama çok komik olacağını biliyorum. Kendimi biraz daha açıklamam gerek.

"Meredith'in hiç en iyi arkadaşı olmadı," diye devam ediyorum. Callie'nin yüzü düştü. "Oh, gerçekten mi?"

"Ve Meredith'in annesi onun kirasını ödüyor, bu yüzden artık cinsel ilişkiye girmesini dinlemiyor."

Callie'nin yüzü daha da düşüyor ve onun noktaları birleştirdiğini görebiliyorum. "Annen seks yaparken seni dinliyor mu?" Kaşlarını çatıyor.

"Hayır." Meredith başını sallar. "Onun seks yapmasını dinliyorum."

Bu korkunç düşünce kafamızda dönüp dururken ikimiz de ona bakıyoruz.

"O da bu işte iyi, çünkü erkek arkadaşı yüksek sesle inliyor," diyor

Meredith

ekler.

Callie karşımızdaki bu tuhaf insanı anlamaya çalışırken gözleri fincan tabağı büyüklüğünde.

Görgü kuralları sonunda onu alt eder. "Bira ister misin, Meredith?" diye sorar.

"Hayır, teşekkürler," diyor Meredith kesin bir ifadeyle. "Bira içemem.

Vajinamı kokutuyor."

Callie'nin gözleri dehşet içinde açılır.

Meredith kayıtsızca, "Evet, bazen düşünürsün, lanet olsun, bu amcık kokuyor," der.

Callie donuk bir ifadeyle ona bakıyor. "Anladığımı söyleyemem."

Elimde değil; kontrol edemediğim bir şekilde kıkırdıyorum. *Kim demiş bunu Bok mu?*

Meredith bana baktı. "Hiç komik değil, Tully. Bu gerçek bir karmaşa. Orada. Bana bira yok. Ne kadar kötü koktuğunu anneme sor."

Callie'nin yüzü soluyor ve pizzasını havada tutarken kafasında çok kötü bir görüntü canlandığını görebiliyorum.

Bir kahkaha patlattım.

Meredith ayaklarını önünde birleştiriyor ve aramıza bakarak genişçe gülümsüyor. "Peki, arkadaşlarım ne hakkında konuşmak istiyor?"

"Biraya verdiğin tepki dışında her şey." Callie içkisini yudumlarken iç geçiriyor. "Ya da annenin onu koklamasından."

Hâlâ gülüyorum. "Katılıyorum. Bunun dışında her şey."

Cuma günü öğleden sonra. Saat tam olarak 14:00. Karakolun alt katında dedektiflerden biri olan Martin'le birlikte bazı kanıtları inceliyoruz. Masasında oturuyoruz, ikimizin de elinde kahve var. Martin'i severim. Kolay bir arkadaşlığımız var. Havalı ya da komik olmak için çok uğraşmıyor, olduğu gibi biri. İyi bir hafta geçirdim, yeni daireme yerleştim ve hafta sonu için Callie ve Rourke ile planlarım var. Brock'la banyoda kaçamak yapalı yedi gün oldu. Sanırım sonunda kendimi biraz olsun affetmeye başladım.

Sanırım bu da o şeylerden biri. Ne kadar pişman olursam olayım, geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremem, o yüzden Callie'nin dediği gibi, neden kendimi bu konuda hırpalayayım ki?

Başka kimsenin umurunda değil. Ben neden umursayayım ki?

Prezervatif taktı, ona nasıl hissettiğimi söyledim ve belli ki mesajı aldı çünkü o zamandan beri beni bir daha aramadı.

Sebebi ne olursa olsun, yine de kendimi daha iyi hissediyorum. Belki de ona söyleyeceklerimi söyleme şansım olduğu içindir.

Martin, "Soruşturmada her zaman önceki olayların gündeme gelme ihtimali vardır" diyor.

"Hayır, bu olmaz. Bu konuda hemen biriyle görüşmem gerekiyor," diyen tanıdık bir ses duyuyorum resepsiyondan.

Bu sesi tanıyorum. Bu da ne...?

Dönüyorum ve Brock ile spor salonundan arkadaşının resepsiyonistle konuştuğunu görüyorum. Brock biriyle görüşmek istiyor.

Kahretsin.

Beni görmemesini umarak sırtım resepsiyona dönük olacak şekilde koltuğumda dönüyorum.

Resepsiyondaki polis memuruyla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olurken önümdeki bilgisayar ekranına bakıyorum.

"Plakalı polis arabasını kimin kullandığını bilmek istiyorum.

NGH 167 dün gece," diye belirtiyor Brock.

"Üzgünüm efendim, bu bilgiyi halka veremeyiz."

"Ben halk değilim, bir suçu araştırıyorum ve memurlarınızdan birinin bu işe karışmış olabileceğine inanmak için nedenlerim var."

Dinlerken gözlerim açılıyor. Kahretsin.

"Bu tamamen haddini aşmaktır ve sizi temin ederim ki yanlış suçlamalar mahkemede yargılanmanıza neden olabilir ve olacaktır. Şimdi, lütfen gidin."

"Hayır. Dün gece o polis arabasını kimin kullandığını   renene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Efendim." Polis i  çeker. "Bu bilgiye erişimim bile yok."

"Kimin var?"

"Bunu yapan kişi Pazartesi gününe kadar tekrar gelmeyecek."

"Siktir git." Brock alay ediyor. "O lanet arabaları kimin kullandığını bilmedi ine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

Memurun tamamen yalan söylediğini bildiğim için kaşlarını  atıyorum. Araç bilgileri arka odada herkesin görebileceği bir yerde. Herkesin buna erişimi var.

"Bunu yapmak konusunda kendini rahat hissediyor musun?" Martin düşüncelerimi bölerek soruyor.

Ona bir göz attım. Ne? Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"şu anda yazıcıda," diyor.

Kaşlarını  atıyorum ve yazıcıya bakıyorum. Neden bahsediyor bu? Martin'in telefonu çaldı. Açıyor ve başını sallıyor. "Bunu benim için yazıcıdan alabilir misin, Tully, lütfen?"

"Elbette." Ayağa kalkıyorum ve resepsiyona bakmamaya çalışıyorum. Yazıcıdan k  ıdı almak için yürüyorum ve bir süre ona bakıyorum. Umarım Brock şimdiye kadar gitmiştir.

Başımı e dim, geri döndüm ve koltu a çöktüm.

"Tully?" Brock'un sesi duyuldu.

Gözlerimi kapattım. Lanet olsun. Dönüyorum ve Brock'un beni izlediğini görüyorum. Ona gülümsedim. "Merhaba." Kahretsin, kaba olamam, bu yüzden tezgâha doğru yürüdüm.

Brock kaşlarını çatıyor, açıkça kafası karışmış. "Sen polis misin?"

"Erm." Gözlerim yanımızda duran polise kayıyor. "Hayır, ben adli tıptanım."

Yüzü düştü. "Bilim insanı mısın?"

Endişeyle başımı sallıyorum. "Uh-huh."

Beyaz bir tişört, mavi bir kot pantolon giyiyor ve lanet olsun, o kadar yakışıklı görünüyor ki a layabilirim. Uzun, esmer ve yakışıklılı ın timsali.

"Burada mı çalışıyorsun?" Yeri işaret ediyor.

Yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsemekten kendimi alamayarak başımı sallıyorum. Yaşamak için ne yaptığımı d ş nd  n  merak ediyorum.

"Evet, uzun zamandır. Aslında birkaç yıldır."

O ve arkadaşı birbirlerine bakarlar.

"İşe dönmem gerek." Arkadaşına gülümsedim. Sanırım yanlış hatırlamıyorsam adı Ben'di. "İkinizi de görmek güzel," diyorum gelişigüzel.

Brock beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Evet. Sonra görüşürüz."

Dönüp Martin'in o t u r d u ğ u masaya gidiyorum. "Yukarı çıkmam gerekiyor. Bunu daha sonra bitirebilir miyiz?" Fısıldıyorum.

"Elbette."

Asansöre doğru yürüyorum ve kapıların kapanması için düğmeye basıyorum. Yaptıklarında derin bir nefes veriyorum.

Şansımız nedir?

İşten çıktığımda saat akşamın altısıydı. Yolun karşısına geçmek için ilerliyorum ve tam kaldırımın kenarındayken kafamı kaldırıp onu görüyorum, adımlarım titriyor.

Brock bir ağacın altında duruyor, sağ omzunu ağacın gövdesine yaslamış.

Olduğum yerde donup kalıyorum ve bana doğru gelmeden önce yan yan gülümsüyor.

"Merhaba," diyor hafifçe.

Ellerimi gergin bir şekilde önümde

kavuşturuyorum. "Merhaba." "Bana bir bilim ineği olduğunu söylememiştin."

Garip bir şekilde gülümsüyorum. "Saklamaya çalışıyorum." El çantamın askısını parmaklarımın ucuyla sıkıca kavriyorum.

Brock düz bir şekilde gülümsüyor ve başını kaşıyor. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Ne hakkında?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi arka ayağının üzerine basar. "Tully, seninle sadece iki dakika konuşmak istiyorum. Bir şeyler içebilir miyiz?"

"Hayır." Yola doğru bakıyorum. "Otobüsü yakalamam lazım." "İstersen seni eve bırakabilirim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Nerede yaşadığımı bilmesini istemiyorum. "Hayır, sorun değil. Yine de teşekkürler."

Yenilmiş bir şekilde başını öne eğiyor. "Bunu atlatamayacaksın, değil mi?"

"Brock," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim, tamam, bilmiyordum." Ona baktım.

"Seni kirli hissettirdiğim için nefret ediyorum," diyor üzgün bir şekilde. Ne diyeceğimi bilemeden onu izliyorum.

"Bunu düşünmeden duramıyorum. Kafamı kurcalıyor." Ağır ağır nefes veriyorum. "Sen değildin."

"Öyleydi, kendin söyledin."

"Hayır, Brock. Kendimden öğrendiğimi söyledim." Gözleri benimkileri arıyor.

"Seni hiç suçlamıyorum. Bunu ben istedim, aslında bunun için yalvardım." Omuz silktim. "Sadece sonrasında bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım, hepsi bu."

Elimi tutup kendi elinin içine aldı. "Sonsuza dek kazdığım ilk kız sensin."

"Ama uzun zamandır becerdiğin ilk kızın ben olmadığımı biliyorum." Elimini onun elinden çekiyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Brock, sadece kablolarımız farklı." Üzülerek gülümsüyorum. "Ve bu sorun değil. Seni sen yapan, beni de ben yapan budur."

Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Neden spor salonuna geri dönmedin?"

"Üyeliğimi iptal ettim."

Yüzü düştü. "Ne? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum." Başımı sallıyorum. "Sadece sana karşı kendime güvenmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çok seksisin."

Gülümsüyor, neredeyse utangaç bir şekilde. "Biliyorsun..." Kafasını kaldırıp bakıyor, duraksıyor ve aklındakini söylemeye karar vermeden önce bir nefes alıyor. "İhtiyacın olduğunu düşündüğün o vanilya seks... senin için asla işe yaramayacak."

Kaşımı kaldırıyorum. "Şimdi de bana seks tavsiyesi mi veriyorsun?"

"Tully." İç çekiyor ve hafifçe kaşlarını çatıyor. "Bunun artık bizim için olmayacağını biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Söylediklerini düşünüyordum ve sen haklıydın: Biz çok farklıyız."

"Neden bu kadar farklı olduğumuzu düşünüyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Ben eğlenmek istiyorum, sen ise ciddi ve iyi olmak istiyorsun." Sinirle çenemi sıkıyorum. Bu doğru değil. Ben de eğlenmek istiyorum.

"Ama sana bir şey söylemek istiyorum ve lütfen bunu yanlış anlama."

Tanrı aşkına. Şimdi neden bahsediyor? "Kadın vücudunu bilirim."

Gözlerimi tiksintiyle deviriyorum. İğrenç gerçek bu değil mi?

"Hayır, beni dinle. Bilmen gerek... Seks sırasında doğuştan itaatkarsın." Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Vanilya, pasif seks senin için asla işe yaramaz." Omuz silkiyor. "Olmaz işte."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Ben normal seksi seviyorum Brock, sevdiğim biriyle yatakta."

"Belki, ama aynı zamanda alınmaya ve *çok* sevmeye de ihtiyacın var. Hoşuna gitti Tully. Geldiğini biliyorum. O kadar sert boşaldın ki neredeyse sikimi koparacaktın. Neden gerçeği kendine itiraf etmiyorsun?" Gözleri benimkileri tutuyor.

Sempatik bir şekilde gülümsüyorum. Sadece anlamıyor. Asla da anlamayacak. "Senin için her şey seksle mi ilgili?" İç çekiyorum. "Gerçekten önemli olan tek şey bu mu?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor, elime uzanıyor. "Ben sadece doğruyu söylüyorum." "Senin gerçeğin ve benim gerçeğim iki farklı şeydir. Asla göremeyeceğiz

bu konuda aynı fikirde değiliz. Sadece arkadaş olabiliriz ve benim i ç i n sorun yok." Ondan uzaklaşıyorum.

"Benden nefret etmeni istemiyorum."

"Hayır, bu benimle ilgili, seninle değil." Sırıttıyorum. "Nefret etmek için fazla ateşlisin."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor.

"Sonra görüşürüz." Dönüyorum ve otobüs durağına doğru yürüyorum. "Tully Pocket!" diye sesleniyor.

"Eğlenceliydi, değil mi?"

Dönüp ona gülümsüyorum ve otobüsün tepesine doğru geri geri yürüyorum. "İyi bir hayatın olsun, Brock Marx." Ona bir öpücük veriyorum ve o da gülümseyerek öpücüğü yakalayıp yanağına konduruyor.

Gülüyorum ve son bir kez ondan uzaklaşıyorum, yenilenmiş bir güçle yürüyorum. Hayatımda acı tatlı bir an.

Çünkü Brock Marx'ı en son o zaman görmüştüm.

Bölüm 7

Altı Hafta Sonra

Arkama yaslanıp yüzümü güneşe çeviriyorum ve D vitamininin sıcaklığının tenime işlediğini hissediyorum.

İşte hayat bu. Kaygısızım ve hayatımın yazını yaşıyorum.

Callie pembe bikinisinin kenarlarındaki bikini çizgisini incelerken kendi kendine "Biraz lazer yaptırmam lazım," diye homurdanıyor. Bana doğru bir bakış attı. "Yine ne zaman yaptıracaksın? Birlikte gitmeliyiz."

Düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Daha yeni yedim. Yıllarca geri dönmeyeceğim."

"Keşke vajinamı kıl köklerini felç edecek bir elektrik akımına kaptıracak param olsaydı," diyor Meredith, yanımdaki havluya uzanırken sesi monoton.

Callie ona, "Bir iş bulmalısın," diyor ve havlusunun üzerine uzanıp gözlerini kapatıyor.

Meredith ciddi bir şekilde, "Fahişe olmayı düşünüyordum," diyor.

"Ne? Neden?" Callie kaşlarını çatıyor, yüz hatlarını korku kaplıyor.

"Şey, tabii ya." Meredith gözlerini açarak Callie'ye aptal dedi ama bunu yüksek sesle söylemedi. "Erkeklerle seks yapmak için para alıyorsun."

Gözlerim kapalı gülümsüyorum. Bir şekilde, ama nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum, Callie ve ben Meredith'i evlat edindik. İkili grubumuz artık üç kişilik bir grup haline geldi. Meredith aslında tuhaf, komik ve bize saatlerce eğlence sunuyor.

Teşhisini bilmiyoruz ama spektrumda bir yerde olduğunu biliyoruz. Beyin-ağız filtresinden yoksun olmasına alıştık ve tüm o son derece uygunsuz yorumların altında, elinden gelenin en iyisini yapan genç bir kadın var. O iyi bir insan ve hem Callie hem de ben ona karşı koruyucu hissediyoruz çünkü ne kadar zorlandığını biliyoruz.

Yıllar boyunca ona yapılanlar. İkimiz de Meredith'in hayatında sahip olduğu tek şeyin biz olduğumuzu düşünüyoruz. Bizimle tanışmasının bir sebebi var.

Annesi de spektrumda bir yerde, bu da duruma yardımcı olmadı. Meredith'in insanlara neyi yüksek sesle söylemenin uygun olduğu konusunda hiçbir yönlendirmesi yoktu.

Üçümüz şu anda Bondi Plajı'ndayız. Mükemmel güneşli bir Cumartesi günü saat öğleden sonra 3:00. Plaj tıklım tıklım dolu ve yolun karşısındaki bardan müzik sesleri geliyor.

"Bakire misin, Meredith?" Neden hep bu kadar çok seks istediğini merak ederek soruyorum.

"Hayır," diye rahatça cevap veriyor.

Callie ve ben ikimiz de doğrulup dirseklerimize dayanarak onu izliyoruz. "Kiminle seks yaptın?" Şaşıarak sordum.

"Frank."

"Frank kim?" Callie soruyor.

"Bizim binanın temizlikçisi."

Ağzım açık kaldı. "Ne oluyor Meredith?" "Ama bu bir sır."

"Neden?"

"Çünkü Frank'in bir tür kız arkadaşı var."

Callie ve ben şok olmuş bir şekilde birbirimize baktık. "Yani, bir çeşit kız arkadaşı olduğunu bildiğin halde onunla yattın mı?"

"Evet. Bodrumdaki süpürge dolabında."

"Meredith," diye inledi Callie. "Kız arkadaşı olduğunu bildiğin biriyle yatamazsın."

"Ama kız arkadaşı Peachy Sue. Onun umurunda değil."

Burnumu kıvırıyorum. "Peachy Sue? Peachy Sue kim?"

"Birinci katta yaşıyor." Meredith tamamen rahatlamış bir halde güneşe gülümsüyor. "Para için erkeklerle yatıyor."

Callie ve ben tekrar birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz gittikçe büyüyor. "Alt katta bir fahişe mi yaşıyor?" Meredith'e sormak için kendime cesaret ediyorum.

"Evet, ona Şeftali Sue diyorlar çünkü vajinası bir şeftali kadar yumuşak. Frank de şeftali gibi sulu olduğunu söylüyor."

Bıkkın bir halde kumun üzerine düştüm. "Yani Frank seni becerdi çünkü kız arkadaşı başka erkekleri beceriyor."

"Bu doğru."

"Onu hâlâ beceriyor musun?" Callie hayranlıkla soruyor.

"Hayır." Bir süre hareketsiz yatıyor. "Eskiden çok yapardım ama artık yapmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sürekli ağzıma boşalıyor ve ben ağzımın tadını sevmiyorum. o."

Göğsümde bir kıkırdama kabarıyor.

"Sanırım ben de Peachy Sue'nun yaptığını yapmak istiyorum," diyor Meredith. "Neden?"

"Çünkü ben her zaman azgınam."

"Tanrım, ben de." Doğruldu ve bacaklarımdaki kumların tozunu aldım. Saçlarımı başımın üstünde topuz yaptım. "O lanet spor salonu bağımlısı beni mahvetti. Olmak için neler vermezdim..." Sesim kesiliyor. "Ben seks düşkününü bir nemfomanım." Suda yüzen insanlara bakıyorum. "Cebimde titreşen telefonum bugünlerde neredeyse orgazm olmama neden oluyor."

"Nemfo nedir?" Meredith soruyor.

"Çok seks yapmak isteyen biri," diye cevap veriyorum.

"O zaman ben de seks düşkününü bir nemfomanım," diyor ciddi bir şekilde. "Neden bir erkek arkadaş edinmiyorsun, Meredith?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Erkek arkadaşım olmak isteyen birini tanımıyorum."

Callie bana şaşkınlıkla bakıyor, ben de ona omuz silkiyorum. Onu bizimle bir gece dışarı çıkarıp çıkarmama konusunda tartışıyorduk. Sosyal ortamlarla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok. Çılgınca olan şey, onun tuhaflığına alışmanız. Aslında sevimli.

Callie rahat bir tavırla, "Belki bir ara bizimle kulübe gelmelisin," diyor.

Meredith'in gözleri büyür. "Yapabilir miyim?"

Gülümsüyorum. "Tabii ki yapabilirsin." Bir an düşünüyorum. "Benim kıyafetlerimi giyebilirsin, saçını falan da biz yaparız." Çünkü Tanrı biliyor ya, onu kendi kıyafetleriyle dışarı çıkaramayız.

"Bir erkek arkadaş bulacak mıyım?"

diye soruyor. Kıkırdıyorum.

"Umarım."

Callie yenilenmiş bir güçle ayağa kalkar. "Haydi kızlar, gidelim. Bir fikrim var."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Büyük, sert dildolar almak için seks dükkanına gidiyoruz." Ayağa kalkıyor ve havlusunu çıkarıyor. "Bu azgınlık işinden bıktım artık. Bu işi kendi ellerimize alalım... kelimenin tam anlamıyla."

Meredith'in gözleri benimkileri buluyor. "Sert dildo nedir?"
Callie yaramazca gülümsüyor. "Gel de sana göstereyim."

Bir saat sonra

Meredith kaşlarını çatarak elinde titreşen ve etrafında dönen kocaman dildoyu inceliyor. "Onunla yaptığın şeyin bu olduğuna emin misin?" diye soruyor masumca.

"Oh, evet." Callie sırtıyor. "Tamamen eminim."

"Öylece oraya mı yapıştırdın?" Meredith onu havaya kaldırır ve kaşlarını çatır.

"Evet." Gülümsüyorum. Bu çok komik. "Ama kayganlaştırıcı da kullanmalısın." "Kayganlaştırıcı mı?"

"Vajinanızı ıslatmak için sürdüğünüz bir krem. Yani acıtmıyor ve hemen içeri kayıyor."

Meredith onun elinde dönen kocaman siyah dildoyu izlerken tamamen büyülenmiştir. "Keşke bunu plaja gitmeden önce bilseydim."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü bunu havlunun üzerinde yapmak harika olurdu."

Ellerimi yüzüme götürdüm ve güldüm.

Callie onu Meredith'in elinden kaptığı gibi, "Tanrı aşkına," diye tersliyor. "Onu her yere yanında götürmüyorsun. O bir kitap değil." Bana tiksintiyle bakıyor. "Evde, yatakta olduğun zamanlar için."

Meredith başını sallar. "Tamam. Anladım." Bir an düşünür. "Ya da süpürge dolabı için."

"Evet," diyor Callie. "Sadece özel zamanlarda."

Hepimiz birer tane alıyoruz ve kasiyerin alışverişlerimizi saydığı tezgâha yöneliyoruz. "Pile ihtiyacınız var mı?" diye soruyor kasiyer.

Meredith soru sorar gibi Callie ve bana bakıyor.

Callie, "Evet, lütfen," diye yanıtlıyor.

Tezgahın üzerindeki pil paketlerine bakıyorum. Boş ver, bir şeyin ortasında bitmesini istemiyorum. Kendim için dört paket alıyorum ve diğer ikisine birer paket veriyorum.

Meredith vibratörün ambalajı üzerindeki talimatları okuyor ve kaşlarını çatarak dört paket pilime bakıyor. "Eğer üç hafta boyunca mastürbasyon yapacaksan, işten izin almalısın," diyor yüksek sesle.

"Şşş." Dükkânın etrafına bakıyorum. Kese kâğıdımı kasiyerden kaptığım gibi neredeyse koşarak dükkânın kapısından çıkıyorum.

Callie'nin arkamdan güldüğünü duyuyorum. Bu tür şeyleri satın almak her zaman korkunçtur ama Meredith'le dildo satın almak dehşet verici.

Saat gece yarısı ve ben yatak odamın sessizliğinde yalnızım. Gecenin bu saatinde zihnim bana oyunlar oynuyor. Aşırı analiz yapmaya ve düşünmemem gereken şeyleri düşünmeye başlıyorum. Uzanıp çekmecemden vibratörümü ve kayganlaştırıcımı çıkarıyorum. Işığı kapatıyorum ve yatağında rahat ediyorum.

Gündüz saatlerinde onu düşünmeme izin vermiyorum ama geceleri, böyle durumlarda başka seçeneğim yok.

Brock.

Güzel Brock.

Gerçekten de ironik, kendimi kirli hissetmeme neden olan adam, yalnızken hayalini kurduğum adamın ta kendisi.

Onun sözleri son altı hafta içinde kafamda binlerce kez tekrarlandı.

"Kadın vücudunu bilirim... Sen doğuştan itaatkarsın..."

Bunu söylerken yüzünü o kadar net görebiliyorum ki. Beni üzmeye çalıştığını gerçekten düşünmüyorum, ama neden bu düşünceleri aklıma sokmak zorundaydı ki?

Beni uyarıyor muydu?

Bana bilmem gerektiğini düşündüğü bir mesaj mı veriyordu?

"Vanilya, pasif seks senin için asla işe yaramayacak. Sadece yapmaz."

Konuşmamızı hatırladıkça kaşlarımı çatıyorum. Keşke böyle bir şey olmasaydı. Gerçekten isterdim, çünkü içimde büyüyen ve iltihaplanan bir tohum -kötü bir tohum- ekti.

"Alınmaya ve çok sevmeye ihtiyacın var. Sevdin mi, Tully? Sevdiğini biliyorum. O kadar sert boşaldın ki neredeyse sikimi koparıyordun. Neden sen

gerçeği kendinize itiraf etseniz?"

Haklı mıydı? On dakika boyunca sessizlikte uzandım ve onun sözlerini düşündüm. Onlar hakkında çok düşündüm. Keşke bunu söylediği için ona o zaman kızmasaydım. Ona daha fazla soru sorabilirdim. Bana bazı şeyleri açıklamasını sağlayabilirdim.

Neden beni kendi bedenim hakkında uyarma ihtiyacı hissetti? Neye ihtiyacım olduğunu bile bilmeyecek kadar deneyimsiz miyim? Her şey çok kafa karıştırıcı. Vibratörü alıp battaniyenin altına koyuyorum ve bacaklarımı açıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu düşünüyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, bacaklarım titriyor ve bir anlığına kendimi onun burada benimle olduğuna inandırıyorum.

Brock

Tara kıkırdayarak yanıma uzanırken ben yatağa düşüyorum, Kylie de elleri ve dizleri üzerinde diğer yanıma düşüyor. Az önce yaşadığım orgazm yüzünden kalbim kontrolden çıkıyor. Her iki kolumun altında bir kızla uykulu gözlerimi kapatıyorum. Çok yorulmuştum. Saatlerdir sevişiyoruz. Bacaklarımız birbirine karışmış, her birimiz ter içinde kalmışız.

Burada hep eğlenirim. Bunlar tanıdığım en güzel iki kız. Benim gibi bağlanmışlar. Üçümüz aylardır gelişigüzel takılıyoruz.

Ama son birkaç seferdir bir şeyler ters gidiyor.

Kylie göğsümü öpüyor ve gözlerini kapatıyor. Tara elini saçlarımda gezdiriyor ve o da uykuya dalmadan hemen önce uykulu bir şeyler mırıldanıyor.

Alt dudağımı ısırıyorum ve üstümdeki tavana bakıyorum. Ne oldu?

Ne oldu?

Neden her seks yaptığımda kendimi kötü hissediyorum?

Normalde yaptığımdan biraz daha fazla dolaşıyorum aslında.

Bir kız, iki kız, ikizler... Hatta geçen gece üçünü birden yaptım.
Sanki bir neden arıyor gibiyim; son zamanlarda kendimi neden dengesiz hissettiğime dair bir tür perspektif kazanmaya çalışıyorum.

Dışarı çıkardım, eğlenirdim, eve dönerken bir şeyler alırdım, sert sikişirdim ve sonra uyandığımda kendimi bir milyon dolar gibi hissederdim.

Ama son zamanlarda değil.

Aklım hemen Tully'ye gidiyor ve onun keskin sözleri tekrar zihnimin ön saflarına geliyor.

Beni kirli hissettiriyorsun.

Onu görüyorum ve karnım sıkışıyor. Acaba şu anda ne yapıyor?

Tara göğsüme sarılıyor. Kaşlarımı çatmama neden oluyor. Burada olmak istemiyorum.

Kızları yavaşça üzerimden sıyrıyorum ve yataktan çıkıyorum. Normalde geceyi burada geçirir ve sabah ayrılmadan önce kahvaltıda ikisinden de biraz daha yerdim.

Banyoya giriyorum, ışığı yakıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. Saçlarım dağınık, yüzüm kızarmış ve sikim hala yarı sert.

Beş kez çuvalladım. Neredeyse komaya girecek kadar rahatlamış olmalıydım. Peki neden değilim?

Beni kirli hissettiriyorsun.

Beş kelime hiç bu kadar acı vermemişti.

Hayal kırıklığı içinde başımı kaşıyorum ve kıyafetlerimi almak için dışarıya, spa banyosuna gidiyorum. Kızlar sırayla sikimi emerken kendimi kaplıcanın kenarında otururken hayal ediyorum.

Tanrım.

İçeri giriyorum ve yatakta çırılçıplak uyuyan iki güzel kadına bakarken kot pantolonumu yukarı çekiyorum.

Bana neler oluyor böyle?

Gömleğimi ve ayakkabılarımı giydim, anahtarlarımı aldım ve sessizce çıktım.

Arabama bindikten sonra gecenin karanlığında camı indirip rüzgârın saçlarımın arasından geçmesine izin veriyorum.

Gecenin üçünde yolda hiç araba yok ama ben henüz eve gitmek istemiyorum.

Sahile gidiyorum, arabamı park ediyorum, iniyorum ve kumlara doğru yürüyorum. Bir süre ellerimi dizlerimin üzerine koyarak oturuyorum ve sonunda dirseklerimin üzerine uzanıp dalgaları seyrediyorum. Deniz meltemi yüzüme vuruyor ve geceye bakarken ellerimi kumda gezdiriyorum.

Ne oldu? Sorun
ne?

"Tamam, Chancellor adının kullanıldığı tüm otelleri çapraz kontrol ettik ve bulabildiğimiz sadece bu otel var," diyor Ben. "Eğer ek olarak bir erkekle görüşüyorsa, bunu ne zaman yaptığından emin değilim. Karısı geceleri ya da hafta sonları dışarı çıkmadığını söylüyor ve işten izin aldığı bir gün yokmuş gibi görünüyor. Fırsat bulduğunu görebildiğimiz tek zaman, onu güvenlik kayıtlarında yakaladığımız zamanlar."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Ya görüntülerdeki kızlardan biri daha travesti ya da..."

Duraklıyor.

"Ya da ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ya da iş yerinde biriyle görüşüyordu ve tuvalette sevişiyorlardı."

Bilgiyi işlerken başımı sallıyorum. "Onun böyle bir eğilimi olduğunu düşünen biri olup olmadığını öğrenmek için nabız yokladınız mı?"

Ben başını sallar. "Evet, ama elimiz boş döndük. Bir kişi bile bir şeyden şüphelenmedi."

"Hmm." Kızların otel odasına geliş ve gidiş görüntülerine bakıyorum. "Travesti gibi görünmüyorlar." Kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu söyleyebileceğini düşünmek hoşuna giderdi, değil mi?" Sırıttıyor.

"Değil mi?" Kıkırdıyorum. "Kahretsin, bir hatunu eve getirdiğini ve bir horoz çıkardığını hayal et."

Ben güler ve burnunun kenarını çimdikler.

"Her neyse, karakola gitmem gerekiyor," diyor Ben. "Yarım saat içinde dönerim."

Sandalyemde duruyorum. "Bir tur atmaya geleceğim."

Ben ön kapıdan çıkarken sırtıyor. "Ne?"

Onu takip ederken göz göze geldik.

"Nasıl oluyor da şimdi hep karakola gitmek istiyorsun? Oradan nefret ediyorsun."

Ona donuk donuk bakıyorum ve sonra sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırıyorum. "Sebebi yok," diye mırıldandım. "Beni ofisten çıkarıyor."

Gülümsüyor ve bana arsızca göz kırptıyor.

Sessizlik içinde karakola doğru gidiyoruz. Sonunda arabayı park ettim ve motoru kapattım. "Ben burada bekleyeceğim."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "İçeri gelmiyor musun?"

İşaret parmağımı direksiyonun alt kısmında gezdiriyorum.

"Hayır."

"Bugün orada olabilir."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Orada kim olabilir?"

Ben bir kahkaha attı. "Bana saçmalıklarını anlatma dostum.

Kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

Ona boş boş bakıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kızdan."

"Hangi kız?"

Gözlerini deviriyor. "Her neyse. Sen lanet bir aptalsın." Arabadan iner.

Park yerinden geçip karakolda gözden kaybolmasını izliyorum. Bu fırsatı kız kardeşim Bridget'i aramak için değerlendirdim. Diğer kız kardeşim Natasha'yla birlikte annemlerde olduğunu biliyorum.

"Selam." Benden haber aldığı için heyecanlı görünüyor. "Merhaba, şişko bağırsak." Sırtıyorum.

"Brock."

"Evet, Bridget." Sırtıyorum.

"Bu saçmalığı şaka yaparken söyleyebilirsin. Gerçek olduğunda değil."

Kıkırdıyorum ve ön cama bakıyorum.

"Karnımın içinde iki insan büyütüyorum. *Şişko bağırsaklar* ismi lanet bir iltifat. Benim adım şişman her şey olmalı."

"Siz ne yapıyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Alışverişe gitmek üzereyim. Gizlice kaçıp seninle gelebilir miyim? Bize mi?"

Sakin bir gün ve üzerimde pek bir şey yok. "Ne kadar kalacaksın?"
"Yıllar." İç çekiyor. "Gel ve benimle dükkanların dışındaki banklara otur... *lütfen*?"

"Didge." Kaşlarımı çattım. "Alışverişten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Öğle yemeği yiyebiliriz. Hadi ama, seni haftalardır yalnız görmedim ve yakında benimle hiçbir yere gidemeyeceksin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bebek arabasında çığlık atan iki çocuğum olacak."

İrkildim. Bu doğru. Ağır ağır nefes veriyorum. "Evet, tamam, beni iki saat sonra ara." Telefonu kapattım.

Ben arabaya geri dönüp atlıyor ve bana Cheshire Kedisi gibi gülümsüyor.

"Ne?"

Bana küçük bir kağıt parçası uzattı. "Nedir bu?" diye sordum.

Tully Scott

Ben kaşlarını kaldırır ve sırtır. "Benim bir adım var."

Düz bir ifadeyle ona bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü ben adamım." Gösterge paneline vuruyor. "Sür," diye emrediyor.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Onu aramak isteseydim, arardım."

"Şunun dışında..." Ben beni işaret ediyor, "numaranı engellemesi ve senden nefret etmesi gibi küçük bir mesele."

Sahte bir gülümseme takınıyorum, kâğıdı karıştırıyorum ve arka koltuğa atıyorum. "Burnunu benim işime sokma, Statham. Koca bir kız gibisin." Arabayı çalıştırdım ve trafiğe çıktım. "Kahve ister misin?"

Giyim butiğinin dışındaki banka oturup suyum yudumluyorum.

Bridget yanımda oturuyor ve bacaklarını sandalyeye uzatmış. Tash ve annem dükkânın içinde, Natasha'nın korumaları da etrafta dolanıyor. Artık onları pek fark etmemem çok komik. Kocasını Joshua Stanton çok zengin ve geçmişleri nedeniyle Natasha her zaman yanında koruma bulundurmaya zorunda.

Kız kardeşime bakıyorum. Beynimde bir soru yanıyor ve biliyorum ki bu soruya doğru cevap verebilecek tek kişi o. O benim gibi bir adama aşık olan iyi bir kız.

"Didge, Ben ile ilk tanıştığınızda nasıl birlikte oldunuz?"

Yumuşakça gülümsüyor, yüzü nostaljik bir hal alıyor. "Kimyamız anında uyuştu. Birbirimizden gerçekten hoşlanıyorduk, bu çok açıktı."

Dinlerken onu izliyorum.

"Ama tabii ki bu konuda hiçbir şey yapamadık."

Ben, Natasha'nın kocasının korumasıydı ve patronun baldızı kesinlikle yasaktı.

"Yani, gizlice dolaştın mı?"

"Neden birden bu kadar ilgilendin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece senin ve Ben'in çok farklı olduğunuzu biliyorum..." Sesim kesiliyor.

"Uzun süre birlikte uyumadık. Muhtemelen aylarca." "Aylar mı?"

Bu ne lan?

"Hayır, ilk başta sadece arkadaştık. Sanırım Ben her şeyi berbat edeceğinden korkuyordu. Beni gizlice dışarı çıkarırdı ve ben de onun evine giderdim. Film izlerdik, takılırdık, konuşurduk falan."

Ona bakıyorum.

"Konuşmak mı?" "Evet."

"Aylardır konuşacak ne var ki?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama ona bu şekilde aşık oldum."

Sırıtiyorum.

"Ne?"

"O aptal piçle konuşmak seni ona aşık mı etti?"

Tanrım, Bridget, bu hikayeyi kimseye anlatma."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "İnanılmaz, biliyorum." Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz.

"Bazen önce biriyle arkadaş olmak güzeldir. Kadınlar bu şekilde, bilirsiniz, normalde bir erkekle rahat olurlar..." Sesi bu kez kesiliyor.

Önümüzdeki parka bakıyorum. "Normalde ne?"

"Normalde sadece beni becermek isterdi. Eğer sadece bunu isteseydi, asla birlikte olmazdık. Bu bize, ne bileyim, birbirimizin hayatlarına ve kişiliklerine geçiş yapmamız için zaman verdi. Birbirimizi gerçekten tanımamıza."

Ona tekrar bakıyorum, zihnim duygu karmaşası içinde.

"Ama arkadaş olsaydınız ve sonra başka bir şey olmasaydı ne olurdu?"

Omuz silkiyor. "Sonra gerçekten havalı yeni bir arkadaşım oldu ve bu da sorun olmazdı. Sonsuza kadar rastgele kadınlarla yatamazsın Brock." Gülümsüyor. "Günün birinde gerçekten arkadaş olmak isteyeceğin bir kadınla tanışabilirsin."

"Bundan şüpheliyim." Gülümsüyorum.

Koluma yumruk attı. "Bu en iyilerimizin bile başına gelir, dostum."

Saat gecenin 1'i ve yatağımın tavana bakıyorum.

Bridget ile yaptığım konuşma aklımı kurcalıyor. I

Son zamanlarda kendimi kötü hissediyorum, belki de... Hayır, bu olamaz.

Olabilir mi?

Tully'nin kendini kirli hissetmesine neden olduğum gerçeğinden rahatsız olduğumu biliyorum. Aslında bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Nedenini bilmiyorum. Benim için bir şey ifade etmiyor.

Daha fazla dayanamayana kadar iki saat daha dönüp duruyorum.

"Tanrı aşkına!" Hayal kırıklığına uğradım.

Sadece boxer şortumu giyerek garajıma iniyorum ve arabamın arka koltuğunda dolaşıyorum. Yerdeki döşemeyi ve sonra da koltuğun üstünü yokluyorum. Telefonumu alıp feneri yaktım ve tüm arka koltuğu aradım.

Kahretsin, pencereden falan uçmuş olmalı. Ben onu bana vereli bir hafta oldu.

Derin bir nefes veriyorum ve tam kapıyı kapatmak üzereyken kapının cebine sıkıştırılmış buruşuk kâğıt parçasını görüyorum.

Gülümsedim, elime aldım ve adını okudum:

Tully Scott

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "Tamam, Tully Scott. Kimsin sen?"

Bölüm 8

"Vay canına." Meredith'e gülümsüyorum, gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmış. "Kendine bir bak." Gururla dönüyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Oldukça seksi, ha?"

Callie çantasını ve anahtarlarını alırken kıkırdıyor. "Kesinlikle öylesin. Hadi gidelim."

Callie ve ben öğleden sonramızı Meredith'e makyaj yaparak geçirdik. Onu ilk kulübüne götürmek üzereydik. Harika görünüyor ve ilk tanıştığımız salak kıza hiç benzemiyor. Callie'nin dar siyah elbisesini giyiyor ve saçları dumanlı gözlerini ve büyük kırmızı dudaklarını tamamlayacak şekilde büyük Hollywood bukleleri haline getirilmiş. Callie ve ben el emeğimizle gurur duyuyoruz.

"Selfie!"

Birlikte eğildik ve Callie hepimizin fotoğrafını çekti. Bu Meredith'in hayatında büyük bir an ve onun heyecanını hissedebiliyorum. Üçümüzün gülerken fotoğrafını çekiyoruz ve telefonumdan fotoğrafa bakarken gülümsüyorum. Meredith çok mutlu görünüyor. Asansöre biniyoruz ve zemin katta kapılar açıldığında beş kızıdan oluşan bir grup bir apartmandan çıkıyor. Gözüme çarpıyorlar çünkü her biri büyüleyici. Bu kadar güzel kadının aynı anda bir arada olması alışılmadık bir şey.

"Merhaba, Meredith." İçlerinden biri gülümsüyor ve sonra bize yaklaştıkça hepsi Meredith'in etrafında sanki bir tür sergiymiş gibi dönmeye başlıyor.

"Lanet kız," diyor biri. "Şu haline bak, nasıl da ateşlisin."

Meredith gururla gülümser "Kulübe gidiyoruz. Bunlar benim yeni arkadaşlarım, Callie ve Tully," diye duyurur.

"Merhaba." Hepsi gülümsüyor.

Callie ve ben gülümsüyoruz ve kalbim biraz çarpıyor. Meredith'in gerçekten iyi bir kalbi var. Bu kadar yanlış anlaşılmasından nefret ediyorum.

"İyi eğlenceler," diye seslenen kızlar ön kapıdan çıkıp gözden kaybolduktan sonra sokağa giriyor ve park halindeki siyah bir cipe biniyorlar.

"Kim bunlar?" Meredith'e sordum.

"Arayan Peachy Sue ve arkadaşlarıydı."

"Oh." Arabalarının köşede kayboluşunu izliyorum. "Arkadaşları mı?" "Evet. İş arkadaşları. Zengin adamlarla yatanlar."

Callie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. "Vay canına, hepsinin bu kadar güzel olması beni çok etkiledi," diye fısıldıyorum. Fahişelerin hiç de hayal ettiğim gibi görünmediklerini fark ettim. "Kim bilebilirdi ki?"

"Onları nereden tanıyorsun?" Callie soruyor.

"Bazen işe gitmek için hazırlanırken onlarla bir şeyler içiyorum." Omuz silkiyor. "Ben içiyorum, onlar da üflüyor."

"Üflemek mi?" Ben soruyorum.

Callies rujunu hızla yeniden sürerken "Kokain," diye mırıldanıyor.

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Ama Peachy Sue'nun erkek arkadaşıyla yattığını söylememiş miydin? Kafam karıştı."

"Hayır, onun erkek arkadaşı olmak istiyor ama kız ondan hoşlanmıyor. Bu yüzden şansını mahvetmesin diye onun bizi öğrenmesini istemedi."

İğrenerek yüzümü buruşturdum. "Bu adam tam bir adi herife benziyor, Meredith. Ondan uzak durun."

Başını salladı. "Peachy Sue da öyle dedi." Bir an düşündü. "O ve Wendy Woo onun için fazla iyi olduğumu söylediler."

"Wendy Woo kim?"

"Onlarla birlikte olan siyah saçlı kız." "Asyalı kız mı?"

"O Taylandlı," dedi bana.

"Muhteşemdi," diyorum arkamı dönüp arabalarının uzakta kayboluşunu izlerken.

"Aleti var. Hem de büyük. Zengin, evli erkekleri götten sikiyor."

Callies ve benim gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Fısıldadım. "O bir hanım evladı mı?" "Evet. Zengin, heteroseksüel erkekler, kadın gibi görünen bir adam tarafından sikilmekten hoşlanırlar.

kadın. Tüm kızlar arasında en çok parayı o kazanıyor." Meredith omuz silkiyor. "Ürkütücü, ha?" Titreme numarası yapıyor. "Beni ürpertiyor."

Taksimiz yanaştığında "Tanrım," diye mırıldandım.

"Nereye?" Taksi şoförü omzunun üzerinden soruyor. "The Ivy."

Meredith alt dudağını ısıırıyor ve küçük bir çocuk gibi kıkırdıyor. Callie elini bana uzatıyor ve ben de tokatlıyorum. Meredith'i bu kadar heyecanlı görmek ikimiz için de geceyi şimdiden güzelleştirdi. Bu andan sonraki her şey bonus.

Kulüp ağızına kadar dolu. Her yerde güzel insanlar var ve barda kokteyl içiyoruz. Beyaz pantolonumu beyaz, askısız bir üstle, altın rengi, askılı stiletto larla ve uyumlu bir debriyajla giyiyorum. Uzun, çilek rengi saçlarım açık ve bir yandan geriye doğru tutturulmuş. En sevdiğim altın rengi Grek makyajımı yaptım. Bu kıyafeti giydiğimde kendimi hep iyi hissedirim. Çok fazla iltifat alıyorum. Beyaz, zeytin tenimi tamamlıyor gibi görünüyor.

"Ne kadar eğlendiğine inanabiliyor musun?" Callie Meredith'i izlerken soruyor. Ben de ona bakıp gülümsüyorum. Meredith bir grup kız ve erkeklerle dans edip gülüyor, gerçekten de hayatının en iyi zamanını geçiriyor gibi görünüyor. "Buradaki hemen hemen herkesle dans etmiştir." Başımı iki yana sallıyorum. "Açıkçası bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum ama kendini çok iyi hissediyor."

"Biliyorum. Bir içki daha alalım." Boş bardaklarımızı yere bırakıp yan odadaki bara doğru ilerliyoruz ve sıraya giriyoruz.

"Aslında biraz açım," diyorum etrafıma bakarken. "Yemek yemeyi nasıl unuttuk?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Callie. "Ben de açlıktan ölüyorum."

Göğsüme bir buz parçası çarptı ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

Kim buz atıyor?

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, şimdi saçlarımda buz var. Bu çok sinir bozucu.

"Siz kızlar buraya sık gelir misiniz?" diye soruyor arkamızdan tanımadığımız bir ses. Döndüğümüzde sevimli ama genç bir adam görüyoruz. Şanslıysa ancak on sekiz yaşında olabilir.

"Var. Siz?" Callie soruyor.

Bir buz parçası daha çarpıyor ve tekrar etrafıma bakıyorum. Bunu kim yapıp duruyor?

"Ben Tom," diye cevap verir çocuk.

"Merhaba Tom," diyorum, etrafıma bakınırken dikkatim dağılıyor.

Bir buz parçası daha bana çarptı. "Kim yapıyor bunu?" Kulübün her tarafını arıyorum, boynumu bükerek bakabildiğim her yere bakıyorum.

Arkamızdaki genç çocuk tanıdığı birini görüyor ve onunla konuşmaya başlıyor, bizi de geriye dönüp yüzümüzü tekrar ileriye çevirmek zorunda bırakıyor.

Sonra, kalabalık odanın öbür ucunda gözlerimiz buluşuyor ve bana o yavaş, seksi gülümsemesini veriyor.

Midem bulanıyor ve elimde olmadan aptalca gülümsüyorum.

Brock yanında üç adamla birlikte duvarın önünde durmaktadır.

Vay anasını.

Parmağını kıvrıp oynatarak yanına gitmemi işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve utangaçça gülümsüyorum. Aman Tanrım.

Ayaklarımı gösteriyorum. "Sen buraya gel," diyorum.

Anında duvarı itiyor ve kalbim hızla çarpıyor. Kahretsin. Bir saniye içinde yanımda durdu. "Bu benim en sevdiğim inek değil mi?" Bana yavaşça yukarıdan aşağıya bakıyor. "Melek gibi görünüyorsun."

Gülünç gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Bu benim en sevdiğim çılgın kişi değil mi?"

Kıkırdıyor ve beni yanağımdan öpmek için öne doğru eğiliyor. "Merhaba, Tully Pocket," diye bana doğru nefes alıyor. Çok uzun boylu, etrafındaki herkesin üzerinde yükseliyor. Bu gece üzerinde bordo bir tişört ve siyah bir kot pantolon var. Koyu renk saçları ve geniş omuzları dizlerimin bağını çözüyor.

Neden bu kadar güzel ki?

Son altı hafta boyunca zihnimin onun muhteşemliğini bir şekilde abartıp abartmadığını merak ettim, ama hayır; onun aslında mükemmel bir örnek olduğunu doğrulayabilirim.

"Merhaba." Gözlerim Callie'ye kaymadan önce onun güzel yüzünde oyalanıyor. Hemen terbiyemi hatırlıyorum. "Callie, bu Brock. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Callie genişçe gülümsüyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve heyecanla zıplıyor. "Evet. Merhaba."

Yine o seksi gülümsemesiyle gülümsüyor ve ben onun bildiğini, Callie'nin bildiğini biliyorum. Tanrım, neden herkes biliyor?

"Uzun zaman oldu," diyor yumuşak bir sesle.

Başımı salladım, zekice bir cevap veremedim. Düşündüğün kadar uzun değil. Senden habersiz, zihnimde her gece yatak odamı ziyaret ediyorsun. Oh, adamım, ben tam bir eziğim. Muhtemelen birbirimizden uzaklaştığımızdan beri beni bir daha düşünmemiştir.

Callie içkilerimizi sipariş etmek için sıranın önüne doğru ilerliyor. "Uzun zaman oldu," diye söze giriyorum. "Sen nasılsın?"

Seksi gözleri benimkileri tutuyor ve bakışlarındaki sıcaklığı hissediyorum. "İyi misin?"

Yine aptalca başımı sallıyorum. Kadın, kendine gel. "Son zamanlarda spor salonunda başka kızları korkuttun mu?"

Yüzü düşüyor.

"Öyle terörize etmek istememiştim," diye hemen kendimi düzeltiyorum.

Kapa şu lanet çeneni, hemen şimdi.

"Ne demek istedin o zaman?" diye sorar, etkilenmemiş bir halde.

"Yani... bilirsin işte," diye geveliyorum gergin bir şekilde. "Birini engellenene kadar elli kez aramak ve sonra öğle yemeğinde arkadaşını sandalyesinden koparmak mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bu durumda, hayır." Dudaklarını yavaşça yalıyor. "Özel çılgınlığımı sadece sana saklıyorum."

Aptalca gülümsüyorum. "Bu iyi o zaman," diye fısıldıyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Gözlerimiz kilitlenirken alt dudağımı ısıyorum. Tanrım. Muhtemelen artık içmemeliyim.

Gözleri yavaşça ayaklarıma iniyor ve tekrar yüzüme bakıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler." Gergin bir şekilde gülümsedim.

Birlikte durduğu üç adam bize doğru yaklaşıyor ve Brock onlara gülümsüyor. "Tully, bunlar Jesten, Mason ve Scott."

"Merhaba." Üç adam da elimi sıkıyor ve bana gülümsüyor. Her biri beyaz tenli ve muhteşem. Sinirle yutkunuyorum. Dünyada dört tanrı var ve hepsi aynı anda aynı yerde, burada benimle birlikte.

Callie iki içkimizle arkasını dönüyor ve kiminle durduğumu görünce gözleri anında açılıyor.

Brock, "Callie, bunlar benim arkadaşlarım, Jesten, Mason ve Scott," diye tanıtıyor.

"Hey, Callie." Gülümsüyorlar.

Callie bana içkimi uzatıyor ve kesinlikle *lanet olsun Tull* diyen bir bakış atıyor. İçkimi alıyorum, teşekkür ediyorum ve bir yudum alıyorum.

"Margarita?" Brock

soruyor. Başımı

sallıyorum.

Kıkırdıyor. "Kız kardeşlerimle iyi anlaşırsın." "Neden?"

"Hafif bir margarita bağımlılıkları var." "Benim de

öyle." Sinirli bir şekilde gülümsedim.

Arkadaşlarından biri bara gider.

"Ee, ne yapıyordun?" diye sorarak sohbet etmeye çalışıyor.

Senin hakkında hayaller kuruyorum. "Pek bir şey yok." Omuz silkiyorum. "Çalışıyorum, meşgulüm. Peki ya sen?"

"Aynı. Çalışıyorum, fazla bir şey yok." Gözleri benimkilere takılıyor ve sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi hissediyorum. Garip bir sessizliğe gömülüyoruz ve yapacak bir şeyler bulmak için kulübe göz gezdiriyorum. Callie şu anda Brock'un arkadaşıyla derin bir sohbeta dalmış durumda.

Tanrım, bu çok rahatsız edici.

Sessiz kalarak içimi yudumluyorum.

"Ben sadece..." Sesi kesiliyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. "Ne yapmak istiyordun?"

"Sadece böyle davrandığım için pişman olduğumu bilmeni istiyorum..." Bekliyorum.

Omuz silkiyor, kelimeleri yetersiz

kalıyor. "Deli mi?" Fısıldıyorum.

Gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısırıyor ve bir kez başını sallıyor. Ben de gülümsüyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Delilikten hoşlanmadığını biliyorum."

Kalbim çok hızlı atıyor. "Öyle sayılır, ama belki biraz daha az çılgınlık iyi bir fikir olabilirdi."

"Belki de."

"Kız arkadaşlarınla hep böyle çılgın mısınız?" Gözlerini kırıştırıyor. "Oh, kız arkadaşım olduğunu düşündüğümü kastetmedim." Elimi göğsüme koydum. Bunu neden söyledim ki? "Demek istediğim bu değildi." Gözlerimi açtım. "Bu tamamen yanlış oldu."

Güzel bir gülümsemeye büründü. "Ne demek istediğini anlıyorum ve hayır, bunu daha önce yapmadım."

Aptalca bir nedenden dolayı, daha önce ne yapmadığını bilmek istiyorum. Seks mi, takip mi? "Ne demek yapmadım?"

Omuz silkiyor ve bir an için maço maskesi düşüyor ve utanmış görünüyor. "Birini yüzlerce kez aradım ve delirme noktasına gelecek kadar kıskandım."

"O zaman neden benimle?"

"Nedenini bilseydim, şu anda seninle konuşuyor olmazdım. Altı haftadır aklımdaydı."

Aramızdaki hava çatırdıyor. "Biliyor musun, akli başında davrandığında olduğun sevimli oluyorsun, Brock Marx."

Yaramazca gülümsüyor. "Öyle

mi?" "Evet." İçkimi

yudumluyorum.

"Nasıl tanıştığımızı unutturacak kadar sevgatik mi?" diye soruyor.

"Belki."

Bira şişesini bardağıma vuruyor. "Tekrar başlayalım. Ateşkes mi?"

Elimde değil ama sırtıyorum. "Ateşkes."

Elimi sıkamak için elini uzatıyor ve elimi tutmasına izin verdiğimde kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Merhaba," diyor, sanki benimle daha önce hiç tanışmamış gibi.

Sırtıyorum. Neden bu kadar sevimli olmak zorunda?

"Merhaba." "Senin adın ne?"

"Tully." Kıkırdıyorum. "Senin adın ne?"

"Oh, ben Brock."

"Memnun oldum, Brock."

Eğiliyor. "O zevk bana ait, Tully Pocket."

Gözlerimiz kilitlendi ve aramızda elektrik kıvılcımları çıkıyor.

Arkadaşı bardan kocaman bir tepsi dolusu shot ile dönüyor ve hepimize ikişer tane uzatıyor.

"Ne oluyor be?" Mahcup bir şekilde fısıldadım ve arkadaşları gülmeye devam etti. İşaret ver.

Brock tepside aldığım iki iğneyi anında batırdı, gözleri Bana geri dön.

"Buna pişman olacağım," diye uyarıyorum hepsini.

"Bazı şeyler pişman olmaya değer." Gözleri gözlerimi tutuyor ve *bana* hayatımda gördüğüm en güzel bakışı atıyor.

Neden bahsettiğini biliyorum ve bu aptal atışlar değil.

"Hiç şüphem yok," diye fısıldıyorum. İlk kadehi elime alıyorum ve o da bana yaklaşıyor. Üzerimde dururken elini kalça kemiğimin üzerine koyuyor. Tanrım, bu adamda ne var böyle?

İşte bu. Vücudunun benimkinin üzerinde sahip olduğu güç. Yemin ederim, onun dokunuşu, onun varlığı, daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor.

Ona karşı tamamen güçsüzüm. Bana dokunduğu an, tek yapmak istediğim onu memnun etmek. Gözlerimiz kilitleniyor ve ben bu içki meydan okumasından vazgeçmeyi düşünürken shot bardağını tutuyorum. "Yap şunu," diyor ağzından.

Başımı arkaya eğiyorum ve tekilanın sıcaklığının boğazımdan aşağıya kaydığını hissediyorum.

Ona bakarken dudaklarımı yalıyorum ve bir anda banyoda bedenini almam için bana meydan okuduğu geceye geri dönüyorum. Bu adam akran baskısı kralı.

"Yine," diyor ağzından.

Dudaklarımı yalıyorum ve parmaklarıyla kalça kemiğimi sıkıyor. Başımı arkaya eğiyorum ve tekrar içiyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor kulağıma.

Sıcaklık boğazımdan aşağı yuvarlanırken gözlerimi kapatıyorum. Başım dönüyor ve bunun sebebi içkiler değil. Onun elektrikli dokunuşu yüzünden.

Onunla tekrar birlikte olmak için neler vermezdim ki? Bir yatakta, yalnız, kesintisiz. Yani, *teknik olarak daha* önce yaptığımdan daha kötü olmazdı, çünkü aynı adam. Olur muydu?

Kendimi haklı çıkarmak için kafamdaki senaryonun üzerinden geçiyorum.

Callie ve Brock'un arkadaşları hemen kaynaşmış gibidir. Birkaç dakika sonra dans etmek için dans pistine geçerler.

Brock'un eli arkama doğru kayıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Bir itirafta bulunacağım."

"Ne?" Uzanıp kollarımı boynuna dolamamaya konsantre olurken fısıldıyorum. Nasıl oluyor da bu adama anında bağlandığımı hissediyorum? Birbirimizi tanımıyoruz bile ama bir şekilde tanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu gece buraya seni aramaya geldim."

Gülümsüyorum, içimdeki heyecanla yüzüne bastırıyorum. "Yaptın mı?"

Başını sallıyor ve eli arkamı sıkıyor.

"Beni bulduğuna göre şimdi ne yapacaksın?" Dudaklarına bakıyorum.

"Sana birkaç şey göstereyim."

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum. Tanrım, bu ses hoşuma gitti. "Ne gibi?" Nefes alıyorum. Bana kendini gösterdiğini hayal ediyorum ve elimde olmadan sırıtiyorum. "Bana çakacak mısın?"

Şaşkınlıkla kıkırdıyor. "Muhtemelen." Eli tekrar arkamı sıkıyor ve uyarılmışlığımın gümbür gümbür atmaya başladığını hissediyorum. "Yine de itiraf etmeliyim ki, nereden başlayacağım konusunda biraz temkinliyim."

Ona bakıyorum.

"Sizi korkutmak istemem. İnanılmaz derecede yüksek beklentileriniz var gibi görünüyor."

"Belki de bir centilmen olmayı denemelisin," diye kulağına fısıldıyorum.

Beni agresif bir şekilde arkamdan yakaladı. "Ben centilmen değilim, Tully." Gözlerinin derinliklerine bakarken kalbim küt küt atıyor.

İşte bu, onu yola getirmem gereken an. Asla bir beyefendi olamayacağını söylemesine katlanırsam, beyefendi olmadığına şikayet edemem.

"Bana karşı nasıl centilmen olunacağını öğrenmen gerekecek Brock, çünkü ben bir sürtük değilim. Ve kesinlikle kolay biri değilim."

Gözlerimiz kilitlendi ve o çenesini sıktı. Sanki kulüpte başka kimse yokmuş, sadece biz varmışız gibi. "Ne diyorsun sen?" diye fısıldıyor ve sıcak nefesinin kulağıma değdiğini hissediyorum.

"Benimle dans etmeni istediğimi söylüyorum." "Ben dans etmem."

"Öğren."

"İlgimi çekmeyen şeyleri öğrenmem."

Gözlerim onunkileri arıyor ve kızgınlıkla çenemi kaldırıyorum. "Tamam, işte cevabım." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama elimi tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Dans edeceğim ve bilginiz olsun, eğer benim ilgimi çeken şeyleri öğrenmek istemiyorsanız, benim de sizinkileri öğrenmek gibi bir niyetim yok."

"Henüz dans etmeye hazır değilim."

"Öyleyim." Sevdiğim bir şarkı çalmaya başladığında dönüp dans pistine doğru yürüyorum. Callie ve Brock'un arkadaşlarıyla tanışıyorum ve onlarla dans etmeye başlıyorum.

Brock'un yüzünde sinirli bir ifadeyle bıraktığım yerde durduğunu görmek için ona bakıyorum.

Neyse, zor iş. Ona dans teklif ettim ve beni geri çevirdi.

O dans etmiyor... pfft. Yani, bütün gece yanında küçük bir kukla gibi durmam gerektiğini mi düşünüyor?

Sonraki iki saat boyunca çok fazla kokteyl ve shot içiyorum ve Callie'nin yanı sıra birkaç farklı kişiyle dans ediyorum. Meredith ve yeni arkadaşları, Brock'un arkadaşları ve Callie arasında gidip geliyorum ve barın yanında aynı yerde duran Brock'la konuşmak için geri dönmeye hiç niyetim yok. Ne zaman ona doğru baksam, başka bir kız onu tavlamaya çalışıyor.

Ugh. Bu kadar yakışıklı olması gerçekten sinir bozucu.

"Bu Şimdiye kadarki en iyi zaman değil mi?" Meredith bana doğru zıplarken ağlıyor. Bütün gece onu neredeyse hiç görmedik.

"Evet, öyle. KonuŐtuęun adam kim?" diye sordum.

"Eskiden bizim binada oturuyordu. Bir yıl önce taşındı. Adı Rick."

Arkamdan büyük ellerin belime dolandığını hissediyorum ve Brock'un orada durduğunu görmek için dönüyorum.

"Merhaba," diyorum, biraz Şaşırmış bir halde. Bütün gece bana ters ters bakmıŐtı. Kafasını salladı, dikkati dağılmıştı. "Selam."

"Bu Meredith," diye tanıŐtırıyorum onları. "Bu da

Brock." "Merhaba." Omzumun üzerinden ona gülümsüyor.

"Gidiyoruz," diyor.

Yüzüm düştü. "Tamam, sonra görüşürüz o zaman."

"Hayır. Yani, sen ve ben gidiyoruz. Birlikte"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ama henüz gitmeye hazır değilim." "Zor iş. Ben hazırım."

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Pardon?" "Gidiyoruz dedim."

Öfkem kaynamaya başladı. "Ve ben olmadığımı

söyledim." "Başımın belası olma. Biz gidiyoruz." "Ne?"

Patladım.

"Burada durup kulüpteki her puŐtla dans etmeni bir saniye daha izlemeyeceğim."

Ağzım açık kalıyor ve gözlerim Meredith'e kayıyor. Dikkatle Brock'u izliyor.

"Onu eve götürüp seks yapmak ister misin?" diye masumca soruyor.

"Böyle bir Şey olmayacak," diye karşılık verdim.

Brock gözlerini bana dikeyor ve bir adam dans pistine doğru yürüyor.

"Hey, benimle dans etmek ister misin?" Yabancıya soruyorum.

Sanki büyük ikramiyeyi kazanmıŐ gibi gülümsüyor. "Elbette."

Brock elimi tutuyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye homurdandı. "Dans ediyorum." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Unutma, Şu hiç

ilgilenmediğin Şey

öğrenmede."

"Sakın onunla dans etmeye

kalkma." Sırıtıyorum ve başımı

eğiyorum.

"Ciddiyim, Tully. Beni zorlama."

"Güle güle, Brock. Git hiç çaba sarf etmene gerek kalmayan kızlarından birini becer."

Bana ters ters bakıyor.

"Bir erkeğe ihtiyacım yok," diyorum ona kendimden emin bir şekilde.

"Doğru," diye araya giriyor Meredith. "Kocaman bir vibratörü var."

"Ne?" diye hırlıyor gözleri alev alev yanarken. "Lanet bir vibratörün benim yerimi alabileceğini mi sanıyorsun?"

"Aslında var, çünkü senin aksine benim vibratörüm kendini Tanrı'nın kadınlara bir armağanı sanan kendini beğenmişin teki değil. İşini yapıyor ve çenesini kapalı tutuyor."

"Seni dışarı sürüklemeyen bin şu lanet arabaya."

"Git kendini becer." Döndüm ve dans pistine doğru yürüdüm. O kadar öfkeliyim ki kalp atışlarımın gümbürtüsünü kulaklarımda duyabiliyorum. Kim olduğunu sanıyor bu herif?

Bu adam tam bir pislik.

Taksi sabahın dördünde evimin önünde durdu ve ben tökezleyerek yola çıktım.

Meredith ve Callie herkesle birlikte başka bir kulübe gittiler ama açıkçası ben gidemedim. Çok yorgunum. Şoföre parasını ödedim ve patikada tökezleyerek ilerledim, Brock'un bir ağaca yaslandığını görünce geri adım attım.

Karanlık, yalnızım ve bana ters ters bakıyor.

"Lanet zamanını aldı," diye homurdanıyor. "Nerelerdeydin?"

Bölüm 9

"Dans etmek," diye cevap veriyorum.

İçimdeki mantıklı kız onun burada olmasına öfkelenmeli.

Ancak, içimdeki mazoşist çok heyecanlandı.

İyi kız kötü kıza karşı. Bu cümlede bir sürü yanlış var. Yarışma olmamalı.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Anahtarımın giriş kapısını açarken sordum.

"Ben özel dedektifim. Senin hakkında pek çok şey biliyorum."

"Ha," diye homurdanıyordum kapıyı iterek açarken. "O zaman işinde berbat olmalısın yoksa dans etmeyi sevdiğimi bilirdin."

Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Zekice."

Onu içeri davet etmeli miyim? Sarhoş falan değil ve özel dedektif. Sanırım güvenilir biri olmalı. Kapıyı açık tutuyorum. "Geliyor musun?"

Gözleri bir an benimkileri tutuyor, sanki onu bu kadar kolay içeri davet ettiğim için şaşırması gibi. Gerçek şu ki, onunla konuşmak istiyorum ama bunu dışarıda, soğukta yapmayacağım.

Asansöre bindim ve o sessizce yanımda durdu. İri gövdesi alanı kaplıyor, vücudundan güç yayılıyor.

Tanrım, bu inanılmaz. Şu anda ne halt ediyorum ben? Üç saat önce, ondan sonsuza kadar nefret edeceğime yemin ettim. Bu nasıl oluyor? Haftalardır hayalini kurduğum seksi bir adam. Mağara adamı gibi davranıyor, bana kızıyor, kulüpten ayrılıyor ve sonra sabahın dördünde evime geliyor... ve ben onu eski bir aile dostummuş gibi içeri davet ediyorum.

Seni salak.

Yere bakarken gülümsememek için yanağımın içini ısıırıyorum.

Kapılar açılıyor ve ben görevinin başında, ne yaptığını ve neden yaptığını çok iyi bilen bir kadın gibi dışarı çıkıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama yapana kadar yapıyormuş gibi görün stratejisi iyi bir başlangıç noktası gibi görünüyor. Dairemin kapısını açıp aceleyle içeri giriyorum, anahtarlarımı büfenin üzerine fırlatıyorum ve ayakkabılarımı zarafetsizce çıkarıyorum.

"Oh, dostum," diye iç geçirdim. "Ne kadar rahatladım. O ayakkabılar tam bir şeytan."

Brock ellerini öfkeyle kalçalarına koyuyor ve gözlerim ona ve düşmanca duruşuna doğru yükseliyor. Bu beni gülümsetiyor. O çok açık bir kitap. Duyguları üzerinde kesinlikle kontrolü yok. Eğer düşünürse, söyler ve sonuçlarına da katlanır. Dürüst olmak gerekirse, bu onun sahip olduğu amiral bir nitelik ve keşke ben de bunu daha sık yapabilsem. Düşüncelerimin çoğunu korurum ve asla yüksek sesle söylemem.

Komik olan şu ki, tüm bu düşmanlığına rağmen beni hiç korkutmuyor. Bahse girerim tüm bu alfa delik giysisinin altında kocaman bir kedi vardır.

"Bu bakış ne için?" diye

sordum. "Beni kızdırıyorsun."

"Ben mi?" Göğsümü gösteriyorum. "Ben ne yaptım?"

"O kulüpteki diğer tüm piçlerle dans ettin ve beni tamamen görmezden geldin."

"Ve?"

"Ve bundan hiç hoşlanmadım."

Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

Onunla kavga etmek istemeyişim karşısında öfkesi giderek artıyor.

"Evet. Öyle."

Omuz silkip mutfığa gidiyorum ve kendime bir bardak su dolduruyorum.

"Bir tane ister misin?"

Beni takip ediyor, aptalmışım gibi kaşlarını çatıyor. "Hayır, istemiyorum."

O izlerken büyük bardak suyun tamamını içiyorum. Sonra bardağı tekrar dolduruyorum ve işlemi tekrarlıyorum. Üçüncü bardağı doldurmaya gittiğimde iç çektiğini duyuyorum.

"Oh, hadi ama. O kadar susamış olamazsın."

Sırıtiyorum ve yatak odama geri dönüyorum. O da beni takip ediyor.

"Sen başkalarıyla dans ederken saatlerce ayakta dikilmeyeceğim, biliyorsun," diyor ses tonundaki huysuzlukla.

Çekmecemden pijamalarımı çıkardım ve çarparak kapattım. "Tamam."

"Tamam ne demek?"

"Bunun anlamı tamam, etrafta dolaşma. Evine git. Beni ilgilendirmez."

Gözlerini bana dikeyor ve yüzeyin hemen altında fokurdayan öfkesini görebiliyorum. "Öyle mi? Umurunda değil mi?"

Banyoya giriyorum ve o da beni takip ediyor.

"Şu anda gitmem umurunda bile değil mi?" diye soruyor öfkeyle.

Omuz silkiyorum. "Sen büyük bir çocuksun. Sen yaparsın."

"Ukalalık etmeyi kes, Pocket," diye homurdanıyor.

Gözlerim ona kayıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır. Bu gece bana öyle hitap edemezsin."

Çenesini tavana doğru eğiyor. "Ve neden olmasın?"

"Çünkü Pocket senin bana taktığın isim ve böyle davranıp beni sinirlendirirken beni bu kadar tanıdık göstermeye hakkın yok."

"Yani bana kızgın mısın?"

Ona kızgın olduğum fikri hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Tanrım, gerçekten iyi bir kavga istiyor. Benden bir tane alamayacak.

İletişim kurma şekli kavga mı? Hmm. İlginç.

"Sana kızgın olmadığımı hiç söylemedim." Diş macunumu diş fırçama sıkıyorum ve dişlerimi fırçalamaya başlıyorum.

"Dişlerini fırçalamayı bırak. Seninle konuşmanın tam ortasındayım."

Diş macunumu lavaboya tükürüyorum ve onun sabırsızlığı karşısında gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Evet. Beni kızdırdın ve belki bir dahaki sefere -eğer bir dahaki sefer varsa- bu şansı tamamen kaybetmeden önce senden istediğimde benimle dans edersin."

Gözlerimiz aynada buluştu. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Beni tehdit ederek gerçekten seninle dans etmemi sağlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Zamanlaması kötü bir öfke nöbetiyle dans etmemi gerçekten durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Başka erkeklerle dans ediyordun. Sinirlenmek için her türlü hakkım vardı."

Yüzümü buruşturuyorum ve suyu lavaboya geri tükürüp diş fırçamı yerine koyuyorum. "Kapa çeneni, Brock." Banyoya geri dönerken başımı sallıyorum. "Birlikte değiliz ve bu saçmalık için çok geç. Ben yatmaya gidiyorum."

Bir an durup beni izliyor, belli ki kafası karışmış. "Arkanı dön," diyorum ona.

"Ne için?"

"Çünkü pijamalarımı giyiyorum." Öfkelenim.

"Seni çıplak gördüm."

"Zaman aşımına uğradığında değil, uğramadın."

Yüzü bir anlığına düşüyor, sonra küçük bir gülümseme beliriyor. "Beni zaman aşımına mı uğratiyorsun?"

Başımı salladım. "Uh-huh. Arkanı dön."

Bana sırtını dönüyor, ben de gülümseyip pijamalarımı başımın üzerine atıyorum.

"Bilgin olsun," diyor sırtı bana dönükken. "Burada kimin zaman aşımına uğrayacağına ben karar veririm."

"Hayır, değilsin. Bizim patronumuz benim" diye sakince cevap veriyorum.

"Ne?" Kafasını çevirdi ve omzunun üzerinden baktı. "Arkanı dön."

"Sen bizim patronumuz değilsin, Tully. Bizim patronumuz benim."

"Hayır." Çamaşır makinesine gidip iki battaniye çıkarıyorum. "Aramızdaki seks söz konusu olduğunda patron sensin. Sen..." Doğru terminolojiyi düşünürken gözlerimi kısıyorum. "Sen operasyon müdürüsün. Fiziksel temas operasyondur."

Yüzünü buruşturuyor. "Peki sen nesen?"

"Ben genel müdürüm." Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Yani, temel olarak, buranın patronu benim ve eğer hoşuna gitmiyorsa, umurumda değil."

İki battaniyeyi eline tutuşturuyorum.

"Nedir bu?" Elindekilere bakarken kaşlarını çatıyor.

"Battaniyelerin. Kanepedesin."

"Ne?" Böyle bir şeyi önermeme bile öfkelenmişti. "Lanet olası salonda uyumayacağım."

"Tamam. Yapma. Evine

git." Bana ters ters

bakıyor.

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Kanepede uyu, bir yetişkin gibi kendine zaman ayır ve yarın sabah beni kahvaltıya götür, belki orada tartışmadan medeni bir konuşma yapabiliriz."

Gözlerini kısar. "Lanet olası salonda uyumayacağım, Tully." "Tamam."

Gülümsüyorum. Ona sürtüklük yapmak gerçekten eğlenceli. Bu benim yeni hobi. "Ben yatmaya gidiyorum. Çıkarken kapıyı kilitle."

"Ne?" Espri yapmadan gülüyor. "Yatağa gitmiyorsun."

Yatağa girdim ve ışığı kapattım.

"Operasyonun yöneticisi olarak, henüz vardiyanızdan çıkışınızı yapmadım. Hâlâ yapacak işiniz var. Saatler ve saatler süren zorlu bir çalışma." Yastığımın içinde benimle birlikte oynamasına gülümsüyorum.

"Bugün herhangi bir yönetim yetkisine sahip değilsiniz. Zaman aşımı her türlü operasyon yönetimini geçersiz kılar. Kanepeye otur."

Oturma odasına geri dönerken nefesinin altında "İnanılmazsın amına koyayım," diye mırıldanıyor.

Tekrar yastığıma gülümsüyorum.

"Hayatım boyunca bir kez olsun salonda uyumam söylenmedi," diye mırıldanıyor tiksintiyle. Ne yapacağına karar verirken bir ileri bir geri volta attığını duyabiliyorum. "Ben eve gidiyorum."

"Çok yazık," diye sesleniyorum. "Kahvaltıda seni özleyeceğim. Ben de sahile gitmek istiyordum."

"Salladığın havuç o kadar da cazip değil. Her yerde yumurta ve güneş ışığı bulabilirim," diye sesleniyor ama salondaki battaniyeleri serdiğini anlayabiliyorum.

"Tamam." Gülümsüyorum. "Güneş kremimin sürülmesi gerekebilir, hepsi bu, ama sorun değil. Bunu yapması için başka birini bulacağım."

"Lanet olsun, Tully!" diye çıkışır. "Yemin ederim, beni çok kızdırıyorsun. Beni tehdit etmeyi bırak."

Yastığıma doğru kıkırdıyorum. *Büyük uyuşturucu.*

"İyi geceler, Kaptan Huysuz Pantolon," diye sesleniyorum.

Bir süre sessizlik oldu. Ön kapının kilidinin tıkırtısını duyuyorum, sonra da uzanırken salonun gıcırtısını. Tekrar gülümsüyorum. *Bu kavgayı kazandım mı?*

"İyi geceler, hizmetçi kız." Sonunda sustu.

Kıkırdıyorum ve sarılmak için battaniyelerimi yukarı çekiyorum.

İnlediğini duydum. "Bu salon lanet zeminden daha sert."

"Yerde yat o zaman," diye karşılık veriyorum. "Senin için daha yumuşak olacağına sevindim." Onu soğuk, sert zeminde hayal ederken kıkırdıyorum. "Problem çözme konusunda alışılmışın dışında düşünmen hoşuma gidiyor." Yüksek sesle gülmemek için elimi ağzıma kapatıyorum. "Böyle devam edersen terfi alabilirsin."

Yastığına doğru "Siktir git," diye mırıldanıyor ve yastığa üç kez vurduğunu duyuyorum.

Genişçe gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Brock Marx'ı disipline etmek eğlenceli olabilir.

Yatak odamın penceresinden giren güneş ışığıyla uyanıyorum. Dün gece perdelerimi kapatmayı unutmuş olmalıyım. Derin nefes alıyorum, yuvarlanıyorum ve tekrar uyumaya başlıyorum.

Bekle. Gözlerim açıldı. Brock burada mı?

Telaşla doğrulup dinliyorum. Hiçbir şey duyamıyorum.

Sessizce yataktan kalkıp gizlice oturma odasına giriyorum. Önümdeki manzara karşısında gözlerim açılıyor.

Vay anasını.

Brock sırt üstü yatmış, üzerinde sadece küçük siyah boxer külotu var. Battaniyeleri kıyafetleriyle birlikte yere atılmış. Bir eli başının arkasında, diğeri pantolonunun altında aletini tutuyor. Bacaklarını iki yana açmış, bebek gibi uyuyor. Gözlerim mükemmel numunenin üzerinde geziniyor. Bu da ne böyle? Böyle görünen erkeklerin gerçekten var olduğunu bilmiyordum.

İri yarı, kaslı ve görmek için her şeyi ödeyebileceğiniz bir tür striptizciye benziyor. Karnı dalgalardan oluşuyor ve göğsünde bir tutam siyah kıl ve göbeğinden başlayıp külotunun içinde kaybolan küçük bir iz var. Koyu renk kirpikleri dalgalanıyor ve iri dudakları bende eğilip onları öpme isteği uyandırıyor.

Bir an onu izledim, bununla nasıl başa çıkabilirim?

İçimdeki boynuzlu çanta ona binmek ve gün batımına kadar ona binmek istiyor. İçimdeki namuslu kişi oturup onunla korkunç davranışları hakkında mantıklı bir şekilde konuşmak istiyor.

İçimdeki sürtük onunla dövüşmek istiyor.

Ama bugün onunla vakit geçirmek isteyen benim. Tamamlamam gereken bir bulmaca gibi, sadece onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyorum.

Onu izlerken aklım Simon'a gidiyor. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, şimdi ne yaptığını ve kiminle yaptığını merak ediyorum.

Her zaman ruh ikizi olduğumuzu düşünürdüm ama belki de sadece genç ve naiftik. Sahip olduğumuz şeyi kaybetmiş olabileceğimizi düşünmek beni üzüyor. Birkaç ay içinde geri dönecek ve onunla son konuştuğumda benim yanıma taşınacağını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bile bilmiyorum.

artık istemiyorum. Onun da istediğini sanmıyorum. Ama denemek zorundayız; deneyeceğimizi söyledik.

Son kullanma tarihinin çoktan geçtiğini bildiğim bir şeye başlamak Brock için adil mi?

Koyu renk saçları yüzüne dökülüyor, dudaklarını yalıyor ve uykusunda aletini okşuyor. Gülümsüyorum. Brock zaten birlikte olacağım türden bir adam değil ve muhtemelen hafta bitmeden bisikletine atlayıp yeni oyuncağını arıyor olacak. Boşuna endişeleniyorum.

Neden her şeyi fazla düşünmek zorundayım? Sadece olduğu gibi kabul et: biraz eğlence.

Simon'ın tam zıttı olan çok seksi bir adamla biraz eğlenmek. Hala yapabiliyorken onunla biraz eğlenmemek aptallık olurdu.

Tuvalete gidiyorum ve önümdeki seçenekleri düşünerek tuvaleti kullanıyorum. Ya yapabilirim:

- A) Brock'tan gitmesini iste ve sonsuza kadar pişman ol.
- B) Beynini dağıt ve kendini tekrar pis bir sürtük gibi hisset.
- C) Onunla biraz zaman geçirin, birkaç temel kural belirleyin ve nasıl olduğunu görün.

o halleder.

Beni tanımak için zaman ayırmak istemeyebilir, ama sanırım tek yapabileceğim sormak.

Ellerimi yıkarım ve dişlerimi fırçalarım.

Eğer onu becerirsem, gidecek ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim.

Ama senin istediğin de bu değil mi?

Onu becermeden önce gitmesini istersem, bu gece kendimi tekmeliyor olacağım. Ve haklıydı, vibratörüm asla onun bana verebileceklerinin yerini tutamazdı.

Gerçekten tek bir seçeneğim var. Günü onunla geçirmek, bazı temel kurallar koymak ve belki de bir arkadaşlık kurmak, böylece kendimi asi bir rahibe gibi hissetmeden bir hafta boyunca sıradan seks yapabiliriz.

Sonra arkadaş olarak yollarımızı ayırırız. Voila! Sorun çözüldü.

Kötü çocuğumu düzeltiyorum ve sonra Simon'a dönüp sonsuza dek mutlu yaşıyorum. Saçımı düzeltirken aynadaki yansımama gülümsüyorum.

Kızım, sen bir dahisin.

Oturma odasına girdiğimde Brock'un kıpırdadığını görüyorum. Gözlerini açıp beni gördüğünde geriniyor, gülümsemesi yavaş ve tembel. "Günaydın, Pocket." Sesi boğuk ve seksi.

Lanet olsun. Belki de birbirimizi tanıma kısmını atlayıp doğrudan işe koyulabiliriz.

Hayır! Hayır! Sakin ol.

"Günaydın." Gülümsüyorum.

Dirseklerine dayanarak doğruluyor ve gözlerim çıplak göğsüne ve güçlü omuzlarına kayıyor. Zeytin rengi teninde altın sarısı bir bronzluk var.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor ve tekrar uzanıyor.

"Hayır." Gülümsüyorum. "Bir bebek gibi uyudum."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. Salonunun alt kısmına oturuyorum ve o da bacaklarını kaldırıp kucağıma koyuyor.

"Beni kahvaltı için nereye götürüyorsun, Tully Pocket?" Esniyor.

Ellerimi çıplak ayaklarının üzerine koyuyorum. "Tam yerini biliyorum."

"Ya da kahvaltıyı atlayıp doğrudan güneş kremi kısmına geçebiliriz." Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor.

Kıkırdıyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Aslında isterdim."

"Olmaz. Duş alacağım ve sonra seni en sevdiğim kafeye götüreceğim. Kahvesi çok güzeldir."

Gözlerini deviriyor ve kolunu gözlerinin üzerine kapatıyor. "Bu bir randevu gibi mi?" diye mırıldanıyor.

"Evet, bu yüzden senden esprili ve çekici olmanı bekliyorum," diyorum ayağa kalkarken. "Belki romantik bile olabilirsin."

"Bu saçmalık için çok erken. Ve ben romantik değilim. Yanlış ağaca havlıyorsun."

"Ben havlamam. Şimdi duş alacağım." Havlu almak için çamaşır presine doğru ilerliyorum. "İçeri giremezsin."

"Zaten yapamam. Sırtım berbat durumda. Bugün tekrar yürüyebilirim şanslıyım."

Kıkırdıyorum, banyoya doğru ilerliyorum ve duşa giriyorum. Gözüm kapıda kaldı. Kilidim yok. Şu anda içeri girse ne yapardım? Girer miydi? Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Kes şunu.

Hızlıca yıkandım ve aceleyle dışarı çıktım. Kurulandıktan sonra havluyla yatak odama girdiğimde onu aynı pozisyonda gözleri kapalı yatarken buluyorum. Zavallı piç. Gerçekten çok kötü uyumuş. Çok yorulmuş.

Şimdi, ne giymeliyim?

Siyah tığ işi bikinimi giydim. Şanslıyım ki bu bebeği *seksi olmam gerekirse diye* almıştım. Kısa, dökümlü ve beyaz bir yazlık elbise giyip bikinimin üstüne geçiriyorum. Uzun saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Sonunda odamdan çıktığımda Brock gitmişti ve ben de araştırmak için koridora çıktım.

Çişini yapıyor, banyonun kapısı ardına kadar açık. Kafasını kaldırıp baktı. Nefesim kesildi. "Kapıyı kapatır mısın?"

"Neden? Bu sadece işemek. Herkes işer."

"Sen bir hayvansın," diyorum başımı sallayarak ve dönüp oturma odasına geri dönüyorum.

Simon dokuz yıl boyunca benim önümde tuvalete gitmedi. Bu iki adam tebeşir ve peynir gibi.

"İstersen içeri gelip benim için tutabilirsin?" Brock seslenir. "Hayır.

Böyle iyiyim, teşekkürler." Sırıtiyorum.

Aptal.

Ellerini yıkarken musluğun açıldığını duyuyorum ve sonra sadece siyah külotuyla yeniden ortaya çıkıyor. Bakmamak için konsantre olmalıyım.

"Kıyafet almak için benim eve uğramamız gerekiyor," diyor gözlerini ovuştururken.

Gerçekten de çok güzel bir adam. "Tamam."

Kanepeye oturuyorum ve kot pantolonunu alıp içine girmesini izliyorum. Fermuarı yavaşça yukarı kaydırıyor. Yerimden zıplayıp kotunu dişlerimle geri çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ardından tişörtünü başının üzerine atar, battaniyeleri toplar ve minderleri dikkatlice kanepeye geri yerleştirir.

"Keşke iyi anlamda zor bir gece geçirdiğimi söyleyebilseydim," diyor kuru bir sesle. Sırıtiyorum.

"Ama olabilecek en kötü şekilde zor bir gece geçirdim." Kanepemi tekmeliyormuş gibi yapıyor. "Seni bok parçası," diyor kanepeye.

Gülüyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Havlumu ve güneş kremimi plaj çantama atıyorum. "Evet. Ben kitabımı alayım."

"Buna ihtiyacın olmayacak. Ben çok eğlenceliyim. Hadi gidelim."

Koridora çıktık ve elimi tuttu. Soru sorarcasına ona baktım.

"Cezamı çektim." Kendinden emin adımlarla ilerlerken bana bakıyor. Gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "İyi bir çocuk gibi."
"Zorlama." Elimi geri sıktı. "Yoksa sana aslında ne kadar iyi bir çocuk olmadığımı gösteririm."

Aşağıya indik ve yolun karşısına geçtik. "Araban nerede?" I
Sor.

"Köşeyi dönünce."
Köşeyi döndük ve onun büyük siyah Range Rover'ını gördüm. Işıklar yanıp sönüyor. o açarken.

"Güzel araba." Binerken gülümsedim.
"Evet, sadece bir araba." Motoru çalıştırıyor. "Kahvaltı için nereye gidiyoruz?"
"Buradan birkaç blok ötede küçük bir kafe var. Eviniz nerede?" I

Sor.
"Surry Hills."
"Oh, çok yakın. Sadece birkaç blok ötede."
"Evet, biliyorum. Senin nerede yaşadığını öğrendiğimde buraya taşındım. seni 24 saat izleyebilir."

Ona kaşlarımı çatıyorum, o da arsızca gülümseyerek bana göz kırpmıyor.
"İşin ürkütücü yanı, şaka yapıp yapmadığın konusunda hiçbir fikrim yok."
Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "İki yıldır burada yaşıyorum."
"Oh." Bunu yüksek sesle söylediğim için utandım.
Elimi rahatça uyluğunun üzerine koyuyor. Kot pantolonunun üzerinden sıkı uyluk kaslarını hissedebiliyorum ve uyarılmışlığım uyanıyor. Elimi kasıklarına ve cennet gibi kalın kalçalarına götürmemeye konsantre olurken bir nefes veriyorum.

Kes şunu, seni seks düşkünü hayvan.
Birkaç dakika araba sürdükten sonra gösterişli teras evlerinin önünde durduk. "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Uh-huh." Arabayı park eder ve iner.
Önümdeki teras eve bakarken kaşlarımı çatıyorum. Koyu kömür rengine boyanmış ve beyaz panjurlarla kontrast oluşturuyor. Kapısında pirinç numaralar olan güzel bakımlı bir bahçesi var.

Ev dergilerinden fırlamış gibi görünüyor. Kötü huylu bir striptizcinin yaşamasını bekleyeceğim bir yer değil.

Vay canına. Bunu beklemiyordum.

Büyük, ahşap kapıyı açıyor ve ağzım açık kalıyor. Vay anasını, muhteşem. "Burası gerçekten senin evin mi?" Fısıldıyorum, dün gece onu uyuttuğum boktan kanepe için birden utanıyorum.

"Evet, yaklaşık iki yıl önce satın aldım. O zamandan beri tadilat yapıyorum."

Tutmam için elini uzatıyor, ben de tutuyorum. Oturma odası geniş, yerler koyu renkli ahşap ve cilalı. Taştan bir şömine ve önünde duvara yaslanmış büyük bir antika halı var. Oturma odasından aydınlık, güneşli, tamamen camdan yapılmış mutfak ve yemek odasına doğru yürüyoruz.

"Vay anasını, Brock, bu harika."

"Yukarı gel, sana gerisini göstereyim."

Gururunun parladığını görünce gülümsedim.

İkinci kata çıkıyoruz ve bir başka mavi taş açık şömineli geniş bir oturma odasına açılıyor. Zemini büyük minderler süslüyor, ortada büyük deri rahat görünümlü bir kanepe oturuyor. Büyük bir televizyon da var ve burada çok zaman geçirdiği hissine kapılıyorum. Beni üst katın tamamının yatak odası olduğu başka bir merdivenden yukarı çıkarıyor.

Duvarlar, üzerlerinde beyaz boya parçaları olan geri dönüştürülmüş tuğlalara benziyor. Yatak siyah kadife kaplamalı bir kral boy. Buradaki halı ve mobilyalar lüks.

"Yeni bir banyo yaptırdım." Kapıyı açıp bana ortasında kocaman bir taş küvet bulunan bej renkli mermer fayanslı güzel bir banyo gösterdi.

"Tanrım," diye kekeledim. "Nesin sen, dekoratör falan mı?"

Gururla gülümsüyor. "Şuna bakın." Yatak odasının yan tarafındaki bir perdeyi çekiyor ve tüm duvarın yan taraftaki terasa doğru kaldırıldığını görüyorum.

"Yandaki terası yeni satın aldım. İkisini birleştireceğim."

Gözlerim açıldı.

"En alt kat mutfak ve yaşam alanı, yandaki iki üst kat ise yatak odaları olacak."

Elimi tutuyor ve beni diğer terasa götürüyor. Kendi kendime gülümsüyorum, bana pis daireyi gezdirirken hareketlenmesini izliyorum.

"Satın aldığınızda sizinki de bu durumda mıydı?" diye sordum. "Benimki daha kötüydü. İçini boşaltmak zorunda kaldım."

"Bütün bunları kendin mi yaptın?"

"Evet, kız kardeşlerim tasarım ve mobilyalar konusunda yardımcı oldular."

Bu, kız kardeşlerinden üçüncü kez bahsedışı. "Kız kardeşlerinle yakın mısın?" diye sordum.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve ben de onu en iyi şekilde anladıklarını biliyorum. "Evet, oldukça havalı piliçler."

Hikâyelerini hatırlamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. "Evli olduklarını mı söylemişsiniz?" Onlar hakkında hatırladığım tek şey çok çekici oldukları ve kutsal ateşli adamlarla evli olduklarıydı.

"Evet, Natasha, ablam, süper zengin bir adamla evli. Adı Joshua Stanton ve burası ile Los Angeles arasında yaşıyorlar. Küçük kız kardeşim Bridget ise en iyi arkadaşlarımdan biriyle evli. Benim için çalışıyor. Onunla tanışmıştın. Ben, spor salonundaki adam."

"Hatırlıyorum. Küçük kız kardeşin en iyi arkadaşlarından biriyle birlikte olduğunda nasıl hissetmiştin?"

"Onun aracılığıyla tanıştım." Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz, Natasha'nın kocasının korumasıydı."

Kaşlarımı çattım. "Joshua'nın korumaları mı var?"

"Evet. Onlar mega zenginler. Milyonerler. O bir uygulama geliştiricisi."

"Vay canına," diye fısıldadım.

Brock beni ikinci terasın zemin katına götürdü. Onun dairesine kıyasla çok salaş.

"Büyük mutfağı buraya koyacağım." Bana gösteriyor. "Ve sonra üst kata dört yatak odası daha ekleyeceğim. Her katta diğer terasla birleşecek."

"Neden beş yatak odasına ihtiyacınız var?"

"Şu anda yok ama umarım bir gün olacak."

Ona bakıyorum ve midem bir gerginlik dalgasıyla çalkalanıyor. Bir gün çocukları olduğunda demek istiyor.

Lütfen bana karşı mantıklı olma. Sen benim kötü çocuk hızlı sikişimsin. Başka bir şey olmana gerek yok.

Lütfen sadece sana ihtiyacım olan et kafa ol.

Üst kata, onun odasına açılan kapıdan geri dönüyoruz. "Hızlıca bir duş alacağım, tamam mı?"

"Elbette."

"Bu arada, içeri gelebilirsin." Yaramaz gözleri benimkileri tutuyor. Kıkırdıyorum, az önceki ricamı tekrar yüzüne vuruyor. "Ben iyiyim."
"Tamam." Omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Düşün açıldığını duyuyorum ve yatağa oturup etrafa bakıyorum. Tanrım, burası çok güzel. Eğilip yastığını kokluyorum. Güzel kokuyor, tıpkı onun gibi. Yatağına uzanıyorum ve böyle güzel bir evde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Duş sonunda kapanıyor ve Brock üzerine sardığı bir havluyla içeri giriyor. Beni görünce duruyor ve o yavaş, seksi gülümsemesiyle gülümsüyor.

"Ne?" Ona sordum.

"Yatağımın üzerinde ne kadar güzel görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok." Birbimize bakarken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Yarı çıplak ne kadar iyi görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok, ona söylemek istiyorum ama ağzım kurumaya başlıyor.

Havluyu bırakıp kurulanıyor ve nefesim kesiliyor. Kendi teninde bu kadar rahat olduğu için ona lanet olsun.

Vay anasını. Şu vücut. Sanırım bende olsaydı, ben de sürekli kıyafetlerimi çıkarırdım.

Başka bir şey söylemeden gömme dolabının içinde kayboluyor ve ben de gözlerimi kapatıp ayak parmaklarımın karıncalanmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Kahretsin, kendine hakim ol, kadın.

Birkaç dakika sonra Brock giyinmiş olarak odaya geri dönüyor ve ben kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Bugün bana neler oluyor? Ona bir centilmen olmasını istediğimi söylüyorum ve sonra onunki öyle olduğunda gizliden gizliye hayal kırıklığına uğruyorum.

Kendimi aşmam
gerekiyor. "Hazır mısın?"
diye soruyor. "Uh-huh."

Yine elimi tutuyor ve beni merdivenlerden aşağı indirirken gülümsüyorum. Bunun onun için normal olup olmadığını ya da en iyi davranışını sergilemeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

On dakika sonra kafeye vardık ve oturduk. Callie ve ben buraya sık sık geliriz. Kahve yapan adam içeri girdiğimi görünce gözleri sevinçle dans ederek bize bakıyor.

Kahretsin. Benden hoşlanıyor. Bunu birçok kez belli etti. Brock ve ben dışarıda, kaldırımdaki masada oturmuş, menülere bakıyorduk.

"İyi olan ne?" diye soruyor.

Ne yiyeceğime karar vermeye çalışırken "Her şey," diyorum. "Ben Eggs Benedict alacağım."

"Tamam." Bakmaya devam ediyor. "Ben süper yiyecekleri alacağım." Menüü kapatıyor ve bana bakıp güzel, geniş bir gülümseme yayıyor.

"Ne?" Ben de ona

gülümsüyorum. "Sana."

"Peki ya ben?"

"Kendini bizim patronumuz falan sanıyorsun." Kıkırdıyorum. "Bizim patronumuz benim, Brock."

Gözleri muziplikle dans ediyor. "Ama tüm fiziksel aktivitelerin patronu benim."

"Ve bu konuda çok mutlu görünüyorsun."

"Aslında öyleyim." Geriniyor ve derin nefes alıyor. "Bu rol için doğmuşum gibi hissediyorum."

Gülüyorum. "Sen bir aptalsın."

Kahveci adam elinde kalem ve not defteriyle geldi. "Hey, çocuklar. Bugün nasılsınız?" Dikkati sadece bana odaklanmıştı.

"Güzel, teşekkürler." Menüü açıyorum ama garsonun gözlerinin önce bacaklarımda, sonra da vücudumda gezindiğini hissedebiliyorum.

"Yüzmeye mi gidiyorsun?" diye soruyor.

Gözlerim menüsünden başını kaldırıp kaşlarını çatan Brock'a kayıyor. Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Evet, öyle. Eggs Benedict ve yağsız cappuccino alayım lütfen," diyorum. Kafamı kaldırıyorum ve garson bana bakıyor, yüzünde hülyalı bir ifadeyle gülümsüyor.

"Yüzerken her zaman bikini mi giyersin, yoksa hiç tek parça giyer misin?" diye açıkça soruyor.

Aman Tanrım.

"Bikini, sanırım." Sadece siparişi al ve git, bugün seninle konuşmak istemiyorum. Her zaman çok flörtöz.

"Bahse girerim içinde iyi görünüyorsundur." Gülümsüyor. Sonra nerede olduğunu hatırlar ve Brock'a döner. "Peki siz ne alırsınız, efendim?"

"Ona bakmayı kesmezsen taşaklarını bir tepsiye koyarım," diye homurdanıyor.

Gözlerim açıldı. "B-Brock!" Kekeliyorum.

Zavallı çocuk Brock'a bakıyor, yüzündeki renk soluyor.

Brock ona ters ters bakar. "Süper yiyeceklerle kahvaltı edeceğim ve eğer kız arkadaşımınla bir daha flört edersen seni boğarım." Önümüzdeki masaya vuruyor. "Tam buraya."

Adam sönük..

"Kendimi ifade edebildim mi?"

Boğazındaki yumruyu yutar. "Crystal."

Brock ona menüleri uzatıyor. "Kahvem iyi olsa iyi olur, sıkık."

Bölüm 10

"Brock," diye fısıldıyorum adam siparişi teslim etmek için mutfağa koştururken. "Bu da neydi böyle?"

Omuz silkiyor ve ben yine yüzeyin hemen altında kaynayan o öfkeyi görebiliyorum.

"İnsanları bu şekilde tehdit edemezsin," diyorum ona.

"Bu bir tehdit değildi. Bunu yerine getirmekten çok mutluyum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Nefesim kesildi.

"Bir kafede, gözümün önünde kız arkadaşımı kesebileceğini düşünen sıksa bir serseri tarafından saygısızlığa uğramana izin vermeyeceğim. Bunu o istedi."

"Ben senin kızın değilim."

"Burada benimlesin, bu da seni benim kızım yapar."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunun romantik bir randevu olması gerekiyordu ve..." Başımı sallıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Ve ne?"

"Ve şimdiye kadar, bu sabah, önüme işedin, dünyayı umursamadan çırılçıplak soyundun ve şimdi de birine, bana biraz ilgi gösterirse onu masanın üzerinde boğacağını söyledin."

"Ve?" diyor kuru bir sesle. "Ne demek istiyorsun?" "Bunda bir sorun görmüyor musun?"

"Hayır." Bana aptalmışım gibi bakıyor "Olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranırsam bir sorun görürüm."

Ona bakıyorum.

"Eminim diğer erkek arkadaşın da sana yavru köpek gözüyle bakıp altına sığıyordu."

Sırıyorum. "Aslında öyleydi." Ben zıpla derdim, Simon da ne kadar yükseğe derdi.

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor. "Acınası," diyor ağzından.

"Peki ya eski kız arkadaşların?" diye sordum. "Eminim onlar senin huysuzluğuna katlanamazlardı."

"Bilemiyorum." Dudaklarını büzüyor ve sanki bu konuşmayla hiç ilgilenmiyormuş gibi kafedeki diğer insanlara bakıyor

"Bu ne anlama geliyor?"

"Son kız arkadaşım on yedi yaşındayken oldu."

Kaşlarını çatıttı. "Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

"On bir yıldır hiç kız arkadaşın olmadı mı?" Nefesim kesildi.

"Hayır."

"Ne yani? Sadece kızlarla yatıyorsun ve sonra... gidiyor musun?"

"Hemen hemen." Omuz silkiyor. "Genellikle karşılıklı bir anlayışımız var."

Kahvelerimiz bu kez bir kadın garsondan geliyor ve gözleri Brock'un üzerinde biraz fazla kalıyor. Buranın nesi var böyle?

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, dikkatim dağılmıştı. Bir süre bunun üzerinde düşünüyorum. "Neden kız arkadaşın yok?" diye soruyorum. "Anlamıyorum."

"Bu şimdiye kadar ilgilendiğim bir şey değildi. Donanmadaydım, çoğu zaman uzaktaydım ve döndüğümünden beri sadece eğleniyorum."

Satır aralarını okumaya çalışırken ona bakıyorum. "Benim hakkımda çok şey bildiğini söylediğinde tam olarak ne demek istedin?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Kulüpte tanışmamız tesadüf değildi. Seni oraya kadar takip ettim."

İki kaşımı da kaldırıp ona bakıyorum.

"Arkadaşlarımı aradım ve kazara bir buluşma ayarladık." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum ama çok başarısız oluyorum ve onun sahneyi hazırladığını hayal ederken sırtıtıyorum. "Bunu neden yapasın ki?"

"Sana söyledim. Bunun cevabını bilseydim, şu anda burada olmazdım."

Nedense içimi bir heyecan kapladı. *Beni aradı.* Masanın üzerinden elini tutuyorum. "Beni aramaya gelmen hoşuma gitti."

Kahvesini yudumluyor ve bu konuşmadan rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

"Ama sormak zorundayım.... neden yaptın? Neden ben?"

"Çünkü seni aklımdan çıkaramadım," diyor usulca, yüzünde bir belirsizlik ifadesi.

Onu izlerken gülümsüyorum. Hiç kız arkadaşı olmadıysa, bu tür konuşmalar yaptığından şüpheliyim.

Bunu deneyen ilk kişi ben miyim?

Bu ihtimal karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kahvaltımız geliyor. Brock sessizce yemeye başlıyor ve ben de onu rahatlatmam gerektiğini

hissediyorum. "Şey, Bay Marx. Muhtemelen sizi bilgilendirmeliyim ki benim de aklımdan çıkmıyor." Kahvemi yudumluyorum. "Düşüncelerimde düzenli bir yerin var. Kafayı yemiş olmana rağmen," diye ekliyorum.

Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve koyu renk gözleri dudaklarıma kayıyor. "Daha önce Bondi Plajı'nda hiç sikildin mi, Pock?"

Kahveyi burnuma çektim. "Hayır." Nefes nefese kaldım, göğsümü yumrukluyorum. "Kesinlikle olmaz."

Ne oluyor be? Kumsalda seks yaptığımızı mı sanıyor? Sırada ne var?

"Onu mahvetmek zorunda mısınız?" Öksürüyorum. "Bunun romantik bir an olması gerekiyordu."

Tostunu gelişigüzel keserken bana boğulurcasına gülümsüyor.

"Neye gülüyorsun?" diye sordum. O sinsi aklımdan neler geçtiğini Tanrı bilir.

"Hiçbir şey." Kendi kendine gülümsüyor. "Bu bakış da *ne?*"

"Tüm kirazlarınızı patlatmak benim gündemimde çok öncelikli, bu Hepsi."

Ona bakıyorum. "Eh, sen kesinlikle ana olanı patlattın muhteşem bir moda."

Çatalındaki yemeği ısırırken gülümsüyor. "Daha başlamadım bile, Pock."

Ona bakıyorum, zihnim duygu karmaşası içinde. Kiraz patlatmak Brock Marx'ın aşk dilidir. Kendimi neyin içine soktum ben böyle?

"Burası mı?" Altımızdaki kumu işaret edip Bondi Plajı'na bakarken soruyorum.

"Evet, burası iyi," diyor Brock.

Eşyalarımızı yayıyoruz ve sonra o havlusunun üzerine düşüyor. "Elbiseni çıkarma zamanı, Tully Pocket." Yanına serdiği havluma dokunuyor ve bana arsız bir gülümseme fırlatıyor.

Sırıttıyorum. "Bütün sabah beni bikinili görmek için mi bekledin?"

"Emin olabilirsin," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

Midem sinirle dans ediyor. Tanrım, baskı yok. Derin bir nefes veriyorum ve elbisemi omuzlarımın üzerinden kaldırıyorum, o da arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak gösteriyi takdir ediyor.

Kendimi bir sirk gösterisi gibi hissediyorum ve eminim ki gerçekte olduğundan daha fazla bakıldığını düşünüyor. Neye benzediğimi bile hatırlıyor mu? Aç gözleri neredeyse çıplak vücudumun her santimini içmeye karar verdiğinde gergin bir şekilde ona bakıyorum. Bir şey söylemesini beklerken zaman durmuş gibi görünüyor.

"Hatırladığımdan daha güzelsin, Pock," diyor usulca. Yanındaki kuma vuruyor, ben de yavaşça oturuyorum ve sonra sırtüstü uzanıyorum. Dirseğinin üzerinde bana doğru eğiliyor ve yan dönüyor.

Eli kalça kemiğime gidiyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor. "Bunu yaparken neden gergindin?" diye soruyor sessizce.

"Beni sinirlendiriyorsun."

"Neden?"

Omuz silkiyorum. "Sen benden çok daha deneyimlisin."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz," diye fısıldadım.

"Neden?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. Nasıl oldu da bu konuşmaya başladık?

"Şimdiye kadar sadece bir kişiyle yattım ve sonra...." Sesim kesiliyor.

"Sonra ne oldu?"

"Ve sonra sen."

Yüzü hafifçe düşer. "Spor salonunda sana bunu yaptığım için nefret ediyorum."

Bunu kabul etmesinin şokuyla aptal gözlerim yaşlarla doluyor ve görmemesini umarak onları kırıştırıyorum.

"Hey," diye fısıldıyor beni daha yakına çekerken. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır, bu... bu sadece benim karakterimin dışındaydı ve senin bu tür şeyleri her zaman yaptığını biliyorum."

Bir an beni izliyor ama bir şey söylemiyor, çünkü bunun doğru olduğunu biliyor. Söyleyecek ne var ki?

Bir an için başını havlusunun üzerine koyuyor, düşünceleri yüksek sesle ama anlaşılmaz bir şekilde dile geliyor. "Bunun nereye gittiğini görüyorsun, Tull?" Kaşlarını çatarak gökyüzüne bakıyor, derin düşüncelere dalmış. "Bir daha asla böyle hissetmeni istemiyorum."

"Ne? Bizi mi kastediyorsun?" Ben soruyorum.

Tekrar yüzüme bakmak için başını çevirirken başını sallıyor.

"Şey, bizim patronumuz olarak..." Sırıtarak gözlerini deviriyor. "Arkadaş olmamızı istiyorum."

Yumuşakça gülümsüyor.

"Birbirimize karşılıklı saygı duyarak," diye ekliyorum. "Kim siker?" diye ekliyor, şansını zorlayarak.

Kıkırdıyorum. "Romantik randevu materyallerin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor." Kıkırdıyor. "Hiç şüphesiz."

"Düzüşmeyi bilmiyorum." Yüzü ciddileşiyor. "Neden olmasın?"

Suyun üzerinden dışarı bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Birçok kişiden biri olma fikrinden hoşlanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor.

"Ama sonra, senin kız arkadaşın falan olmak istemiyorum." Omuz silkiyorum. "Açıklaması zor."

"Dene," diyor beni dikkatle izlerken, büyük eli karnımın üzerinde geziniyor.

"Son kullanma tarihimiz olduğunu biliyorum ve seninle bir gelecek planladığım falan da yok. Sen yuva kuracak bir adam değilsin, ben de seni buna zorlayacak bir kız değilim."

"Bu yönünü seviyorum." Yanağımı usulca öpüyor. "Ama...?"

Büyük, güzel dudaklarını tenimde hissettiğimde karnım sıkışıyor. "Ama senden gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Ve senden gerçekten etkileniyorum," diye fısıldıyor yüzüme karşı. "Ve sen benim kafamı karıştırıyorsun," diye itiraf ediyorum.

Eli çeneme gidiyor ve yüzümü kendine yaklaştırıyor. "Neden?"

Birdenbire sahilde sadece iki kişi kaldık. Başka kimse yok artık.

"Çünkü sen benim gibi kızlarla takılmayan bir adamsın. Sana başka kimsenin sunamayacağı ne sunabilirim merak ediyorum. Deneyimsizim ve muhtemelen yapmaktan hoşlandığın şeylerin hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Dudakları dudaklarıma değerken usulca gülümsüyor, beni öpüyor ve nefesim kesiliyor.

Açık eliyle karnımı okşuyor. "Aklımdaki tek kadın sensin. Birkaç haftadır öyle."

Ona usulca gülümsüyorum.

"Ve bu konuda rahat olmanı istiyorum." Dönüp sahile bakarken kaşlarını çatıyor. "Bana seni kirli hissettirdiğimi söylediğinde..." O korkunç günü açıkça hatırlayarak çenesini sıkıyor ve gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Bundan hoşlanmadım."

Kollarımı onun büyük omuzlarına doladım.

"Peki... öpüşmeye ve seni..." başını yana eğdi, "temiz hissettirecek şeyler yapmaya ne dersin?"

"Kendimi temizlik sözleşmesi pazarlığı yapıyor gibi hissediyorum."

Üstüme yuvarlanıyor ve ellerimi başımın üzerinde kenetliyor. "Öylesin. Ve operasyon müdürü olarak, yoğun bir eğitim rejimine girmen gerektiğini sana bildirmek benim görevim. Bugünden itibaren. Temizlik protokolünü öğrenmen gerekiyor."

Ona kıkırdıyorum. "Patron benim, unuttun mu? Protokolü ben belirlerim."

Bana bakarken gözleri muziplikle dans ediyor. "Bizim patronumuz, operasyonların patronu değil. Fiziksel temas benim alanım."

Aptalca gülümsüyorum.

"Eğitimine başlamaya hazır mısın, Pock?"

Onu dudaklarından usulca öpüyorum ve o da kollarımı ona dolamama izin vererek beni tutuşundan kurtarıyor. Başını boynumun kıvrımına gömüyor. "Halka açık bir plajda olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Tully. Öğrenmen gereken ilk ders, nerede olduğumuzun umurunda olmadığıdır. Sana istediğim zaman, istediğim yerde dokunacağım." Tekrar dudaklarımdan öptü ve çenemi kavradı. "Anladın mı?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. Az önce neyi kabul ettim ben?

Saat 17:00 ve sahilde bir kokteyl barındayız. Hâlâ plaj kıyafetlerimizi giymişiz, ikimiz de rahatlamışız ve birbirimize çok dokunuyoruz. Bu sabahki küçük konuşmamızdan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Artık nasıl hissettiğimi biliyor ve bunu sorun etmiyor gibi görünüyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyor aniden. Gözlerim heyecanla açılıyor.

"Gerçekten mi?"

Seksi bir şekilde gülümsüyor ve beni dans pistine götürmek için elimi tutuyor, geniş kollarını etrafıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Maroon 5'in "Girl Like You" şarkısı çalıyor. Bu şarkıya bayılıyorum ve ilk dansımızı bu şarkıyla yapmamız çok komik geliyor.

Ona gülümsüyorum. "Dans edebiliyor musun?"

"Belki de yeni şeyler denemenin zamanı gelmiştir." Bana sırtıyor. "Ne gibi?"

Böyle muhteşem bir adamla burada olmak gerçek gibi görünmüyor. Bütün gün kadınların gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissettim. Yine de fark etmemiş gibi görünüyor ve hayatı boyunca bu tür kadın ilgisine sahip olduğunu biliyorum.

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve bana sıkıca sarılıyor. "Seninle bir anlaşma yapacağım, Tully Pocket," diye fısıldıyor.

"Ne?" Nefes alıyorum.

Bana bakarken siyah saçları gözlerinin üzerinden sarkıyor.

"Birbirimizi gördüğümüz sürece, ister bir hafta ister bir ay olsun, başka kimseyle görüşmeyeceğime söz veriyorum."

Gözlerim onunkileri arıyor ve hemen dans etmeyi bırakıyorum. "Nasıl olsa biteceğini ikimiz de biliyorken bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü seninle her şekilde vakit geçirmek istiyorum."

"Yani cinsel olarak mı?"

"Evet."

Kaşlarımı çatıyorum ve o yine müzik eşliğinde sallanmaya başlıyor. "Benimle yatmak istemediğini çünkü birçoğundan biri olmak istemediğini söylemiştin," diyor bana rahatça, sanki tamamen mantıklıymış gibi. Bütün gün bunu kafasında mı pişiriyordu?

"Bu doğru, ama-"

"Ama ne? Eğer yattığım tek kadın sensen, o zaman bir sorun yok demektir."

"Ama eğer birlikte yatıyorsak, bu her şeyi karmaşıktırır. Zamanı geldiğinde bunu nasıl sonlandıracağız?"

"Yetişkinler gibi konuşacağız."

"Öylece mi?" Simon'la yaptığım ayrılık konuşmasının ne kadar yürek burkucu olduğunu hatırlıyorum. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum.

"İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. İki tarafın da beklentisi yok. Kısa süreli bir kaçamaktan başka bir şey olamayacak kadar farklıyız."

Ona bakarken alt dudağımı ısıyorum. Bu gerçekten işe yarayabilir mi? Beni usulca öpüyor ve ben de dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Yani, şu anda benimle dans ediyor musun, böylece beni seni rahatça becermeye ikna edebilir misin?" diye soruyorum.

"Bu doğru." Kıkırdıyor. "Nasılım?"

Kıkırdıyorum. "Sen bir aptalsın." Beni döndürüyor ve dudakları tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Beni istemediğini söyleme. İsteddiğini biliyorum. Bu konuşmayı daha sonra yapmaktansa şimdi yapmayı tercih etmez misin?"

"Evet, sanırım."

"İkimiz de rızası olan yetişkinleriz." Beni öpüyor. "Birbirimizi istiyoruz." Beni tekrar öpüyor. "Sorun nedir?"

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Benim ahlakım."

Beni öpüyor ve arkamdan tutuyor. "Operasyon müdürü olarak Bayan Morals'a iki hafta önceden haber veriyorum."

Yine kıkırdıyorum.

"O değil ait Burada çalışıyor içinde bizim Şirket. O çok inatçı ve tembel."

Beni tekrar döndürürken gülüyorum.

"Brock," diye fısıldıyorum elimi kalın boynunda gezdirirken ve Saç.

"Evet, Pocket?" Bana gülümsüyor ve bir şekilde bu özel hissettiriyor Aramızda.

"Sana bu şarkının artık bizim şarkımız olduğunu söylemeliyim." Müzik eşliğinde sallanırken gözlerim onunkilere takılıyor.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor ve kaşlarını kaldırarak soruyor. "Sürekli bahsettiğin romantik saçmalıklardan biri daha mı bu?"

Aptalca gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Peki, sana şarkımızın ne olduğunu sorduğumda ne diyeceksin?"

"ACDC'den 'You Shook Me All Night Long'," diye ciddi bir teklifte bulunuyor. "Evet, bunun üzerinde çalışmalıyız."

Kıkırdıyor ve beni etrafında döndürüyor. "Ne zaman istersen seni sarsmaya hazırım bebeğim."

Bardağımın kenarındaki tuzu yalıyorum, gözlerim onunkileri tutuyor.

Şu an saat 23:00 ve Brock'la ben hâlâ eve gitmedik. Güzel bir gündü. En iyisiydi.

Saatlerdir gençler gibi yiyişıyoruz. Beni hayatı buna bağıymış gibi öpüyordu ve dans pistinde daha önce başka kimseyle görüşmediği hakkındaki konuşmamızdan sonra, o kadar tahrik oldum ki sandalyemden kaymamam bir mucize.

Suda, havluda, tam burada barda, her yerimde.

Etrafta kimin olduğu ya da ne düşünecekleri umurunda değil ve bu çok ateşli.

Hiç Brock gibi bir adamla birlikte olmamıştım. Gerçekten ne zaman ne isterse onu yapıyor.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "O tuzu böyle yalamaya devam edersen seni sikimi emmen için masanın altına koyarım."

Tanrım.

İçtiği her içkiyle bir engelini daha kaybediyor, öyle ki artık hiçbir filtresi kalmıyor. Ve bu çok sıcak.

"Bir erkek, kırılma noktasına ulaşmadan bir şeyi kucaklamanızı ancak bu kadar uzun süre izleyebilir."

Uyarılmam mırıldanmaya başladığında gülümsüyorum.

İyi bir kız olmayı, onunla bir daha yatmamayı planlamıştım. Ama onun sadakat ve cinsel eğitim vaadi, değerlendirmek istediğimi bildiğim bir fırsat yarattı...

Ağzımda.

İçkimi yudumluyorum ve sonra eğilip onu öpüyorum, dilim ağzının kenarlarında geziniyor. Elim tutuyor ve kasıklarına bastırıyor. Kalkmış siki bütün gün zonklamıştı.

"Artık eve gitmemiz gerekiyor," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Gözleri heyecanla parlıyor ve hemen ayağa kalkıyor. "İçkini kafaya dik."

Gülümsüyorum, kadehimi boşaltıyorum ve ne olduğunu anlamadan beni elimden tutup taksi durağına doğru çekiyor.

Yarım saat sonra dudakları dudaklarımda, elleri elbisemin üzerindeydi ve bir çift çılgın insan gibi apartmanımın kapısından içeri dalmıştık.

"Lanet olsun," diye dudaklarıma yapışıyor. "Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım."

İçimden bir heyecan geçerken kıkırdıyorum. Muhtemelen şimdiye kadar yattığı en deneyimsiz kız olduğumu biliyorum, ama kahretsin, en iyisi olduğumdan emin olacağım.

Beni yatak odama sürüklüyor ve sonra bana bakarken hareketsiz kalıyor. Kendini sakinleştirmeye, dizginlemeye çalışıyor gibi görünüyor. Kalbim çırpınmaya başlıyor.

Ruh halim bir anda çılgınca bir uyarılmadan parmağımı koyamadığım başka bir şeye dönüştü.

"Bana ne zaman duracağımı söyle, Pock," diye fısıldıyor beni usulca öperken. Endişeyle başımı sallıyorum.

Elbisemi başımın üzerinden kaldırıyor ve sonra yavaşça bikini üstümü çözerek yana atıyor. Karanlık gözleri çıplak göğüslerimin üzerinde geziniyor ve korkumu yutuyorum.

Kalbim çılgınca atmaya başladı.

Sessizce durup talimat beklerken bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyorum. Bana dokunduğunda kontrolün kimde olduğu hiç belli olmuyor.

İkimiz de onun istediği her şeyi yapacağımı biliyoruz. Başparmağı dik meme ucumun üzerinde ileri geri gidip geliyor, bana dokunurken kendini izlerken gülümsemesi büyüyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve sonra yavaşça eğilip meme ucumu ağzına alıyor.

Gözlerim kapanıyor. *Lanet olsun.*

Diğer tarafa geçiyor ve işlemi tekrarlıyor, ama bu sefer beni ısıtıyor. Sıçramama yetecek kadar ama canımı yakacak kadar değil.

Başımı tavana doğru eğiyorum ve o göğüslerimi okşarken ellerimi saçlarına koyuyorum. Ayağa kalkıyor ve çenemi avucunun içine alıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Şöyle olacak Pock," diye fısıldıyor. "Seni yayacağım."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ve ben de seni yalayıp yutacağım." Sesi derin ve boğuk bir tona dönüştü; beni başka bir seviyeden çağıran bir ses.

Saçlarımı ensemden tutuyor ve yüzümü kendi yüzüne getiriyor. "Ve seni çok iyi dolduracağım."

Beni agresif bir şekilde öpüyor ve Tanrım, sırf bu yüzden bile boşalabilirim. Çekilirken alt dudağımı ısıtıyor ve onu kaybettiğim için inliyorum.

Brock bikini altlarımı yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve ben yatağa düşene kadar beni geriye itiyor. Sonra beni tam olarak istediği gibi düzenliyor.

Bacaklarımı açıyor.

Nefesim sinirden titriyor ve kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapatıyorum.

Sadece rahatla, sadece rahatla, kafamın içinde zikrediyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken tişörtünü yavaşça başının üzerinden çıkarıp yana atıyor. Geniş göğsü bugün güneşten bronzlaşmış. Kollarındaki ve omuzlarındaki tüm kasları görebiliyorum.

Aman Tanrım.

Üzerindeki tek şey gri boxer'ı olana kadar şortunu bacaklarından aşağı kaydırıyor. Onları üzerinde bırakıyor ve bunun beni korkutmamak için olduğunu biliyorum.

Beni yatağın etrafında döndürmesini izliyorum. Sanki nereden başlayacağını bulmaya çalışıyor.

Koyu renk gözleri tahrikle parıldıyor. "Şu anda o kadar güzel görünüyorsun ki, dayanamıyorum."

Yumuşakça gülümsüyorum ve o da elimi tutup arkasından öpüyor. "Sakin ol, Pocket," diye fısıldıyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Başımı salladım. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Eğilip ayağımı kaldırıyor ve bana bakarken ayağımın altını öpüyor. Açık ağzı yavaşça bacağımın üzerinde geziniyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Kalçamın üst kısmına geldiğinde gözlerimin içine bakıyor ve derin bir nefes alıyor.

Tanrım, onu engellemek için gözlerimi kapatmak zorundayım. Bu çok fazla. Bunu yapmasını izlemeye dayanamıyorum.

Kendimi neyin içine soktum ben? Vajinamı kokluyor.

Tanrı aşkına.

Seksimin dudaklarını aralıyor ve uzun bir süre bana bakıyor. "Mükemmel pembe," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor.

"Buraya gel," diye inliyorum, kollarımı ona doğru uzatarak. Bu çok samimi.

Bunu yapamam.

"Şşt," diye fısıldıyor eğilip açık seksimi öpmeden önce. Başım geriye düşüyor ve neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Lanet olsun.

"Sakin ol. Sakin olmana ihtiyacım var, Pocket," diye mırıldanıyor bana karşı. Dilleri ıslak bedenimde geziniyor ve ben aşırı bir his yüklemesiyle titrerken o zevkle gözlerini kapatıyor.

Beni yalamaya başlıyor, gittikçe daha derine iniyor, sırtım yataktan kalkıyor. "Kahretsin, tadın çok güzel" diye homurdanıyor.

Titremeye başladım. Tutamıyorum. Olamaz.

Ne kadar utanç verici. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı ama içimden bir orgazm geçerken sarsılıyorum.

Elim başının tepesine gidiyor. "Brock," diye inliyorum.

Beni aşağı yukarı yalamaya devam ederken gülümsüyor, elleri beni ayırıyor. "Brock, yapamam," diye nefes nefese bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum. "Buna ısınmamız gerek," diye yalvarıyorum. "Bu çok fazla. Sadece üstüme çık."

Ayağa kalkıyor, dudakları uyarılmamla parlıyor ve isteğimi düşünürken yavaşça yalıyor.

"Bebeğim, sana neredeyse hiç dokunmadım," diye fısıldıyor.

Elimi ona doğru uzattım. "Öp beni. Sadece öp beni," diye yalvarıyorum.

"Sadece... bunu yapabilir miyiz, lütfen?"

Kafası karışmış gibi bir an bana bakıyor. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nabzımı kulaklarımda duyabiliyorum.

Vücudumda sürünmeye başladı.

"Briefs off," diye fısıldadım ona.

Ayağa kalkıyor ve gözleri sıkıca benimkilere sabitlenmiş bir şekilde bacaklarından aşağı kaydırıyor.

Gözlerim bacaklarının arasına kayıyor ve içimi bir korku kaplıyor. Adam kocaman. "Prezervatif?"

Gülümsüyor ve dudaklarını tekrar yalıyor.

Ben de kendimi ona gülümserken buluyorum. "Ne?"

"Ben böyle yapmam. Buralarda yol tarifini ben yaparım." "Güldür beni," diye fısıldadım. "Sadece ilk seferde. Lütfen?"

Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu ikinci seferimiz."

Kıkırdıyorum ve ellerimi geniş omuzlarında gezdiriyorum. "Sadece ikinci kez," diye düzeltiyorum kendimi.

Cüzdanını buluyor ve üç prezervatif çıkarıp yatağın yanındaki çekmeceye atıyor.

"Bir tane tak."

"Beni acele ettirmeyi bırak, kadın."

"Özür dilerim, biraz gerginim."

Kıpırdamıyor ve omuzları çöküyor. Bundan sonra isteklerimi yerine getireceğini biliyorum. Prezervatifi yavaşça takıyor ve yanıma uzanıyor. "Şimdi ne olacak?" Dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Öpüşürken gülümsüyorum ve ellerimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Her kasını hissedebiliyorum. "Şimdi vücutlarımız doğal bir şekilde bir araya gelene kadar beni öp."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Bu benim bilmediğim bir tür saçmalık mı? Sikler amcıklara doğal yollardan girmez. İtmen gerekir."

Bir kahkaha attım. "Kapa çeneni ve yap şunu."

Bacağımı kaldırıp kalçasının etrafına sarıyor ve beni derinden öpüyor. Aletin yan tarafını yağlanmış etimin arasından geçiriyor ve bedenim onunla buluşmak için yükseliyor. "Böyle mi?" diye fısıldıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Aynen böyle," diye fısıldıyorum.

Vücutlarımız birbirlerine sürtünürken kendiliğinden hareket etmeye başlıyor. Öpüşmemiz derin ve tutkulu bir hal alıyor ve onun da benim kadar ateşli olduğunu biliyorum. Kontrol için savaşıırken nefesi titriyor.

Açık ağzı boynumu tahrip ediyor. "Oh Tanrım," diye inliyorum. Bir anda ileri doğru itiyor ve sert siki eve doğru kayıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve gözlerindeki ateş gibi dans eden uyarılmayı görüyorum. "Bu iyi mi?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Yavaşça dışarı kayıyor ve tekrar içeri itiyor.

Sınırıma kadar gerildim.

Ouch.

"Bacaklarını benim için daha fazla aç," diye itiyor.

Bacaklarımı tekrar yatağa bastırıyorum ve o yavaşça çekiliyor ve sonra yavaşça içeri kayıyor, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum. Bu o kadar iyi ki konuşamıyorum bile. Bir kez daha dışarı çekiyor, eve sertçe sürmeden önce zaman ayırıyor.

Ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve ben haykırıyorum. "İyi misin?" diye fısıldıyor panik içinde.

"Harika," diye gülümseyerek nefes nefese kaldım. "Becer beni," diye yalvarıyorum.

Vücudum savaşmayı bırakıp onu kabul edene kadar çekip tekrar tekrar içeri itiyor.

İçeri, dışarı, içeri, dışarı, etrafta ve etrafta. Çok sert ve çok iyi. Kendini düz kollarının üzerine kaldırıyor, kendi ağırlığını üzerimde tutuyor ve sonra gerçekten bana sahip olmama izin vermeye başlıyor. Sert vuruşlar tüm bedenimi onunkinin etrafında kasılmaya zorluyor.

Yatak duvara çarpıyor. Başımı kaldırıp bana bakan ona bakıyorum ve o mükemmel berraklık anını yaşıyorum.

Sanki onda da varmış gibi kaşlarını çatıyor ve eğilip yavaşça ağzımı ağzına alıyor. Yavaşça öpüşüyoruz ve vücudu benimkinin içinde hafifçe hareket ediyor. Yüzümü onunkine yaslıyorum.

Tanrım, bu
mükemmel. O
mükemmeldir.

Bacaklarımdan birini bırakıyor ve tekrar yükseldiğini hissediyorum. "Boşalacağım," diye inliyorum. Bana tekrar sert ve hızlı bir şekilde binmeye başlıyor ve yemin ederim, kırılacağım. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi dairemde yankılanıyor.

Bir orgazm beni parçaladığında haykırıyorum ve üç sert, uzun pompayla horozunun titrediğini hissediyorum. Başını omzuma gömüyor ve bedenimin derinliklerine sessizce boşalırken titriyor.

Şefkatle öpüşüyoruz ve bana sevgiyle bakarken eli yüzümü kavırıyor. "Boktan bir sikiş. Hoşuma gitti."

Gülümseyerek
nefes alıyorum.
Ben de öyle.

Brock'tan uzaklaştığımda saat sabahın üçünü geçiyordu. Sırt üstü yatmış, uyuyor ve çok seksi görünüyor. Muhteşem gibi ateşli değil, gerçi o da öyle. -Sıcak derken cehennem gibi. Ateşler içinde yanıyormuşum gibi hissediyorum. Tabii bu gece içtiğim yüz margarita yüzünden de olabilir. Artık kimseyle yatmaya alışık değilim.

Tanrım, ne geceydi ama. Beni yatakta ikinci kez becerdi, sonra da duşta. Eminim prezervatifi bitmemiş olsaydı hala devam ediyor olurduk.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Bir bardak suya ihtiyacım var, bu yüzden yavaşça yataktan kalkıyorum ve ırkiliyorum. "Ouch."

Kahretsin, ağrım var. O bir hayvan.

İlk seferinde nazikçe sıramı almış olabilirim, ama lanet olsun, daha sonra bunu telafi etti.

Mutfağa gidip kendime bir bardak su koyuyorum ki, karanlıkta telefonum mutfak tezgahının üzerinde bir mesajla aydınlanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve onu alıyorum.

Simon ismi ekranda yanıyor.

Bölüm 11

Masamda oturuyor ve pencereden dışarı bakıyorum, yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum. Ne hafta sonu ama, ne adam ama. Bir pazartesi günü işe bu kadar mutlu gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım ve hepsi tek bir adam yüzünden.

Sonsuza kadar nefret etmeye yemin ettiğim adam.

Brock Marx, olağanüstü seks tanrısı ve gerçek hayattaki şeytanın ta kendisi.

Kalemimi elime alıyorum ve görevime odaklanmaya çalışırken önümdeki dosyaya bakıyorum. Brock'un yaramaz gülümsemesiyle bacaklarımın arasında gezindiğini hayal ediyorum ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve yanımda çalışıp kendi işleriyle ilgilenen iş arkadaşlarıma hızlıca bir göz atıyorum. Tanrım, keşke bu hafta sonu neler yaptığımı bilselerdi.

"Bugün neyin var senin?" Rourke şüpheyle sorar. "Neden hiçbir şeye gülümsemiyorsun?"

Omuz silkiyorum ama gülümsememi kontrol etmeye çalışırken yüzüm buruşuyor. "Sebebi yok." Bana bilmiş bir şekilde göz kırpmıyor. "Öğle yemeğine mi gidiyorsun?"

"Sorun olur mu?"

"Elbette." Bilgisayarına geri dönüyor ve ben de hızlıca masamı toplayıp binadan çıkıyorum. Parkta bir banka oturdum ve paketlenmiş sandviçimi çıkardım.

Elimdeki telefona bakıyorum ve Simon'ı aramam gerektiğini bildiğim için irkiliyorum.

Şu anda onunla konuşmak bile istemiyorum. Sadece bu yaramaz kötülük balonunun içinde kalmak istiyorum. Kaç orgazm olacağımdan başka bir şey düşünmek zorunda olmadığım bir yerde kalmak istiyorum. Ağır ağır nefes veriyorum.

Bitir şu işi; numarasını çevir.

İlk çaldığında cevap veriyor. "Hey, Tull."

Onun sesini duymak bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve suçluluğun çirkin tadı ağzımı dolduruyor. "Hey, Si." Hüzünle gülümsüyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet." Gülümsediğini söyleyebilirim. "Yine de seni özlüyorum."

Bunu söylediğini duyunca boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

Önümdeki parka bakıyorum. Tanrım, bu tam bir karmaşa. "Neyi asla tahmin edemeyeceksin?" diyor aniden.

"Ne?" Gülümsüyorum.

"Edward Akademisi'ne katılmam için teklif aldım."

Gözlerim büyüdü. "Sen mi yaptın?" Ağzım açık kaldı. Bu büyük bir olay.

"Aman Tanrım, Sı, bu inanılmaz."

"Buna inanamıyorum." Gülüyor ve gerçekten heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum. "İnanabilirim. Oradaki en zeki sensin."

Ağır ağır nefes verir. "Her şey yolunda gidiyor, Tull. Bir aylığına Londra'ya transfer olacağım."

Kaşlarımı çattım. "Akademi Londra'da mı?" "Evet. Ya oradaydı ya da Amerika'da."

"Oh, tamam." Dinlerken kaşlarımı çatıyorum ve içimi garip bir his kaplıyor. Yurtdışına gideceği için üzgün değilim, sadece bu fırsatı yakaladığı için gerçekten mutluyum.

Belki de artık sadece arkadaşızdır? Ona karşı hislerim değişti mi?

"Bu transferi yapacağım ve geri döndüğümde Melbourne'da sadece üç haftam daha olacak ve sonra temelli olarak Sydney'e döneceğim."

Yüzüm düşüyor. "Bu harika," diye fısıldıyorum zihnim yarışmaya başlarken. "Peki, dairen tüm eşyalarım için yeterince büyük olacak mı?

Eve gelmeden önce onları satmalı mıyım? Tek ya da çift garajı olduğunu mu söylemişsiniz?"

Söylediklerine odaklanmaya çalışırken ayaklarımın altındaki yere bakıyorum.

Sessizliğime rağmen devam ediyor. "Belki bana şu anda sahip olduğun her şeyin bir listesini gönderebilirsin, böylece herhangi bir aleti ikiye katlamayız. İlan sitelerine bir şeyler satmak için ilan verirsem, ben yokken onları takip edebilir misin?"

Hay sikeyim. Bu gerçekten oluyor.

"Erm." Kaşlarımı çattım. "Elbette." Parka bakarken yanaklarımdaki havayı topluyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Neyse, isteyim bebeğim, o yüzden pek konuşamıyorum." "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum.

"Üç gün."

Kaşlarımı çattım. "Gideceğini ne zamandır biliyordun?"

"Birkaç gün önce öğrendim ama kabul edip etmeyeceğimden emin değildim." "Neden almayasın?"

"Eve gelip sana sürpriz yapacaktım."

Brock'u evimde bulduğunu hayal edince gözlerim büyüdü.

Sikeyim.

"Sonra görüşürüz, Tull."

"Si?" Bir an tereddüt ettim.

"Öyle mi?"

Ayakkabımın burnunu ayağımın altındaki toprağa sürtüyorum. "O kızla hâlâ görüşüyor musun?"

"Ah, hayır, o bir şey değil, Tull."

Alt dudağımı ısırdım. "Ben bunu sormadım."

"Son birkaç hafta içinde onu birkaç kez tesadüfen gördüm." Bir an duraksıyor. "Seninle aramızdaki gibi bir şey değil, Tully." Bana yalan söylemediği için rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum. "Birkaç kez çıktık, Ben de," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Umarım özel biri değildir."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *O çok özel biri.*

"Yakında döneceksin ve o zaman diğer insanlar için endişelenmemize gerek kalmayacak, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Hayır, görüşmeyeceğiz." Sessiz kalıyor ve başka biriyle konuştuğum için kırıldığını biliyorum ya da belki de bunu gerçekten itiraf ettiğim için şok oldu. Ona neden söyledim ki? Belki de çenemi kapalı tutmalıydım.

"Seni seviyorum, Tully." Bir an duraksıyor. "Bunu asla unutma, olur mu?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve başka biriyle birlikteyken onu unutmamam gerektiğini kastettiğini biliyorum.

"Yapmayacağım, Si."

"Sen de söyleyecek misin?"

Gözlerim suçluluk dolu yaşlarla dolup taşıyor ve yanağıma kaçan bir tanesini siliyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Geri dönmemi istiyorsun, değil mi Tull?"

"Tabii ki biliyorum," diye fısıldıyorum. Kendime kızgınlıkla elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "İngiltere'ye git ve bu işi bitir ki yeniden başlayabilelim."

"Tamam." Şimdi tekrar gülümsediğini söyleyebilirim.

"Gülümseyeceğim." "Güle güle."

"Yedi hafta sonra tamamen seninim." Gülüyorum. "Güle güle dedim."

Telefonu kapatıyor ve ben bir süre elimdeki telefona bakıyorum.

O kızla hâlâ görüşüyor ama daha önce incindiğim zamanların aksine şimdi rahatladım. Demek ki başka biriyle görüşen tek kişi ben değilim ve en azından ona gerçeği söyleyecek kadar cesur ve dürüstüm. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda iyi görünüyordu. O başka biriyle görüşüyor, benim başka biriyle görüştüğümü biliyor. İkimiz de tekrar bir araya gelmeye kararlıyız, yani artık her şey ortada olduğuna göre kimse incinmeyecek.

Düşüncelerim Brock'a dönüyor.

Bu gece onu görmek isteyeceğim, böylece ona Simon'dan bahsedebilirim. Bu şekilde o da her şeyi biliyor.

Brock'la son bir gece geçireceğim ve sonra yollarımızı ayırabiliriz.

Hüzünle gülümsüyorum. Sürdüğü sürece çok eğleneliydi. Ama spor salonu bağımlıları aşık olunacak tipler değildir.

Brock

Uçurumun tepesindeki arabada oturmuş, polisin aşağıda yaptığı incelemeleri izliyoruz. Eldivenleri ve koruyucu kıyafetleri üzerlerinde ve ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok. Telsizimizden konuşmalarını dinlerken polis kanalına ayarlıyız.

"Kim olduğu hakkında bir fikirleri var mı?" Jes arka koltuktan soruyor.

"Yirmili yaşlarında beyaz bir kadın. Şüpheli çalışan kız. Aşırı dozdan şüpheleniliyor." Ben iç çekti.

"Evet." Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü aşırı dozda uyuşturucu alan herkes aşırı dozdan saniyeler önce kendini uçurumdan aşağı atıyor," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

"Aptallar," diye fısıldıyor Ben.

Başımı sallıyorum ve arabayı çalıştırıyorum. "Bu yıl yedinci kız."

"Muhtemelen fahişe olduğu için soruşturmayacaklardır bile." Jes iç çeker.

Arabayı park yerinden geri geri çıkarırken, "Onlar değil ama biz yiyeceğiz," diye onları temin ediyorum. "Kim acıktı?"

"Evet, hadi yiyelim."

Yarım saat sonra kafede oturmuş öğle yemeğimizi bekliyorduk.

"O piliçle hafta sonun nasıl geçti?" Ben soruyor.

Kahvemi yudumluyorum. "İyiymi sanırım. Yine de onu bir daha göreceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Jesten kaşlarını çatar.

Omuz silkiyorum. "Aklıma binlerce neden geliyor." "Mesela?"

"O çok bakımlı." "Neden?"

"Nereden başlayayım?" Ağır ağır nefes veriyorum. "Cuma gecesi onu yakalayabilmek umuduyla evinin önünde oturdum ama dışarı çıkmadı. Sonra Cumartesi gecesi geri döndüm ve iki saat daha bekledim ve şansına o zaman dışarı çıktı. Onu takip ettim ve çocukları aradım, kulüpte bir 'kazara buluşma' ayarladım."

Ben kaşlarını çatar, kafası karışmıştır. "Neden onu aramadın?" Ona donuk donuk bakıyorum.

"Engellendim, unuttun mu?"

"Oh, doğru ya. Sensin." Çocuklar onun beni engellediğini hatırladıkça kıkırdıyor ve bunu açıkça komik buluyorlar.

"Her neyse, çocuklarla dışarı çıktık ve sonra ben *de seni burada görmek ne tesadüf* skecini yaptım." Bu hikâyenin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek gözlerimi deviriyorum. "İşler harika gidiyor

Ta ki beni dansa kaldırana kadar. Dans etmeyeceğimi söyledim. Sonra kafayı yiyor, siktirip gidiyor ve iki saat boyunca başka erkeklerle dans ediyor."

Ben kahvesini yudumlarken gülümsüyor, bu hikâyeye bayılıyor.

"Kendimi kaybettim ve oradan ayrıldım, ancak eve gidip üç saat daha yürüdükten sonra kendimi yine onun evinin önünde buldum ve eve gelmesini bekledim."

"Yüce Tanrım. Takipçiliğin bir üst seviyede." Jesten başını sallar.

"Doğru mu?" Ben kıkırdar.

"Sabah saat dörde kadar eve gelmiyor, sonra da seksi, pasif agresif bir tavır takınıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kavga etmek istemiyor ama sonra benimle konuşmak da istemiyor." Geçmişini düşünürken başımı sallıyorum. "Beni zaman aşımına uğrattıyor ve gidip kanepede uyumamı söylüyor."

"Ne?" Ben kaşlarını çatı. "Zaman aşımı mı?"

Başımı salladım. "Uh-huh. Lanet olası kanepede uyumak zorunda kaldım." Çocuklar kahkahayı patlattı.

"Neden kaldın?"

"Çünkü sinsi biri ve bana ertesi gün sahile gidip güneş kremi her tarafına sürebileceğim bir gezi sözü verdi." Bir şey hatırladığımda gözlerimi açıyorum. "Bu arada bu, bizim patronumuz olduğunu ilan ettikten sonra oldu." Başımı sallıyorum. "Yok artık, sanki o bizim patronumuz olacak."

Çocuklar başlarını geriye atıp kahkahalarla gülüyorlar. "Bana tam bir patron gibi geldi." Ben gülüyor.

O ve Jesten birbirlerine beşlik çakıyorlar.

"Her neyse. Aptal herif beton bir yatağın üzerinde oturup söyleneni yapıyor, sonra da gün boyunca sahile gidip küçük bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyor. Bu aşamada sırtım mahvoldu. İkimiz, taşaklarım morarana ve bezelye büyüklüğündeki beynimi ele geçirene kadar aralıksız on sekiz saat gibi hissettiren bir süre boyunca öpüşüyoruz. Bazı voodoo bokları oldu ve bildiğim bir sonraki şey, sırf seks yapabilmemiz için onunla birlikteyken tek eşli olmaya söz verdim."

Çocukların ikisinin de yüzü şok içinde düşer.

"Kısacası, beni lanet olası kanepede uyutan bir hatuna bağlanmak için yetmiş iki saat çalıştım. Ve sonra, seks yaptığımızda bile uzun süre dayanamadım çünkü çok hızlı üfleme devam *ettim* çünkü o kadar gülünç derecede ateşli." Başımı sallıyorum. "Dışarı çıkabilir, iki farklı kızı tavlayıp sikebilir ve iki saat içinde eve dönüp işimi bitirebilirdim. Bu hatun çok fazla çaba gerektiriyor."

İkisi de tekrar kıkırdar.

Telefonum çalıyor ve Tully Pocket ismi ekranda beliriyor. "Şeytandan bahset." Cevap veriyorum. "Hey, Tully Pocket."

"Hey, sen." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Onun seksi, boğuk sesi yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Beni engellediğini sanıyordum."

"Artık bitti. Temizsin."

Ben bir peçeteye bir şeyler yazıyor ve masanın üzerinden bana uzatıyor.

Ona kimin patron olduğunu gösterin

Parmağımı ona doğru kaldırıyorum ve ikisi de komikmiş gibi gülüyorlar.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum, onun yerine aramama odaklanıyorum.

"Yüzümde aptal bir gülümsemeyle dolaşıyorum."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum. "Oh, öyle mi?"

"Evet. Hafta sonu çok seksi bir adamla tanıştım ve aklımı başımdan aldı."

Bu sefer elimde olmadan genişçe gülümsüyorum. Ben masanın üzerine bir not daha bırakıyor.

Tekrar kanepesinde uyuyabilir misin diye sor.

Yumruğumu ona doğru kaldırıyorum. "Siktir git," diyorum, onun yerine Tully'ye odaklanıyorum. "Seksi çocuk, değil mi?" Gülümsüyorum.

"Tanrım, bu sabah ne kadar muhteşem olduğunu düşünmeden edemiyorum. Etrafta karıncalanarak dolaşıyorum."

Gülümsüyorum, bu sabah duşta ona güzelce verdiğimi biliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, o zamandan beri benim de içim kıpır kıpır.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyor imalı bir şekilde. Sikim seğiriyor. "Sen."

Kıkırdıyor. "Saat kaçta burada olacaksın?"

"Yaklaşık sekiz." Ellerini köpek yavrusu gibi havaya kaldırmış, yalvarıyormuş gibi yapan iki arkadaşına bakıyorum.

"Siktir git," diyorum. Bu görüşmeyi sonlandırmam gerekiyor. "Akşama görüşürüz, Pock."

"Hoşça kal, Brock." Telefonu kapatıyor ve Ben elindeki peçeteyi buruşturup bana fırlatıyor.

"Senin derdin ne lan?" Jes gülüyor. "Şimdiden senin taşaklarını küpe olarak takıyor."

"O lanet olası değil. Bu gece ona güzelce vereceğim, sonra yarın oradan çıkıyorum." Yemeğimi kestim. "Hikayenin sonu."

Tully

Beyaz bornozumu omuzlarıma atıyorum ve saçlarımı düzeltmek için aynaya son bir kez bakıyorum. Yeni duş almış ve şık giyinmişim. Bu bornozun altında tamamen çıplığım ve özgür kalmaya hazırım.

Brock her an gelebilir ve ben Noel'de küçük bir çocuk gibiyim. Kimi kandırıyorum ki? Onunla vakit geçirmek geçirdiğim tüm Noel'lerden daha güzel. Onu her düşündüğümde, ki bu her zaman oluyor, vücudumun derinliklerinde bir karıncalanma hissediyorum. Beni güldürüyor, zeki ve seksilik seviyesini değerlendiremiyorum bile çünkü çok saçma. Hayatım boyunca başka bir insandan fiziksel olarak hiç bu kadar etkilenmemiştim. Simon'la ben on beş yaşındayken tanıştığımızı biliyorum ama bence hepsi bu kadar değil. Bence bundan fazlası var. Bunun tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama öğrenmeye niyetliyim.

Güvenlik panelinden zil sesi geliyor ve gülümseyip düğmeye basıyorum. "Merhaba."

"Merhaba," diyor seksi sesi ve beni genişçe gülümsetiyor. Giriş düğmesine basıyorum. "Yukarı gel."

Kapıya gidiyorum ve yüzümde kocaman şapşal bir sırıtışla kapının arkasında duruyorum, heyecandan olduğum yerde zıplıyorum. Onu sabırsızlıkla bekliyorum.

Tak, tak.

Aceleyle kapıyı açtım ve orada duruyordu. 1.80 boyunda, gri bir tişört, siyah bir şapka ve siyah bir koşu şortu giymiş. Gözleri karanlık ve aç, midem ihtiyaçtan kasılıyor.

Öne doğru bir adım atarak beni agresif bir şekilde kollarına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma yerleştiriyor. Bizi daireme doğru götürürken kıkırdıyorum.

Tam istediği gibi çenemi tutuyor ve beni derinden öpüyor, ikimiz bir an hareketsiz duruyoruz.

Aman Tanrım.

Dili açık dudaklarımda geziniyor ve böylece beş saniye içinde bir su birikintisine dönüşüyorum. Güçlü elleri bornozumdan aşağı kayarak arkamı kavıyor ve dudaklarıma gülümsüyor.

Uzun bir süre sadece ayakta durduk ve öpüştük. Ondan başka bir şeye ihtiyacım yok, bu yeterli.

"Herkes bugün beni özlediğini düşünebilir, Marx." Kıkırdıyorum.

Alaycı bir tavırla kaşını kaldırıyor ve bornozumun ipini çekerek açılmasını sağlıyor. Aç gözleri vücudumda geziniyor. "Bu güzel amcığı özlemişim." Tek eliyle kavıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Sizi özledim," diye fısıldadım. "Hepinizi." Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızda bir şeyler değişiyor. Onu şefkatle öpüyorum ve gözleri saygıyla kapanıyor.

Bornozumu omuzlarımdan sıyrıp bir kenara atıyor. Sonra beni kaldırıp omzuna atıyor. Heyecanla gülüyorum.

"Brock, beni yere bırak."

Yatak odasına doğru gidiyor ve çıplak arkama sert bir tokat atıyor.

"Ah," diye ağlıyorum, ellerimi onun beline koyup kendimi tutmaya çalışıyorum. Tanrım, nasıl görünmeliyim? Çırılçıplaktım ve onun lanet omzunun üzerine eğilmiştim. Beni yatağa fırlatıyor ve zıplıyorum, içimden bir kıkırdama daha kaçıyor.

"Aç," diyor bana bakarken. Bacaklarımı kaydırarak açıyorum.

"Kendine dokun."

Gözlerim açıldı. Ne oluyor be? Ön sevişme için çok fazla. Brock tişörtünü ensesinden yukarı çekip hızla başının üzerinden sıyrıyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor şortunu bacaklarından aşağı kaydırırken. Aç gözleri seksime sabitlenmişti.

Kalbim hızla çarpıyor ve aramızdaki samimiyetle başa çıkamayacağını biliyorum. Bu onun için çok yeni, bu yüzden onun yöntemiyle yapmaya karar verdim. Elim yavaşça göğsümün üzerinden aşağı, sonra karnımın üzerinden ve kısa kasık kıllarımın arasından kaydırıyorum.

"İşte bu," diye fısıldıyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Göster bana."

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum. "Göster kendini bana."

Alt dudağımı ısırdım. Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor mu? On dakika önce burada bile değildi ve ben şimdiden bunu yapmayı mı düşünüyorum? Bu adamın bana yaptırdığı şeylere inanamıyorum. Kendimi ayırıyorum ve o gülümseyip dudaklarını yalıyor.

"İşte bu," diye fısıldıyor. "Parmağını sok, benim için ne kadar ıslak olduğunu göster."

Kalbim çok sert atıyor.

Parmağımı yavaşça cinsel organıma sokuyorum ve Brock onaylarcasına çenesini kaldırıyor. "Bir tane daha," diye mırıldanıyor, gözleri seksime sabitlenmiş.

Bacaklarımı daha da açıyorum ve ikinci parmağımı sokuyorum, uyarılmış bir şekilde başımı geriye atıyorum. Bu çok fazla. O izlerken bunu yapmak... yönetmek.

"Kendin çalış."

Parmaklarımı yavaşça içeri kaydırıyorum ve sonra tekrar dışarı çıkarıyorum, o gülümseyip ereksiyonuna prezervatif takmaya başlayana kadar bunu tekrarlıyorum.

Yerine oturduktan sonra üzerime sürünüyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde iki parmağımı tutup emiyor ve içine çekerken tıslama sesi çıkarıyor. "Tadın çok güzel, Pocket. Bağımlısı olabilirim."

Kendini hizaya sokuyor ve hızla içime girerek beni bir anda çılgılık attırıyor. Yavaşça, beni germek için kalçalarını döndürüyor.

İçimde hareketsiz dururken beni usulca öpüyor. "Merhaba."

Kıkırdıyorum. "Merhaba." Onu usulca öpüyorum. "Şimdi konuşabilir miyiz?" İçime sertçe girerken sırtıyor. "Şimdi konuşabiliriz."

Üzerimde yatarken ellerimi geniş sırtında, saçlarının arasında gezdiriyorum, vücudu benimkinden istediğini alıyor. Gözleri kapalıydı ve sanki bir an önce içime girmezse ölecekmiş gibiydi.

"Günün nasıl geçti?" Sırtıyor.

"Şimdi iyi." Ona gülümsüyorum.

Bacağımı kaldırıyor ve omzunun üzerine koyuyor. Pozisyon değişikliği ikimizi de sert bir şekilde etkiliyor ve inliyoruz.

"Tanrım." Bana vuruyor. "Çok iyi hissediyorsun." Beni tekrar pompalıyor, gözlerimiz birbirimizden hiç ayrılmıyor.

Şimdiden orgazm olduğumu hissedebiliyorum.

Kahretsin, çok iyi bir aşık. Bana bakarken iki bacağımı da omuzlarının üzerine kaldırıyor, vücudu hızlanıyor.

İzlemekten ve zevk dalgasına kapılmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Gözlerini kapatıyor ve başını geriye doğru eğiyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi etrafımızda yankılanıyor.

"Siktir." Yüzünü buruşturuyor. "Her seferinde." Çarpıyor.

"Ne?" Ellerimi omuzlarında gezdirirken nefes nefese kaldım.

Eve sertçe giriyor ve kendini derinlerde tutuyor ve bedenim onunkinin etrafında sarsılıyor. İçimin derinliklerinde titreyen sikiyle orgazm olduğunu hissediyorum.

Bana doğru düşüyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor. Saate bakıyorum ve bir kahkaha patlatıyorum.

"Ne?" diye pantolonunu indirdi.

"On iki dakikadır buradasın."

Kıkırdıyor, başını omzuma düşürüyor ve usulca öpüyor. "Bu kadar ateşli olmamalısın. Beni pişiriyorsun"

toplar, çarpma anında patlıyorlar."

Kıkırdıyorum. "Onları nasıl pişiriyorum?"

Dudaklarıma gülümsüyor. "Sert haşlanmış."

Kanepede mutluluk içinde uzanmıştık. Brock arkamda, kollarını bedenime dolamış, birlikte televizyon izliyoruz. Üzerimizde sadece bir battaniye var. Saat 23:00 ve o geldiğinden beri beş kez seviştik. Ona doyamıyorum. Bu gece farklı hissediyorum. Ona yakın hissediyorum. Ama sonra.

Birçok kez orgazm olduğum için mi vücudum o aptal yapışkanlık hormonunu salgılıyor? Artık bilmiyorum bile.

Beni yüzümün yanından öpüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. En son ne zaman bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum.

"Brock," diye fısıldıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor yüzüme karşı. Eli göğsümü avuçluyor, sonra parmağını seksime doğru götürüyor ve şişmiş etimde dolaştırıyor.

"Neden kız arkadaşın yok?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum." Parmağını daire içine almaya devam ediyor ve bu cinsel bir şekilde değil. Daha çok sahiplenme gibi bir şey. Bunu yapabildiği için yapıyor. Bedenim onun için tamamen açık ve o da bunu biliyor. "Sanırım bu yola girmek istediğim biriyle hiç tanışmadım." Sonunda cevap verdi.

Kaşlarımı attım. "Hani aramızdaki şeyin kısa vadeli olduğunu söylemiştik ya?" Sessizce söylüyorum.

Başımı çevirip beni usulca öpüyor ve parmağını seksime kaydırıyor, bacaklarım içgüdüsel olarak onun için açılıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor, seksimle dikkati dağılmış. Vücudum bir kez daha krema fişkırtırken dili açık ağzımın içinden kayıyor.

Parmağıyla hissederken inliyor.

"Mesele şu ki..." Fısıldıyorum.

Beni iki parmağıyla pompalıyor ve gözlerim kapanıyor.
Parmaklarını derinden sallamaya başlıyor ve ağzım açık kalıyor.

"Mesele şu ki, ne?" diye fısıldıyor ağzımın içine.

"Mesele şu ki..."

Beni tekrar pompalıyor ve başım geriye düşüyor. Onun ereksiyonunu tekrar arkamda hissedebiliyorum.

"Bunu ne kadar süre yapabileceğimiz konusunda bir zaman sınırimız var." Kendimi ne kadar iyi hissettirdiği tamamen dikkatimi dağıttı.

"Neden?"

Gözlerim omzumun üzerinden onunkileri tutuyor, parmakları hâlâ seksimin derinliklerinde.

"Eski sevgilime geri dönüyorum." Durdu. "Ne?"

"O ve ben şu anda bir moladayız."

"Ne?" Elini üzerimden çekip aceleyle doğruluyor.

"Hayır. Hayır, sorun değil, çünkü sen ve ben bunun sadece kısa süreli bir şey olduğunu söylemiştik, değil mi?" Kekeledim. Tanrım, bu tepkiyi beklemiyordum.

Aceleyle ayağa kalktı. "Erkek arkadaşın mı var lan senin?" Homurdanıyor.

"Eski, teknik olarak," diye fısıldadım.

"Madem eski sevgilin, neden onunla tekrar bir araya geliyorsun?" "Çünkü bir anlaşma yaptık."

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Anlaşma mı?"

"Evet. On beş yaşımızdan beri birlikteydik ve başka şeyler denemek istedik."

"Diğer şeyler mi? *Benim* gibi mi?"

Hırlıyor. Yüzüm düşüyor.

"Umursayacağını düşünmemiştim."

"Merak etme. Merak etmiyorum." Yatak odasına doğru fırladı. Peşinden koştum. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum."

"Neden?" Kolunu tutmaya çalışıyorum ama beni itiyor.

"Sakın bana dokunma."

"Sorun nedir?" Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey." Şortunu yukarı çeker ve tişörtünü başının üzerine atar.

"Nereye gidiyorsun? Gitme." Onu tekrar yakalamaya çalıştım.
"Neden bana kızgınsın?"

Bana ters ters bakıyor ve sanki konuşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi çenesini sıkıyor.

"Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum, son bir umut kırıntısına tutunarak, ama zaten her şeyi değiştirdiğini biliyorum.

"Her neyse." Gece çantasını aldı.

"Brock, kal ve konuş benimle." Elini tutmaya çalışıyorum. "Ne oldu? Neyin var?"

şeytanın ta kendisiymiş gibi bana saldırıyor. "Seni kirli hissettirdiğim için altı hafta boyunca kendimi bok gibi hissettirdin." Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve tiksintiyle başını sallıyor.

"Brock," diye bağıryorum.

"*Sakin* bana Brock deme!" diye bağıryor. Yüzüm düşüyor.

Tiksintiyle dudağını kıvrıyor. "Erkek arkadaşına benden selam söyle."

Dönüyor ve kapıyı arkasından çarparak daireden fırlıyor.

Uzun süre ona baktım. Gittiği için kırgınım ama aynı zamanda gittiği için garip bir şekilde rahatladım.

Brock Marx sadece zaman geçirmek için yapabileceğiniz türden bir adam değil.

Her şeyi tüketiyor ve lanet olsun, şimdiden onunla dolu dolu bir gece daha geçirmek istedim.

Bölüm 12

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır. Ama gerçekten öyle mi? Çünkü şu anda öyle hissetmediğim kesin. Brock'a karşı dürüst davranarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ve Simon'a karşı dürüst olarak. Peki neden her şey cehenneme döndü?

Geleceğimiz olmadığını söyleyen Brock'tu. Birlikte uzun zaman geçiremeyecek kadar farklı olduğumuzu söyleyen oydu ve bunu gerçekten kastettiğini düşünmüştüm. Neden öyle düşünmeyeyim *ki*? Bir kez olsun bunun onun için daha fazlası olduğunu, benim daha fazlasını ifade ettiğimi söylemedi.

Ama dün geceki tepkisinden sonra, bunu sadece kendini korumak için söylediğine dair içimde bir his var. Bir kadına karşı nasıl hissedeceğini bile bilmiyor. Bu onun için çok yeni. Bir şey söylüyor ama başka bir şey hissediyor. Kendimden iğrenerek gözlerimi kapatıyorum. Dün gece, ona söylemeden önce, aramız çok iyiydi.

Mükemmel.

Sonra da gidip talepkâr davranarak her şeyi mahvetmek zorunda kalıyor. Başımı ellerimin arasına aldım ve önümdeki bilgisayar ekranına baktım.

Kelimeleri okuyamıyorum. Üzerinde çalışmam gereken aptal rapor umurumda bile değil. Brock'a koşmak ve her şeyi düzeltmek istiyorum. Bana kızgın olmasından nefret ediyorum. Ona bunun sadece kötü bir şaka olduğunu ve hiçbirini kastetmediğimi söylemek istiyorum çünkü onu bu gece bir daha görememe düşüncesine dayanamıyorum.

Ve bu başlı başına büyük bir sorun. Bu Simon'la olan geleceğim için ne anlama geliyor? Neden burada oturmuş, görünüşe göre bir geleceğim olmayan bir adam için üzgün ve depresyundayım? Hay sikeyim!

Bu benim en kötü kabusum. Onunla yatabileceğimi ve aptalca bağlanmayacağımı düşünerek kimi kandırıyordum?

Ve Brock.

Onun sorunu neydi? Buradaki kuralları o koydu. İlişkimizin şartlarını. Spor salonunda bana bir kere bile erkek arkadaşım olup olmadığını sormadı. Olsa da umurunda olmazdı zaten. Sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı.

Seks.

Sert, güzel, şehvetli seks. Ayak parmaklarınızı kıvıran ve kadın olduğunuz için Tanrı'ya şükretmenize neden olan türden.

Dün gece kapımı açtığımda Brock'un siyah şapkasıyla yaramaz ve haylaz bir şekilde bana baktığını hayal ediyorum. Dudakları dudaklarıma kilitlenmiş halde beni daireme doğru geri geri götürüşünü hatırlayınca gülümsüyorum.

Derin bir nefes veriyorum ve onunla konuşana kadar rahatlayamayacağımı biliyorum. Buna bir an daha dayanamam. Onu aramak zorundayım.

"Ben tuvalete gidiyorum, birazdan dönerim," diye aniden anons ediyorum.

Rourke önündeki bilgisayar analizine bakarken "Evet, elbette," diye yanıtlıyor.

Telefonumu cebime atıp koridora çıkıyorum ve suçluluk duygusuyla etrafıma bakıyorum. Etrafta kimse yok, ortalık temiz. Brock'un numarasını çeviriyorum ve bekliyorum.

Zil, zil.. zil, zil.. zil, zil. Sesli mesaja gidiyor.

Ben Brock Marx.

Mesaj bırakın.

Gözlerimi kapatıyorum. Lanet olsun. Tekrar arıyorum. Telefonunun her zaman cebinde olduğunu biliyorum. Bilerek cevap vermiyor. İnatçı pislik.

Ben Brock Marx.

Mesaj bırakın.

Ses tonunu bekliyorum. "Aramalarımı görmezden geldiğini biliyorum. Açana kadar aramaya devam edeceğim." Kapatıyorum, beş dakika bekliyorum ve tekrar arıyorum.

Ring, ring, ring, ring, ring, ring.

"Ne?" diye öfkeyle cevap verir.

Yüzümde aptal bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba." "Ne istiyorsun, Tully?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sadece konuşmak istedim." "Evet, söyleyecek bir şeyim yok."

"Yaptım."

"Umurumda değil."

"Brock." Omuzlarım düştü. "Yetişkin gibi davranıp bunu konuşamaz mıyız?" Yalvarıyorum.

"Bunu dün gece yaptık. Erkek arkadaşına geri dönüyorsun.

Bu konuşmanın özünü açık ve net bir şekilde anladım."

"Yapılacak daha çok konuşma var." İç çektim.

"Benden değil."

"Seni bu gece görebilir miyim?"

diye sordum. "Hayır."

Yüzüm düştü. "Neden?" "Çünkü bir randevum var."

Kaşlarımı çatıyorum ve koridora bakıyorum. "Ne?" Fısıldıyorum. "Başka biriyle mi çıkıyorsun? Ama biz görüşürken bunu yapmayacağına söz vermiştin."

Sessiz kalıyor.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyorum. "Bunun düşüncesine bile katlanamıyorum. Bunu halledebiliriz." Şimdi panik içindeyim ve bunu göstermekten korkmuyorum. Ya başka birini görürse?

Yine sessizlik.

"Brock,.." Fısıldıyorum.

"Erkek arkadaşının yanına dön, Pocket." Üzüntüyle iç geçirir.

Kafa karışıklığı beni ele geçiriyor ve hayal kırıklığı içinde saçlarımı avuçluyorum. "Ya istemiyorsam?" Fısıldıyorum.

"Öyle mi?"

Başımı eğip yere bakıyorum. Bilmiyorum bile. "Seni bu gece görebilir miyim, lütfen?" Başımı sallıyorum. "Lütfen."

Bir süre sessiz kalıyor ve son sorusuna cevap vermemi beklediğini biliyorum.

"Lütfen, Brock. Buraya gelir misin?"

"Eğer bu soruya cevap veremiyorsan seni görmek istemiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. "Saat kaçta burada olacaksın?" "Sana gelmeyeceğimi söyledim."

Başımı kaldırıp koridora bakıyorum. "Sekizde görüşür müyüz?" Umutla soruyorum.

"Hoşça kal, Tully." Hat kesildi.

Başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Benimle işi bitti.

Oturma odasının bir ucundan girip diğer ucundan çıkıyorum ve saate tekrar tekrar bakıyorum. Akşam 8:05.

Gelecektir, geleceğini biliyorum.

Telefonumu elimde tutuyorum. Bir saattir volta atıyorum ve sanırım halıda bir delik açtım.

"Lütfen gel," diye fısıldıyorum.

Telefonum çalışıyor ve cevap vermek için ç a b a l ı y o r u m . Ekranda Simon ismini gördüğümde tiksintiyle anında reddet tuşuna basıyorum.

Seninle konuşmak istemiyorum. Brock'la konuşmak istiyorum. Ona mesaj atmaya karar vererek tekrar yürümeye başladım.

Geliyor musun?

Bekliyorum.

Göndereyim mi? Bana neler oluyor böyle? Sevmediğim, muhtaç bir insana dönüşüyorum. Zihnim dağınık, çılgınca ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Brock'a karşı gerçek hislerim var mı? Yani, hissetmeliyim. Şu anda başka biriyle olmasından endişelenerek panik içindeyim.

Bundan nefret ediyorum.

Gönder tuşuna basıp volta atmaya devam ediyorum.

Gece yarısı oluyor ve ben yatağымda uzanıp tavana bakarak şu anda Brock'un kollarında başka birini hayal ediyorum.

Bana baktığı gibi ona da bakıyor mu?

Seks yapıyorlar mı? Bana yaptığını ona da yapıyor mu?

Çünkü eğer öyleyse, yarın o da onun için deli olacak.

Bu düşünceyle karnım dönüyor ve kollarında gülen başka bir kadın hayal ediyorum.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Tehlikeli olduğunu biliyordum ve içten içe Simon'la olan ilişkiyi sorgulamama neden olacağını biliyordum ama bir aptal gibi yine de ateşe atladım.

İşte bu yüzden spor salonu tuvaletlerinde erkeklerle yatılmaz, Tully, seni aptal.

Tiksintiyle dönüp yastığımı yumrukluyorum. *Brock'u düşünmeyi bırak. Seni görmek istememesi bir lütuf.* Onunla daha fazla zaman geçirseydim, mecbur kaldığımda onu terk etmem daha zor olurdu.

Kendimi Simon'la yaşarken hayal ediyorum ama içten içe hep Brock'un özlemine çekiyorum.

Üzüntüden gözlerimi kapatıyorum. Bir adamla evli olup bir başkasını düşünen kişi olmak istemiyorum. Çirkin bir solucan kutusu açtım.

Ne halt ettim ben?

"Tavuk salatası ve diyet kola alayım, lütfen?" Menüü garsona geri uzatırken gülümsüyorum.

Rourke ona "Hmm, ben Beef Wrap alacağım," diyor.

Callie menüü geri uzatırken, "Ben de soslu sıcak patates kızartması alacağım," diyor. "Yanında da çikolatalı milkshake."

"Anladım." Garson kız gözden kaybolmadan önce gülümsüyor.

Callie'ye bakıyorum. "Neyin var senin? Ne zamandan beri cips ve sos yiyorsun?"

"Bok gibi hissediyorum."

"Neden?" Rourke kaşlarını çatar.

"Nereden başlasam," diye mırıldanıyor. "Çok azgınım, PMT'im var ve içimde o kadar çok öfke var ki birini neşterle kesmek istiyorum."

Rourke yüzünü buruşturur ve ellerini kaldırır. "Yikes."

"Birinin beni kızdırmasını bekliyorum, böylece ona izin verebilirim." İki dakika sonra içkilerimiz geldi. "Teşekkür ederim."

İki arkadaşına bakarken kolamı yudumluyorum. "Brock'la işleri biraz karıştırdım," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Neden?" Rourke sorar.

"Ona Simon'a geri döneceğimi söyledim."

Callie ve Rourke bakışıyorlar ve sonra bana dönüyorlar.

"Ve Brock'un umursayacağını düşünmemiştim." Omuz silkiyorum. "Ta ki o boklarla birlikte dairemde çıkıp gidene kadar. Bütün geceyi volta atarak ve başka biriyle dışarıda olmasından endişelenerek geçirdim."

Rourke gözlerini açıyor ve içkisini yudumluyor, açıkça söylemek istediklerini kendine saklıyor.

Callie tiksintiyle gözlerini devirir.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diye iç geçirdi Callie. "En azından duymak istediğin bir şey yok." "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin," diye karşılık veriyorum.

"Tamam, yapacağım. Sen lanet bir aptalsın."

"Ne? Neden?" Şaşırılmış bir şekilde sordum.

"Çünkü Simon'ı becermek isteseydin Simon'la birlikte olurdu."

Homurdanıyor.

"Yapmazdım. Sadece biraz ara vermek istedim." Bir an duraksadım.

"Seyahat etmek ve-"

"Ama sen seyahat *etmiyorsun*, Tully," diye araya giriyor. "Ben dört seyahat yaptım."

"Simon'la yapabileceklerini." "İşimi kaybetmek istemedim." Kaşlarımı çattım.

"Saçmalık. Simon'la birlikte olmak istemedin. Sadece bunu kendine itiraf edip ondan ayrılamayacak kadar korkak sını."

Ağzım açık kaldı. "Değilim." Rourke'a baktım. "Öyle miyim, Rourke?" Yine yüzünü buruşturdu. "Bugün ikinizle öğle yemeği yemek kötü bir fikirdi."

Callie ve benim aramda eliyle işaret ediyor. "Çok fazla progesteron ya da öyle bir şey var. *Tampax* reklamı gibi."

"Simon'ı seviyorum," diye ilan ediyorum. "Simon'ı on beş yaşından beri seviyorum. yaşlı."

"Sevmiyorsun demiyorum. Ama artık ona aşık değilsin, Sen misin?"

Gözlerimi kısıyorum. "PMT'nin acısını benden çıkarma."

"Ne var biliyor musun?" Callie tersledi. "Beni kızdırıyorsun. Mağduru oynamayı bırak. Brock'a seninle birlikte olduğunu söylediğinde ne demesini bekliyordun?"

başka bir adama mı döneceksin?"

"Sıradan olduğumuzu söyledi," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Belli ki öyle değil, değil mi? Çünkü sana karşı hisleri olmasaydı seninle kalır ve seks yapardı. Kızgın bir şekilde gitmiş olması, senin onun duygularını incittiğin anlamına geliyor."

Kahretsin.

Öğle yemeğimiz masaya geldiğinde sinirlenerek sandalyeme geri oturuyorum.

"Biliyor musun Tully, benim gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var. Bir erkekle birlikte olabilirsin çünkü senden bunun beklendiğini hissediyorsun ya da başka bir erkekle birlikte olabilirsin çünkü gerçekten onunla birlikte olmak istiyorsun."

Sözleri kafamın içinde dönüp dururken ona öylece bakıyorum.

"Her zaman Simon'la birlikte olacağını düşündüğünü biliyorum, Tully. Herkes öyle düşünüyordu."

Gözlerim yaşıyor. "Simon mükemmel," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum ama söz konusu aşk olduğunda içgüdülerinizi dinlemeniz gerekir. Her şey siyah ve beyaz değildir. Simon kağıt üzerinde mükemmel ama *senin* için mükemmel mi?"

Başımı öne eğdim. "Artık bilmiyorum."

Callie yağlı cipslerinden ilkinin ağzına atıyor. "Bunu bir an önce çözsen iyi olur yoksa Brock'la ya da Simon'la olan tüm şansını mahvedeceksin."

Omuz silkiyorum ve sessiz kalmayı tercih eden Rourke'a bakıyorum. Bilge Adamım.

Callie söylenmeye devam ediyor. "Simon'ın o gece aynı Simon olarak mı dönecek? O da başkalarıyla yatıyor. O farklı olacak, Tully."

Ona bakıyorum. Bunu düşünmemiştim bile.

"Artık farklısın ve inanmak istesen de istemesen de Brock'la yatmak seni değiştirdi. Simon da yeni senden hoşlanmayabilir."

Tanrım, bu gerçekten bir karmaşa.

"Bana sorarsan Simon'la birlikte çok fazla 'ya olursa' var." Omuzlarını rahatça silkiyor ve ağzına bir kızartma daha atıyor.

Derin bir nefes veriyorum ve çatalımla bıçağımı elime alıyorum. "Bu öğle yemeği randevusu iç karartıcı." İç çekiyorum.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye mırıldanıyor Rourke yemeğini çiğnerken. "Bana da adet öncesi sendromu yaşattı."

BROCK

"Bir dakikan var mı?" Ben kapıyı çalarak sorar.

Yaptığım şeyden başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Biz bitti a tamamlandı arama . hepsi
banka hesaplar Şansölye'nin."

"Ne buldun?"

"İlk düşündüğümüzden çok daha fazla para kayıp." "Ne kadar?"

"Son sekiz ayda üç milyon gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş gibi
görünüyor."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl olur da o kadar para kaybolur ve daha
önce kimse bulamaz?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu doğru görünmüyor.

"Şirketinin adına olan hisse senetlerini ve hisseleri satıyordu ve
sonra paraları çekti ama hiçbir yere yatırmadı."

Sandalyemde sallanıyorum, gözlerim Ben'inkileri tutuyor.

"Arsa kalınlaşıyor." "Biliyorum."

"Bakalım Jes bugün ne bulacak." Bilgisayarıma geri dönüyorum. Ben
sandalyede oturmaya devam ediyor ve beni yukarı bakmaya zorluyor. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Bilgisayarıma dönüp çalışmaya başlıyorum, ama hâlâ beni izlediğini
hissede biliyorum, bu yüzden gözlerimi tekrar ona kaldırıyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor.

Telefonum masamın üzerinde dans etmeye başlıyor, Tully Pocket
ismi ekranı aydınlatıyor. Reddet tuşuna basıyorum ve telefonu masaya geri
itiyorum.

"Onun telefonlarına çıkmıyor musun?" Kaşlarını çatıyor.

Gözlerimi monitöründen ayırmadan yazmaya devam ediyorum. "Evet, o iş
bitti." "Neden?"

"Onun bir erkek arkadaşı var."

Ben bana bakıyor. Tekrar yukarı bakıyorum.

"Yani seni erkek arkadaşının arkasından mı beceriyordu?" diye soruyor. "Hayır. Bana çoktan geri döneceğini söylediği bir eski sevgilisi var.

"Yazmaya devam ederken sesim sıkılmış gibi çıkıyor.

"Ve öylece gitmesine izin mi vereceksin?" Kaşlarını çattı. "Evet, aslında bırakacağım."

Ben kaşlarını kaldırır. "Ne?"

Şak diye söyledim.

"Bu kızdan hoşlanıyorsun, Brock. Neden onun için savaşmıyorsun? Diğer her şey için savaşıyorsun. Lanet bir park yeri için kan istediğini gördüm."

"Çünkü ona yerine getiremeyeceğim bir söz vermek istemiyorum." Sandalyemde dönerken derin bir nefes veriyorum. "Gitmesine izin veriyorum çünkü ondan hoşlanıyorum."

"Neden bir kız arkadaşın olamayacağını düşünüyorsun?"

"Tek bir kişiyle birlikte olmak için yaratıldığımı sanmıyorum."

"Eskiden ben de yapmazdım. Bridget'le tanışana kadar ve sonra..." Sesi kesiliyor.

"Sonra ne olacak?"

"Seks artık benim için aynı şey değildi."

Onu izlerken çenemi sıkıyorum, hikâye garip bir şekilde tanıdık geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Rastgele kadınlarla seks yapardım ve kendimi kötü hissederdim." Tekrar omuz silkiyor. "Bunu açıklayamam, ama daha önce her zaman yaptığım sıradan seksten aynı heyecanı alamadım. Sanki Bridget'ten sonra benim için yeterli değildi. Onunla birlikte olmadığım sürece bunu istemiyordum."

Sırıtiyorum. "Çünkü sen yumuşak bir aleti olan büyük, ürkütücü bir hıyarsın."

"Belki." Kıkırdıyor ve ayağa kalkıyor, bana dönmeden önce gitmeye hazırlanıyor. "Tek söylediğim, bazı şeyler uğruna savaşmaya değer."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Savaşığın kişi kendin olsan bile." Ben dışarı çıkıyor ve ben derin bir nefes verip ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Önümdeki duvara bakıyorum.

Bundan nefret ediyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Bütün hafta boyunca onu düşündüm ve neden başka kimseyle görüşmek istemediğimi anlamaya çalıştım.

Diğerlerinden bu kadar farklı olan bu özel kızın *nesi var*?

Eğer erkek arkadaş tipi bir erkek olsaydım, bunu zaten bilir ve onun için savaşırdım.

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum, aşağıdaki otoparka bakıyorum.

Yapabilir miyim? Erkek arkadaş gibi bir adam olabilir miyim?

Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi içimi derin bir korkuyla dolduruyor. İlk tanışmamızdan sonra ayrı kaldığımız o altı hafta boyunca nasıl hissettiğimi hatırlıyorum ve bir daha böyle hissetme düşüncesine dayanamıyorum. Herkes olmasa da çoğu insan tek bir kişiyle birlikte olmak için yaratılmıştır, ama belki de ben öyle değilimdir.

Gitmesine izin verirsem herkes için en iyisi olur.

Tully

Aynadaki yansımama bakıyorum. Şu anda bana bakan kişiyi tanıyamıyorum bile. Eskiden olduğum kız planlıydı ve kendinden başka herkesi memnun etmeye odaklanmıştı - bir oyun planına sadık kalmaya. Şimdi gördüğüm kız kalbinin sesini dinlemek istiyor ve eğer kalbi onu Brock Marx adında bir adamla cehenneme sürüklemek istiyorsa, öyle olsun.

Bütün hafta boyunca ruhumu aradım, tanımadığım bir adamla olan geleceğimi ve çok iyi tanıdığım bir adamla olan geleceğimi hayal ettim.

İkisi arasında bir kıyaslama yok. Bir hayat benim seçtiğim, diğeri ise yaşamak zorunda hissettiğim hayat.

Artık bu yalanla yaşayamam... ve bunu kendime bile itiraf etmek çok acı veriyor.

Brock'a söylemek zorundayım. Şu anda içimde iltihaplanan bir zehir gibi ve içimden atmadan rahatlayamayacağım. Nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok ama hissettiğim her şeyi öğrendiğinde kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum.

O zaman bize ne olacağı ona kalmış, ama en azından denemek zorundayım.

Brock'a son bir kez mesaj atıyorum ve yemin ederim, takipçiliğim tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Bu hafta onuncu arayışım. Onu aklı başında gösteriyorum.

Lütfen buraya gelin.

Seni görmemek için aklımı kaçıracağım.

Midemi işgal eden bu hastalıklı hisle bir ileri bir geri yürüyorum.

Hangi erkeği istediğimi biliyorum, aklımda en ufak bir şüphe yok ve bu Simon değil.

Doğru şeyi mi yapıyorum bilmiyorum. Başka bir adamla sadece iki gece geçirdikten sonra nasıl olur da biriyle geçirdiğiniz yaklaşık on yılı çöpe atarsınız?

Yetmiş iki saat.

Brock ve ben uygun bile olmayabiliriz. Beni istemeyebilir mi?

Bütün hafta neredeyse hiç uyumadım. O kıvılcımı hissetmek umuduyla Simon'ı iki kez aradım, yıldızların aynı hizaya gelmesi ve bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söyleyecek bir elektrik ve netlik şimşegi çakması için dua ettim.

Ama orada değil ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanki ağabeyimle konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Ona spor salonunda tanıştığım bu harika adamdan bahsetmek istiyorum.

Bir saatten fazla ileri geri yürüdüm ve akşam 9:30'da kendine saygısı olan her kadının bu durumda yapması gereken şeyi yapmaya karar verdim.

Evde olup olmadığına bakmak için Brock'un evinin önünden geçeceğim ve yemin ederim, eğer biriyle çıkıyorsa, kendimi kaybedeceğim.

Spor salonunun önünden geçip park yerini inceledim. Araba yok. Arabasını garaj yolunda gördüğüm evine varana kadar sürmeye devam ettim.

Eve geldi.

Şimdi ne yapacağım? Yolun karşısına park ediyorum ve arabayı kapatıyorum, karanlıkta oturuyorum, ön camdan bakarken tırnağımı ısıırıyorum.

Sigara içmiyorum ama eğer içmeye başlarsam, sanırım bu gözetleme buna sebep olur. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ne yapacağım ben?

Orada yürüyeyim mi?

Ellerimi yüzüme götürüyorum ve dirseklerimi direksiyona dayıyorum.
Yarım saat boyunca arabada oturup seçeneklerimi gözden geçirdim.

Ya buçılğınlığınıatlatıp Simon'a geri döner ve sonsuza
dek Brock'u hayal ederim ya da oraya gidipikinci bir şans talep ederim.

Tüm seçenekler arasında sonuncusu yapılacak en doğru şey gibi
görünüyor. Telefonum bir mesajla biyledi.

Ne yapıyorsun?

Suratımı asıyorum, evime gelecek mi? Hemen mesaj attım.

Buraya gelmeni bekliyorum.

Başka bir mesaj geri dönüyor.

Yani, evimin önünde oturmuş ne yapıyorsun?
Seni görebiliyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. Kahretsin, tarihteki en kötü casus benim. Geri mesaj
atıyorum.

Seni takip ediyorum. Neye
benziyor?

Bir cevap geri dönüyor.

Neden?

Elimdeki telefona bakıyorum. Neden buradayım?

Çünkü seni görmem gerek.

Cevabını bekliyorum ama cevap gelmiyor. On dakika boyunca bekledim.
Kahretsin, Brock.

Neden her zaman bu kadar zor olmak zorunda? Onunla tanışmadan önce
hayatım çok basitti.

Lanet spor salonu bağımlısı ve onun sihirli aleti.

Boş ver, içeri gireceğim. Arabamdan iniyorum, caddeyi geçiyorum ve büyük ahşap kapıyı çalıyorum. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Söyleyeceklerime nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Aceleyle kapıyı açtı ve bana düz bir şekilde baktı. "Evet."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Biriyle çıkmıyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, lanet olası bir randevuda değilim."

Parmaklarımı gergin bir şekilde önümde çeviriyorum, gözlerim onunkileri arıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Bana boş boş bakıyor. "Tully, sana erkek arkadaşına geri dönmeni söyledim. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz

yok." Yüzüm düştü. "Beni arama,

Tully." Bana ters ters bakıyor.

"Bana Pocket diyorsun, unuttun mu?"

"Burada ne işin var senin? Eğer kafamı karıştırmak için geldiyse, hiç zahmet etme."

Elini tutuyorum. "Kendi kafamı sikiyorum, Brock. Artık ne halt ettiğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Beni izlerken çenesi sıkıştı.

"Tek bildiğim, beni görmek istemediğini bilmek beni hasta ediyor."

Gözleri yere düşer. "Tanrı aşkına," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Şimdi de deliye dönüşüyorsun. Şirketteki konumumun bu olduğunu sanıyordum."

Küçük şakasına gülümsedim. "Sırayla deli kişi olabiliriz."

Başının arkasını kaşıyor. "Ben senin yedek planın değilim, Tully."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Ve eğer ona geri döneceksen seni görmek istemiyorum."

"Tamam, Brock." Doğru anlamaya çalışırken duraksıyorum. "Bütün hafta boyunca bunun hakkında uzun uzun düşündüm, biliyor musun?"

Kollarını kavuşturur ve kaşlarını kaldırır.

"Bana öyle bakma," diye yalvarıyorum. "Söylediklerimi dinle, olur mu?"

Ağır ağır nefes veriyor. "Ne diyorsun, Tully? Sen biliyor musun ki?"

"Birlikte olup olamayacağımızı görmek istediğimi söylüyorum."

Bana bakarken çenesini sıkıyor, iç mücadelesi gözlerinden okunuyor.

"Eee?" Ben soruyorum.

Yine de bana cevap vermiyor.

"Ne diyorsun, Brock? Deneyebilir miyiz?"

"Onu bir daha görmeni istemiyorum," diyor bana soğukkanlılıkla. "Tamam." Yumuşakça gülümsüyorum. "Onu bir daha görmeyeceğim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, hâlâ bana bakıyor.

"İlişki kurmadığını söylemiştin," diye fısıldıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Elini tutup yanağıma bastırıyorum. "Bütün hafta senin başka biriyle çıktığını düşünerek çılgına döndüm."

"Bu yüzden mi buradasın? Yalnız olup olmadığımı görmek için mi?" İç çeker, sinirlenmiştir.

Başımı salladım. "Hayır." Bir sonraki cümleyi söylemek için kendimi hazırlarken duraksıyorum. "Buradayım çünkü sanırım sana karşı gerçek hislerim var."

Beni izliyor.

Omuz silkiyorum. "Ve senin almaktan hoşlandığın türden duygular değil."

Gözleri benimkileri arıyor ve aniden, sanki aramızdakileri o da hissediyormuş gibi, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Brock, ilişkiye girmediğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana kendin söyledin."

Çenesini gökyüzüne doğru eğiyor ama diğer elini yüzüme doğru kaldırıyor. "Ne istiyorsun, Tully?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum çünkü bunu söylediğime inanamıyorum bile. "Belki birlikte nasıl gideceğimizi görebiliriz... aklımızda herhangi bir bitiş tarihi olmadan. Sadece ikimiz, gerçek bir ilişki gibi."

Bir süre bana baktı.

"Bir kez olsun denemezsen bir kız arkadaşın olup olamayacağını asla bilemezsin." Umutla gülümsüyorum.

"Her şeyi berbat etmem için onu kanatlarda bekletmeyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıttım.

"Ben de öyle dedim. Eğer onunla ilişkini bitirirsen, nasıl gittiğine bakarız. Eğer onu buzda tutuyorsanız o zaman unutulmuş olursun."

"Biliyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Burada seninle aramızda ne olursa olsun onunla ilişkiyi bitireceğim. Eğer seninle ilgili bu hislere sahipsem, onunla kalmamın doğru olmayacağını biliyorum."

Kaşını kaldırıyor ve ilgisini çektiğini anlıyorum. "Beni korkutuyor musun?" Fısıldıyorum.

Yüzünde şefkat belirliyor. "Neden?"

"Ben sadece bir kızım. Muhtemelen bir hafta içinde benden sıkılacaksın."

Kollarını bana sararken başını sallıyor ve o anda her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum. "Sen bir aptalsın." Eğiliyor ve dudaklarımı nazikçe öpüyor. "Muhtemelen iki gün içinde senden sıkılacağım."

Kıkırdıyorum. "Lütfen yeni romantik materyaller üzerinde çalış," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle. Beni öpüyor. "Ben böyleyim işte."

"Seni olduğun gibi seviyorum." Onu kollarımla sıkıyorum. "Ama patronumuz olarak, romantik malzeme kılavuzunu araştırmanı istiyorum, lütfen."

Kıkırdıyor. "Bunu araştıracağım."

"En kötü haftamı geçirdim ve her şey mahvolacak ve sen bana zarar vereceksin diye çok korkuyorum." Fısıldıyorum.

Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor ve yüzümü inceliyor. "Belki." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum Tully, bunu daha önce hiç yapmadım." Dudaklarımız tekrar buluştu.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diye fısıldıyorum ona. Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

"Ne?"

"Sen bana bilmem gereken fiziksel şeyleri öğret, ben de sana bilmem gereken duygusal şeyleri öğreteyim."

Gözleri benimkileri arıyor. "Ne kadar iyi bir öğrenci olacağımı bilmiyorum."

Uzanıp saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. "Senden sadece denemeni istiyorum Brock."

Başını sallıyor ve kollarını bana doluyor. "Tamam." Beni usulca öpüyor. "Deneyebiliriz."

Karanlığa gülümsüyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Arkamda uzanırken vücudu hâlâ içimde.

Tekrar onun kollarındayım ve dünyada her şey yolunda. Yüzümün yan tarafını şefkatle öpüyor ve beni yakın tutarken ona karşı gülümsüyorum. O da bunu hissediyor, biliyorum.

Az önce seviştik ve diğer tüm zamanların aksine nazik ve sevgi doluydu ve her şey çok doğru hissettiriyor. Yavaşça içimden çıkıyor ve güçlü elleriyle çenemi tutarken dudaklarımı öpüyor. "Bir bardak su ister misin?" diye soruyor.

"Lütfen." Karanlıkta tekrar uyuyakalıyorum.

"Al bakalım." Gözlerimi açtığımda Brock'un önümde telefonumu tuttuğunu görüyorum.

Dirseğıme yaslandım. "Ha?" "Ara onu."

"Ne?"

"Onu ara ve benimle olduğunu söyle. Ben odada olmadığım sürece onunla bir daha konuşmayacaksın."

Bölüm 13

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Beni duydun." Bardağındaki suyu gelişigüzel yudumlar. "Numarayı çevir. Şimdi."

"Sen dinlerken onu aramıyorum."

Yatağın kenarında çırılçıplak duruyor. "Oh, evet, öylesin." Eliyle aletini yeniden düzenliyor. "Bu şeyi aramızda yapmak istiyorsun." Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Hadi gidelim."

"Gidelim mi? *Gidelim* de ne demek?"

"Bu, işleri yarım yapmadığım anlamına geliyor ve eğer bana aitsen, ben burada değilken onunla konuşmana izin vermeyeceğim."

"Biz arkadaşız, Brock." Ne oluyor be?

"Hayır. Senin arkadaşların Callie ve o tuhaf kız. Diğer adam senin eski sevgilin ve ben eski sevgililerle iş yapmam." Çenesini sıkıyor ve tedirginliğinin arttığını görebiliyorum. "Eğer benimleysen, onunla konuşmayacaksın."

"Brock, bu uzun ve acı verici bir konuşma olacak. Saatler sürebilir."

Yatağa oturur. "Bütün gecem var."

"Sen dinlerken bunu yapmayacağım, Brock." Aceleyle yataktan kalktım ve hışımla banyoya girdim. "Yapacağımı düşündüğüne bile inanamıyorum."

Arkamdan hışımla banyoya girdi. "Oh, inansan iyi olur. İstersen evine kadar arabayla gidebiliriz." Bu düşünceyi sindirmiş gibi başını sallıyor. "Evet. Öyle yapalım. Gidip onu birlikte görelim. Bu herifle tanışmak istiyorum zaten."

Duşu açıyorum. "Delirdin mi sen?"

"Bütün hafta boyunca onunla birlikte olduğunu düşünerek çıldırıyordum Tully."

Kaşlarımı çatıyorum ve sıcak suyun altına giriyorum. "Sen bir aptalsın. Seni her dakika ararken neden onunla birlikte olayım ki?"

gün mü? Melbourne'da yaşıyor ve Londra'ya gidiyor. Sekiz aydır onunla birlikte değilim."

Kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı.

"Ne?" Tersledim. "Bana öyle bakma. Ben kıskançlık yapmam, Brock."

"İstiyorum." Hırlıyor. "Buna alışsan iyi olur." Hışımınla banyodan çıkıyor ve aşağıya indiğini duyuyorum.

Kalbim göğsümde sertçe atarken gözlerimi kapatıyorum. Simon asla kıskanmazdı.

Bir kere bile. Tanrım, Brock tamamen başka bir insan türü gibi, alışık olmadığım bir tür.

Duş almak için acele etmiyorum, sonra bornozunu giyip aşağı iniyorum. Onu kanepede uzanmış televizyon izliyormuş gibi yaparken buluyorum. Simon'ın Londra'ya gitmek üzere havada olduğunu biliyorum, o yüzden kazandığını düşünmesine izin vereceğim.

"Peki, onu şimdi arayacağım," diyorum.

Brock gözleri televizyona yapışmış bir şekilde dururken tersliyor.

Gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum ve numarayı çeviriyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bir erkeğin beni kıskanması çok seksi hissettiriyor. Telefon çalışıyor.

Kahretsin, ya gerçekten cevap verirse?

Simon Austin'e ulaştınız.

Aramanız benim için önemli.

Bip sesinden sonra mesajınızı

birakın. İyi günler dilerim.

Mesajı duyunca gülümsedim. Sesi Brock'un telesekreterindeki agresif mesajla tam bir tezat oluşturuyor. Bip sesini bekliyorum.

"Selam Simon, ben Tully. Seninle gerçekten konuşmam gerek. Seni yarın akşam ararım." Brock'a bakıyorum ve o da bu tartışmayı kazandığını düşünerek memnuniyetle çenesini kaldırıyor.

Yarın o yokken Simon'ı arayacağımı bilmiyor.

Bu konuşmayı Brock'un önünde yapmamın imkanı yok.

Telefonu kapattım. "Şimdi mutlu musun?" diye soruyorum.

Kucağını sıvazlıyor, ben de gülümseyerek ona doğru sürünüyorum ve alnımı öptüğünde top gibi kıvrılıyorum. "Onunla benimle dalga geçme, Tully. Buna izin vermeyeceğim."

Göğsüne sokuluyorum ve onun rahatlamaya başladığını hissedebiliyorum. "Yapmayacağım, Brock. Kıskanmana hiç gerek yok. Ben tek kişilik bir kıyım ve artık seninleyim." Göğsünü öpüyorum.

İşaret parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde kaldırıyor. "Ben hiçbir şeyi yarım yapmam," diye fısıldıyor. "Ben varsam, ben de varım."

"Biliyorum." Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum ve daha önce hiç kız arkadaş edinmemiş olmasının sebebinin bu olup olmadığını merak ediyorum. Belki *de her şey* onun için her zaman çok fazla olmuştur. "O koca aleti tamamen içine almaya ne dersin?" Havayı yumuşatmak için gözlerimi açarken fısıldıyorum.

Sırıttırıyor ve sonra beni kucağına çekip üzerine oturtuyor. Siyah saçlarını yüzünden geriye doğru tararken bana bakıyor. Sessizleşiyoruz ve birbirimize bakıyoruz.

"Senden gerçekten
hoşlanıyorum." Yumuşakça
gülümsüyorum. "Öyle olsa iyi
olur."

Sırtımda büyük bir ereksiyon hissiyle uyanıyorum. Brock bana yaslanmıştı.

"Günaydın, Tully Pocket." Dudakları boynuma düşüyor.

Uzanıp yüzünü avuçluyorum. "Günaydın." Gülümsüyorum.

"Bu şey her zaman zor mu?"

"Sadece senin etrafında olduğu zaman."

"Hmm." Uykulu bir şekilde
gülümsüyorum. "Akıllı sik." Omzumu
öpüyor. "Dahi, aslında."

Sırt üstü dönerken kıkırdıyorum. "Dahi aletiniz bu sabah bana ne söyleyecek Bay Marx?"

Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor, yüzü muziplikle parlıyor. Çok şakacı görünüyor. Parmaklarımı gür saçlarında gezdiriyorum, sonra da yüzündeki koyu kirli sakalın üzerinde. "Sadece kızlarınızı kontrol etmek istedi."

"Kızlarım mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Bilirsin işte. Senin parti kızların."

Göğsümü avuçluyor ve sonra elini dizimden kalçama doğru gezdiriyor, parmakları bacaklarımın arasındaki o noktayı buluyor. Tam doğru basınçta daireler çiziyor. Sanki bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi cinsel organımı okşuyor.

Kaşlarım kalkıyor ve kıkırdıyorum. "Vajinam benim parti kızım mı?" Yaramaz bir sırıtışla yavaşça başını sallıyor.

"Onlardan biri."

"Adı ne?" Sırıtiyorum.

Gözlerini kısar. "Prenses Pussy Porridge."

"Ne oluyor be?" Bir kahkaha patlattım. "Yulaf lapası mı? Yulaf lapası da ne?"

Eğilip meme ucumu ağzına aldıktan sonra kıkırdıyor ve öpücüklerini karnımda gezdiriyor. "Şampiyonların kahvaltısı, işte bu."

Bacaklarımı yatağa doğru çekip sertçe emerken aptalca gülümsüyorum.

Bir anda nefesim kesildi ve nutkum tutuldu. "Besle beni, sürtük." Beni ısırırken hırlıyor ve ben gülüyorum, Ellerimi başının arkasına koydum.

Tanrım, bu adam çok lezzetli.

Kalemimi masama vuruyorum ve dümdüz önüme bakıyorum. Yapmak üzere olduğum konuşmayı bu sabah kafamda en az yüz kez gözden geçirdim.

Simon, benim güzel Simon'ım. Sonsuza dek seveceğime yemin ettiğim ama sadece sekiz ay sonra başka bir adama karşı hisler beslemeye başladığım adam.

Doğru şeyi mi yapıyorum? Yapıyorum, biliyorum, ama Brock'la birlikte olmanın doğru olduğunu nereden bileceğim? O şu anda sadece Bay Doğru mu? Brock'a karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu ve bana hissettirdiklerinin sadece bir karasevda olmadığını nasıl bilebilirim?

Onunlayken arzulu, heyecanlı, genç ve vahşi hissediyorum. Başından beri hissetmem gerektiğini bildiğim şeyi.

Belki de Brock'un büyülu aleti tarafından hipnotize edildim, çünkü doğaüstü güçleri olduğundan oldukça eminim. Kocaman, terli, omurgamı karıncalandıran, bana adımı ya da başka bir erkeğin var olduğunu unutturan güçler.

Callie'nin geçen gün söylediği sözler aklıma geldi.

Simon'la birlikte olmak istemiyorsun ama ondan ayrılamayacak kadar da korkaksın. Ne yazık ki haklı olduğunu biliyorum. Düşündüğüm kadar çok seyahat etmedim. Simon'la ayrıldığımızdan beri pek bir şey yapmadım. En azından yapacağımı düşündüğüm gibi.

Önümüzdeki hafta Hawaii'ye gitmem gerekiyordu, ancak birlikte gittiğim arkadaşım artık gidemiyor, bu da yalnız gitmeyi planlamam gerektiği anlamına geliyor. Ama Brock ve Simon'la ilgili tüm bu olaylar ve duygularımın ilgili kafa karışıklığım yüzünden her şey çok zor görünüyordu. Brock'la ilgili çalkantılar içindeyken başka bir ülkeye tek başıma gitme düşüncesi çok ağır geldi ve iptal ettim. Ani bir karar daha. Bu da mı anlık bir karar?

Rourke düşüncelerimi böldü. "Laboratuar A'dan gelen numuneyi gördün mü?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Neydi o?"

"Bu hafta rıhtımdaki cesedin elinde bulunan birkaç tutam saç vardı. Ona ait değildi. Dün kontrol ettim ama az önce DNA testi için geri döndüğümde artık orada değildi." Etrafına bakınırken başını kaşıyor.

"Hayır." Ayağa kalktım. "Neredeydi?"

"Dosyanın içinde bıraktım. Dün biz ayrılmadan önce oradaydı, biliyorum." Paniklemeye başladıkça sesi yükseliyor.

"Torbalanmış mıydı?" Ben sordum.

"Evet, tabii ki öyleydi." Dosyaya bakıyor. "Biri kontrol etmiş mi bakabilir misin?"

Bilgisayara girip kanıt dosya numarasını yazıyorum.

Madde 2778

Adli Tıp

Bekleyen sonuç

"Kahretsin, hayır, hala burada olduğunu söylüyor."

Rourke telaşlanmaya başlar ve dosya zarflarını iki kat hızla karıştırır. "Hangi cehennemde bu?" diye fısıldar öfkeyle. "Eğer kaybettiysem, kovulacağım."

"Sorun değil, bul o zaman." Bakmasına yardım etmeye başladım. "Dün ona bakarken neredeydin?"

"Laboratuvar A'daydım. DNA'sını saçla karşılaştırdım ve eşleşmedi."

"Tamam." Omuz silktim. "Peki, nereye gittin o zaman?"

Adımlarını geri çekerken kaşlarını çatıyor. "Eve dönme vakti gelmişti, ben de bugün üzerinde çalışabilmek için poşetleyip dosyalama sistemine koydum."

"Dava numarası altında mı?"

"Evet, tabii ki lanet olası dosya numarasının altına. Başka nereye koyabilirdim ki?" diye tersliyor.

"Tamam. Bana kızma, bu benim hatam değil" diyorum sessizce. O laboratuvarı ters çevirirken ben de dosyalama sisteminin çekmecelerini karıştırmaya başlıyorum.

Çok stresli geçen iki buçuk saatin ardından hiçbir kanıt bulunamadı.

Rourke telefonu alır ve adli tıp resepsiyonunu arar, aramayı hoparlöre verir.

"Michelle, dün herhangi bir kanıt imzalayan oldu mu?" diye aceleyle soruyor.

"Bekle, kontrol edeceğim." Telefona geri dönmeden önce yazdığını duyabiliyorum. "Hayır, beş lot giriş yapılmış ama çıkış yapılmamış."

"*Harika.*"

"Ne oldu?" diye soruyor. "2778 numaralı eşya kayıp."

"Hmm. Davaya bakan memurları arayın. Belki imzalamayı unutmuşlardır."

"Evet, tamam." Rourke iç çeker. Memurun kim olduğunu bulmak için notları karıştırır. "Teşekkürler." Karakolu arar. "Merhaba Charlie, Andrew'u bağlar mısın lütfen?"

"Andrew gelecek hafta Cuma gününe kadar izinli."

"Cep numarasını alabilir miyim? Onunla acilen konuşmam gerekiyor."

"Elbette, ama bu sabah Bali'ye sörf gezisine gitmek için ayrıldığını biliyorum. Ona ulaşabileceğinden emin değilim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Rourke yüzünü buruşturuyor, ben de alnımı tokatlıyorum. Şansımız nedir?

"Dün bir ürünü imzalayıp kaydetmeyi unuttuğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum dostum. Şüpheliyim ama olabilir. Başka biri imzalamış mı diye kontrol edeceğim. Ürün numarası nedir?" Charlie soruyor.

"2778."

"Tamam, izini bulacağım."

"Yine de numarayı alacağım," diyor Rourke. Dinler ve sonra numarayı karalar.

"Ben bulurum, bana bırak."

"Tamam, teşekkürler." Rourke telefonu kapatır ve kendini sakinleştirmeye çalışırken başını sallar. "Muhtemelen bulmuştur."

"Umalım da öyle olsun." İç çekiyorum.

Telefonum masanın üzerinde titremeye başlıyor, Simon ismi ekranı aydınlatıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Bu görüşmeyi dışarıda yapacağım," diyorum Rourke'a.

"Evet, tabii."

"Selam, Simon." Asansöre doğru yürürken gülümsüyorum.

"Merhaba, Tully." Sakin sesi beni rahatlatıyor. "Her şey yolunda mı?"

İçeri girdim ve zemin katın düğmesine bastım. "Seninle konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Uçuşun nasıldı?"

"Evet, uzundu. Korkunçtu aslında. Minibar için Tanrı'ya şükürler olsun." İç çekiyor.

Resepsiyondan geçip bahçeye çıkarken sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Simon, konuşmamız gerek."

"Tamam mı?" Bir an duraksıyor. "Sesin ciddi geliyor."

Parktaki banka oturdum. "Öyleyim." Konuşmanın kafamda nasıl geçtiğini hatırlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

"Ne?"

"Si... o kızla tanıştığın ve farklı şeyler yapmaya başladığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onu gerçekten incitmek istemiyorum. "Ben de biriyle tanıştım. Hatırladın mı? Sana ondan bahsediyordum."

"Tamam."

Tanrım, bundan nefret ediyorum. "Mesele şu ki Si, şu anda bizim hakkımızda ne hissettiğim konusunda kafam biraz karışık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birbirimizi sevdiğimizi biliyorum. Birbirimizi her zaman seveceğiz, değil mi?"

Sessiz kalıyor.

"Artık birbirimize *aşık olup* olmadığımızı bilmiyorum."

"Ciddi bir şey mi? Sen ve diğer adam arasında?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Henüz değil." Tereddüt ediyorum.

"Ama olmasını istediğimi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Sessiz kalıyor.

"Bu hafta onunla görüşmeyi kesmeye çalıştım ve..." Sesim iz bırakıyor

Kapalı.

"Bana bunun olmayacağına söz vermiştin, Tully."

"Evet."

"Bana söz vermiştin."

Sesindeki acıyı duyduğumda gözlerim yaşlarla doluyor. "İ Biliyorum, bebeğim." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken başımı sallıyorum. "Tanıştığın o kız, kendini ona yakın hissettin mi?"

"Hayır. Sana yakın

hissediyorum." Gözlerimi

kapatıyorum.

"Bir uçağa atlayıp eve dönüyorum."

"Hayır!" Bunu yüksek sesle söylemem gerektiğini bildiğim için bağıriyorum. "Tekrar birlikte olmamızı istemiyorum, Simon. Döndüğünde benim yanıma taşınmanı istemiyorum."

"Ne?" diye bağıriyor.

"Artık bir çift olmamız gerektiğini düşünmüyorum." Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. "Seni o kızla gördüm, Simon, ve gördüm ki

ne kadar mutlu olduğunu. Belki henüz bunun farkında değilsin ama olacaksın."

"Sadece kafan karışmış, Tully."

Gözyaşlarım dökülürken başımı sallıyorum. "Hayır." Gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum. "On iki aydır kafam karışık. Sanırım sonunda ne istediğimi biliyorum," diye fısıldıyorum.

"O mu?" diye tersliyor. "Onu mu istiyorsun? Yaşadığımız onca şeyden sonra, benim yerime tamamen yabancı birini mi istiyorsun?"

"Bir düşünün. Birbirimizi özlemiyoruz. Başka insanlarla görüşüyoruz. Sen yatakta başka biriyle mutlu oluyorsun, ben de öyle. Bu, aşık olması gereken insanlar için normal bir davranış değil Si."

Bir kez daha sessiz kalır.

"Eğer sadece benimle birlikte olmak isteseydin, başka biriyle görüştüğüm için kalbin kırılırdı."

"Tully..." Hüzünlü bir şekilde iç geçiriyor ve ben onun sınırlarına dokunduğumu biliyorum. İçten içe haklı olduğumu biliyor.

"Simon, tüm geleceğimizi planladığımızı biliyorum ama bence bensiz farklı bir gelecek hayal etmene izin vermelisin." Kendimden başka hiç kimse için üzgün bir gülümseme takınıyorum. "Arkadaş olabileceğimiz ve senin başka birine deliler gibi aşık olabileceğin bir gelecek. Senin mutlu olduğunu bilerek ben de mutlu olabilirim."

"Seni seviyorum, Tully."

"Seni seviyorum Si." Gözlerimi kapatıyorum, boğazımdaki yumru artık konuşmama izin vermiyor.

"Onu seviyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır." Ama bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlerde yalancı olduğumu haykırıyor.

Yine sessiz kalır.

"Bu onunla ilgili değil, bizimle ilgili." Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Ve birbirimize eskiden hissettirdiğimiz gibi hissettirmedüğimizin farkına varmamızla" diyorum usulca.

"Ve öyle mi?"

Aramızda bir sessizlik var.

Yaltaklanıyorum, konuşmasını bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. "Bir şey söyle," diye fısıldıyorum.

"Ne söylememi *istiyorsun*?"

"Bana anladığını söyle," diye yalvarıyorum.

"Ne? Başka birine aşık olduğunu anladın mı?"

Bunun olmayacağına dair ona söz vermiştim. Bunun olmayacağına dair kendime söz vermiştim, peki neden oldu? İşin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim?

Acı tıpkı onu terk edip taşındığım günkü gibi. Ham ve derin.

"Bunu asla anlayamayacağım, Tully," diye fısıldar. "Seni seviyorum."

Bir anda hat kesildi ve onun gittiğini anladım. Başımı eğiyorum ve yaptığım şeyi anlamaya çalışırken birkaç dakika oturuyorum. Kalbim göğsümde sertçe atıyor. Bu çok acı veriyor. Simon'ın şu anda ne yapıyor olabileceği aklıma geliyor ve midem bulanıyor. Ona gerçekten çok değer veriyorum ve onu incitme düşüncesine katlanamıyorum. Önümdeki parka bakıyorum, dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor ve yüzümden aşağı yuvarlanan tuzlu gözyaşlarımın tadına bakıyorum.

Belki de artık iyi bir insan değilimdir? Hiç iyi biri oldum mu?

Saat akşamın 8'i ve ben gecenin üçüncü kadeh şarabını dolduruyorum.

Tarihin en kötü gününü geçirdim. Bütün gün kanıt aradım, Simon'dan ayrıldım, nasıl bir insan olduğuma dair kendi düşüncelerimle savaştım.

Simon'la aramızda yaşananlara engel olunamayacağını biliyorum ve Simon'ın da içten içe beni gerektiği gibi sevmediğini biliyorum, ama bu durumu daha da kolaylaştırmıyor. Eninde sonunda gerçeği kendisinin de göreceğini biliyorum. Umarım bir gün birlikte geçirdiğimiz zamanlara dönüp baktığımızda birbirimize dair güzel anılarımız olur. Brock'la işlerin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama onunla birlikteyken kendimi güvende hissettiğimi biliyorum. Bu çok garip çünkü Brock güvende *olmaktan başka bir şey değil*. Garip bir şekilde, Simon'la birlikteyken kendimi hep diken üstünde hissederdim. Her zaman aramızdaki ilişkiyi mahvedeceğimden korkardım. O kadar mükemmeldi ki beni sevdiğine ben bile inanamıyordum.

Belki de bu yüzden Brock bana bu kadar güvenli geliyor. Aramızdaki ilişkiyi mahvedecek biri varsa, onun o olacağını biliyorum.

Toplumun parlayan bir sütunu olmayan biriyle birlikte olmanın bu kadar rahatlatıcı olduğu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu aşağılayıcı bir şekilde söylemiyorum. Simon harika biri.

Belki de değilimdir.

Güvenlik zili çalıyor ve dahili telefona basıyorum. "Merhaba."

"Hey," diyor Brocks'un kalın sesi hoparlörden, ve bir anında yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Bu gece çalıştığını sanıyordum?"

"Erken çıktım."

Planlamadığımız halde buraya geldiği için içimi bir heyecan kaplıyor. "Yukarı gel." Düğmeye basıp ona ön kapımı açıyorum. Bir bardak daha çıkarıp ona şarap dolduruyorum. Sadece birkaç dakika sonra geniş gülümsemesi ortaya çıkıyor.

"Hey." Dudaklarımı öperken seksi bir şekilde gülümsüyor.

Onun muhteşem yüzüne sırtıyorum. "Hey." Ona şarap kadehini uzatıyorum ve o da benimkiyle tokuşturuyor. "Neyi kutluyoruz?"

Kaşlarım kalkıyor. "Aslında dertleşiyoruz." "Ne?" Bir yudum alıyor.

"Dokuz yıllık ilişkimin sonu." Kaşlarını çattı. "Onunla çoktan konuştun mu?"

"Sana onu bugün arayacağımı söylemiştim." İç çektim.

"Ben de sana benim burada olmamı beklemenı söylemiştim," diyor sinirli bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu gece beni kızdırma, tamam mı? Hiç havamda değilim, Brock. Tarihin en kötü gününü geçirdim."

İçkisini yavaşça yudumluyor ve gerçekten havamda olmadığını anladığını söyleyebilirim. "Peki, ne dedi?"

Omuz silkiyorum. "O da biliyor. Bunu söyleyebilirim."

Bir süre beni izliyor. "Ona benden bahsettin mi?" Başımı salladım. "Hı-hı."

"Ne dedin sen?"

Ağır ağır nefes veriyorum. "Biriyle görüştüğümü söyledim ve bana seni sevip sevmediğimi sordu."

Ön kapı pat diye açılır ve Meredith içeri girer, Brock'u görünce yüzü düşer.

"Ah." Kadın adama düz bir ifadeyle bakıyor ve tiksintiyle dudaklarını kıvrıyor. "Burada ne işin var?" diye sorar.

Brock onun küçümsemesi karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Ben de sana aynı şeyi sormalıyım. Kapıyı çalmıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum ve bardağımı ağzına kadar dolduruyorum. Bu gece bu saçmalık için havamda değilim.

"Bugün kurt sürüsünün buluşma gecesi," diyor ona gerçekçi bir şekilde. "Gitmelisin."

Brock kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Burası sadece kızların girebileceği bir bölge." "Meredith," diye iç geçiriyorum.

"Sürtüğün buluşma gecesi ne demek bilmiyorum ama gitmesi gereken sensin. Meşgulüz," diye karşılık veriyor Brock, hiç eğlenmeden.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. "On dakika," diyorum.

Brock gözlerini devirir ve banyoya doğru yürür.

Meredith sinirli bir şekilde kollarını önünde kavuşturur. "Callie nerede bu arada? Toplantıyı başlatmamız gerekiyor."

"Bu gece toplantı yok Meredith. Gerçekten kötü bir gün geçirdim ve sadece Brock'la rahatlamak istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Oh Tanrım."

Kapı tekrar açıldı ve annem içeri girdi. "Merhaba, Meredith. Merhaba, Tully," diyerek ikimizi de selamlıyor.

Kaşlarımı çattım. "Anne, burada ne işin var?"

"Seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya geldim."

Ona başımı hafifçe salladım.

"Simon'dan başka bir adam için ayrılma saçmalığı da neyin nesi? Simon bütün gece telefonda kalbi kırık bir şekilde beni arayıp durdu. Sana neler olduğunu görmek için geldim."

Şimdi olmaz anne. Başımı tekrar sallıyorum ve tam o sırada Brock onun arkasından banyodan çıkıyor. Dudaklarını büzdü ve durumu değerlendirdi.

"Merhaba," diyor.

Annem şaşkınlıkla dönüp ona yukarıdan aşağıya bakıyor, ağzı açık kalıyor.

"Ha ha." Yüzümdeki kan çekilirken sahte bir gülümseme takınıyorum. "Anne, bu Brock."

Önce bana, sonra ona dönüyor ve gerçekten konuşmayı başarana kadar bu işlemi birkaç kez tekrarlıyor.

"Yani. Wh-"

Bu bir ilk. Dili tutuldu. "Anne, Brock benim... arkadaşım," diye ekliyorum.

"Erkek arkadaş," diye düzeltiyor Brock, hiç etkilenmemiş gibi. Kaşlarım havaya kalkıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Brock annemin elini tutup sıkarken annem kaşlarını çatıyor. "Peki senin adın ne?" diye soruyor.

"Robyn." Dilini tutmaya çalışırken dudaklarını büküyor. "Bira isteyen var mı?" Brock soruyor ve

Buzdolabına.

Şarap kadehimi bir yudumda boşaltıyorum. Lanet olsun, bu bir felaket. İlk buluşmalarının böyle geçmesini planlamamıştım.

"Bira içemiyorum," diyor Meredith. "Vajinamı kokutuyor."

Brock'un tüm yüzü tiksintiyle kıvrılıp kıza bakarken ben devam edip kendime bir kadeh şarap daha dolduruyorum. *Tanrım, bana yardım et.* Bardağı çabucak boşaltıyorum.

"Onun erkek arkadaşı olduğunu sanmıyorum canım." Annem sahte bir gülümseme takınıyor. "Bu biraz erken değil mi?"

Brock birayı açıyor ve annemin gözlerini tutarak bir yudum alıyor. "Hiç de değil."

İkisi bir çeşit bakışmaya başlarlar. *Olamaz.*

Meredith kendisine bir kadeh şarap ikram edilmesini işaret ederken, "Evet, çünkü benim de şarap içmem en iyisi," diye devam ediyor. "Yarın kokmak istemiyorum. Depoda bir randevum var."

"Meredith!" Tersliyorum. "Süpürge dolabındaki kötü kokan vajinan hakkında bir şey duymak istemiyoruz."

Annem söylediklerim karşısında yüzünü buruşturuyor ve sonra dikkatini tekrar Brock'a çevirip gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Tully'nin şu anda sadece kafası karışık."

"Hmm." Brock ona ters ters bakar. "Görünüşe göre bir sürü insan vardır."

Terlemeye başladım. Annemin Simon For Life hayran kulübünü yönettiğini bilmiyor mu?

Meredith ciddi bir şekilde, "Tully, vibratörüne bağlı kalacağını söylediğini sanıyordum çünkü Brock gibi bunun kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünen bir kış değil," diyor.

Annem dehşet içinde kaşlarını çatıyor ve Brock sırtıyor. Bunu nasıl eğlenceli bulabiliyor?

"Meredith!" Tersledim. "Artık eve gitmeniz gerekiyor. Bu söylemek için uygun bir şey."

"Ama önce sen söyledin. Hatırladın mı? Brock'la kavga ederken seni arabaya sürükleyeceğini söylemişti ya?"

Annem öfkeyle Brock'a döndü. "Onu şiddetle mi tehdit ettin?"

Brock gözlerini devirir. "Hayır. Ama Meredith her an bir tehlike altında."

Meredith ikisine de "Tully tüm pilleriyle mastürbasyon yapmak için üç hafta izin alıyor," diyor. "Değil mi, Tully?"

Gözlerimi açtım ve şarabımı boşalttım.

Yardım edin bana!

"Aman Tanrım, Meredith," diye ağlıyor annem. "Bu konuda konuşmayı kes. Bu çok saldırgan."

Meredith masumca, "Hayır, bu çok doğal," diye yanıtlıyor. "Gerçekten denemelisin. Stres seviyen için çok iyi. İstersen seni seks dükkanına götürebiliriz. Bazen plajdan sonra oraya gideriz. Üzerinde kıl olan sahte amcıklar bile var."

Brock Meredith'e ters ters bakar ve kapıyı işaret eder.

Gözlerini kısıyor. "Sen kurt sürüsünde değilsin, biliyorsun."

Tekrar işaret ediyor ama bir şey söylemiyor, söylemeye gerek duymuyor ve Meredith kapıya doğru yürümek için dönüyor, son anda geri dönüyor. "Bu kurt sürüsü toplantısı *berbattı*."

Brock kapıyı tekrar işaret ediyor ve sonunda kadın koridorda kayboluyor, kapı arkasından kapanıyor.

Brock bana döndü ve kolunu omuzlarıma doladı. Bunun annemi kızdırmak için bir güç gösterisi olduğunu biliyorum. "Bir kadeh şarap ister misin Robyn?" diye tatlı tatlı soruyor.

Ona ters ters bakıyor. "Yerinde olsam buralarda fazla rahat etmezdim."

Sakince gülümsüyor. "Sen öyle diyorsan."

"Keser misiniz şunu!" Şak diye söyledim. Rekor hızda içtiğim bir litre şarap yüzünden başım dönmeye başladı. "Brock benim yeni arkadaşım anne ve birlikte eğleniyoruz. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. Simon'a geri dönmeyeceğim. Bunu kafana sokmalısın."

Brock dinlerken dudaklarını yuvarlıyor.

"Eğer Simon'la birlikte olmak isteseydim, anne, Simon'la birlikte olurum." Kollarımı havaya kaldırdım. "Ve açıkçası, benim hakkımda mızımızlanmak için seni bir bebek gibi aramasından rahatsız oluyorum."

"Sızlanmıyordu."

"Seni aradı, değil mi?"

Derin bir nefes veriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sadece kafan karışık." Nefesinin altında mırıldanıyor.

"Hayır. Değilim," diye haykırıyorum.

"Tully." Brock beni sakinleştirmeye çalışıyor ve ben de kollarından çekiliyorum. "İkiniz için de sakıncası yoksa, *gerçekten* boktan bir gün geçirdim.

Ben yatmaya gidiyorum. Siz ikiniz dışarı çıkın." Hışım ile yatak odama gittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Şerefsizler.

Bölüm 14

"Peki, sonra ne oldu?" Rourke mikroskoba bakarken kaşlarını çatıyor, derin bir konsantrasyon içinde.

"Bilmiyorum. O pisliklerle birlikte uyumaya gittim. Uyandığımda ikisi de gitmişti, yani ben hışımınla çıktıktan kısa süre sonra gittiklerini varsayıyorum." Omuz silktim. "Muhtemelen çıkarken kavga etmişlerdir. İkisi de güçlü karakterler ve Brock kesinlikle onun her şeye burnunu sokmasına katlanamıyordu."

"Tanrım." Başka bir lam alır ve mikroskobun altına koyar. "Simon neden şimdi anneni arıyor?"

"Çünkü ailem onu seviyor ve onun annesi ve babası benim annem ve üvey babamla çok iyi arkadaş oldular."

Rourke kaşlarını çatıyor. "Bu çok garip."

"Biliyorum." Derin bir nefes veriyorum. "Ve çok sinir bozucu." "Bu sabah Brock'u aradın mı?"

"Hayır." Koltuğuma çöktüm. "Ve yapmayacağım da. Onun tarafından dolandırılmayacağım da." Bilgisayarımı açtım ve açılmasını bekledim.

"Hey." Omzumun üzerinden tanıdık bir ses duyuyorum ve gülümsüyorum. "En sevdiğim kız kardeşim nasıl?"

Peter laboratuvara girerken gülümsüyorum. "Merhaba."

Dikkatini Rourke'a çevirir. "Hey, Rourke." Etrafımızdaki herkese gülümsüyor ve el sallıyor.

"Kahve içmek için vaktin var mı?" diye soruyor.

"Yapamam. Sadece bir mola verdim." Aklıma bir fikir geliyor ve gözlerimi kısıyorum. "Annem seni buraya benimle konuşman için mi gönderdi?"

Sırıttırıyor. "Sabahın altısında beni arayıp aklını kaçırdığını ve seninle acilen konuşmam gerektiğini söylemiş olabilir."

Yüksek sesle inledim. "Oh, Tanrı aşkına." Dosyayı masamın diğer tarafına çarpıyorum. "O çok meşgul biri ve

kendi işine bakması gerekiyor." Pete
kıkırdar.

"Ona ne söyledin?" Şak diye söyledim.

O tutar onun elleryukarı içinde ön .
Onu, algılama hayal kırıklığımı. "Sadece seni
kontrol edeceğimi söyledim."

"Kontrol edildi." Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi çok
meşgulüm ve işe dönmem gerekiyor. Sen gitmelisin."

Arkasını masama yasladı. "Görüştüğün adam kim?"

"Tanrım, sen de mi?" Bilgisayarımın tuşlarına kuvvetle vurmaya
başladım. Neden herkes bu kadar sinir bozucu?

"Ne?" Masumca gülümsüyor.

"Yerinde olsam dikkatli olurum," diye mırıldanıyor Rourke
örneğini incelerken. "Bugün tam bir sürtük modunda."

Rourke'a ters ters bakıyorum ve o da akıllıca davranarak
mikroskobuna geri dönmeyi tercih ediyor.

"Sadece öylesine biriyle görüşüyorum. Ciddi bir şey değil.
Sadece spor salonunda tanıştığım bir adam."

"Tamam." Ayağa kalkar ve Rourke'a sırtır. "Benim buradaki
işim bitti. Bilgi rapor edilecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen de en az Simon kadar kötüsün,
sürekli anneme koşuyorsun."

Kıkırdıyor. "Kimse Simon kadar kötü değildir." Ofisten
çıkarken başını sallıyor. "Onu hızlı aramaya aldı."

Otobüs durağına doğru yürürken derin düşüncelere dalmıştım.
Bugün Brock'tan haber alamadım ve bu da annemin dün gece ona
ne söylediğini merak etmeme neden oluyor. Zavallı piç kurusu. Eski
sevgilim ve onun küçük hayran kulübüyle bu boka bulaşmayı o
istemedi. Eve gittiğimde onu arayacağım. Barınağın kenarına
yaslanıp telefonumu çıkarıyorum ve içinde geziniyorum. Brock'tan
bir mesaj beliriyor. Gülümsüyorum ve açıyorum.

Bugün muhteşem görünüyorsun.

Pembe senin rengin.

Gülümsüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Pembe giydiğimi nereden biliyor? Yukarı bakıyorum ve orada, yolun karşısında, park etmiş arabasına yaslanmış duruyor. Mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor; koyu renk, dağınık saçları ve seksi gülümsemesi kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Telefonum tekrar ötüyor.

Bırakmamı ister misin?

Gülümseyip yanına gidiyorum.

"Merhaba," diye nefes alıyorum.

"Merhaba." Şakacı gözleri benimkileri tutuyor. Öyle bir bakışı var ki, kadınlık organlarımla konuşuyor. Hayır, aslında konuşmuyor. Onları fethediyor ve mağarasına geri sürüklüyor, neandertal tarzı.

Aramızdaki enerji girdabında gülümsüyorum. Sanki onu uzun zamandır görmemiş gibiyim. "Bugün beni aramadın.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun." "Senden değil."

Elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor, kocaman kollarıyla etrafımı sarıyor. Beni sıkıca tutarken gözlerimi kapatıyorum. Onun kollarında olmaktan daha iyi bir his olduğunu sanmıyorum.

"Gidip bir şeyler yemek ister misin?"

Ona gülümsüyorum. "Aslında sevişmek istiyorum ama önce yemek yiyebiliriz sanırım."

Kıkırdıyor ve bana seksi bir göz kırptıyor. "İyi plan." Benim için arabanın kapısını açıyor ve ben de kendi kendime gülümseyerek arabaya biniyorum. Onunlayken bambaşka bir insana dönüşüyorum. Simon'a asla böyle imalı bir şey söylemezdim.

Brock arabayı çalıştırıyor ve on dakika sonra bir Meksika restoranında oturuyoruz. Bahçe avlusunda Mariachi müziği çalıyor ve büyümlü bir hava yaratmak için başımızın üzerinde güzel peri ışıkları var.

Ilık bir yaz gecesi ve iki gündür ilk kez kendimi rahatlamış hissediyorum

"Ne istersiniz?" diye soruyor sevimli garson, elinde not defteri ve kalemle.

Brock bana eliyle işaret ediyor ve menüyü incelerken kaşlarımı çatıyorum. "Martini bardağında tuzlu margarita ve nachos alabilir miyim lütfen?"

"Elbette." Dikkatini Brock'a çevirir.

"Ben bir Corona ve nachos alacağım." Menüsünü ikiye katlıyor ve gözleri benimkilere gelmeden önce elden ele dolaştırıyor. "Üfle bakalım."

Sırıttıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, hafta içi geceleri saçma sapan şeyler yemediğim ve içki içmediğim anlamına geliyor. Şu anda genelde spor salonundayım. Sen kötü bir örneksin, Pocket."

Ağzım açık kaldı. "Ben mi?" diye soluk soluğa kaldım. "Buradaki tek kötü etki sensin."

Elini masanın altından bacağıma doğru kaydırıyor ve yaramaz gözleri benimkileri tutarken dudaklarını yalıyor. İşte bu, onun her dokunuşundan aldığım o elektrik.

"Teşekkür ederim." İç çektim.

Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Dün talepkar ve iğrenç olmadığın için."

İçkilerimiz geldi. "Buyurun. Bende tuzlu margarita ve Corona var."

"Teşekkür ederim." Bunları ondan alırken ikimiz de gülümsüyoruz.

Brock birasını yudumlar ve kaşlarını çatır. "Her zaman talepkar ve iğrenç olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." İçkimi yudumluyorum. "Tanrım, bu çok güzel." Bardağımı işaret ediyorum. "Ama bazen olabiliyorsun," diye ekliyorum.

"Ne zaman mesela?"

"Senin önünde Simon'ı aramamı istediğin zamanki gibi."

Gözleri bir an için benimkileri tutuyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Hiç tanımadığım bir eski sevgiliyle uğraşmak benim için zor-"

"Hiç içmemişken mi?" Ben araya girdim.

"Evet. Sanırım." Birasını içiyor ve sonra masaya geri koyuyor.

"Sadece bir gün ona geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum."

Kalçama dayadığı elini tutuyorum. "Bunu yapmam seni rahatsız eder mi?"

Başını sallıyor ve yüzü ciddileşiyor.

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bu kişiden hoşlanıyorum." Kaşlarını çatıyor.

Yüzünü kavırıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Bu gece burada benimle birlikte olan bu kişiyi seviyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Neden benimleyken hep böyle değilsin?" "Ne gibi?"

"Nazik ve anlayışlı." Gülümsüyorum.

"Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Öfkeden kuduruyorum... Bilmiyorum. Çılgına dönüyorum ve çok geç olana kadar kendimi kontrol edemiyorum."

"Çok mu geç?" Kaşlarımı çatıyorum. "Öfken yüzünden mi hiç kız arkadaşın olmadı?"

Gülümsüyor ve sonra bir kıkırdamaya başlıyor. "Kahretsin, hayır, hiçbir zaman bir kadına kendimi kaybedecek kadar değer vermedim."

"Peki, neden bana karşı defalarca kendini kaybettin?" Kaşlarımı çattım.

Gözleri gözlerimi arıyor ve bana değer verdiğini söylemeye çalıştığını biliyorum.

Bunu söylemesi için onu zorlayabilirim ama muhtemelen kendisi bile henüz bunun farkında değil.

"Çok geç derken neyi kastediyorsun?" diye sordum. "Ne zaman kendini kaybettin ve çok geç oldu?"

Yüzü ciddileşiyor, gözleri benimkilerden kaçmak için restoranın diğer tarafına bakıyor. Brock birasından bir yudum alıyor. "Öfkem yüzünden babamı öldürdüm."

Bir anda donakaldım. "Ne?"

Bir an için önündeki yere bakıyor ve o anları tekrar yaşadığını görebiliyorum.

"Kız kardeşim onaylamadığım biriyle çıkıyordu." Duraklıyor, nefes alıyor. "Kendimi kaybettim ve ailemin evinde ona saldırdım."

Kalbim sıkışıyor.

"Kavga ettik ve babam bizi ayırmaya çalıştı." Uzaklara bakıyor ve tekrar duraklıyor, belli ki bu hikâyeyi anlatmak onun için çok zor. "O anda büyük bir kalp krizi geçirdi."

Elini kendi elimle sıkıyorum. "Brock," diye fısıldıyorum, onun için acı çekiyorum.

"Kuzenim Cameron oradaydı ve tıp fakültesinden yeni mezun olmuştu.

Ambulansın arkasında defibrilatörlerle onu kurtarmaya çalıştı."

Brock birasını tekrar yudumluyor, gözlerinde duygu yok ve o gün orada olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettikçe midem bulanıyor.

"Yine de öldü," diyor bana üzülererek. "Cameron'ı da uzun süre mahvetti. Babam kaybettiği ilk hastaydı."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Ve hala kendini mi suçluyorsun?" "Her gün."

Başımı eğdim ve bir an düşündüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Kız kardeşlerimin ve annemin babamın yokluğuna ağlamalarını her izlediğimde, içimden biraz ölüyorum."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Brock."

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu. Bunu bana söylemesinin onun için büyük bir olay olduğunu biliyorum. Muhtemelen bu, genelde çok sıkı koruyacağı bir şeydi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Öfkenin altında ne olduğunu bana gösterdiğin için." Elini tuttum ve nazikçe arkasından öptüm.

Gözleri benimkileri arıyor.

"Öfkenle başa çıkabiliriz bebeğim," diye tekrar elini öpüyorum, "eğer bana bu yönünü daha sık gösterirsen. Her şeye başa çıkabiliriz."

Bu konuşmada o kadar kaybolmuş görünüyor ve bana karşı açık davranıyor ki, bu ifadenin onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim. Sadece bunu nasıl dile getireceğini henüz bilmiyor. Ayağa kalkıyorum ve masanın onun tarafına geçip kucağına oturuyorum. Kollarımı boynuna doluyor ve onu şefkatle öpüyorum, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor. Keşke şu anda yalnız olsaydık. Konuyu değiştirmem ve az önce bana söylediği şeyi büyütmemem gerekiyor.

"Önümüzdeki hafta işten izinli olduğumu biliyor muydun?"

"Öyle mi?" Konuyu değiştirdiğim için minnettar görünerek gülümsüyor. "Evet." Başımı sallıyorum. "Hawaii'ye gidiyor olmam gerekiyordu." "Hawaii'ye mi gidiyordun?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet, ama geçen hafta iptal ettim."

"Nasıl olur?"

"Buradaki tek aptal sen değilsin." İçimi çektim, o da gülümseyerek omzuma bir öpücük kondurdu. "Birlikte gideceğim kız birkaç hafta önce çekildi, ama sonra geçen hafta, ben çıldırmışken, ben de seyahatimi iptal ettim."

"Neden korkuyordun?"

"Senin üzerinde." Saçlarını alnından geriye doğru itiyorum ve onu öpüyorum. "Sana aptal olduğumu söylemiştim."

Kıkırdıyor ve omzumu ısırarak beni zıplatıyor. "Bu nasıl benim hatam oluyor? Neden benim yüzümden gezini iptal ediyorsun?" Bana bakıyor ve o kadar güzel ki ben de onu ısırabilirim.

Garson yemeğimizle birlikte geliyor, ben de kalkıp masanın kendi tarafıma dönüyorum. "Beni kucağına çekmeyi bırakmasını söyler misiniz lütfen? Çok dikkat dağıtıcı," diyorum sandalyemi çekerken garsona tatlı tatlı.

İkisi kıkırdıyor ve garson kocaman nachos kaselerimizi önümüze koyuyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"İki içki daha lütfen," diyor Brock ona.

"Elbette ve lütfen kucağından uzak durun hanımefendi," diye şaka yapıyor tekrar gözden kaybolmadan önce.

Nacholarıma yumuluyorum, salsa soslu bir tanesini ağızma atıyorum ve sonra Brock'a muzipçe gülümsüyorum.

"Bana cevap vermedin mi?" diye hatırlatıyor.

"Oh." Ağızma bir nacho daha tıktırdım. "Çünkü kendimi sana yapışmış ve bağlı hissediyordum." Gözlerimi deviriyorum. "Ve seninle birlikte olmak istediğimi biliyordum ama Simon'la ilişkiyi bitiremeyecek kadar suçlu hissediyordum." Omuz silkiyorum. "Her şey çok zor görünüyordu."

Kaşlarını çatıyor, yemeğini çiğniyor. "Ama neden bu yüzden bir geziyi iptal edesin ki?"

"Seni terk etmek istemedim, aptal," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle. "Yapışkan ve bağlı, yapışkan ve bağlı demektir."

Sırıttıyor ve sonra sırtışı bir sırtışa dönüşüyor, sırtışı kısa süre sonra kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

Gülümsemesi bulaşıcı ve yemeye devam ederken kıkırdıyorum.

"Ne?" "Yapışkan ve bağlı?"

"Yapma." Sırıttıyorum. "Bana bile ne kadar acınası geldiğini biliyorum." Gözleri keyifle parıldıyor.

Ben kendiminkini yuvarlıyorum. "Daha önce senin için konuyu nasıl değiştirdiğimi biliyor musun?" Gülümsüyor.

"Şimdi benim için konuyu değiştirmen gerekiyor. Üzerimdeki baskıyı azaltma sırası sende."

Dudaklarını yuvarlıyor ve söyleyecek bir şey düşünüyormuş gibi yaparken gözlerini bana diyor. "Hmm." Başını iki yana sallıyor. "Hayır, senin yapışkan ve bağlı olduğun gerçeğinden bizi uzaklaştıracak hiçbir şeyim yok."

Şok olmuş gibi yaparken ağzım açık kalıyor. "Yüksek sesle söylemeyi kes," diye fısıldıyorum.

"Hayır." Ağzına bir nacho daha atıyor. Garson yanından geçer. Brock ona "Affedersiniz," diye seslenir.

Garson geri döner. "Evet, efendim."

Brock beni işaret ediyor. "Bana yapışkan ve bağlı hissediyor."

Garson geniş bir gülümsemeye bürünüyor, gözleri aramızda geziniyor. "Ah." Başını salladı. "Bu neden kucağınızdan inmediğini açıklıyor o zaman." Dönüyor ve uzaklaşıyor.

"Aynen öyle." Brock ağzına bir cips daha atarken sırtıyor, beni izlerken gözleri muziplikle dans ediyor.

İçimi yudumluyorum. "Acele et ve yemeğini ye ki beni eve götürüp vücuduma müstehcen şeyler yapabilesin. Seni sadece seks için kullanıyorum, anlıyor musun?"

Brock birasını yudumlar. "Dileğin benim için emirdir. Bu gece sahne adın Bayan Cock Pocket olacak."

İçimi yudumlarken boğuluyorum. "En azından Prenses Pussy Porridge değil," diye sıçıyorum.

Birasını yudumlamaya çalışıyor ve sonra kısık bir kahkaha patlatıyor. "Bu boku nereden buluyorsun?" Kıkırdıyorum.

Omuz silkiyor. "Bu benim gizli yeteneğim."

İki saat sonra, Brock eğilip pantolonumu yavaşça yere indirdiğinde oda buharla doluyor. Onun banyosundayız ve gece beklenmedik bir hal aldı.

Ona yakın hissediyorum. Aramızdaki her neyse, samimi hissettiriyor.

Biraz açıldı ve bunun ondan istediğim her şeyden uzak olduğunu bilsem de, bu kesinlikle bir başlangıç. Eğilip cinsel organımı öpüyor ve sonra ayağa kalkıp iş gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyor. Kalbim

göğsümde hızla atıyor ve nefesim beklentiyle titriyor. Sertleşmiş meme ucumu ağzına alıyor, iki eli vücudumda aşağı yukarı dolaşırken ısıyor. Onun da bunu dört gözle beklediğini biliyorum. Ellerim saçlarında geziniyor. Seksimin beklentiyle zonkladığını hissedebiliyorum. Dayanamıyorum, ona çıplak ihtiyacım var. Tişörtünü başından yukarı doğru kaydırıyorum ve ellerim geniş göğsünde ve omuzlarında geziniyor. Dudaklarımız çarpışmadan önce karanlık gözleri benimkileri tutuyor. Ağzımı doğru miktarda basınçla emiyor ve bacaklarımın altımda zayıfladığını hissediyorum.

Parmaklarımı onun dalgalı karnında gezdiriyorum ve yavaşça aşağı kaydırarak kot pantolonunu çıkarıyorum. Pantolonu indiriyorum ve o da tekmeleyerek çıkarıyor, böylece elimi kalın shaftına doğru kaydırıp öpüşürken birkaç kez okşamam için beni serbest bırakıyor. Ön ejakülat boncukları ve elimi uzunluğuna sürmek için ucundan kaydırıyorum.

Keskin bir nefes alıyor. "Duş al," diyor alçak sesle ve emrederek. "Sana yatakta ihtiyacım var." Eli ıslak seksimde kayarken ve üç parmağını içime sokarken öpüşmemiz çaresizleşiyor. Saldırganlığından irkiliyorum.

"Bu güzel krem si amcığın sikimin etrafında olmasını istiyorum. Şimdi."

Beni suyun altına çekti ve duvara yasladı. Sabunu alıp beni dikkatlice yıkarken sert siki karnımın üzerinde ileri geri kayıyor.

Dudaklarımız kilitli kalıyor, eli vücudumun her yerinde, seksimde ve sonra arkamda dolaşıyor. Aklım beni aldığı ilk güne ve bu şekilde yapmak için yaratıldığını söylediği güne gidiyor. O zamandan beri bana dokunmadı ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama bunun için can atıyorum.

Bana ne istediğini göstermesi için yanıp tutuşuyorum. Onu memnun etmek için yanıp tutuşuyorum.

Sabunu ondan alıyorum ve koca vücudunu yıkıyorum, bana aşağıdan bakmasının tadını çıkarıyorum. Sıcak su başından aşağı akıyor ve gördüğü ya da istediği tek şeyin ben olduğumu bilmek beni yakmaya yetiyor. Gözleri koyu renk, iri dudakları kırmızının çürük bir tonunda ve kare çenesi iki günlük bir büyüme taşıyor. Hayatımda hiç bu kadar muhteşem birini görmemiştim.

"Çok ateşlisin," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine, çenemi elleriyle kavrarken, karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Brock."

"Dışarı," diye emretti. Duştan çıkıyor ve beni sarması için bir havlu uzatıyor. Beni kuruluyor ve yatak odasına götürüyor.

yatağın ucuna oturup bir süre öpüştiler.

Tüm o kaostun arasında mükemmel bir öpücük. Beni ona geri getiren onun öpücüğü.

"Göster bana," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Seni nasıl memnun edeceğimi göster bana."

Gözleri tehlikeli düzeyde bir uyarılmışlıkla titreşiyor ve midem gergin bir heyecanla dönüyor.

"Sana göstermemi ister misin?" Başımı salladım.

Dudaklarını yalıyor ve çenesini kaldırarak yüzüme yumuşak bir gülümseme getiriyor. Bu onun memnun bakışı. Memnun olduğunda çenesi yükselir.

"Diz çök," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve hemen dizlerimin üzerine çöküyorum. Brock yavaşça etrafımda dolaşıyor.

"Bacaklar daha açık."

Gözlerim ona doğru yükseliyor. "Yap şunu." Hırlıyor.

Bacaklarımı ayırmak için ayaklarımı sürüyorum ve bir kez daha çenesi onaylarcasına kalkıyor. Başparmağını alt dudağımın altına koyuyor ve ağzımı açıyor. "Ağzını sikeceğim, Pocket, ve yükümü boşaltacağım boğazından aşağı."

Korkumu kontrol etmeye çalışarak sessizce yutkunuyorum.

"Tamam mı?" Kaşlarını kaldırdı ve bunun bir soru olmadığını biliyorum; bu bir Cesaret.

Başımı salladım.

"Cevap ver bana."

"Evet, Brock," diye fısıldıyorum, ihmal ettiği güçten bunalmış bir halde. I onu daha önce böyle görmemiştim. Cinsel saldırganlığının sadece bir kısmı ortaya çıkmıştı.

Başparmağını alt dudağımın hemen altına koyup ağzımı tekrar sonuna kadar açıyor ve kalın aletini dudaklarımın arasından yavaşça kaydırarak ön boşalmayı dilime bulaştırıyor. Koyu renk gözleri büyülenmiş bir halde sikini takip ediyor.

Yüce Tanrım, bu iş çığırından çıktı.

Ağzımı daha geniş açıyor ve sikini boğazımdan aşağı kaydırarak beni öğürmeye zorluyor.

"Boğazını aç." "I..."

Terreddüt ettim. "Sen

ne?"

"Hepinize katlanabileceğimi sanmıyorum. Sen çok..."

Brock elini başımın arkasına koyuyor ve beni ileri doğru itiyor. "Öğren."

Tanrım, kendimi neyin içine soktum böyle?

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça dışarı çıkıp sonra tekrar içeri girerken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Yumuşakça inliyor ve bu beni teşvik ediyor. Tekrar yapıyor ve bu sefer eli şefkatle saçlarımı alnımdan geriye itiyor, gözleri benimkileri buluyor. "İşte bu, Pock," diye fısıldıyor.

Seksime bir krema hücumu hissediyorum ve zonklamaya başlıyorum. Oradaki ateşi bastırmak için bacaklarımı birbirine sürtüyorum.

"Sikimi istiyor musun bebeğim?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Yakında alabilirsin." Boğazıma doğru itiyor ve ağzımın içinde şiştiğini hissediyorum. Çok yaklaştı. Daha sert itiyor, başımı elleriyle kavıyor ve yavaşça açık ağzıma giriyor. Başını arkaya eğip tavana bakıyor.

"Siktir." İnliyor. "Şu anda ne kadar ateşli görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok."

Tanrım, buna bayılıyorum. Onu böyle çözmeye bayılıyorum.

Daha da sertleşiyor ve ben yine öğürüyorum. Durdu.

"Düşünmeyi bırak." Tereddüt ediyorum.

"Al beni."

Tekrar başımı sallıyorum ve beni öpmek için çekiliyor. Dudakları beni çılgına çevirmeye yetecek bir baskıyla dudaklarımı emiyor ve parmaklarının tersiyle yüzümün tozunu alıyor.

Sikini tekrar içeri kaydırıyor ve bu sefer sanki kontrolü yokmuş gibi. Saçlarımı agresif bir şekilde avuçlarının arasına alıyor ve ağzıma girmeye başlıyor. "Siktir, evet." Tıslıyor.

Onun etrafında gülümsüyorum, onun uyarılması beni teşvik ediyor.

İçeri, dışarı, içeri, dışarı. Dişlerimi gösteriyorum ve başı geriye düşüyor. Sert bir sarsıntı hissediyorum ve sonra boğazımdan aşağı kayarken tuzlu uyarılmasının tadını alıyorum.

İçiyorum.

Kendini boğazımın derinliklerine boşaltırken vücudu sarsılıyor ve yavaşça Dünya'ya geri dönmesini izliyorum.

Onda bu parıltı var. Vücudu terden mükemmel bir parlaklıkla kaplı. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim. Elimi arkasına götürüyorum ve o çekilirken karnının alt kısmını şefkatle öpüyorum. Brock durdu ve

Başımı bir an için vücuduna yakın tutuyor. Soru sorarcasına ona bakıyorum. Perili gözleri benimkileri arıyor.

"Neyin var?" Beni ayağa kaldırırken fısıldıyorum.

Parmak uçlarını yüzümde gezdiriyor. "Hiçbir şey, bebeğim," diye fısıldıyor beni öpmeden önce. Ağzımda kendi uyarılmışlığını tadarken gözleri kapanıyor ve sonra yavaşça odağını yeniden kazanıyor gibi görünüyor.

Yatağının yanına gidiyor ve bir kutu prezervatif çıkarıyor.

"Bunu istemiyorum," diyorum.

"Ne istemiyorsun?"

"Her zaman prezervatif kullandınız mı?" "Evet."

"Senden başka sadece bir partnerim oldu." Sanki kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor.

"Eğer bundan sonra sadece birlikte olacaksak, prezervatif takmanı istemiyorum."

Bana bakarken tereddüt ediyor.

"Hap kullanıyorum."

Yüzünde bir korku belirir. "Ben bebek istemiyorum, Tully. Herhangi bir kazaya hazır değilim."

"Biliyorum." Ellerim arkasına düşerken yanına gidip onu öpüyorum. "Güven bana."

Dudaklarımız buluştuğunda kaşlarını çatıyor. "Güven bana," diye tekrarlıyorum.

Bununla ilgili içsel mücadelesini görebiliyorum. Tanrım, daha önce hiçbir kadına bunu yapacak kadar güvenmemişti.

"Beni incitmeyeceğine güveniyorsam, sen de seni tuzağa düşürmeyeceğime güvenebilirsin," diyorum ona. Bunun için yalvardığıma inanamıyorum. "Her şeyini içimde istiyorum."

Başını eğiyor ve bir an için hareketsiz kalıyor. Bu da ne böyle? Bu onun için gerçekten büyük bir olay.

"Beni nasıl istiyorsun?" Fısıldıyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve hâlâ içime girme riskini almak isteyip istemediğinden emin olmadığını söyleyebiliyorum. "Yatakta dizlerinin üzerine çök," diyor duygudan yoksun bir şekilde.

Yatağın üzerinde diz çöküyorum, dirseklerimin üzerinde duracak şekilde eğilerek arkamı havaya kaldırıyorum ve onu bekliyorum. Brock keskin bir nefes alıyor ve sessiz kalarak parmaklarını arka giriş yerimde gezdiriyor.

Oh lanet olsun. Gözlerimi kapatıyorum ve dilini orada hissedince başımı eğiyorum. Nefesimi tutuyorum. *Oh. Canım. Tanrım.* İlerlemeye çalışıyorum ama kalça kemiklerimden tutup beni yüzüne doğru çekiyor, kirli sakalları yanaklarımı yakıyor.

Sikeyim.

Dört parmağı şişmiş dudaklarımın arasından geçerken beni yalıyor. seks.

O kadar ıslağım ki gülünç. Islak uyarılmamın sesleri ve Duyulacak tek şey sığ nefesler.

Diliyle arka girişimi yalıyor, üç parmağını seksime sokuyor ve sırtıma bastırıp beni agresif bir şekilde yatağa ittiğinde inliyorum.

Bacaklarımın arasından sikini görebiliyorum ve çoktan sertleşmiş. Ön ejakülat bir kez daha boncuklanıyor ve damlamaya başlıyor. *Tanrı yardımcım olsun.*

Bir parmak daha ekliyor, bu da beni yanmaktan inletiyor. Beni sertçe pompalamaya başlıyor, o kadar sert ki yatak sallanmaya başlıyor. Önümdeki aynadaki yansımasından omuzlarındaki ve kollarındaki her kasın kasıldığını görebiliyorum. *Yüce Tanrım.*

Sert horozunu yavaşça seksime besliyor, zevk devralırken ağzımı açmaya zorluyor. Arka girişime tükürüğünü sürüyor ve başparmağını içeriye doğru kaydırıyor.

Vücudum anında sarsılıyor.

"Dur bakalım." Hırlıyor.

Dizlerim çökecekmiş gibi hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kalça kemiğim sıkıca elindeyken, beni vücuduna doğru sallamaya başlıyor. Hem başparmağı hem de siki tarafından tutuluyorum ve dürüst olmak gerekirse hangisinin daha iyi hissettirdiğini bilmiyorum.

Brock onaylayarak tıslıyor. "Bu çok iyi, Pocket." Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Hissediyor musun? İçinde ne kadar derin olduğumu hissediyor musun?" Tekrar başımı sallıyorum.

Tanrım, bu *çok* iyi.

Artık göremez hale gelene kadar derin, sert dürtülerle bana gerçekten vermeye başladı. Sahip olduğu şey beni tamamen kör etti. Bir bacağını şiltenin üzerine koyuyor, diğer bacağı onun ağırlığını taşıyor ve ben onun pozisyonunun değişmesiyle çığlık atıyorum, kemiklerimi parçalayan bir orgazmla öne doğru savrulurken sarsılıyorum.

Kıçımdan çekiliyor ve her iki kalça kemiğimi elleriyle kavrayarak beni sertçe, çok sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor. Vücudumdan ihtiyacı olanı alırken beni yatağa doğru itiyor.

Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu çok iyi, çok fazla, çok zor. "Ah."

Bana bir, iki, üç kez çarpıyor ve kendini derinlere tutuyor, içime hızla boşalıyor.

Vücudu titremeye başlıyor ve beni yatağa sürükleyerek üzerime düşüyor.

Ve sonra beni öptü, yumuşak, şefkatli ve sevgi dolu bir dokunuşla vurdu. Az önce sikinin bana attığı dayanın tam tersi. Çekildi ve beni yuvarladı, böylece onun altında kaldım. Kollarında bez bebek gibiydim. Vücudumun kontrolü tamamen ondaydı. Eğer şimdi beni tekrar almak isteseydi, alabilirdi.

Bana bakmak için geri çekilmeden önce beni tekrar tekrar öpüyor. "Bir şey bilmek ister misin, Tully Pocket?" diye fısıldıyor saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken.

"Ne?"

"Kendimi oldukça yapışkan ve bağlı hissediyorum." Onu yakınımaya çekiyorum. "Bu işte yalnız olmadığımı bilmek güzel."

Brock'un dudaklarını ensemden hissederek uyanıyorum. "Hmm." Onun sabah zaferini arkamda hissedebiliyorum.

Beni sırtüstü yatırıyor ve öpüyor. "İşe erken gitmeliyim, Pock."

"Tamam," diye mırıldanıyorum sessizce. "Araban burada değil."

Haklı olduğunu fark ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Ugh," diye inliyorum. "Sen burada kal, ben sana daha sonrası için bir taksi çağırırım."

Yavaşça doğruldum. "Hayır. Sorun yok." Yataktan kalkarken inliyorum. "Şimdi gideceğim."

Banyoya giriyor ve ben düşün açıldığını duyuyorum. "Biniyor musun?"

"Duş almak için çok erken."

"Huysuz," diye karşılık veriyor.

Yönümü bulmaya çalışırken yatağın kenarına oturuyorum. Tanrım, saat kaç? En geç beş ya da beş buçuk olmalı. Güneş daha yeni doğmaya başladı.

Beş saniye sonra düşün kapandığını ve Brock'un beline siyah bir havlu sarmış halde odaya geri döndüğünü duyuyorum.

"Benim küçük Come Pocket'im bu sabah nasıl?" diye soruyor cıvıl cıvıl, gardırobuna doğru yürürken. "Oğullarım orada iyi yüzüyorlar mı?"

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Tanrı aşkına Brock, bu lakaplar da neyin nesi? Bana öyle deme."

Kıkırdıyor ve giyinip dışarı çıktığında beni öpüp kollarına alıyor. "Bu akşam iş arkadaşlarımla bir şeyler içeceğiz" diyor.

"Tamam."

"Gelmek ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "İş arkadaşlarıyla tanışmamı mı istiyorsun?"

"Nasıl olsa bir gün onlarla tanışacaksın. İşe koyulsan iyi olur."

Odasında cıvıl cıvıl dolaşırken onu izliyorum. "Tamam."

Çekmecesini karıştırıyor, işten sonra giymek için spor kıyafetlerini çıkarıyor. "Gelecek hafta da izin alabilirim diye düşünmüştüm."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet." Yanıma geldi ve beni tekrar öptü. "Sevgilimi Hawaii'ye götürmek isteyebileceğimi düşündüm."

"Ne? Sen kimsin ve Brock'a ne yaptın?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Adil görünüyor. Benim yüzümden seyahatinizi iptal ettiniz."

Görünüşe göre kaydettiğimiz ilerlemeye sırtıyorum. "Ciddi misin sen?"

"Ölümcül. Şimdi arabaya bin yoksa geç kalacağım."

"Üzerimde hiç kıyafet yok."

Merdivenlerden inip gözden kaybolurken bana "Bul biraz," diye sesleniyor. "Ben sensiz gitmeden önce beş saniyen var."

Kendi kendime gülümsüyorum.

Brock Marx. Duyduğum en romantik olmayan repliklerle beni kendimden geçirebilen tek adam.

"Acele et kızım," diye sesleniyor aşağıdan.

Kıyafetlerimi giyerken kıkırdıyorum. "Kapa çeneni!" Geri sesleniyorum.

"Beni oraya gelip seni almaya zorlama. Bizim patronumuz benim, biliyorsun."

Kıkırdıyorum. "Cehennem gibi."

"Tamam, bu kadar." Merdivenleri ikişer ikişer çıktığını duyuyorum ve banyoya doğru kaçmaya çalışıyorum ama beni yatağa yapıştırıp kahkahalarla çığlık atmama neden oluyor.

"Arabama çıplak bineceksin." Beni kaldırıp omzunun üzerinden atmaya çalışıyor. Ona karşı koyuyorum, ama beni çabucak tekrar altına çekiyor ve ikimiz de ciddileşiyoruz. Pantolonunun içindeki ereksiyonu hissedebiliyorum. Karnıma doğru esnetiyor.

"Geç kalacağını sanıyordum?" Sırıttım.

"Böyle hissedersen bebeğim, iki dakika içinde boşalırım." Kot pantolonunun fermuarını açıyor, bacağıma geriye doğru tutuyor ve eve doğru kayıyor.

"Seninle ne yapacağım, Brock Marx?" Ona fısıldıyorum. "Kapa çeneni ve sik beni."

Bölüm 15

Brock

Doğum tarihi?

Bilgisayar ekranımdaki online rezervasyon formuna bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Hmm, bunu düşünmemiştim. Doğum tarihini bile bilmiyorum. Derin bir nefes alıp numarasını çeviriyorum. Sonunda onun güzel, boğuk sesini duyana kadar birkaç kez çalıyor. "Merhaba," diye nefes alıyor.

Sırıtiyorum. Sadece sesi bile sikimin seğirmesine neden oluyor. "Merhaba, Tully Pocket'im."

"Ah, benim yakışıklı erkeğim şimdi beni işten arıyor. *Haklıymışım*: bana yapışıp kalıyorsun."

"Ya da belki de uçuşları ayarlamak için doğum tarihinizi bilmiyordumdur." "Oh." Kıkırdıyor. "Sen gerçekten kötü bir özel dedektifsin."

Bu şeyler bilgisayarda bir yerlerde yok mu?"

Sandalyemde bir o yana bir bu yana sallanırken gülümsüyorum. "Ama o zaman senin seksi sesini duyamazdım."

"Bu doğru. Gerçekten bize Hawaii'ye bilet mi ayırtıyorsun?"

Gülümsediğini söyleyebilirim.

"Sana öyle olduğumu söyledim, değil mi?"

"Peki, ne kadar süreliğine gidiyoruz?"

"Sekiz gün." Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. "Yoksa on gün mü istiyorsun?" "Sekiz gün içinde senden bıkacağım. Sana para vermem gerekiyor."

bilet."

Kalemimi parmak uçlarımla masanın üzerinde yuvarlıyorum. "Üç gün içinde senden bıka c a ğ ı m ve sen de bana iyi bir kafa vererek borcunu ödeyebilirsin."

O kıkırdamalar, ve I bulmak kendim Gülümsüyor. O var ve en sarhoş edici kahkaha. Bana öyle şeyler yapıyor ki

Daha fazla.

"Tamam, ben on bir, oh beş, doksan üçte doğdum."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Yirmi beş yaşında mısın?"

"Kaç yaşında olduğumu sanıyordun?"

"En az otuz beş gösteriyorsun," diye takılıyorum.

"Dikkat et," diye şakacı bir şekilde uyarıyor. "Kaç

yaşındasın?" "Kırk altı yaşındayım."

Bir kahkaha patlattı. "Sen değilsin."

Kendimi onunla birlikte kıkırdarken buluyorum. "Kırk altı

yaşında olabilirim." "Bu sakin dayanıklılığıyla yapamazsın."

Gülümsüyorum. "Yirmi sekiz yaşındayım."

"Gördün mü? Mükemmel uyumluyuz."

Gülüyor. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle olduğunu biliyorum."

İkimiz de bir an sessizliğe gömüldük. Keşke şimdi onun yanında olsaydım. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bir botun tabanındaki çamuru analiz ediyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Tatil için uçak rezervasyonu yaptırıyorum. Açıkçası keşke bugün gitsek diyorum." Ayağa kalktım ve yandaki parka bakmak için pencereye doğru yürüdüm.

"Ben de öyle, ama üç gün çok çabuk geçecek," diyor.

"Biliyorum."

"Bu gece beni saat kaçta alacaksın?"

"Önce spor salonunda bir seans sıkıştırmaya çalışacağım. Sekiz gibi orada olurum?"

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diye nefes alıyor.

Genişçe gülümsüyorum. Birinin bana karşı bu kadar açık olması garip hissettiriyor. "Ben de öyle."

"Önce sen kapat."

Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum. "Ben ilk oyunları kapatma oyunu oynamam, Pocket. Ben beş yaşında değilim."

"Güzel, kapat o zaman."

Sırıyorum ve hatta bekliyorum.

"Gördün mü, onları oynuyorsun. Hem de kötü oynuyorsun. Ben kazandım." Telefonu yüzüme kapattı ve ben de başımı sallayarak gülümsedim.

"Ne oluyor lan?" Jes inliyor.

Aniden döndüğümde Ben ve Jes'in kapıda durduğunu görüyorum. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım.

"*Sen* kapat," diye takılır Ben.

Jes bir kızın sesiyle, "Hayır, *sen* kapat," diye taklit eder.

Gözlerimi deviriyorum. "İkiniz de siktirin gidin." Beni bu kadar duygusal yakaladıkları için yüzümün kızardığını hissediyorum. "Ne?" Tersledim.

"Yeni bilgilerimiz var." Ben bilerek gülümser. Oturur ve büyük sarı bir zarf çıkarır.

Arkama yaslandım. "Ne oldu?"

"Chancellor'ın orada bulunduğu tarihleri kapsayan oteldeki görüntüleri inceledik."

"Ve?"

"Üç farklı kızla görüşüyordu. Bazen aynı kızla bir hafta içinde iki kez görüşüyordu. Diğer zamanlarda ise farklı kızlarla görüşüyordu." Bir kadın ve Bay Chancellor'ın bir odaya girdiği görüntüler üzerinde kayıyor. Kadının uzun siyah saçları var ve kısa, dar beyaz bir elbise giyiyor. Görüntülerden alınmış beş fotoğraf karesi var. Onlara göz gezdiriyorum.

"Hep aynı üç kadın mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Ben iki resim daha kaydırıyor. Birinde odasından çıkan bir kadın var; sarışın, çekici ve dar siyah bir elbise giymiş.

"Evet. Hep aynı üç kadın." "Toplamda kaç kez?" diye sordum.

"Üç yıldan fazla bir süredir devam ediyor, yani yüz kereden fazla."

Elime alıyorum ve resmi inceliyorum. "Onları iyi tanıyor, her kimlerse?"

Jes başka bir resmi karşıya kaydırıyor. "Ve bu."

Bu görüntü yakın çekim ve yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. "Tanıdık geliyor," diyorum. Çikolata kahvesi saçları, harika bir vücudu var ve görüntüyü incelerken kendimi sandalyemde geriye yaslanmış buluyorum. "Bu kadını tanıyorum." Onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bunlar kesinlikle eskort mu?" Ben soruyorum.

"Görebildiğimiz kadarıyla durum böyle görünüyor," diyor Ben bana. "Kimin için çalışıyorlar?"

Jes, "Henüz emin değilim, üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtıyor.

Görüntüyü incelerken sandalyemde sallanıyorum. "Bu...?" Kaşlarımı çatıyorum ve kıza bakıyorum. "Kahretsin, sanırım onun kim olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"Rıhtım bölgesinde bir arabanın bagajında ölü bulunan fahişe."

Ben, kayıtlarını getirmek için klavyede yazmaya başlar.

"Evet, bu o. Hatırladınız mı? O... kafasının arkasından vurulduktan sonra bagaja bağlanmıştı," diye kekeliyorum, bağlantıyı kurduğum için heyecanlıyım.

Raporu okuyan Ben'in gözleri büyür. "Kahretsin, ölüm tarihine bak.

Eylül'ün yirmi ikisinde."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Chancellor'ın öldüğü günle aynı gün."

Klavyemi geri alıyorum ve bu kadın hakkında bilgi aramaya başlıyorum. Ekranıma gelmesini bekliyorum. "Adı Talia Thompson'dı." Notları okudum. "Yirmi üç yaşında, üst düzey telekız." Resimlere tıklıyorum ve kadının çeşitli resimleri çıkıyor. Bazıları yüksek kaliteli modellik çekimleri de var.

"Çok güzel bir kızdı," diye mırıldandı Jes kendi kendine. "Ne büyük kayıp."

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Burada bilinen bir işveren bulunamadığı yazıyor." Düşünürken dudaklarımı büzüyorum. "Polisin elindeki tüm görüntüleri getirin."

Görüntü üstüne görüntü inceliyoruz ve bir saatten fazla bir süre boyunca bulabildiğimiz tüm bilgileri araştırıyoruz.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum görüntüye konsantre olurken. "Ne?" Jes kaşlarını çatıyor.

"Şunun sağ köşesine bak." Resmin arka planındaki insanları işaret ediyorum.

Hepimiz eğilip ekranı inceliyoruz. Cenazede çekilmiş bir fotoğrafı ve sağ köşede tanıdığımız bir adam var. "Kissinger."

Ben başını sallar. "Eğer Kissinger'ın kızlarından biriye her zaman ölecekti."

"Kissinger kim?" Jes soruyor.

"Sidney'de üst düzey bir genelev işleten eski bir motorcu, kırbaç kadar zeki. Kızlarını uyuşturucuya alıştırıyor, onları öyle kötü beceriyor ki

sonunda o ne isterse onu yapacaklardır."

Jes kaşlarını kaldırır. "Görünüşe göre Tahlia kendisine söyleneni yapmamış."

Ekranı bakarken gözlerimi kısıyorum. "Yoksa öyle mi yaptı?" Ben kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya Tahlia'ya Chancellor'ı öldürttüysen?" Chancellor'ın dosyasına baktım. "Yine ne iş yapıyordu?"

"I.T."

Noktaları birleştirmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Hmm, tüm bunların birbirine nasıl bağlandığından emin değilim." Bir an düşünüyorum. "Ona şantaj mı yapıyordu?" Ben'e dönüyorum. "Bu sana tanıdık geliyor mu?"

"Ben de tam aynı şeyi söyleyecektim."

"Şansölye'nin bu kızların ölümüyle bir şekilde bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Jes soruyor.

Ben, "Sanırım bu Kissinger'la konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Onu içeri getirin." Bir an için bunu tekrar düşündüm. "Aslında önümüzdeki hafta izinliyim, o yüzden ben dönene kadar bekle."

"Neden bir hafta tatil yapıyorsun?" Ben kaşlarını çatı. "Seyahate çıkıyorum."

"Kiminle?" Jes soruyor. "Gezilere çıkmıyorsun."

Bilgisayarıma döndüm ve yazmaya başladım. "Bir arkadaş."

İkisi de beni izliyor, ben de başımı kaldırıp bakıyorum. "Ne?"

Tersledim.

"Tully?" Ben gülümser.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar aceleci olma. Sadece birkaç gün kaldı."

"Nereye gidiyorsun?" Sırıtır.

Bunun kulağa nasıl geleceğini çok iyi bildiğim için dudaklarımı yalıyorum. "Hawaii."

Jes kıkırdar. "Aloha." Koluma yumruk attı. "Şimdi de balayına falan mı gidiyorsun? Seni romantik piç?"

"Siktir git." İç çektim.

Ben kıkırdıyor ve sanki antrenörümüş gibi omuzlarıma masaj yapıyor. "Bu kız seni taşaklarından yakalamış. Minik, mikroskobik taşakların onun avucunun içinde."

Elini omzumdan çekiyorum. "Yapmadı."

Sırtıma üç kez sertçe vurdu. "En iyilerimizin bile başına gelir, dostum."

Ofisimden çıkıp gözden kayboldular ve ben bir süre bilgisayar ekranıma bakıp kendi kendime sııttım
Belki biraz vardır.

Tully

Dudak parlaticımı tekrar sürerken aynadaki yansımaıma bakıyorum. Gerginim. Bu akşam Brock'un iş arkadaşlarıyla buluşacağım ve midem çalkalanıyor. Bugün öğle yemeği saatimde dışarı çıkıp yeni bir elbise bile aldım.

Aynada arkasına bakmak için dönüyorum. Krem rengi, ince spagetti askılı, A kesim etekli bir mini. Çok zorlamadan sevimli olmuş. Dar, seksi olmaya çalışan kıyafetleri sevmiyorum. Pantolonlar genelde bana göre ama bu gece etkilemeye çalışmak istedim. Yüksek topuklu, taba rengi bantlı sandaletler giyiyorum ve uyumlu bir debriyaj takıyorum. Uzun saçlarım açık ve düz ve Brock'un en sevdiği bronz ruju sürdüm. En azından onun en sevdiği olduğunu varsayıyorum. Bunu her sürdüğümde ağzımın ne kadar güzel görüldüğüne dair yorumlar yapıyor. Güvenlik zili çalıyor ve aynada kendime gülümsüyorum. Tamam, hadi yapalım şunu.

"Alo?"

"Sikiş cebimi almaya geldim," diye mırıldanıyor derin sesi.

Kıkırdıyorum. "Kelimelerle aran çok iyi Romeo. Yukarı gel." Ön güvenlik kapısını açmak için düğmeye basıyorum. Salak herif. Bu boku nereden buluyor? Birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hey," diyor usulca beni kollarına alıp dudaklarımdan öperken.

Ona sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tanrım, onu her gördüğümde daha da yakın hissediyorum. Bugün onu özledim, sadece ukala ağzını değil. Her şeyini özledim. Ruhumun derinliklerinde bir özlemde bu. Yıllardır hissetmediğim bir özlem.

Yüzümü tutup beni tekrar öpüyor ve sanki o da bunu hissediyor.

"Bugün seni özledim," diye fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor ve saçlarımı omuzlarıımın arkasına itiyor. "Çok güzel görünüyorsun." Boynumu ısıırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Beni daha sert ısıırıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Tanrım, bu adam bana neler yapıyor.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçamı öpüyor. "Bu elbise," diye mırıldandı dalgın dalgın.

Ellerimi geniş omuzlarına koydum. "Beğendin mi?"

Kaldırıyor ve beyaz, dantelli külotumun üzerinden cinsel organımı öpüyor. "Bayıldım," diye nefes alıyor bana karşı. Beni tekrar öpüyor ve sonra bacaklarımdan birini omuzlarının üzerine kaldırıp külotumu yana çekiyor.

"Geceyi atlatmam için sadece bir tat," diye fısıldıyor ve kalın dili etimde şefkatle geziniyor.

Tanrım, ne karşılama ama. Önümde diz çökmüş, sanki gördüğü en değerli şeymiş gibi bedenime tapan bu güzel adam örneğine bakıyorum ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Kalbimin bir tür uçuruma doğru serbest düşüşünü hissetmeye başladım. Asla geri dönmek istemediğim bir yere.

Daha mükemmel olabilir miydi?

Duygular beni ele geçirirken başımı arkaya eğiyorum.

Beni yemeye, emmeye ve yalamaya başlıyor ve Tanrım... bu çok iyi.

Ellerim başının arkasına düşüyor ve kocaman elleriyle beni ayırıyor. Açık ağzıyla tekrar tekrar seksimi öpüyor ve ben ürperiyorum, Orgazm olmak üzereydim. İşte o zaman külotumu dikkatlice yerine koyuyor ve tekrar ayağa kalkıyor. Yüzlerimiz sadece milimetre aralıklarla. "Bugün ben de seni özlemiş olabilirim, Pock," diye fısıldıyor.

Gözlerim onu arıyor. O da hissediyor mu, *bu her neyse?*

"Biliyor musun, böyle bir selamla artık dışarı çıkmak istemiyorum," diyorum ona.

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve sertçe emiyor. Bacaklarım neredeyse beni bırakacaktı. "O güzel küçük külotunu daha sonra dişlerimle soyacağım." Alt dudağımı ısıyor ve ben irkiliyorum, onun karanlık gözlerine bakıyorum. "Emmek için güzel ve kremsi bir şeyim olduğundan emin ol." Arkama sert bir tokat atıyor ve ben şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

İçim eriyip yerde bir su birikintisine dönüşecekmiş gibi hissediyorum. Tanrım, çok pis.

"Söz ver," diye fısıldıyorum, elim kot pantolonundaki büyük ereksiyonun üzerinden aşağı kayarken. Dudaklarım boynuna düşüyor ve karşılığında onu ısıyorum. Dizlerimin üzerine çökmek istiyorum ama o beni durduruyor.

"Pock, dışarı çıkıyoruz."

"Ama ben de tatmak istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Sıra bende."

Arkamdaki yanaklarımı kavırıyor ve vücudumu ereksiyonuna karşı sertçe öğütüyor. "Bebeğim, tadına bakmaktan fazlasını alacaksın. Ama beklemek zorundasın."

Elimden tutup beni apartmandan dışarı çıkarmadan önce beni tekrar öpüyor. Birkaç dakika sonra kendimi onun arabasında zonklayan ıslak bir seksle otururken buluyorum.

Bu adam çok seksi.

Sydney'deki Angel Hotel'in eski ahşap merdivenleri çok dik. Daha önce hiç gitmediğim bir bardayız. Aslında burada olduğunu bile bilmiyordum. Dört kat yüksekliğinde ve dar. Son moda bir şekilde dekore edilmiş olmasına rağmen zamanda geri adım atmışız gibi hissettiriyor. Her kattaki barlar koyu renkli ahşaptan ve tamamen dolu. Halılar koyu renklidir ve mobilyalar vintage ve antika görünümlüdür. Bar boyunca müzik çalıyor ve gerçekten harika bir havası var.

"Burası neresi?" Beni bir kat daha yukarı çıkarırken Brock'a soruyorum.

"Burası içtiğimiz yer."

Sırıtiyorum. "Kooky."

Kıkırdıyor. "Senin gibi."

En üst kata çıkıyoruz ve midem düğüm düğüm oluyor. Onun iş arkadaşlarıyla tanışacağım için çok gergin hissediyorum. Umarım onlarla iyi anlaşırım. Bütün gece konuşmaya zorlamaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Odanın uzunluğu boyunca uzanan bir bar ve etrafında yer kaplayan üç bilardo masası var. Uzak köşede küçük bir dans pisti var. Gerçek bir küçük kasaba havası olan şirin bir yer. Burayı neden sevdiklerini anlayabiliyorum. Uzak köşede, etraflarında büyük bir grup insanla birlikte bir araya getirilmiş dört bank masası oturuyor. İnsan dediysem, erkekleri kastediyorum.

Yığınla erkek var, hepsi kocaman, muhteşem ve testosteron kokuları havada yanıyor.

Yutkunuyorum. *Kahretsin.*

Brock sinirlerimi hissederek gülümsüyor ve beni masaya götürmeden önce bana göz kırpmıyor. Tanrım, bunu neden kabul ettim ki?

"Hey," diye bağıyorlar, bize doğru gülümsemek için dönüyorlar.

"Çocuklar." Brock gururla gülümsüyor. "Bu Tully." Kolunu belime doladı.

Küçük bir el sallıyorum. "Merhaba." Hepsi beni değerlendirmek için zaman ayırırken yüzümün kırmızının derin bir tonuna dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Brock masanın etrafında dolaşıp beni onlarla teker teker tanıştırıyor ve hepsinin elini sıkıyorum ama isimlerini asla hatırlayamayacağımı şimdiden biliyorum. Belalı dövmelerle kaplı sarışın bir adam ve belki de Tanrı'nın ta kendisi olan kutsal, ateşli bir Afrikalı Amerikalı var.

"Merhaba." Seksi bir şekilde gülümsüyor ve Amerikan aksanını duyduğumda neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Tanrım, biraz zarar verebilir.

Avrupalı bir adam, belki de İtalyan, gülümsüyor ve elimi tutup yumuşak bir şekilde arkasından öpüyor. Brock kafasının arkasına bir tokat atıyor ve çocukların hepsi gülüyor. Masanın etrafında dolaşmaya devam ediyor ve son iki kişiye gelene kadar beni herkesle tanıştırıyor. "Ve bu da Jesten."

Jesten uzun boylu, kumral saçlı ve bir kol dolusu dövmesi var. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere ve sıcak bir gülümsemeye sahip.

"Merhaba, Tully." Elimi sıktı. "Sonunda seninle tanışmak harika."

"Merhaba." Gergin bir şekilde gülümsedim. Ondan hoşlandım.

Brock güvenceye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi elini sırtımda gezdiriyor. "Bu da Ben, kayınbiraderim."

Ben eğildi ve yanağımdan öptü. "Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsüyor ve diğer çocuklar bana dokunamazken onun dokunmasına izin verdiğini fark etmeden edemiyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Merhaba." Ben çok seksi. Kahretsin, hepsi Sıcak.

Sadece sıcak değil, aptalca sıcak.

Çocuklar kendi sohbetlerine dönüyor ve Brock'u bana odaklanması için yalnız bırakıyorlar.

"Bir içki ister misin, Pock?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen." Gözlerimi ona dikiyorum. "Belki bir sürahi?"

Bara doğru yürürken kıkırdıyor. "Kızlar birazdan burada olur."

Beni bırakma. Peşinden gidiyorum. "Kızlar mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Elimi elinin içine aldı. "Oğlanların kızları. İşlerini bitirdikten sonra buraya gelecekler."

"Bunu sık sık yapar mısın?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Buraya ayda bir Cuma gecesi geliyoruz."

"Oh, tamam." Başımı sallıyorum ve küçük bir kukla gibi barda onun yanında duruyorum. "Ne istiyorsun?"

"Erm." İçecek menüsüne bakarken kaşlarını çatıyorum. Kokteyl içmek istemiyorum, prenses gibi görüneceğim. "Sauv blanc?"

"Tamam." Brock içkilerimizi sipariş ediyor ve ben arkadaşlarına dönüp bakıyorum, şimdi yanlarında bir kızın durduğunu fark ediyorum. Genç ve güzel bir kız. Bana şöyle bir bakıyor ve sanki tedirgin olmuş gibi gözlerini hızla kaçırıyor.

Hmm. Kim o?

Elimi Brock'un sırtında gezdirip kulağına fısıldıyorum. "Çocukların yanındaki kız kim?"

Brock arkasına bakar. "Oh, bu Cindy." "Cindy mi?"

"Sekreterim."

Kaşlarımı çattım. "O senin sekreterin mi?" "Evet, neden?"

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Sadece merak ettim." Arkama dönüp baktığımda bana açıkça baktığını görüyorum. Bal sarısı saçları ve harika bir vücudu var. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan gri dar bir elbise giyiyor ve yaklaşık yirmi bir yaşında görüldüğünü söyleyebilirim.

Hmm, tamam. Bu çok ilginç.

Brock içkilerimizi getiriyor ve bana dikkatlice şarap kadehimi uzatıyor. "Gel, seni tanıştırayım."

Gerçekten. Yapmak zorunda mısın? "Harika." Bana yol gösterirken sahte bir hevesle bitti.

"Cindy."

Yüzü aydınlanıyor. "Merhaba,

Brock." "Bu Tully, kız arkadaşım."

Brock ve benim aramda bakışırken yüzü düşüyor.

"Kız arkadaşın mı?" diye kekeliyor.

Brock gülümsüyor ve kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor. "Bu Doğru."

Dehşetini saklayamıyor, saklamaya da çalışmıyor. "Peki, bu ne zaman oldu?" diye soruyor.

"Birkaç ay önce," diye rahatça yanıtlıyor.

Nedense Cindy'nin patronuyla çıkmamdan pek memnun olduğunu sanmıyorum. "Bana bir kız arkadaşın olduğunu hiç söylemedin."

Dudaklarını yuvarlıyor ve ses tonundan rahatsız olduğunu anlayamıyorum. "Artık biliyorsun."

O bana bakıyor, Brock da ona bakıyor.

Tanrım, *garip*.

"Bir içki alacağım," diye mırıldanıyor barda kaybolmadan önce.

Brock'un eli arkama düşüyor ve ona dönüyorum. "Gerçekten mi?"

Ne söyleyeceğimi çok iyi bildiği için sırtıyor.

"Sekreterin senden hoşlanıyor mu?"

"Belli mi?"

Gözlerimi açtım. "Birazcık."

Elini arkamda gezdiriyor ve kalça kemiğimin üzerine koyuyor. "O her zaman benimle ilgilendi."

Kaşlarımı çattım.

Eğildi ve beni usulca öptü. "Kıskandın mı?"

"Pft," diye alay ettim. "Hayır." İçkimi yudumluyorum ve gözlerim bardaki Cindy'de geziniyor. Çok güzel... ve genç.

"Onunla yattın mı?" diye sordum.

"Siktir, hayır." Yüzünü buruşturdu.

İçkimi yudumluyorum, sorduğum için bile kendime

kızıyorum. "Endişelenecek bir şey yok, Pocket."

"Hiçbir yer için endişelenmeme gerek yok, Brock." Kıkırdıyor.

"O da var."

İçkimi yavaşça yudumluyorum, ama gerçekten başımı arkaya eğip boğazımdan aşağı dökmek istiyorum.

O bir oyuncu mu?

Çekici bir esmer merdivenlerden yukarı yürür ve çocuklardan biri kurt ısıltığı çalar. Kız kıkırdıyor ve onu öpmek için yanına geliyor ve sonra gruptaki diğer herkesle konuşmaya başlıyor.

Brock'la beni görüyor ve bize doğru yürümeden önce gülümsüyor. "Merhaba, ben Emily."

"Merhaba." Dost canlısı bir kadın gördüğüme şükrederek gülümsedim. "Ben Tully."

Eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Merhaba, Tully. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Hmm, sanki beni daha önce duymuş gibi söylüyor. Brock arkamızdaki bir tabureye oturuyor ve iki arkadaşını onunla birlikte oturmak için geliyor.

"Yani, çocuklardan biriyle mi çıkıyorsun?" Sohbet etmeye çalışmak için sordum.

Brock'un eli arkadan kalçama dolanıyor ve konuşurken elini bacağımın üzerinde, elbisemin altında gezdiriyor. Başparmağı geri fırçalıyor ve

O konuşurken külotumun üzerinden seksimin dudaklarına doğru ilerliyor. Sanırım bunu yaptığının farkında bile değil.

"Evet, koca John'la çıkıyorum." Grubun diğer tarafında oturmakta olan bir adamı işaret ediyor.

"Koca John?" Kaşlarımı çattım.

Kıkırdıyor. "1.80 boyunda."

Gözlerim açılıyor ve sonra eğilip fısıldıyor, "Her yeri büyük."

Yumuşakça gülüyorum. Bu kızdan

şimdiden hoşlanıyorum. "Ne

içiyorsun?" diye soruyor. "Sadece bir

sauv blanc."

"Oh." Yüzünü buruşturuyor. "Bu şey bir köpeği

öldürür." İçkime kaşlarımı çatarak başımı

sallıyorum. "Biliyorum, değil mi?" "Boş ver onu.

Gidip biraz kokteyl alalım."

Altı saat sonra

Üç yeni en iyi arkadaşım var ve isimleri Emily, Freya ve Monika. Brock'un bazı arkadaşlarıyla çıkıyorlar ve her biri beni rahat hissettirmek için elinden geleni yapıyor. Her şeyi ve her şeyi içiyorduk. Kadınların alkolle bu kadar kaynaşabilmesi inanılmaz. Birkaç kadehten sonra herkesle iyi arkadaş olabilirim. Dürüst olmak gerekirse, Brock'u bütün gece neredeyse hiç görmedim ama onu çocuklarla izledim. Kesinlikle grubun lideri. Çok konuşmaz ama konuştuğunda herkes onun her sözüne takılır. Ben dokuzda ayrıldım. Eve, hamile karısının yanına gitmesi gerekiyordu. Sanırım Brock'un tüm arkadaşları arasında en sevdiğim o. Çok kuru ve *umursamaz* bir tavrı var. Kulüp ağzına kadar dolu çünkü bir grup çalışıyor. Gürültülü, sıcak ve terli oluyor.

Cindy dans pistinde, bir grup erkek için sanki bir tür striptizciymiş gibi dans ediyor. Hepsini bakmıyormuş gibi yapıyor, ama hepsinin gelişigüzel baktıklarını ve onu görmemiş gibi davrandıklarını görebiliyorum. Bir an durup onu izliyorum.

"Onun nesi var?" Kızlara sordum.

Emily kimden bahsettiğimi görmek için dönüyor ve sonra gözlerini devirerek bize geri dönüyor. "Adamının peşinde, tatlım."

"Kim, Brock mu?" Kaşlarımı çatıttım. Sadece benimkini değil, herhangi bir erkeği istemesini umuyordum.

"Saçmalıyor," diye fısıldar Freya.

"Ona kafayı takmış durumda."

"Brock?" Tekrar ediyorum.

"Evet. Bu gecelerde ne giydiğini ve bir gece Brock'un onu eve götürmesini umarak erkeklere nasıl şov yaptığını görmelisin. Aslında bu ofisteki çocuklar arasında bir şaka. Hepsi ona bu konuda takılıyor."

Hepimiz Cindy'nin tüm vücudunu tekrar yukarı kaldırmadan önce neredeyse zemin seviyesine gelene kadar kalçalarını aşağı doğru salladığını izlemek için bakıyoruz.

"Sürtük enstantaneleri mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Oh, lütfen. Sırada ne var? Tam dördüncü sınıf. Kızların hepsi kahkahayı patlattı.

Gruba doğru eğildim. "O hiç... biliyor musun?"

Arkamdan büyük bir elin belime dolandığını hissediyorum ve Brock bedenimi kendine doğru çekiyor.

"Selam." Yanağımı arkadan öperken gülümsüyor.

Kızların hepsi konuşmaya başladı.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor, elini arkama atarak.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen burada olduğuna göre, eğleniyorum."

Beni omzumun üzerinden öpüyor ve sonra boynumdan kulağıma kadar yalıyor. "Bu gece yüzüme boşalacaksın, Pocket," diye fısıldıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Arkama geçip sikini avuçluyorum ve o da karşılığında dudaklarımı öpüyor.

"Islak mısın?" diye sadece benim duyabileceğim şekilde soruyor.

Cevabımı tek bir cümleyle verdiğimde gözlerimiz kilitlendi.

Başını sallama.

"Yakında gitmek ister misin?" Onun da en az benim kadar içtiğini söyleyebilirim. "Yakında gelmek istiyorum," diye fısıldıyorum ona.

Gözleri kararıyor. "Buraya mı gelmek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Arkamdan kavırıyor ve diliyle beni kalça kemiğine bastırıyor. boğazımdan aşağı iniyor. "Seni bu kulüpte becermemi mi istiyorsun?" Gözlerim büyüdü. "Ne?" Etrafıma bakındım.

"Çünkü yapabilirim," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde, yaklaşıyor ve beni agresif bir şekilde öpüyor. "İstediğin her yerde sevişebilirim bebeğim. Tek yapman gereken söylemen."

Beni kollarına alıyor ve sanki yalnızmışız gibi öpüyor. Pantolonunun içindeki ereksiyonunu hissedebiliyorum.

"Tanrım, Brock. Yat oğlum," diye fısıldıyorum. "Yarım saat içinde gideceğiz."

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve sonra dudaklarını yalayıp barda kayboluyor.

Kızlara dönüyorum.

"Lanet olsun." Freya'nın nefesi kesildi. "Sen gerçek misin?"

Gözlerim açıldı. Burada olduklarını bile unutmuşum. "Ne?"

"Onu kulüpte becermeliydin." Emily gülüyor.

Yaltaklanıyorum. "Oh, bunu duydun mu?" Elimi yüzüme götürüyorum ve utanç içinde gülüyorum.

"Onu bir kulüpte becermek için kaç kadının cinayet işleyeceğini biliyor musun?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Sekreteri olmadığı sürece umurumda değil."

Monika, "Oraya gitmedi," diyor ve hepimiz dans pistine dönüp Cindy'nin seksi bir şekilde dans ettiğini görüyoruz.

"Ama bu fırsatın üzerine atlayacaktır. O küçük kevaşeye sakın güvenme," diye ekliyor Freya.

Arkamdan büyük ellerin kalçalarım dolandığını hissediyorum ve Freya'nın yüzünün düştüğünü görüyorum. Döndüm ve korktum. Brock değil. Başka bir adam.

"Oh." Elinden kurtuluyorum. "Yapma bunu," diyorum.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Buraya gel, biraz eğlenmek istiyorum." Beni tekrar yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Ona dokunma!" Monika onu iterek tersledi. "Siktir git."

Homurdanıyor. Tanrım, gerçekten sarhoş.

Eğilip beni öpmeye çalışıyor ama ben onu geri itiyorum. "Yapma!"

Tersledim. "Git buradan!" Freya ona bağırıyor.

Beni tekrar yakaladı ve üzerine çekti. Tanrım, çok sert. Kollarından kurtulmak için mücadele ediyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Brock'un homurdandığını duydum. Olamaz.

"Ben ne istersem o, amcık," diye kabaca cevap veriyor adam ve Brock'u geri itiyor.

Brock ona ters ters bakıyor. "Tully, tuvalete git."

"B-Brock," diye kekeledim. "Hadi gidelim."

"Çekil!" diye bağıyor ve beni tam zamanında iterek Brock'a yumruk atan adamı ıskalıyor. *Ne oluyor lan?*

Arkadan yakalandım ve Brock'un adamın çenesine bir yumruk indirdiğini görmek için tam zamanında yoldan çekildim.

"Kes şunu!" Ağlıyorum.

Jesten'in elinden kurtulmak için mücadele ediyorum. Adam Brock'a bir yumruk daha atıyor ve Brock da ona karşılık veriyor. Bir dakika sonra, her yerden koşan adamlarla tam bir yumruk kavgasına dönüştü. Hem adamın arkadaşları hem de Brock'un arkadaşları kavgaya karışır. Bu kavgada on iki adam vardır ve barın güvenliği kavgayı ayırmaya çalışırken gürültü yüzünden grup çalmayı bırakmak zorunda kalır.

Bir masa devrildi ve bardaklar etrafa saçıldı. Brock'un yerde yatan adamın üstüne çıkıp onu feci şekilde dövdüğünü görüyorum. Kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Korku içinde ellerimi yüzüme kapattım. "Dur!" Çığlık atıyorum. Brock onu tekrar tekrar yumrukluyor. Onu öldürecek.

"Brock, kes şunu!" Ağlıyorum.

Ama yapmıyor ve bir saniye sonra adamın arkadaşlarından biri koşup Brock'un karnına olabildiğince sert bir tekme atıyor. Brock yere düşüyor ve sonra Jesten çıldırıyor, sonunda beni bırakıyor. Brock'u tekmeleyen adamın üzerine atlıyor. Her şey yeniden başlıyor.

Ellerimi gözlerimin üzerine koydum. Ne oluyor lan?

Tekrar kafamı kaldırdığımda Brock'un ayağa kalktığını görüyorum. Yüzündeki ifade öldürücü ve gözyaşları dökülmeye başladığında yüzümü buruşturmak zorunda kalıyorum.

Bunu izleyemem. Onun böyle olmasını izleyemem. O lanet bir hayvan.

Ben de döndüm ve koştum.

Bölüm 16

Merdivenlerden olabildiğince hızlı iniyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Fedailer merdivenlerden kavgaya doğru koşarken daha parlak ışıkların hepsi yakılmıştı.

Brock'un ne kadar vahşi davrandığı gözümün önüne geliyor ve kendimi yine irkilirken buluyorum. Bu da neydi böyle? Bir an kulağıma tatlı sözler fısıldarken, bir an sonra tam bir psikopata dönüşüyor.

Bu bokla uğraşamam... ya da onunla. Buradan çıkmam lazım. Zemin kata gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ön kapıdan dışarı fırladım. Bir taksi birini bırakıyordu ve sormadan arka koltuğa daldım.

"Beni Darlinghurst'e götürebilir misin lütfen?"

"Elbette." Taksi şoförü arabayı rahatça trafiğin içine çekti. Koltuğumda dönüp Angel Hotel'e bakıyorum, uzakta gözden kayboluyor, sonra tekrar önümüzde uzanan yola dönüyorum. Kalbim göğsümde çok sert ve hızlı atıyor. Brock'un yüzündeki ifadeyi görüyorum ve gözyaşlarımı elimden geldiğince hızlı bir şekilde siliyorum. Bambaşka bir insan gibiydi.

Taksi trafikte ilerliyor ve uzaklaştığımız her kilometrede tanık olduklarımdan dolayı kendimi biraz daha hasta hissediyorum. Brock ona vurmaya devam etti, tekrar ve tekrar. Aptal herif ilk yumruğu hak etmişti ama neden devam etmek zorundaydı ki?

Gözlerimi kapatıyorum. Ya adam saldırı suçlamasında bulunursa? Ama adam başlattı ve oldukça kötü karşılık veriyordu. Belki de bir davası olmazdı.

Brock öfkesini kontrol edemiyor. Hem de hiç. Bunu kendi gözlerimle gördüm ve benimle bu konuya değinmiş olmasına rağmen, buna gerçekten tanık olmak sistemimde bir şok etkisi yarattı.

İnsan ölümünü hiçe sayarak birine böyle zarar verebilecek biriyle birlikte olamam. Gözlerim dolu dolu pencereden dışarı bakıyorum. Babasının ölümünden sonra artık böyle şeyler yapmayacağını düşünürdüm.

Yirmi sekiz yaşında, fazladan testosteronla uğraşan genç bir çocuk değil. Ne zaman büyüyecek? İşler bizim için çok iyi gidiyordu. Belki de ona aşık olmaya başladığımı düşünmüştüm.

Oh, Tanrım.

O benim için çok farklı.

Şoföre ödeme yapıyorum ve ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Telefonum çalıyor, Brock ismi ekranı aydınlatıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Neredesin?" diye bağırıyor.

"Ayrıldım. Annemdeyim."

"Ne oluyor lan? Neden, Tully?" Hırlıyor.

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Eğer bunu bilmiyorsan, sen lanet olası bir aptalsın," diye bağırıyorum ve telefonu kapatıyorum, kanım kaynarken telefonumu çantama geri atıyorum.

Telefon hemen tekrar çalıyor. Görmezden gelip binama giriyorum ve koridorun sonundan gelen bir gürültü duyduğumda asansör düğmesine basıyorum.

Peachy Sue'nun dairesinin kapısı açık ve bir adamın çığlıklarını duyabiliyorum.

Kahretsin, muhtemelen pezevengidir. Kahretsin, beni görmesini istemiyorum. Ne yapacağım ben?

Asansör düğmesine hızlıca basıyorum ama gelmiyor. *Hadi, hadi.* Numaralara bakıyorum ve hâlâ onuncu katta olduğunu görüyorum. Kahretsin.

Koridorun aşağısındaki duvara bir şeyin çarptığını duyuyorum, her neyse parçalara ayrılıyor.

"Defol git!" diye bağırıyor.

Aman Tanrım, beni görmelerini istemiyorum. Ön kapılara bakıyorum, sonra koridora dönüyorum. Yangın çıkış merdivenleri onun kapısının yanında, yani oraya doğru koşarsam beni görür. Koridorda aceleyle ilerleyip hademenin deposunu açıyorum ve kapıyı arkamdan çekerek içeri koşuyorum. Karanlıkta durdum, kalbim göğsümde sert bir şekilde atarken daha fazla gürültü olup olmadığını dinledim.

Telefonum yine çaldı. Oh lanet olsun. Brock, şimdi olmaz. Sessize almak için uğraşıyorum ve konsantre olup tekrar dinlemeye çalışıyorum. Bir şey daha kırılıyor ve koridorun karşısında bir kapının açıldığını duyuyorum. Başka biri bir şey mi duydu?

Kalbim küt küt atarken gözlerimi kapatıyorum. Polisi aramalıyım. Ya onu dövüyorsa? Ama beni duyarsa, muhtemelen bana da zarar verir. Tanrım, lanet asansör neden gelmedi? Sanırım taşınmayı ciddi ciddi düşünmeliyim.

Bang, bang, bang kalbim gidiyor. İşte bu yüzden fahişelik yapmıyorsun. Sadece rastgele sık yalamak zorunda değilsiniz, işe gitmediğinizde sizi döven lanet bir pezevenk tarafından sahiplenilmeniz gerekiyor.

Aklıma farklı bir senaryo gelince gözlerim açılıyor. Ya Brock o öfkeli haliyle buraya gelir ve Sue'ya zarar verirken onlarla karşılaşır mı? Çılgına döner ve pezevenğin muhtemelen üzerinde silahı vardır.

Aman Tanrım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ben ne yapıyorum? Kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Her şey sessizleşti. Kahretsin, oraya nasıl gideceğim?

Telefonum yine çantamda titriyor. Tanrı aşkına, Brock. *Evine git, seni aptal.*

Lütfen binanın önüne çıkmayın. Hayır, henüz burada olmaz. Az önce bardan beni aradı.

Kapıyı açıp dışarı bakmadan önce on dakika bekliyorum. Koridor boş ve Peachy Sue'nun kapısı da kapalı.

Boğazımdaki korkuyu yutuyorum. Tamam... Sadece rahat davran. Sıradan davran. Sadece koridorda yürüyorum. Hiçbir şey görmedim.

Koridorda yürüyorum ve gerçekten kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum. Asansörün düğmesine basıyorum ve neyse ki kapılar hemen açılıyor. Çabucak atlıyorum ve düğmeye basıyorum. Kendi katıma gelene kadar nefesimi tutuyorum ve sonra koşup ön kapının kilidini açıyorum ve daireme dalıyorum.

Telefonumu kapattım ve duş almak için banyoya koştum. Ne felaket bir geceydi.

Brock

Tully'nin ön kapısındaki güvenlik düğmesine bastım. Saat öğleden sonra 3:00 ve telefonlarıma cevap vermiyor.

Dün gece sıçtım batırdım. Fena sıçtım.

O kavgaya karıştığım da beni terk edip annesine gitti. Beni görmek istemedi. Bana ne oldu da kendimi kaybettim bilmiyorum.

Onun önünde o şekilde sinirlendim ve beni o şekilde sinirli görmesinden nefret ediyorum.

Düğmeye tekrar basıyorum ve telefonu açtığını duyuyorum ama bana cevap vermiyor.

"Tully, benim. Bırak beni." İç çektim.

"Hayır. Ben iyiyim." Öfkeyle tersledi.

"En azından bunun hakkında konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Biliyorum, o yüzden bırak da kalkayım."

Zil sonunda içeri girmeme izin veriyor ve asansöre doğru ilerlemek için kapıyı öfkeyle itiyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefes alıyorum. *Bir daha kendini kaybetme, zaten seni bu duruma getiren de buydu*, diye hatırlatıyorum kendime. Sakinleşmek için elimden geleni yaparken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bunların hepsi benim için yeni. Daha önce hiç bir kadınla köpek evinde olmamıştım. Bundan hiç hoşlanmadım.

Tully kapıyı açtı, yüzünde öfke okunuyordu. Ona bir merhaba öpücüğü vermeye çalışıyorum ama o soğuk bir şekilde başını benden çeviriyor.

Kolumu ona doladım ama o beni agresif bir şekilde itti. "Dokunma bana."

"Hadi, Pock."

"Şaka yapıyor olmalısın. Bana *Pock* yapma!" Cevap olarak bulabildiğim tek şey sessizlik.

"Dün gece ne hakkındaydı, Brock?" diye çıkışıyor.

"Pock," diye fısıldıyorum kollarımı tekrar ona dolamaya çalışırken. "*Benimle alay etme!*" diye bağırıyor. "Sana o kadar kızgınım ki

hatta komik."

"Neden?"

Ellerini kalçalarına koyar ve gözlerini kısar. "O kadar aptal olamazsın." Saçları vahşi ve iri dudakları dolgun. Geceliğinin içinden silüetini görebiliyorum ve sikimin sertleştiğini hissediyorum. Bu kadın beni her an ciddi şekilde tahrik edebilir, öfkeden deliye dönmüşken bile. Bu düşünce beni sırtıtmaya itiyor.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ama nedense öyle hissediyorum. Yüzümden yine aptalca bir gülümseme geçiyor.

Kanepedeki yastığı alıp kafama fırlattı. "Seni koca amcık waffle." Öfkeyle bağırıyor.

Yastık kafama çarpıyor ve ben de amcık waffle ismine kahkahalarla gülüyorum. Bu yeni bir isim. Tully öfkeli bir şekilde mutfağa girdi.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Her an geri gelip yine kendini kaybedebilir. Geleceğini zaten biliyorum.

Tam bu sırada, yine benim olduğum yere doğru hışımla gelmeye başladı. "Ve başka bir şey..."

"Bana henüz ilk şeyi söylemedin," diyorum ona kuru bir sesle.

Parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Bana yem atma, Brock. Gözümü bile kırmadım ve bir boğa gibi öfkeliyim."

Nefes veriyorum ve tavana bakıyorum. "Belli ki."

"İşte bu. Bağırıyor. "Çık dışarı!"

"Ne?"

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Bağırıyor. "Komik *olan ne?* Çıkar ağzındaki baklayı, kadın."

"Sen!" diye bağırıyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tanrım, gerçekten üzgün. "Ona vurmayı bırakmadın."

Yüzüm düşüyor.

"Seni öyle gördüğüm için travma geçiriyorum."

"Pock," diye fısıldıyorum usulca. En kötü halime tanık olmasından nefret ediyorum.

Bunu neden yaptım ki?

"Benimle alay etme," diyor dişlerini sıkarak. "Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Onu kollarıma aldım. "Özür dilerim, tamam mı?" Onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Neden bahsediyorsun sen? *Neyin* nasıl hissettirdiğini nasıl bilemem?" Onu kendime yakın tutuyorum.

"Bu davranışın normal olduğunu düşünen biriyle birlikte olamam, Brock. Bunu yapmayacağım."

"Tully, bazen doğru olanı yapmak zorundayım. Olayların peşini bırakamam. Sana saygısızlık yapılmasına izin vermeyeceğim ve o adam da bunu istiyordu."

"Yani onu eşek sudan gelinceye kadar dövdün mü?" diye ağlıyor. "Ölebilirdi. Ya kafasını yere çarpıp ölürse?"

Onu sakinleştirmeye çalışırken yanaklarıma hava üflüyorum. Onu kendime çekiyorum ve şakağından öpüyorum.

"Ben burada sana aşık oluyorum ve... senin tek önemsendiğin şey kontrolün sende olması ve kazanmak," diye kekeliyor.

Ben hala anında. *Az önce ne dedi o?*

Gözlerim onunkileri buluyor ve yüzünü buruşturarak daha fazla gözyaşı dökmesine neden oluyor, az önce ağzından kaçırıldığı için hayal kırıklığına uğradığı ve utandığı belli oluyor.

"Bana aşık mı oluyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak fısıltıyla sordum.

Bana bakıyor ama cevap vermiyor.

Panik başladığında kalp atışlarımın kulaklarımda çınladığını duymaya başlıyorum. İçimde ezici bir kaçma dürtüsü var.

"Bu kadar öfkeli birine aşık olamam, Brock," diye fısıldıyor.

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Erkek gibi davranıp ihtiyacım olan adam olmalısın ya da çekip gitmelisin."

"Uzaklaşmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Sevecek bir adam istiyorum, istediğini elde edemediğinde öfke nöbeti geçiren, saldırganlaşan ve insanlara vuran küçük bir çocuk değil."

Kalbim sıkışıyor.

"Bu ilişki olayını yapmak istediğini söylemiştin, Brock."

Ondan bir adım geri çekiliyorum, içimi daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir korku kaplıyor.

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye fısıldıyor.

"İstedığimi biliyorsun."

"Peki, kaç yaşında büyüyeceksin?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu alfa-delik saçmalığını bırakıp erkek gibi davranacak ve beni sevecek misin, yoksa dünyayla tek başına savaşmaya devam mı edeceksin?"

"Alfa deliği bir kelime değil," diyorum konuyu değiştirmeye çalışarak. "Evet, öyle. Brock Marx için bir kod."

Sırıtiyorum.

"Brock." Kollarını bana doluyor ve şefkatle yukarı bakıyor. "Hayatının geri kalanında tüm dünyayla savaşan kötü huylu bir çocuk istemiyorum."

Ona bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Beni sevebileceğini bildiğim nazik bir adam istiyorum." Beni usulca öpüyor ve değişmem için beni ikna etmeye çalışırken kolları kalçalarımın dolanıyor.

"Ben nazik davranmam, Tully."

"Evet, biliyorsun, Brock." Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve dili ağzımın içinde kayıyor. "Yapacağını biliyorum çünkü sen de beni önemsiyorsun."

"Şu aşk meselesini konuşmayı kesebilir miyiz, lütfen?" "Hayır."

Ç a b u c a k elimden kurtuluyor. "Biriyle birlikte olmak istiyorsun. ilişkimiz var, değil mi?"

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum ve ufukta tam bir erime olduğunu hissediyorum.

"O zaman bu konu hakkında konuşuyoruz. Duygularım seni korkutuyor diye kendimi senden uzak tutmamı isteme benden," diye tersliyor. "Sakın benden bunu istemeye cüret etme!"

Hay sikeyim. Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Bu biraz dramatik, değil mi?

Ona bakıyorum ve o da yavaşça ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Seni önemsiyorum, Brock." Bir an duraksıyor. "Aslında sana aşık oluyorum ve bunu sana karşılık vermen için ya da bunun gibi saçma bir şey için söylemiyorum. Bunu sana söylüyorum çünkü bunun benim için özel bir şey olduğunu bilmen gerekiyor. Bu senin alışık olduğun gibi öylesine bir şey değil. Ben de senin için özel olduğunu düşündüm."

Ona boş boş bakıyorum ama umutlu yüzü sonunda gülümsememe neden oluyor.

"Ama sen sadece büyük bir pislik gibi davranıyorsun," diye ekliyor.

"Sakin ol, hey? Burada öfke sorunu olanın ben değil, sen olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Brock," diye fısıldıyor, beni öpmek için eğiliyor. "Çalışmamızı istiyorum." Gözlerini ona dikeyiyor.

"Öfkeyi bırak ve zıpla... *benimle*." Umutla gülümsüyor. Ellerim onun arkasında sıkılaşıyor. "Ben amcık waffle'larıyla zıplamam,"

Dudaklarına fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve ellerini saçlarımla arasına koyuyor. "Seni uçurumdan aşağı itmeme gerekse bile bunu yapacaksın."

Öpücüğüne karşı gülümsüyorum. "Ben de burada olanın bu olduğunu düşünmüştüm."

Tully

Bugün Pazar gecesi ve Brock beni ailesiyle tanıştırmaya götürüyor. Görünüşe göre kız kardeşi Natasha ve ailesi yarın Los Angeles'a dönüyor ve onlar gitmeden önce benim onlarla tanışmamı istiyor.

Dünkü kavgamızdan sonra ve ona açılıp kalbimi ortaya koyduktan sonra kendimi ona her zamankinden daha yakın hissediyorum. Öğleden sonrayı yatakta sevişerek geçirdik. Nazik ve şefkatliydi ve benim için ne hissettiğinden bir kez bile bahsetmemiş olmasına rağmen, bana bunu başka şekillerde gösterdi. Dün gece eşofmanlarımızla yürüyüşe çıktık ve Tayland yemeği yedik. Onun yanındayken süslenmem ya da makyaj yapmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Tamamen rahatım. En kötü halimde bile kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmemi sağlıyor. Geç saatlere kadar onun evinde kalıp film izledik ve bu sabah birlikte koşuya bile çıktık.

Cuma gecesi kulüpte gördüğüm vahşi adamdan eser yoktu ve geçen her saatle birlikte dehşetin biraz daha azaldığını hissediyorum.

Brock çok güzel bir adam ve eğer onunla bir gelecek istiyorsam, benim davranışlarımı biraz yumuşatması için sabırlı olmam gerektiğini biliyorum.

Şu an saat 18:00. Birkaç saat önce beni eve bıraktı, böylece yarınki yolculuğumuz için hazırlanabilecektim.

Hawaii.

Bir hafta boyunca sadece ikimiz olacağımız için heyecanlıyım, tam da istediğim gibi.

Meredith'e veda etmem ve bitkilerimi sulaması için ona bir anahtar vermem gerekiyor. Geçen hafta onu normalde gördüğüm kadar göremedim ve bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyorum.

Kapısını çaldım.

Bekliyorum ama cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldım. Hala cevap yok. Hmm. Evde olmamalı. Anahtarlığının kilidinin açıldığını ve kapısının açıldığını duyduğumda koridora geri dönüyorum.

Kapıdaki aralıktan bakarken "Tully," diye fısıldıyor. "Merhaba."

Gülümsüyorum.

"Şşş." Parmağını ağzına götürüyor. "Şşş."

Beni elimden tutup dairesine çekerken ve tüm kilitleri açıp kapıyı arkamızdan kapatırken kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

Gözetleme deliğinden bakıyor. "Geri geliyor. Sessiz olman gerek."

"Ha?" Fısıldıyorum. "Kim geri geliyor?"

"Siyah ceket, siyah ceket."

Ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben bir şey görmedim." Adım atmaya başladı. "Hiçbir şey görmedim." Başını sallar, ellerini kulaklarına götürür ve kendi kafasını tokatlamaya başlar. "Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum," diye tekrarlayıp duruyor.

"Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Meredith, kendini iyi hissediyor musun?" Tanrım, sanırım bir tür psikotik nöbet geçiriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. "Bugün ilaçlarını aldın mı?" diye soruyorum.

Yine kendi kafasına vurmaya başladı. "Hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şey bilmiyor." Bir ileri bir geri volta atıyor ve yerinde duramıyor.

"Meredith, seni annenin evine götürmeme ne dersin?" Annesini tanıdım ve ilk düşündüğüm kadar kötü biri değil. Meredith'i Callie ve benden çok daha iyi idare ediyor, özellikle de böyle durumlarda.

Gözleri büyüdü. "Evet." Yatak odasına koşar ve çekmecelerini hızla açmaya başlar. "Siyah ceket, siyah ceket," diye tekrarlayıp duruyor.

"Evet, siyah ceketini getir." Tanrım.... ona neler oluyor dedim.

O bu haldeyken ona gideceğimi söylememeliyim. Sinir krizi geçirmesini istemiyorum.

Banyoya koşar ve tüm tuvalet sepetini alır. Dışarı koşuyor ve ters çevirip bavulunun içine atıyor. Eşyalar etrafa saçılıyor ve sonra yatak odasına geri koşuyor.

"Bugün ne yedin, bebeğim?" Dikkatlice sordum. "Hiç mavi gıda boyası kullandın mı?"

Koşarak dışarı çıkıyor ve bana bakıyor, gözleri sanki ani bir aydınlanma yaşıyormuş gibi vahşi ve geniş. "Evet. Mavi Limonata."

İrkildim. "Mavi Limonata mı? Kulağa hiç hoş gelmiyor." Buzdolabına doğru yürüdüm. "Ne kadar içtin?" diye soruyorum.

"Dört litre."

"Dört litre," diye tekrarlıyorum iki litrelik iki boş şişeyi buzdolabının iç raflarından çıkarırken. "Bu da ne böyle?" Başımı sallıyorum. "Bu saçmalığı içme Meredith. Kendini kötü hissettirecek."

Başını sallıyor. "Evet. Kendimi kötü hissediyorum, çok kötü. Hemen hastaneye gitmem gerekiyor." "Ne?" Oh kahretsin. Onu olabildiğince çabuk annesine götürmeliyim. "Bu

Tamam tatlım, eşyalarını topla ve annene gidelim." "Evet." Odadan koşarak çıktı. "Annemlere, sonra da hastaneye." "Belki de bir süre annenle kalmalısın" diye sesleniyorum.

Tekrar dışarı koşuyor ve genişlemiş gözlerle bana bakıyor. "Evet. İyi fikir." Başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyorsan, hiçbir şey bilmiyorsundur." Yatak odasına geri koşuyor ve ben de onu takip ediyorum, tüm mobilyalarının kapıya doğru nasıl itildiğini fark ediyorum. "Mobilyaların yerini neden değiştirdin tatlım?" diye sordum.

Sanki bir şey hakkında gerçekten çıldırmış gibi başını sallamaya başlar.

"Sorun yok, sorun yok." Kahretsin, ambulans falan mı çağırmalıyım? "Bavulunu bana ver ve hemen gidelim," diyorum sakince.

"Geri geliyor," diye fısıldıyor, açıkça dehşete düşmüş. "Kim geri geliyor?"

"Siyah ceket."

Ne sikimden bahsediyor bu? Onu elimden tutup koridora, asansöre götürüyorum ve o kadar korkmuş görünüyor ki kalbim parçalanıyor.

"Bebeğim, sorun yok." Onu rahatlatmak için kolumu omuzlarına doladım. Arabama bindik ve o çılgınca etrafına bakındı. Sanki göremediği bir şeyden korkmuş gibiydi.

Kısa bir süre sonra arabayı annesinin yanına çektim. Meredith arabadan iniyor ve sanki kovalanıyormuş gibi içeri koşuyor.

Bunu yaşamak zorunda olmasından nefret ediyorum. Annesi dışarı çıkıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Bilmiyorum, onu böyle buldum." Omuz silktim. "Ne yapacağımı bilemedim."

"İlaçlarını aksattı mı?" diye soruyor annesi.

"Emin değilim. Onu sinirlendirmiş olabilecek çok fazla gıda katkı maddesi vardı."

"Tamam, onunla ilgilendiğin için teşekkürler canım." Annesi bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve beni bir süre arabamda oturmaya bırakarak içeri giriyor.

Bunu yaşamak zorunda olmasından gerçekten nefret ediyorum. Neden bu kadar korkmuştu?

Meredith gibi bir arkadaşıa sahip olmak bir şeydir, ama onu bu şekilde görmek kalp kırıcıdır.

Yavaşça arabamı çalıştırıyorum ve sönük bir nefes üflüyorum. Evime dönmek için köşeyi dönüyorum. Brock beni almak için her an orada olabilir ve bu gece onun ailesiyle tanışacağım.

Çok gerginim.

Telefonum bir mesajla beni uyarıyor ve ekran aydınlanıyor.

Senin evindeyim. Sen neredesin?

Gözlerim açıldı. *Ne oluyor lan?*

Bölüm 17

Aman Tanrım, aman Tanrım. İkisi de aynı anda evime gelecekler. Ayağımı gaza basıyorum ve hızlanmaya başlıyorum. Bu şekilde karşılaşmalarına izin veremem, ayrıca Simon Londra'dan dönmüş ne halt ediyor ki? En az üç hafta daha gitmesi gerekiyordu. Yani, döndüğünde beni görmeye geleceğini biliyordum ve Brock'la bir gün buluşacaklarını hep tahmin etmiştim ama bunun şimdi olmasını beklemiyordum.

Sokağıma dönüyorum ve Brock'un arabasını park etmiş, içinde oturmuş beni beklerken görüyorum. Simon ön kapının yanında duruyordu.

Aman Tanrım!

Kahretsin.

Brock, Brock olduğu için, bu iyi gitmeyecek. Ne yapacağım ben?

Simon'dan bile kaçamıyorum. Brock'un ailesiyle tanışmak için henüz giyinmedim. Ne lanet bir kabus.

Brock'un tam karşısındaki sokağa park ediyorum ve onu arıyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Hey, Pock. Neredesin?"

"Selam, bebeğim." Arabasında onu izlerken iç geçirdim. Burada olduğumu bilmiyor. "Şey, olay şu," diye fısıldıyorum.

"Burada ne var?"

"Az önce geldim ve caddenin karşısına park ettim."

Başını kaldırıp beni görüyor ve bana seksi bir gülümseme veriyor.

Çelimsizce el sallıyorum. "Simon geldi."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kapının yanındaki adamı görüyor musun? Telefonuyla konuşanı?"

Brock binamın ön kapısına doğru bakıyor ve çenesinin sıkıştığını görüyorum.

"Brock, lütfen." diye fısıldadım. "Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, bunu benim halletmeme izin verirsin."

"Tully."

"Lütfen bebeğim. Sana yalvarıyorum. Onun hakkında ne düşünürsen düşün, o yanlış bir şey yapmadı ve çok iyi bir arkadaş."

Ön camından bana bakıyor ve derin bir nefes veriyor. "Ona bir şey söyleme."

"Siktir git," diye tersliyor Brock.

"Brock, lütfen," diye yalvarıyorum. "Seni seviyorum, seninleyim. Bırak bunu ben halledeyim." Bana ters ters bakıyor.

"Arabada kal, on dakikaya geliyorum." "Ne istiyor?" Havlıyor.

Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum. "Sadece benimle konuşmak isteyecek, hepsi bu."

"Ona geri dönmeni isteyecektir," diyor öfkeli gözleri yolun karşısındaki benimkileri tutarken.

"Böyle bir şey olmayacak. Çünkü ben seninleyim. Ama onunla bu konuşmayı yapmam gerekiyor ve yemin ederim ki ona tek bir şey söylersen seninle bir daha asla konuşmam."

Gözlerini kısıyor. Tehdidime duyduğu öfkeyi buradan görebiliyorum.

"Bana on dakika ver ve arabada kal," diye fısıldadım.

Yukarı.

Arabamdan çıktım ve Simon beni hemen gördü. Bana bir işaret yaptı. Çarpık bir gülümseme ve sonra Brock arabasından iniyor.

Kahretsin, Brock!

Simon'a doğru yürürken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Merhaba." Gülümsüyor.

"Merhaba." Parmaklarımı gergin bir şekilde önümde çevirerek gülümsüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Londra'dan eve döndüm. Annen dedi ki..."

"Merhaba," diye anons ediyor Brock, yanımda durmak için hareket ederek. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Bacaklarını açmış, çenesini gökyüzüne doğru eğmiş.

Kibir. Saf kibir.

Yutkunuyorum ve garip bir şekilde başımı kaşıyorum. "Simon, bu Brock. Brock, bu Simon."

El sıkışırken Brock Simon'a ters ters bakar.

"Hey," diye mırıldanıyor Simon. Kaşlarını çatıyor ve Brock ile bana bakıyor. "Bu kim?" diye sordu.

"Erm." Kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, lütfen toprak beni yutsun. "Brock benim..." Duraksadım, "Erkek arkadaş."

Simon'ın yüzü düşüyor, gözleri benimkileri arıyor.

Bir anda gözlerim doluyor, onu incitmişim. "Si," diye fısıldıyorum.

"O zaman doğru mu?"

Brocks'un çenesi sıkıştı ama sessiz kaldı.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ama sen dedin ki..." Simon başlıyor.

Tekrar başımı sallıyorum. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Bunun olmasını asla istemezdim ve sana çok değer veriyorum."

Brock çırpınışı izlerken kaşları çatılıyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun Simon, ama Brock'u farklı bir şekilde seviyorum."

Simon dudaklarını birbirine bastırır ve gözleri yaşlarla dolar. Brock başını eğiyor. Simon'ın acısı hissediliyor... Brock için bile.

"Ben yukarıda bekleyeceğim," diyor Brock sessizce.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum ve Brock'a anahtarlarımı uzatıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

Başını sallar ve Simon'a döner, ne diyeceğini bilemeden bir an duraklar. "Üzgünüm dostum."

Simon'ın gözleri yere yapışmış.

Brock içeride kayboluyor ve ben Simon'ın ellerini tutuyorum. "Biz arkadaşız, Simon. Her zaman arkadaş kalacağız. Ama ilişkimizde bir şeyler eksikti."

"Benim için değil."

"Evet, senin için. O kızla mutluydun, bunu gördüm." "O bizimkinden farklıydı, Tully."

"Biliyorum ama bu kötü bir şey olduğu anlamına gelmez. Sahip olduklarımızın yeri asla doldurulamaz Si." Ellerini ellerimde sıkıyorum. "Tüm ilklerimizi birlikte yaptık."

Gözleri benimkileri arıyor. "Şimdi geri döneceğim. Londra'ya bile dönmeyeceğim," diye kekeliyor.

Başımı salladım. "Artık çok geç." "Değil," diye ağzından kaçırıyor.

"Seni o kızla görene kadar Brock'la hiçbir şeye başlamamıştım." Yüzü düştü.

"Çok mutlu görünüyordun... benimleyken olduğundan daha mutluydun." "Tully," diye fısıldıyor.

"Kararımı verdim. Artık Brock'la birlikteyim. Sen ve ben tekrar bir araya gelmeyeceğiz."

"Bunu nasıl söylersin?" diye fısıldar, açıkça paniklemiştir. "Onu tanımıyorsun bile."

Başımı salladım. "Biliyorum, seni tanıdığım gibi değil. Bu karar Brock'a dayanmıyor. Bize, Simon'a ve aramızda eksik olan şeye dayanıyor."

Simon'ın içinde bir şeyler kopar ve sinirlenmeye başlar. "Demek ondan alıyorsun! Nesi var onun? Kocaman bir siki falan mı var?"

Kalbim sıkışıyor ve bu konuşmayı çirkinleşmeden bitirmem gerektiğini biliyorum.

"Aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istemiyorum. Arkadaş olmamızı istiyorum." "Seninle ve onunla arkadaş olmamı, mutlu aileleri oynamamı istiyorsun.

birlikte?" diye tersliyor. "Böyle bir şey olmayacak, Tully. Şimdi arabaya bin ve benimle eve gel, yoksa sonsuza dek biter."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. "Özür dilerim." Geriye doğru bir adım atıyorum. "Tully, hayır," diye fısıldıyor beni kucaklarken.

"Yapma bunu,

Seni seviyorum."

Yüzünü buruşturuyor ve uzun bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz. Bunun son kucaklaşmamız olabileceği aklıma geliyor ve tüm bunların duygusu beni bunaltıyor. Yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Seni incitmekten nefret ediyorum." Kollarımı ona doladım. "Evet, ettin."

Göğsüm ağrımaya başladı. "Lütfen beni affet." Onu usulca öpüyorum. "Güle güle, Simon." Elinden kurtuluyorum, dönüyorum ve binaya doğru yürüyorum.

"Tully," diye fısıldıyor.

Pişmanlık yüzümü buruşturuyor. Tanrım, bundan nefret ediyorum. "Tully, geri gel."

Gözlerimi kapatıyorum ve fuayeye doğru yürüyorum.

"Tully!" diye bağırıyor ve ben koşmaya başlıyorum. Arkama bakamıyorum. Onu bu halde görmek istemiyorum. Asansörün kapıları açıldı ve ben de içeri daldım.

"Tulllllllyyyy!" diye sesleniyor.

Başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Aman Tanrım.

Koridora koştum ve kapıyı açtım. Brock beni kollarıyla sarıyor ve ben ağlarken bana sarılıyor. "Hey," diye fısıldıyor, göğsüm sıkıntıyla zıplıyor.

"Ağlıyordu," diye fısıldadım. "Ona kimseyle görüşmeyeceğime söz vermiştim," diye hıçkırıyorum. "Ve görüştüm."

"Şşş," diye beni sakinleştiriyor.

"Ama ben onu sevmiyorum. Ben seni seviyorum ve şimdi o Ben."

"Şşş, bebeğim." Beni banyoya götürdü. "Bir duş al ve sakinleş aşağı."

Her yerim ağrıyor. "Ama annene gitmeliyiz." Burnumu çektim.

"Geç kalabiliriz." İç çekiyor. "Onu arayacağım." Eğiliyor ve dudaklarımı usulca öpüyor. "Hâlâ gitmek istiyor musun? Gitmek zorunda değiliz."

Başımı kaldırıp onun duyarlı ve sevecen tavrına bakıyorum ve gözyaşlarıma rağmen gülümsüyorum. Delireceğini düşündüğüm bir anda, gerçekten de ona ihtiyacım olan adam gibi davranıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Beni şefkatle öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor. Elleriyle çenemi tutuyor ve sonra saçlarımı omuzlarımın arkasına itiyor, bir şey söylemek ister gibi bakıyor.

"Sana göz kulak olacağım, Tully. Bu ilişki işinde pek iyi olmadığımı biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapacağım." Gözleri benimkileri arıyor.

"Söz mü?" Fısıldıyorum.

"Söz veriyorum." Beni tekrar usulca öpüyor ve kalbimin göğsümde serbestçe dalışa geçtiğini neredeyse duyabiliyorum. İlk kez bana karşı herhangi bir duygusunu dile getiriyordu.

Ve buna ihtiyacım vardı. Şimdi gerçekten ihtiyacım vardı.

"Yarın gidiyoruz," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Ve seni dansa götüreceğim."

Onun dikkat dağıtma taktiklerine sırtıtıyorum. "Ve sana kokteyl ısmarlayacağım."

Gülümsüyorum.

"Ve seyahatinin karşılığını bana bir sürü harika kafa vererek ödemelisin."

Kıkırdıyorum. "Şimdi mahvediyorsun."

Duşa eğiliyor, açıyor ve ben sıcak suyun altına girmeden önce beni dikkatlice soyuyor.

"Sana çay yapayım," dedi ve odadan çıkmaya hazırlandı.

"Brock?" Sesleniyorum. Bana geri döndü. "Teşekkür ederim. Simon'a iyi davrandığın için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük." Gözleri gözlerimi tutuyor ve usulca gülümsüyor. "Seni kaybetmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Zavallı piç için üzülüyorum." Hüzünle gülümsüyorum ve o da geri dönüp eğilerek beni usulca öpüyor. "Çılgın ailemle tanışmaya hazır mısın?" "Eğer senin yarın kadar çılgınlarsa, şimdiden onlardan hoşlanıyorum."

Bir saat sonra yola çıktık. Arabayı sürerken Brock'a, "Tamam, şunu bir açıklığa kavuşturalım," diyorum. "Natasha senin ablan ve Bridget de senin küçük kız kardeşin mi?"

Başını sallıyor. "Uh-huh."

"Ve annen de Victoria."

"Evet." Bana o muhteşem gülümsemesini gösteriyor. "Ne?" Sırıtiyorum.

"Dinliyordun."

"Peki Natasha Jonathan'la evli mi?" Kaşlarımı çattım.

"Joshua. Adı Joshua Stanton."

"Doğru."

"Bridget en iyi arkadaşın Ben ile mi evli?" "Evet. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

Başımı sallıyorum ve gergin bir nefes alıyorum. "Natasha'nın çocuklarının isimleri neydi?"

"Jordana, Ellie ve Blake."

Başımı sallıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Sence beni sevecekler mi?" "Belki," diye cevap veriyor rahatça.

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Belki mi?" Nefes nefese kaldım.

Kıkırdıyor. "Sakin olur musun? Senden hoşlanmamaları benim için önemli bile değil. Ben senden hoşlanıyorum."

Ona bakıyorum, yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Şimdi konuşacağın tek şey bu mu?"

Aptalca gülümsüyorum. "Hı-hı."

"Onu yıpratma, Cock Pocket. Bu benim için 'özel günlerde' söylenecek türden bir şey."

"Evet, her gün olduğu gibi." Arabayı sürerken eğilip onu öpüyorum. "Bana taktığın isimler hakkında gerçekten konuşmamız gerek."

Elini uzatıp agresif bir şekilde seksimi avuçluyor ve ben ondan uzaklaşmak için koltuğumda kıvranıyorum. "Bu ateşli sikiş kutusu hakkında istediğim kadar konuşurum." Kalçamı tutuyor ve ben sıçrayıp ciyaklıyorum.

"Brock." Ondan uzaklaşmaya çalışırken nefes nefese kaldım. "Sen tam bir hayvansın."

Gözleri muziplikle dans ediyor ve beni tekrar yakalıyor.

"Arabayı çarpacaksın, biliyorsun değil mi?" Gülüyorum.

Bir sokağa döner, bir evin önüne yanaşır ve motoru kapatır.

Yolda siyah bir Audi SV ve başka bir Range Rover'ın yanı sıra ön tarafta içinde dört adamın oturduğu siyah bir Audi Sedan daha var.

"Kim bunlar?" Ben soruyorum.

"Bu Stanton'ın güvenlik ekibi."

"Neden yine güvenlik var?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Joshua mega zengin bir uygulama geliştiricisi. İyi tanınıyor. Güvenlik daha çok Natasha ve çocukları için. Ben'le böyle tanıştım, hatırladın mı? Didge'le evlenmeden önce yıllarca Joshua'nın özel güvenlik görevlisiydi."

Kayboldum. "Didge kim?"

"Didge, Bridget. Bu onun takma adı."

"Oh." Başımı sallıyorum. "Tanrım, bu gece bu isimleri berbat edeceğim, bunu biliyorum."

Brock dudaklarını yuvarlıyor, arabadan inmeden önce kısa bir süre duraklıyor. Yanılmıyorsam o da gergin görünüyor.

"En son ne zaman eve bir kız getirdin?" diye sordum. Keskin

bir nefes alıyor. "Hiçbir zaman."

Yüzüm düştü. "Hiç mi?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Oh. Mükemmel. O zaman benden hoşlanmaları için baskı yok."

Sırıttırıyor ve arabadan iniyor. Elimi tuttu ve garaj yoluna doğru yürüdük.

"Geldiler," diye seslendiğini duyuyorum içeriden küçük bir kızın. Belli ki bizi pencerede bekliyordu. "Ve çok da güzel!" diye bağırıyor. "Kızıl saçları var."

"Jordana!" Bir adamın şakladığını duydum. "Pencereden uzaklaş."

Brock sırtıttırıyor ve elimi sıkıyor. Ben de hemen sıkıyorum. "Kusabilirim," diye fısıldıyorum ön merdivenlerden çıkarken.

"Ben temizlemeyeceğim. Kendi başnasın." Fısıldıyor. "Harika."

Ön kapı açılır ve iki siyah saçlı kadın görünür.

Heyecanlarını gizlemeden genişçe gülümsüyorlar.

Brock gözlerini deviriyor. "İkiniz de şu bakışı keser misiniz?" İç geçirir. "Bunlar Natasha ve Bridget," diyor ikisini de yanaklarından öperken. "Ve bu da..." Duraklıyor ve bana şefkatle gülümsüyor. "Bu Tully."

Natasha yerinde zıplıyor, heyecandan köpürüyor. Bridget beni tutuyor ve yanağımdan öpüyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. İçeri gel, içeri gel."

Natasha beni de öpüyor ve elimi tutarak beni değerli bir domuz gibi evin içine götürüyor. Oturma odasına giriyoruz ve kendimi yutkunurken buluyorum.

Siktir!

Çifte lanet!

Oturma odasında dört adam var.

Dört normal adam değil, nefeslerini tutmuş bana bakan dört aptalca seksi adam.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

"Tully, bu Adrian. Kendisi ailemizin yakın bir dostu ve aynı zamanda Joshua'nın şirketinin CEO'su."

Adrian oturduğu yerden sıçırıyor ve kollarını bana doluyor. "Daha önce barda tanışmıştık, hatırladın mı?"

Utangaç bir şekilde başımı sallıyorum ve tam bana seksi bir göz kırpması atarken endişeyle Brock'a bakıyorum.

"Bu Joshua."

Joshua ayağa kalkıyor, gülümsüyor ve elimi sıkıyor. Oh Tanrım. "Joshua benim kayınbiraderim." Brock sakince söylüyor. "Bu da Cameron. Joshua ve o kardeşler."

Cameron beni selamlamak için ayağa kalktı. Koyu renk saçları hafifçe kıvrılıyor ve muzip tavırları açıkça görülüyor.

"Ben ailenin yakışıklı üyesiyim." Cameron gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Muhtemelen favoriniz ben olacağım."

Joshua gözlerini devirirken Adrian, "Tanrım," diye mırıldanıyor. "Dikkat et." Brock sırtıyor.

Kıkırdıyorum.

Brock gururla, "Ve Ben'i tanıyorsun, bunlar da küçük Jordy, Ellie ve Blake," diye duyurdu.

Çocuklar altı, beş ve dört yaşlarında ya da öyle bir şeye benziyorlar.

"Merhaba." En büyük kız elimi tutarken gülümsüyor. "Seni seviyorum. saçın."

"Teşekkür ederim." Gergin bir şekilde gülümsüyorum

Joshua'ya dönüyor. "Baba, saçımı bu renge boyayabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır," diye kesin bir dille cevap verir.

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen altı yaşındasın."

Natasha ve Bridget kıkırdarlar.

"Buraya gel ve saçını yapmama izin ver," diyor Adrian. Kız hemen koşup onun kucağına oturuyor.

Brock etrafına bakınıyor. "Annem nerede?"

"Mutfakta." Natasha gülümsüyor. "Bugün biraz duygusal."

Brock başını sallıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Babası burada olmadığı için. Brock elimi tutuyor ve beni annesinin ocakta bir şeyler karıştırdığı mutfığa götürüyor. Davlumbazda fırtına kopuyor ve sanırım geldiğimizi duymamış olabilir.

"Anne?" Brock usulca söylüyor.

Omzunun üzerinden bakıyor ve yüzü hemen aydınlanıyor. "Brock!"

Koşarak yanına gidiyor ve onu yanağından öpüyor. "Merhaba sevgilim." "Bu Tully, anne," diyor Brock ona, sesindeki saygıyla. beni ona sunar.

Gülümsüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Oh, merhaba, canım." Beni sıkıca sarıyor. "Bütün gün senin gelmeni bekledim."

Ve birden ben de duygulandım. Brock'a sarılırken onu ne kadar çok sevdiği belli oluyor. Gözleri doluyor ve Brock başını sallıyor. "Kesecek misin?" Sırıttıyor. Sanki eski ama özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi çay havlusuyla ona vuruyor.

Gülümsüyorum. Daha önce hiç kimseyi eve getirmemişti. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Hayır canım, her şey kontrolüm altında." "Lütfen?" Fısıldıyorum. "Gerçekten çok gerginim."

Kollarını bana doladı. "Peki, o zaman, buraya gel." Beni mutfığa doğru götürüyor. "Ben her şeyi yakarım zaten."

Kıkırdıyorum. "Ben de."

"O zaman ortak bir noktamız var." Sıcak bir şekilde gülümsüyor. Ondan şimdiden hoşlandım.

"Sana bir kadeh şarap getireyim," diyor Brock, gözden kaybolmadan önce usulca gülümseyerek. Natasha ve Bridget içeri girip mutfak tezgâhına otururlar. Bridget'in ağır bir şekilde hamile olduğu bellidir.

"Ne kadar uzağa gitmen gerekiyor?" diye

sordum. "On dört hafta." Gülümsüyor.

"İkizler." Gözlerim açılıyor. "İkiz mi?"

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Natasha Bridget'in karnını okşar. "Her şey yoluna girecek, endişelenmeyi bırak." "Korkuyor musun?" Ben soruyorum.

"Taş kesilmiş," diye fısıldıyor. "Ama Ben'e söyleme. 'Bu işi çantada keklik görüyorum' numarası yapıyorum."

Natasha'nın uzun siyah saçları var ve dar, solmuş mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve hiç makyaj yapmamış. Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel gamzelere sahip güzel bir kız. Arkadaş canlısı, ayakları yere basan bir havası var. Bridget'in saçları biraz daha açık renk ve üzerinde buz mavisi bir yazlık elbise var. Karnı kocaman görünüyor. Brock'un mücadele ettiğini söylemesine şaşmamalı.

Adrian dışarı çıkıyor ve kızlarla birlikte bankta oturuyor. Brock elinde bir şişe şarapla tekrar ortaya çıkıyor ve bana bir kadeh dolduruyor, Natasha ve Adrian'ınkileri de doldurduktan sonra elini nazikçe kalçama koyuyor ve arkamda duruyor. "İyi misin, Pock?" diye soruyor usulca.

"Ben iyiyim."

Eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ben oturma odasında olacağım."

"Tamam." Onun bu kadar düşünceli olmasına gülümsüyorum. Kafamı kaldırdığımda üçünün de bizim etkileşimimizi izlerken sırttıklarını gördüm.

Brock diğer odada kaybolmadan önce, "Tanrım, siz üçünüz çok meşgulsünüz," diye homurdanıyor. Sessizliğe gömülüyoruz ve ben endişeyle üçüne bakıyorum.

"Yani..." Bridget gülümsüyor. "Muhtemelen havalı ve rahat davranabiliriz ama bu bizim tarzımız değil ve tüm ilginç detayları bilmeye ihtiyacımız var."

Daha büyük sırtıyorum.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" Adrian soruyor.

"Birkaç haftadır."

Adrian. "Oh, evet, doğru. Natasha'nın doğum günü civarındaydı, değil mi? Bu mu?"

Bridget karşılığında bir şey söylüyor ama benim dikkatim Joshua'ya dönüyor. içeri girer ve ellerini arkadan Tash'ın omuzlarına koyar. Kız ona döner.

"Bir içki ister misin, Presh?" diye soruyor usulca.

Ona sevgiyle gülümsüyor ve bardağını kaldırıyor. "Doydum."

Dudaklarını yalıyor ve kızın kulağına eğiliyor. "Daha sonra olacaksın." Ona karanlık bir şekilde bakıyor ve boynunu hafifçe kırıyor. Tanrım, ikisi arasında ciddi bir cinsel kimya var. Acaba nasıl tanıştılar? Onları birlikte izlerken kendimi oldukça ateşli hissediyorum. Natasha dudaklarını birbirine doluyor ve ona arsızca gülümsüyor, verdiği söz üzerine kadehini kaldırıyor. Özel etkileşimlerini fark etmemiş gibi yaparak hızla aşağı bakıyorum.

Victoria masaya götürmek için her şeyi servis tabaklarına koymaya başlar ve kısa bir süre sonra Ben gelip kollarını Bridget'in arkasından sarar. Büyük ellerini sevgiyle Bridget'in karnına koyar ve Bridget de başını çevirip onun omzunu öper.

Etkileşimlerini izlerken usulca gülümsüyorum. Bu aileyi seviyorum. Aralarında çok fazla sevgi var. Bunu hissedebiliyorum.

"Ah," diye bağıyor biri oturma odasından. Eğer yanılmıyorsam, sesi en büyük kıza benziyor.

Joshua gözlerini deviriyor. "Blake!" diye sesleniyor ve ben gülümsüyorum, Blake olduğunu nereden biliyor? Bu çocuk vahşi falan mı?

"Ben ona dokunmadım!" diye seslenir küçük çocuk. Joshua, "Buraya gel lütfen," diyor.

Blake içeri giriyor ve ellerini meydan okurcasına kalçalarına koyuyor. "Bunu Jordy başlattı ve masada onun yanında oturmayacağım," diyor hepimize.

Joshua donuk bir ifadeyle ona bakar. "Sana nereye oturmanı söylersek oraya oturacaksın."

Cameron içeri girer ve Blake'i aceleyle kaldırıp omzuna atar. "Blake yemeğini yemek için saksı bitkisinin içinde oturuyor."

Blake'i devasa saksı bitkisinin yanına götürür ve Blake zevkle ciyaklarken, tekmeleyip çığlık atarken onu içine koyacakmış gibi yapar.

Herkes sohbetine geri dönerken onların oyununu izlerken gülümsüyorum.

Victoria gözlerini devirir. "Lanet Cameron. Bir dakika bile ciddi olamaz."

Küçük çocukla oynamasını izlerken kıkırdıyorum.
Brock elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Çılgın aileni seviyorum," diye fısıldıyorum.
Bana gülümsüyor. "Ben de."

Yatağımda yan yatıyorum. Brock az önce duş aldı ve biz onun evine geri döndük. Geç oldu, bana doğru yürürken havlusunu bırakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Tanrım, onun cinsel özgüveni beni hâlâ şaşırtıyor. Önümde kaç kez çırlıçıplak, dünyayı umursamadan geçit töreni yaparsa yapsın, bunu sarhoş edici buluyorum.

Boxer şortunu giyerken bana "Ailem seni severdi" diyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yanıma uzandı. "Öyle olduğunu biliyorum."

Bir süre beni izliyor. "Sen iyi misin? Eve gelirken çok sessizdin."

Hüzünle gülümsüyorum ve sırt üstü dönüyorum.

"Sanırım." "Neyin var?"

Ona bakıyorum ve omuz silkiyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Benimle konuşabilirsin. Yapmayacağım..." Sesi kesiliyor
Kapalı.

Bir an duraksadım. Onunla bu konuyu gerçekten konuşmak istiyorum ama yapamıyorum.

Bana kızmasını istemedim. "Simon'a kötü davrandığımı mı düşünüyorsun?"
Yumuşakça soruyorum.

Dirseğine dayanıyor. "Bana neden tekrar ayrıldığınızı söyle."

Nefes veriyorum ve tavana bakıyorum. "On beş yaşındayken tanıştık." Dinlerken sessiz kalıyor.

"Ve biz çocuktuk. Aşkımız yavru köpek aşkıydı." Bununla nasıl başa çıktığını görmek için ona bakıyorum ve o da bana gülümsüyor. Gülümsemesi bana devam etmem için cesaret veriyor.

"Ama hep bir gün ayrılacağımızı düşünmüştüm, a n l ı y o r m u s u n ?
Ve her zaman yapmak istediğim her şeyi yapacaktım." Elimi tutuyor
ve parmak uçlarını öpüyor.

"Ama hiç yapmadık." Üzüntüyle tavandaki havalandırma deliğine bakıyorum.

"Ve on ay önce bana evlenme teklif etti." Brock'un gülümsemesi kayboluyor, yüzünü bir kaş çatma ifadesi kaplıyor.

"Ama ben evlenmek istemedim ve..." Ona ayrıldığımızı söylediğim o korkunç güne geri dönerken başımı sallıyorum.

"Evlenmek istemiyor musun?" Kaşlarını çatıyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"İstiyorum. Şimdi istiyorum."

Yüzü düştü. "Şimdi evlenmek mi istiyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Panik yapma, şimdi demek istemedim, şimdi." Gülümsüyor. "Devam et."

Hikâyeyi elimden geldiğince doğru anlatmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Sonunda Simon'dan on iki aylık bir ara istedim ve o da kabul etti. Ona geri döneceğime ve başka kimseyle görüşmeyeceğime söz verdim."

Brock'un gözleri benimkileri tutuyor. Hikâyenin geri kalanının nasıl ilerlediğini zaten biliyor. "Ama benimle tanıştın," diye fısıldıyor.

Boğazıma bir yumru oturdu ve üzüntüyle başımı salladım. "Seninle tanışmakla kalmadım, seni olabilecek en kötü şekilde becerdim."

"Pock." Yüzümü avuçlarken iç geçiriyor. "Şunu söylemeyi keser misin? Öyle bir şey değildi. Birbirimizden o kadar etkilenmiştik ki elimizde değildi."

Gerçek hikaye bu değil ve o da bunu biliyor.

"Mesele şu ki Brock... seninle tanışmak, seninle birlikte olmak, tüm bunlar ona karşı hissettiklerimin gerçek ya da doğru olmadığını anlamamı sağladı."

Yine kaşlarını çatıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ben asla..." Derin bir iç çektim.

"Sen asla ne?"

"Seninle birlikteyken hissettiklerimi onunla hiç hissetmedim." "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim onunkileri arıyor. "Bazen dokunmazsan ölecekmişim gibi hissediyorum Ben."

Yüzünde şefkat beliriyor ve beni usulca öpmek için eğiliyor.

"Mesele şu ki, Simon'ı sevdiğimi fark ettim, ama ona aşık değildim. Artık o yok." Elimini saçlarında gezdirdim. "Ve sen ve ben anlaşılmıyorduk bile, Simon benim için doğru erkek değildi."

Başını sallıyor, anladığını söylemeye gerek duymuyor. Yüzü her şeyi anlatıyor. "Ve bu berbat bir şey, biliyorsun." Gözlerim yaşla doluyor.

"Çünkü o asla yanlış bir şey yapmadım."

Brock yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Beni çok severdi," diye fısıldadım.

Kolunu bana doluyor, ben de başımı göğsüne yaslıyorum. Düşünürken elimi kalbinin ve karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

"Umarım biriyle tanışır." Onu bu gece üzgün ve yalnız hayal ettiğimde içimi bir hüznün kaplıyor.

Brock beni kendine çekiyor ve alnımdan öpüyor. "Bu senin hatan değil, Tully."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sence öyle değil mi?" "İnsanlar değişir."

"Değiştin mi?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet, değiştim. Aslında çok değiştim." "Nasıl değiştin?"

"İlk kız arkadaşımı on altı yaşındayken edindim."

Ona gülümsedim. "Adı neydi?"

"Rebecca."

Alt dudağımı ısırdım. "Rebecca'ya ne oldu?" Gözleri genişliyor. "Tam bir felaketti."

Kıkırdıyorum. "Neden?"

"Rebecca bana aşık oldu, ben de onun annesine." Göz kırıyorum ve bakıyorum. "Sakın bana sen..."

Burnunun kenarını çimdikliyor, başını sallıyor, belli ki eğleniyor.

"Tanrım, hayır."

"Annesine mi aşık oldun?"

Kıkırdıyor. "Biraz. Tam bir bebektir. Adı Stephanie'ydi ve birçok şaplak bankacılığı seansının odak noktasıydı."

Yüksek sesle gülüyorum ve göğsüne bir tokat atıyorum. "Brock. Kim kız arkadaşının annesi için otuzbir çeker ki?"

Başını sallıyor. "Öyle değil mi? Her neyse, belki de kız arkadaşlarla pek uyuşmadığımızı fark ettim."

Kaşlarımı çatıttım. "Bekle, yani...? Hiç aşık olmadın mı? Hiç mi?"

Omuz silkiyor. "Donanma ile uzaktaydım ve hiçbir zaman uzun süre aynı yerde bulunmadım. Biraz..."

"Biraz ne? "Bağımsız, sanırım."

Kollarına uzanırken gülümsüyorum. "Biz harika bir çiftiz, değil mi?" Şakağımı öpüyor.

"Ben çok bağılıydım, sen ise çok bağısızdın."

"Seninle tanışana kadar..." diye sessizce itiraf ediyor.

Ona aptalca gülümsüyorum. "Kadere inanır mısın, Brock?"

Düşünürken dudaklarını büzüyor.

"Sanırım seninle tanışmak kaderimde varmış," diye fısıldıyorum hülyalı bir şekilde. "Doğru zaman geldiğinde."

"Ertesi gün beni de senin gibi terk etmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Berbat durumdaydım."

"Aynen öyle. Seni terk etmemiş olsaydım, geçmişte tanıştığın diğer kızlar gibi olurdum ve sen de şimdiye çoktan gitmiş olurdun."

Dinlerken kaşlarını çatıyor.

"Sana ulaşabilmemin tek nedeni ayaklarına kapanmamış olmamdı."

Beni öpüyor ve göğsüne doğru çekiyor.

"Şimdi ayaklarıma kapanabilirsin," diye fısıldıyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. Onun kollarında kendimi çok güvende hissediyorum. "Her zaman öyleyim."

Bölüm 18

Brock sırtını duvara dayamış yerde oturuyor, ben de başımı onun kucağına koymuş yatıyorum. Havaalanında bekliyoruz ve uçuşumuz üç saat rötar yaptı - eve gitmemiz için yeterli zaman değil ama seni çıldırtmak için yeterli zaman. Brock telefonumdaki fotoğraflara bakıyor ve ara sıra benim bir resmime bakıp gülümsüyor. Onu sürekli fotoğrafları telefonuna gönderirken yakalıyorum.

"Bu neredeydi? Bana Callie'yle çekilmiş bir fotoğrafımı gösterdi.

"Vietnam."

Başını sallar ve kaydırmaya devam eder.

"Neden tüm bu motive edici memleri saklıyorsun?" Sırıttıyor.

"Kendimi motive etmek için." Kıkırdıyorum.

Başını sallıyor ve kıkırdayarak gezinmeye devam ediyor. Onu izlerken gülümsüyorum. Fotoğraflarımdan benim hakkımda bir şeyler öğreniyor, her karede benden küçük bir parça içiyor.

"Neden restoranlarda menülerin fotoğrafını çekiyorsunuz?" Kaydırırken kaşlarını çatıyor.

"Böylece tüm menüler elimin altında olur ve bir daha gidersem oraya gitmeden önce ne istediğimi görebilirim."

Gözleri benimkileri buluyor. "Ya da oraya varana kadar bekleyebilir ve o zaman görebilirsin."

"Tuhaflıklarımınla dalga geçme."

Sırıttıyor ve kaydırmaya devam ediyor, sonra kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor. "Neden öfke ve anabolik steroidler hakkında bu bilgilere sahipsin?"

Oh lanet olsun. "Erm." Bunu neden sakladığımı ona söylemem gerekip gerekmediğini bilmediğimden kaşlarımı çatıyorum. "Seninle spor salonunda ilk tanıştığımında steroid kullandığını ve bu yüzden öfke sorunların olduğunu düşünmüştüm. "Steroid öfkesi yaşadığını düşündüm."

"Ne? Sen ciddi misin?"

Omuz silktim. "Çok güçlüsün ve biraz da korkutucuydun." Yüzü düştü. "Öfkem seni korkutuyor mu?"

Başımı salladım. "Biraz."

"Neden?"

"Çünkü bu haldeyken benim Brock'um değilsin. Dönüştüğün kişiyi sevmiyorum."

Üzüntüyle yutkunuyor ve gözleri tekrar fotoğraflara dönüyor. Hiçbir şey söylemiyor ama sözlerimi işlerken saçlarımla oynamaya başlaması ve daha fazla fotoğrafa bakıyormuş gibi yapması gözümden kaçmıyor.

"Sana başka bir yönümü gösterdiğim sürece öfkemle başa çıkabileceğimizi söylemiştin," diye hatırlatıyor bana, sesinde incinmişlik var.

"Yapabilirim Brock, ama cinayetden hapiste bana bir faydan dokunmaz, değil mi?" Derin bir nefes veriyor ama cevap vermiyor.

Onu.

Sanırım duygularını incitmiş olabilirim ama bunu söylemem gerekiyordu. Benim hiç her zaman dürüst olmaktan başka seçeneğim yok.

Uçağın merdivenlerine doğru yürüyoruz ve hemen bir ısı duvarıyla karşılaşıyoruz. "Tanrım, çok sıcak." İç çekiyorum. Hava nemli ve buharlı.

Hawaii'deyiz. *Aloha!*

Brock kaşlarını kaldırıyor ve elimi tutuyor. "Dikkatli ol," diyor ve merdivenleri işaret ediyor.

Aşağı doğru yürümeye başladığımızda etrafıma bakıp gülümsüyorum.

"Oh, şuraya bak." Uzakta görebildiğimiz bir binayı işaret ediyorum.

Elimi sıkıca kavıyor ve tekrar merdivenleri işaret ediyor. "Tully, ne yaptığına dikkat et lütfen."

"Aman Tanrım, bir fotoğraf çekeyim." Telefonumu almak için durdum.

Çanta.

"Ciddi olamazsın!" diye tersliyor. "Kıracaksın lanet olası bir dakika içinde."

Yaramazca gülümsüyorum. "Beni merdivenlerden aşağı taşımak ister misin baba?"

"Onları tek başına gezdirmenden çok daha güvenli, orası kesin. İki yaşındaki bir çocuktan daha kötüsün."

"İki yaşındaki çocuğum bundan çok daha yaramaz olacak." Öfkelendim.

Bir an için bana boş boş bakıyor, sanki bir gün yaramaz çocukları olabileceği düşüncesi şimdiye kadar aklından hiç geçmemiş gibi.

"Ne?" Merdivenlerin dibine varıp asfaltta yürürken sırtıyorum.

"Çocuklarınızın yaramaz olacağını mı düşünüyorsunuz? Herkes genellikle çocuklarının mükemmel olacağına inanarak başlamaz mı?" Kaşlarını çatıyor.

Bu saçma düşünceye aptalca gülümsedim. "Ben çocukken bir kâbustum ve eminim *sen* de bir kâbustun. Birlikte, bu bir sürü kâbus demek."

Hesap yaparken gözleri bana kayıyor. "Her neyse. Çocuklara doğru düzgün ebeveynlik yapamayacak kadar çılgınca seks yapmakla meşgul olacağız" diye mırıldanıyor nefesinin altından.

"Brock, eğer çocuk sahibi olursam seks yapamayız," diyorum ona ciddi bir şekilde. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü vajinam çok gergin olacak," diye fısıldıyorum, başka kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Pasaportunu masadaki gümrük memuruna uzatırken sırtıyor. "O zaman B seçeneğimiz olduğu için şanslıyız, değil mi?"

Brock masaya yaklaşırken gümrük memurunun gözleri Brock'un üzerinde geziniyor ve adını okuyunca gülümsüyor

Ben buradayım, biliyorsun!

İkimizle birlikte tüm resmi kontrolleri yapıyor ve sonra başını kaldırıp ona seksi bir şekilde gülümsüyor. "İyi yolculuklar Bay Marx."

Gözleri onunkileri tutuyor. "Teşekkür ederim. Edeceğim."

Saçlarını savuruyor ve gülümsemesi çapkın bir sırıtışa dönüşüyor. Brock bana bakıyor ve biz yürürken sırtıyor. Onu gören her kadının dizlerinin bağının çözülmesine bayılıyor.

"Ben olsam heyecanlanmazdım," diye fısıldıyorum. "Muhtemelen hareket eden her şeyi sikiyordur."

Elimi tutarken kıkırdıyor. "Eminim öyledir."

Şoförümüz geniş dairesel araba yoluna giriyor. Küçük bir çocuk gibi arabadan dışarı bakıyorum. "Kaldığımız yer burası mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Uh-huh. Dışarı çık, Pock." Parmak uçlarımı öpüyor ve arabadan iniyor.

Otel tabelasını okudum:

The Halekulani

"Vay canına," diye fısıldıyorum huşu içinde. Burası şimdiye kadar gördüğüm en güzel tatil köyü. Süslü püslü bellboylarla dolu büyük, mermer bir fuaye var. Güzel bakımlı çimlere açılan büyük kemerli geçitler var. Bunun ötesinde, kenarlarında beyaz şezlongların ve şemsiyelerin sıralandığı büyük bir havuz var. Havuzun arka tarafında okyanusu görebilirsiniz. Buranın restoranları, kokteyl barları ve her yere dağılmış güzel insanları var. Etrafıma bakıyorum, her şeyin büyüünde kayboluyorum.

Brock yanıma geliyor, kapımı açıyor ve beni ellerimden tutup arabadan dışarı çekiyor. "Brock, bu inanılmaz."

"Kızım için sadece en iyisi." Bana sırtıyor. "Oral seks becerilerim *bu kadar* iyi değil." Kıkırdıyorum.

Genişçe gülümsüyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Buna ben karar vereceğim."

Binaya doğru ilerliyoruz ve özel bir görevli bizi odamıza götürmeden önce tesisi gezdiriyor. Büyük çift kapıyı açıyor ve nefesim anında boğazımda düğümleniyor. Arka duvarın tamamı havuza ve okyanusa bakan cam pencerelerden oluşuyor. Kral yatak ve tüm mobilyalar lüks. Yüksek sesle nefes alıyorum.

"Tanrım, bu çok güzel," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Nazik görünümlü görevli gülümsüyor. "Halekulani usulü."

"Vay canına," diyorum. Halekulani Cenneti, daha çok buna benziyor.

"Bu sizin klima sıcaklık kontrolünüz." Bize gösteriyor. "Bu da şirket içi servisiniz." Göz gezdiriyor ve bize her şeyi gösteriyor. "Odalarınıza günde üç kez servis yapılacaktır."

"Üç kez mi?" Nefesim kesildi.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Sabah temizliğinizi yapıyorsunuz, ardından buz kovanızı dolduruyoruz ve her öğleden sonra taze meyve tabağınızı teslim ediyoruz. Ayrıca her gece eksiksiz bir servis sunuyoruz."

Baktığımda gümüş bir buz kovanının buzla dolu olduğunu ve yanında kalın kristal cam bardakların durduğunu görüyorum. Ayrıca süslü şekillerde kesilmiş egzotik meyvelerden oluşan büyük bir tepsi var. Banyoda ve yatak odasında vazolar içinde güzel orkideler var.

Lanet olsun, burası başka bir seviyede.

"Başka bir şey var mı?" Gülümsüyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Buradaki tüm konsiyerj personeli iki dillidir, dolayısıyla istediğiniz zaman istediğiniz yerden bir şeye ihtiyacınız olursa hizmetinizdeyiz. Ayrıca konaklamanız sırasında bir sakatlık yaşamanız ihtimaline karşı kendi bünyemizde bir doktorumuz ve fizyoterapistimiz var."

Oh. Bahşış olayı. "Brock, bahşış," diye fısıldıyorum. Brock cüzdanını aldı.

Görevli ellerini kaldırıyor. "Burada bahşış kabul etmiyoruz." Gülümsüyor. "Halekulani usulü böyle." Başını eğerek kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Brock'a döndüm. "Aman Tanrım." Nefes nefese kaldım. "Burası!"

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve beni yatağa fırlatıyor. "Şimdi Halekulani'de Halefucktully zamanı."

Üzerimde sürünürken kahkahayı patlattım. "Oda servisi!"

Güneş suyun üzerinde batıyor, ukulelenin sesi havayı dolduruyor.

Halekulani'de her öğleden sonra, su kenarına bakan arka çimenlikte bir hula dansçısı eşliğinde geleneksel bir müzik üçlüsü çalınmaktadır. Bahçenin her yerinde ateş fenerleri vardır ve kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi huzurun ötesindedir. Çalışanların hepsi saçlarına çiçekler takmış ve her yerde rahat bir parti havası var. Brock ve ben havuzun yanındaki şezlonglarımızda dinlenirken bir yandan da çevremizi seyrediyoruz. Mai Tai kokteylleri içiyoruz ve bütün öğleden sonra aynı pozisyondaydık. Okullardan işlere, umutlara ve hayallere kadar her şeyden konuştuk ve geçen her dakikada ona biraz daha aşık olduğumu hissediyorum.

Brock zeki, esprili ve o kadar romantik değil ki bunu bir şekilde romantik buluyorum. Düşündüklerini hiçbir filtre olmadan söylüyor ve bu çok sevimli bir özellik. Nadir bulunur.

Bana bunu hissettiren bir adamla tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. yol.

Daha önce de bağlantı kurmuştuk elbette ama bu yolculuk zaten Hakkımızda şüpheler var.

İşte bu kadar.

Hayatım boyunca aradığım duygu bu. Var olduğunu hiç bilmediğim her şey burada, onun yanında.

"Akşam yemeği yemek ister misin, Tully Pocket?"

Yukarı bakıyoruz ve herkesin gittiğini görüyoruz. Personel gece için toparlanıyor. Sanırım on iki saattir aynı pozisyondayız, derin bir sohbete dalmışız.

"Herkes nerede?"

Omuz silkiyor ve gülüyor. "Kim bilir?"

Müziğin durduğunu duymadım, insanların ayrıldığını ya da yemek yediklerini görmedim.

Ona çok odaklanmışım.

Brock. Benim güzel

Brock'um.

Ayağa kalktı ve beni sandalyemden çekti. "Sorun değil, onun yerine seni yerim." Sırıttırıyor.

Arkama yaslanıp güneş ışınlarını içime çekiyorum.

Yine havuzun etrafında birer kokteyllle uzanıyoruz. Bütün gün yüzdük ve kumsaldıydık. İşte hayat bu. Bu kadar rahat olmak çok iyi hissettiriyor. "Buraya inanamıyorum. Çok güzel bir yer. Bu tatili ayarladığınız için teşekkürler."

Brock gülümsüyor, ellerini başının arkasına koyarken gözleri kapalı kalıyor. "Biliyorum. Muhtemelen bu gece borcunu ödemelisin."

Kıkırdıyorum.

"Yüzmeye gelmek ister misin?" diye sorar.

"Hmm. Hayır."

Bana doğru baktı. "Şöyle ifade edeyim: Yüzmeye gidiyoruz." "Ben yüzmeyeceğim."

Eğiliyor, beni kaldırıyor ve omzunun üzerinden atıyor. "Beni yere bırak," diye fısıldıyorum.

I bakış yukarı için bkz. herkes etrafında ve havuz o izliyor Bizi. "Herkes bizi izliyor." Kıkırdıyorum ve arkasına vuruyorum.

"Bütün erkekler seni omuzlarına alıp benden çalmak istiyorlar."

Bütün kadınlar, adamın onları omzunun üzerinden atıp odasına götürmesini diliyor.

Doğruca havuza giriyor, beni suyun altına gönderiyor ve nefes nefese kaldığımda beni tekrar suya batırıyor.

"Brock," diye mırıldanıyorum, aynı anda hem nefes almaya hem de gülmeye çalışıyorum.

Üzerime su sıçrattı ve yüzerek uzaklaştı. Peşinden yüzüyorum, giderken de gülüyorum. Romantik yönünü geliştirmesi konusunda gerçekten konuşmamız gerekiyor.

Brock

Ellerimi başımın arkasına koyup yatağa uzanıyorum ve Tully'nin küçük siyah tığ işi bikiniyle odanın içinde dolaşp etrafı toplamasını izliyorum.

"Yemin ederim o bikini bu dünyaya beni delirtmek için geldi," diyorum sessizce, gözlerim televizyona kayıyor. "Bugün havuzda sikimi kontrol edebilmek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım."

Kıkırdıyor ve bana dönerek ellerini kalçalarının üzerine koyup hızlıca oynatıyor. "Bikiniyi beğendin mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerim onu içine çekiyor. Bu hafta gerçekten harika geçti - uzun zamandır geçirdiğim en iyi tatil. Güneş vardı, alışveriş vardı, sonra da her akşam yemek ve dans vardı.

Kahkahalar da. Bir sürü kahkaha.

Tully bütün hafta boyunca gülmeyi bırakmadı ve lanet olsun, bu alıştığım bir ses. Bağımlılık yapıyor... *O bağımlılık yapıyor.* O çok güzel. Onun gibi bir kadınla hiç birlikte olmadım. Onunla sadece boşalmak için seks yapmak istemiyorum. Ona yakın olmak istiyorum. Ve onun içindeyken bile, asla yeterince yakın görünmüyor.

Düşüncelerimden habersiz odanın içinde dolaşırken benimle sohbet etmeye devam ediyor. Çilek sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde ve vücudundaki deri bronzlaştırıcı yağdan dolayı parıldıyor.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

Gülümsüyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum.

Gözlerini genişletiyor. "Dur tahmin edeyim: ben mi?"

Başımı sallıyorum ve beni öpmek için eğiliyor. "Şimdi yapabileceğin bir şeyi neden sonraya bırakasın ki?"

Elimi uyluklarının arkasına doğru kaydırıyorum, bacaklarındaki her kası hissediyorum. Dudakları benimkileri kavıyor ve üzerime çekiyorum. Seksi bir kıkırdamayla vücudumun üzerine düşüyor.

Öpüşüyoruz ve lanet olsun ki dünyadaki en iyi öpüşen o değil.

İçimde ortaya çıkardığı tüm bu duygular beni ele geçirmeye başlıyor. Beni öptüğünde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sanki vücudumdaki her hücre ikimizin arasındaki bu şeyin ne kadar özel olduğunu hissediyor.

Kendimi ondan daha ne kadar uzak tutabilirim bilmiyorum. Her geçen gün, her geçen saat daha da zorlaşıyor. Var olduğunu bile bilmediğim bir parçamı açtı ve şimdi onu kapatamıyorum.

Yapabilsem bile yapmazdım.

Ellerim sırtına doğru kayarak bikini üstünü yavaşça çözüyor. Onu yana atıyorum ve göğsüme doğru iten iri göğüslerinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Bana gülümsüyor ve içimde ona söylemek için karşı konulmaz bir istek var.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Gözlerim onunkileri arıyor ve o anda zamanın geldiğini anlıyorum. "Seni sevdiğimi düşünüyorum," diye fısıldıyorum.

Yüzü düştü. "Brock." Gözleri benimkileri arıyor.

Birdenbire acil oldu. Şimdi onun içinde olmalıyım. Vücudunu kaldırıp şortumu indiriyorum, bikini altının iplerini çözüyorum ve onları da yırtıyorum. Doğruluyor ve bana bakıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

Gözlerim ellerimi omuzlarında gezdirirken takip ediyor ve sonra ellerimle şefkatle avuçlamak için göğüslerinin üzerinden aşağı iniyor. Karnının üzerinden aşağıya, bakımlı çilek sarısı kasık kıllarına doğru iniyor ve kalça kemiklerine doğru sürükleniyorlar.

"Kaldır, Pocket," diye fısıldıyorum.

Dizlerinin üzerine kalkıyor ve ben de sikimi girişine doğru kaldırıp yavaşça aşağı çekiyorum.

Kıkırdamadan duruyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra kendini gevşetmek için bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Ne kadar çok çabalamasını izlesem de

Beni al, buna asla doymayacağım. Her seferinde onunla konuşmamı istiyor. Sanki sesim onu sakinleştiriyor.

"Acele etme bebeğim," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkileri tutuyor.

Eğiliyor ve beni şefkatle öpüyor. E t r a f ı n a uzanıp dudaklarını sikimin etrafından ayırıyorum ve yavaşça olabildiğince derine kaydırıyorum. Beni kabul etmekte zorlanırken çıkardığı yumuşak iniltiler bedenimde bir yangın başlatıyor. O kadar sıkı ki. Bu ateş taşaklarımda başlıyor ve boşalmamak için gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Her zaman.

Onun içine her girdiğimde, beş saniye içinde patlamamak için kendimi dizginlemeye çalışıyorum.

Bu benim için en garip şey. Diğer kadınlarla tek istediğim boşalmaktı ve onları bütün gece becerebilirdim. Tully ile tek yapmak istediğim ona yakın olmak ve hiç kontrol etmeden bir dakika içinde boşalıyorum. Gerçekten bütün gece becermek istediğim tek kadın o.

İroni.

"Brock," diye inliyor tekrar otururken.

Gözlerimiz kilitlendi ve sıkı vücudu etrafımda dalgalanırken her kasını hissedebiliyorum. "Çok... lanet... iyi," diye bağıyorum.

Diz çökerek ileri geri sallanmaya başlıyor ve ben onu izlerken dişlerimi sıkıyorum.

Kadınısı, kendinden emin, çok seksi... ve tamamen benim.

Hayatım boyunca böyle hissetmeyi bekledim.

Ona karanlık bir gülümseme veriyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum. Gülümsüyor ve neyin geldiğini bilerek başını sallıyor. "Bacaklar yukarı."

Bacaklarını yavaşça çömelme pozisyonuna getiriyor ve onu vücuduma daha sert indirmeden önce suları test ediyorum.

Başını geriye atıyor ve inliyor. Sikimi ve ona verdiklerini seviyor.

İnlemesi bana yeşil ışık yaktı. Onu kaldırıyorum ve yere çarpıyorum.

"Daha derine," diye inliyor. "Beni daha derinden becer. Tanrım,

Brock, sakın

Bunu yapmayı bırak."

Saçlarından bir tutam tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum, dilim ağzını kontrol altına alıyor. "Yapmayacağım, Pock," diye söz veriyorum dudaklarına karşı ve onu sertçe pompalıyorum. "Artık bana bağlısın."

Güneş ufukta batıyor. Balkonda otururken deniz meltemini içime çekiyorum ve bir teknenin suya açılıp uzaklarda kayboluşunu izliyorum. Tully duşta, bu gece dışarı çıkmak için hazırlanıyor. Ben'in numarasını çeviriyorum ve ilk çalışta cevap veriyor.

"Hey, dostum," diye selamladı beni.

Sesini duyunca gülümsedim. "Hey, neler oluyor? Didge nasıl?"

"Evet, o iyi. Burada sorun yok. Yolculuk nasıldı?" "İyi."

Gülümsüyorum. "Yani... gerçekten iyi."

"İyi anlaşıyor musunuz?" diye soruyor.

"Evet." Biramı yudumluyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

"İyi" yılın en hafif deyimiydi. "İşte yeni bir şey var mı?"

"Chancellor davasında bir ipucu bulduk. Ve başka bir çalışan kız öldürüldü."

"Lanet olsun. Kimliğini tespit edebildiler mi?"

Kaşlarımı çattım. "Adı Felicity Thompson'dı."

Kaşlarımı çattım. "Bu ismi bilmiyorum." "Sokaktaki adı Peachy Sue'ydu." "Ona ne oldu?"

"Hafta sonu evinde vuruldu. Cesedi Salı gününe kadar bulunamadı. Ona ulaştıklarında zaten birkaç gündür ölüymüş."

"Tanık ya da parmak izi var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Şimdi araştırıyoruz. Öğleden sonra apartmanın kapısını çalmaya gideceğim."

"Polis ne yapıyor?" Ben soruyorum.

"Her zamanki gibi hiçbir şey. Onların gözünde çalışan bir kız, çalışan bir kızdır ve onlardan özel bir muamele görmeyecektir. Kelimenin tam anlamıyla u m u r l a r ı n d a bile değil." İç çekiyor, kızgınlığı açıkça duyuluyor.

"Bunu kimin yaptığını bulmalıyız." Onunla birlikte iç çekiyorum. "Bu onuncu kız mı?"

"Son yedi yılda, bu on birinci." "Hmm."

"Tully nasıl bu arada?" diye sorar.

"Mükemmel."

"Hala birbirinizden bıkmadınız mı?"

"Tam tersi. İki gün sonra evdeyiz ve bir ay daha seve seve kalabilirim."

Tam Tully banyodan havluya sarınmış halde çıkarken kıkırdıyor. Onu içime çekerken gülümsüyorum. "Sonra görüşürüz, tamam mı?" Ben'e söylüyorum.

"Tamam, yeni bir şey öğrenirsek sizi haberdar edeceğim."

"Teşekkürler, dostum." Tully kucağıma kayar ve dudaklarımı öperken telefonu kapatıyorum.

"Beni akşam yemeği için nereye götürüyorsun?" diye mırıldanıyor. Ona gülümsüyorum. "Nereye istersen."

Tully

Yan yatıp Brock'a bakıyorum. Şu anda öğleden sonra erken saatler ve sabahı plajda yüzerek geçirdik. Otele geri döndük, deniz kenarında öğle yemeği yedik ve şimdi odamıza dönmüş dinleniyoruz. Arka planda televizyon açık ama benim dikkatim aşkımda.

Güzel Brock.

Daha önce hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Sanki o benim bir parçam; kalbimin bir uzantısı. Beni sevdiğini söylediğinden beri kendini tutmayı bıraktı ve daha önce mükemmel olduğunu düşünmeme rağmen, aslında ne kadar harika olduğu yüzeye bile dokunmamıştı. Bu tatil boyunca güldüm, bayıldım ve iç çektim. Bu duygunun hiç bitmesini istemiyorum.

Brock Marx'a geri dönülmez bir şekilde ve tamamen aşığım. Vücudumdaki her hücre onu memnun etmek istiyor. Elleri sürekli üzerimde, yakın olduğumdan emin oluyor ve iyi olup olmadığımı kontrol ediyor.

Spor salonunda tanıştığım agresif adamın, şu anda güvenliğini takıntı haline getiren şefkatli bir adama dönüşebileceği kimin aklına gelirdi? Ona gülümsüyorum, uzanıyorum ve parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçiriyorum.

"Brock." Yüksek sesle söylemeden önce kafamda doğru ifadeyi bulmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Spor salonunda ilk kez seks yaptığınızı biliyorsun."

banyo?"

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Evet?" "Neden beni anal yoldan aldın?"

Rastgele sorum karşısında şaşırarak kaşlarını çatıyor.

"O zaman bunun senin yapına uygun olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Neden o zamandan beri bir daha böyle yapmadık?"

Nefes alıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Seni korkutup kaçırmak istemiyorum." Parmak ucunu alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Yüzlerimiz sadece santimetre aralıklı.

"Neden anal seksi seviyorsun?" Fısıldıyorum. "Anlamama yardım et." Bir an duraksıyor. "Bu sadece... farklı."

"Farklı hissediyor musun?"

diye sordum. "Evet, ama bundan daha fazlası."

Gözlerim onunkilere kilitlenmişken dinliyorum.

"Sanırım bu bir kontrol meselesi. En güçlü orgazmlarımı bu şekilde yaşıyorum." "Kadını tamamen kontrol ettiğin için mi?" Ben soruyorum.

"Kadın olması şart değil."

Gözlerim büyüdü. "Erkeklerle seks yaptın mı?"

Kıkırdıyor. "Siktir, hayır. Ben sadece kadınlardan hoşlanırım. Yani kadın kadar durumu da kontrol edebiliyorum."

"Hmm." Bir süre daha düşünüyorum. "Neden bunun beni korkutup kaçıracığını düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Geçen sefer öyle oldu ve seni tekrar korkutmaktansa onsuz yaşamayı tercih ederim."

Yumuşakça gülümsüyorum ve yüzünü avuçluyorum. "Ama bu senin kim olduğunun bir parçası." "Sen de öylesin," diye fısıldıyor.

"Hep böyle mi yapardın?" Neden bilmiyorum ama onun bu yönünü gerçekten bilmek istiyorum.

Kaşlarını çatı. "Bu konuda gerçekten konuşmak istiyor musun, Pock?" "Evet. Seni anlamak istiyorum."

"Eski seks hayatımı anlamana gerek yok. Artık bunun bir önemi yok." İç çekiyor.

"Yattığın her kadınla anal seks yapıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor, bu konuşmadan rahatsız olduğu belli. "Sadece seninle yatıyorum Tully, yani hayır."

"Sıradan kadınları kastediyorum," diye düzeltiyorum kendimi. "Geçmişte tesadüfen tanıştığınız kadınlar."

Gözleri bir an için benimkileri tutuyor ve bu konuşmanın nasıl gideceğine dair içsel bir risk değerlendirmesi yaptığını görebiliyorum. "Sert seksi severim."

"Ve?" Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Anal seks bana ekstra bir heyecan veriyor. Daha sıkı ve kadının zevk almasını sağlamak için benim adıma daha fazla beceri gerektiriyor" diye dürüstçe yanıtlıyor.

"Bu yüzden mi hep vahşi kızları tercih ediyorsun? Orada ne yaptıklarını bildikleri için mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

"Oh." Battaniyeyi parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Ve benimle birlikte olmak için bundan vazgeçecek misin?"

"Çoktan yaptım. Eğer seninle olamayacaksam artık bununla ilgilenmiyorum. Onunla barıştım." Şimdiden bu konuşmadan sıkılmışa benziyor.

Yumuşakça gülümsüyorum.

"Başka bir kadın artık benim için yeterli değil, Tully. Benim için bu kadar." Dudaklarımı öperken sırıtıyor.

"Senin için bunun bu olmasına bayılıyorum," diye takılıyorum.

Öpüşüyoruz ve ben bunu yapmak istiyorum. Ona bir kadından istediği her şeyi vermek istiyorum.

"Eczaneye gitmemiz gerek," diye fısıldadım.

"Ne için?" Kaşlarını çatıyor.

"Biraz kayganlaştırıcı almamız lazım."

Gözleri benimkileri arıyor ve boğazındaki yumruyu yutuyor.

"Bana nasıl sevişmeyi sevdiğini öğretmeni istiyorum. Erkeğimin tatmin olmasını istiyorum."

"Zaten öyleyim."

"Sadece öyle olduğunu düşünüyorsun," diye karşı çıkıyorum.

"Beni memnun etmek için bunu yapmana gerek yok. Ben mutluyum, tatmin oldum ve sana tamamen aşığım."

Eğilip büyük, yumuşak dudaklarını öpüyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Bunu sana vermek istiyorum." Öpüşüyoruz ve o beni kendine çekiyor. "Sana her şeyimi vermek istiyorum," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı.

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum," diyor bana sessizce ve tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

"Yapamazsın. Söz veriyorum."

Yarım saat sonra gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ben duş alırken Brock eczaneye tek başına gitmişti. Sıcak suyun altında durup başımın üzerinden akmasına izin verirken kalbim hızla atıyor.

Kendimi tamamen ona teslim etmek üzereyim.

Kapının açıldığını duyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Çok gergin hissediyorum - bekaretimi kaybettiğim zamankinden daha gergin, sanırım.

Nedenini bilmiyorum. Bunu daha önce de yaptığımız hepimiz biliyoruz. Brock banyoya giriyor ve yavaşça tişörtünü başının üzerinden sıyrıyor, ardından şortunu kaydırarak çıkarıp yana atıyor. Ereksiyonunu görünce gülümsedim. Sadece olacakları düşünerek bile tahrik oluyor. Suyun altına giriyor ve beni kollarına alıp usulca öpüyor.

"Aldın mı?" diye sordum. "Evet."

Gözleri karanlık ve duştan çıkan su yüzünde boncuk boncuk. Gözlerim vücudunda geziniyor, geniş omuzları, dalgalı karnı ve bacaklarının arasından sarkan aleti. Şişmiş ve kalın kafasına kadar inen her damarı görebiliyorum.

Buna aç. Bunu onun gözlerinde de görebiliyorum.

Onu çıplak görmek bende hep aynı etkiyi yaratıyor. Birini sevebileceğinizi ve ondan fiziksel olarak bu kadar etkilenebileceğinizi ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığını hiç bilmiyordum. Sabunu alıyor ve şefkatle göğüslerimi, sırtımı, her iki bacağımı ve cinsel organımı, sonra da arkamı yıkıyor.

Beni orada yıkarken gözlerimiz kilitlendi. *Lanet olsun*, bu zaten yoğun.

İyiliğine karşılık veriyorum ve öpücükler arasında her santimini yıkıyorum, sonra duşu kapatıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Çıkıp kendini kuruluyor ve beni yatak odasına götürmeden önce beni kuruluyor.

Sessiz ve beni incitmek için kendini hazırladığını biliyorum. Ya da belki sadece heyecanlıdır ve ne kadar heyecanlı olduğunu bilmemi istemiyordur.

Beni yatak odasına götürüyor ve yüzüme dönüyor. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Dizlerimin üzerine çöküp penisini öpüyorum. Ağzıma doğru esnetiyor. Uzunluğunu yalıyorum ve sonra onu ağzıma alıyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve dışarı sızan ön boşalmasının tadını alıyorum. Elini başımın arkasına koyuyor, huşu içinde izliyor.

Lanet olsun, siki ağzımdayken çok ateşli görünüyor. İki elimi de kalçalarına koyuyorum ve onu gerçekten daha derine almaya başlıyorum. Yumuşak inlemeleri sadece zevkimi artırıyor ve seksime bir krema akışı hissediyorum.

Kollarımdan tutup yukarı çekiyor ve beni sıkıca tutarken öpüyor. Elleri saygıyla tenimde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

"Yatakta dizlerinin üzerine çök."

Yavaşça bana söyleneni yapıyorum, midem çılginca çırpınıyor. Aman Tanrım.

"Şimdi dirseklerinizin üzerine çökün," diye emrediyor.

Dirseklerimin üzerine düşüyorum ve bacaklarımın arasından bakıyorum. Aletinden heyecan damlıyor ve dokunuşunu beklerken gözlerimi kapatıyorum.

Eline biraz kayganlaştırıcı döküyor ve sonra shaftına doğru kaydırıyor. Ben izlerken yavaşça kendini okşuyor. Karın kasları yukarı kalkarken kasılıyor ve benim seksim takdirle sıkılıyor. "Seni böyle görünce ne kadar tahrik olduğumu biliyor musun?" diye fısıldıyor sikini sertçe kaldırırken.

Midem sinirle dans ediyor. Onda bu ses tonu var. Spor salonunda birlikte yattığımız ilk gece vardı ve o zamandan beri sadece birkaç kez oldu.

Sanki kontrolün sınırında ve her an aklını kaybedecekmiş gibi.

Kayganlaştırıcının sesi eline çarpıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Mastürbasyon yaptığını duymak bile onu çok tahrik ediyor. Arkamdan yaklaşıp beni sertçe yatağa itmeden önce kendine bir dayak atıyor. Kafamı battaniyeye gömüyorum. Bunun olacağını biliyordum.

Son kontrolünü de kaybetti.

Başladı.

Kayganlaştırdığı parmaklarını cinsel organımda gezdiriyor, parmakları bedenimde kaybolurken gözleri parmaklarında kalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, usulca inliyorum ve o da diğer eliyle sikini okşuyor, bekleyemiyor. Sonra dili... beni yalıyor, bıyıkları yanaklarımda. Parmakları seksimde ve Tanrım.

Tüm soğukkanlılığımı kaybetmeye başladığımda nefesimi tutuyorum.

On beş dakika boyunca diliyle beni uçurumun kenarına getiriyor, ancak beni tekrar aşağı indiriyor ve inkar ediyor. Vücudum yatakta kıvranıyor, dalgalanıyor

İhtiyacım olan çekiş elde etmeye çalışıyorum. Sikini sürekli elinde tutuyor, okşadıkça benimle alay ediyor.

Tanrı aşkına. Brock Marx erkekler tarihindeki en ateşli adam.

Onu mastürbasyon yaparken izlemek beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Vücudum titriyor ve kendimi dizlerimin üzerinde tutmak için savaşmak zorunda kalıyorum. Sonra kayganlaştırıcı şişesinin kapağını çevirdiğini duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

İşte başlıyoruz.

Elinde ısıtıyor ve sonra parmağını boğuma batırarak arkama sürüyor. Keskin nefes alışını duyuyorum.

"Oh," diye inliyorum.

Çok garip bir his. Düşüncesinden nefret ediyorum... *ama lanet olsun, iyi hissettiriyor.*

İçime bir parmak daha sokarak bana biraz daha masaj yapıyor. Beni çalıştırmaya başladığında gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Aman Tanrım.

Eliyle kalçamı kavırıyor ve beni hislere alıştırmak için nazikçe parmaklarının üzerinde sallamaya başlıyor.

Zevkle inlemek istiyorum ama bu çok yaramazca geliyor, sanki bundan zevk almamalıyım gibi.

Daha fazla kayganlaştırıcı sürüyor ve sonra sikinin ucunu arka girişimde hissediyorum.

"Pock," diye fısıldıyor.

"Evet."

"İyi misin, bebeğim?"

"Uh-huh." Gerçekten emin olmasam da başımı sallıyorum.

İleri doğru itiyor ve ben gözlerimi kapatıp yanmayı engellemeye çalışıyorum.

Siktir...!

Vücudunun baskısı ve ağırlığı beni yatağa doğru itiyor ve acı içinde yüzümü buruşturuyorum. Tekrar içeri itiyor ve bu sefer ciğerlerimdeki hava dışarı çıkıyor. "Argh," diye inliyorum.

"Neredeyse geldik," diye fısıldıyor. "İşte bu kadar." Etrafıma uzanıyor ve dört parmağının ucuyla ıslak klitorisime masaj yapıyor. Anında acının kaybolmaya başladığını hissediyorum.

Kahretsin, gözlerim yine geri dönüyor.

İki parmağını daha seksime sokuyor ve vücudumun son direnci de yok olana kadar beni pompalamaya başlıyor.

Vücut.

İkimiz de haykırıyoruz, zevk bizi ele geçiriyor ve o eğilip beni omzumdan nazikçe öpüyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve o da saçlarımdan tutup yüzümü kendine doğru çekiyor. Ağzına alıyor ve beni derinden öpüyor. Yavaşça çekiliyor ve sonra tekrar içeri kayıyor. Sonra tekrar... yavaşça... şimdi daha hızlı.

Tanrım, vücudumu tamamen ele geçirdi.

Başımı tam karşıya çeviriyor. "Bizi izle," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Aynaya döndüğümde kendimi yatakta dizlerimin üzerinde çırılçıplak, bacaklarımı açmış halde görüyorum. Brock arkamda ve kıcımlı sikerken at kuyruğumu eline dolamış.

O ittikçe karnındaki her dalganın kasıldığını görebiliyorum. Vücudunda mükemmel bir ter parıltısı var ve yemin ederim, hayatımda hiç bu kadar iyi bir şey görmedim ya da hissetmedim.

Bir eli kalçamda ve bir eli saçlarımda, bana biniyor. Tenlerimiz tokatlaşana ve kafası kendinden geçerek geriye doğru eğilene kadar daha da sertleşiyor. "Oh, kahretsin," diye haykırıyor. "Bu çok iyi amına koyayım." Gözleri vücutlarımızın birleştiği noktaya düşüyor. "Siktir, siktir, siktir." Beni pompalıyor, sonra homurdanıyor ve orgazmın yük treni beni parçalara ayırırken çığlık atıyorum ve kendini içimin derinliklerinde tutuyor. Kendini yavaşça içime boşaltırken tüm vücudu titremeye başlıyor ve sonunda fısıldıyor, "Çekileceğim, Pock."

Bunu yaparken irkiliyorum ve beni üzerine çekerek bir gümbürtüyle yatağa düşüyor. Bana çok yumuşak ve şefkatli mükemmel bir öpücük hediye ediyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor. Bu kez içimde hissettiğim duygu utançtan çok uzak. Bu aşk.

Parlak, parlayan aşk.

Dudaklarına karşı kıkırdıyorum. "Öyle olsa iyi olur."

Bölüm 19

Eğilip buzdolabının içine bakıyorum.

"Yiyecek hiçbir şey yok. Dün gece havaalanından eve dönerken süt almalıydık." Kaşlarımı çattım.

Brock ellerini belime doluyor ve arkadan boynumu öpüyor. "İşe giderken yolda durup bir şeyler ve bir kahve alırız."

Buzdolabını tiksintiyle kapattım. "Bu gece bizim için market alışverişi yapmam gerekecek." İç çektim. "Harika. İşte böyle, gerçeklik ısıyor."

Beni kollarının arasında döndürüyor ve bana gülümsüyor. "Bu gece bizim için market alışverişine gitmek zorunda olman hoşuma gidiyor." Elleri yılan gibi kıcıma doğru iniyor ve beni sıkıca kavıyor.

Kollarımı boynuna doladım ve kocaman dudaklarını öptüm. "Kolayca memnun oluyorsunuz, Bay Marx."

Beni tekrar öptü. "Ne? Bir erkeğin mutfağında kadınının çıplak ayakla sevmesine izin yok mu?"

Kıkırdıyorum. "Bu ifade yalınayak ve hamile anlamına geliyor ve sizi temin ederim ki bu yakın zamanda olmayacak."

Sanki bir sırrı biliyormuş gibi bana gülümsüyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Benim yanıma taşın."

Yüzüm düştü. "Ne?"

"Benim yanıma taşın. Zaten birlikte olduğumuzdan beri her gece aynı evde uyuyoruz. Ne fark eder ki?" Omuz silkiyor. "Bu sadece eşyalarının burada kalacağı anlamına geliyor."

"Brock, yaklaşık bir aydır birlikteyiz." Kaşlarımı çattım.

"Ne olmuş yani?"

"Hakkımdaki her şeyi bilmiyorsun bile." Nefesim kesildi.

Arkamı kavıyor ve beni leğen kemiğine yaslıyor. "Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Brock." Başımı sallıyorum ve kollarından çekiliyorum. "Birine aşkını ilan ettiğin için yanına taşınmazsın."

"İstiyorum," diye tersliyor, belli ki bu şansı kaçırdığım için sinirlenmiş.

"Ailemi tanı mıyorsun bile," diyorum ellerimi kalçalarım a koyarken. "O zaman aileni tanı mam için bir şeyler ayarla." Mutfak dolaplarını karıştırıp bir şeyler aramaya başladı. Onu izliyorum, biliyorum ki Bu şansı kaçırdığım için kızgın.

"Cidden buraya taşınmamı mı istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Gözlerini deviriyor. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun be kadın? Evet, benim yanı ma taşınmanı istiyorum."

"Neden? Acelen ne?"

Beni kollarına aldı. "Neden bekleyelim ki? Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve nasıl olsa sonunda birlikte yaşayacağız. Zaten her gece burada kalıyorken neden dairene kira ödeyesin ki?"

Ona gülümsüyorum. Cevabımı beklerken çok umutlu ve aşık görünüyor.

"Bana kendini benden uzak tutmayacağını söyle miştin, Tully," diyor usulca. "Benim yanı ma taşınmayarak yaptığın şey bu değil mi?"

Ona doğru yürüyorum ve dudaklarını dudaklarımla kavırıyorum. Haklı, bunu söyledim. Belki de kendimi tutuyorum. Ve belki de bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Tamam mı?" diye soruyor, bu kadar kolay teslim olmama şaşırarak.

"Tamam, ama kira kontratımı henüz iptal etmiyorum. Birbirimize alışabilmemiz için dairemi bir süre daha tutacağım. Eşyalarımı yavaş yavaş taşıyabiliriz. Evime her gittiğimizde birkaç şey getireceğim," diyorum. "Ama..." "Ama..." diye ekliyorum. "Yemek ve temizlik yapıyorsun."

Yaramazca gülümsüyor. "Ben operasyon müdürüyüm, Pocket. Ben sadece fiziksel aktivitelerle ilgilenebilirim. Bunun dışındaki her şey benim yetki alanımın dışında."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, öyle mi?" Gülümsüyorum. "Peki ben bu evde ne yapıyorum?"

Arkamı sıkıyor ve beni sert, bekleyen aletin in üzerine çekiyor. "Patron sensin."

Şok olmuş gibi yaparak ağzımı açık bırakıyorum. "Sonunda patronumuzun ben olduğumu kabul mü ediyorsun?"

"Evin patronu sensin," diye sakın bir şekilde beni düzeltiyor.

"Peki evin patronu olarak tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece üniformanı giy."
"Üniformamı mı?"
Gülümsüyorum. "Senin üniforman. Çıplak."
Beni geriye doğru yürütüp buzdolabına yapıştırırken kıkırdıyorum.
"Aşçı Çıplak, temiz Çıplak, İzle televizyon Çıplak, taciz operasyon müdürü çıplakken."
Tekrar gülüyorum ve sonra ciddileşiyorum. "Brock?" Fısıldıyorum.
"Evet, Pock," diye cevap v e r i y o r , kendini bana sürtmeye başlarken dikkati dağılmıştı.
"Canını y a k m a d a n önce aletini bir kenara bırakıp bana kahvaltı hazırlamalısın."
Kıkırdıyor. "Evet, patron."

Brock

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve masanın karşısındaki kıza bakıyorum. *Sevgilimle* birlikte Hawaii'ye dönmüş olmayı dileyerek derin bir nefes veriyorum.

Görüştüğümüz kadın uzun, doğal sarı saçlara sahip ve kendinden emin bir havası var. Bacakları uzun ve atletik ve üzerinde neredeyse hiç olmayan çiçekli bir yazlık elbise var. Kesinlikle çok seksi ve muhtemelen geçmişte ilgimi çekecek biri. Para için neden sakso çektiği beni aşıyor.

Ben not alıyor ve Jesten ofise geri döndü. Üçümüzün burada onunla olması çok fazlaydı.

"Peachy Sue'yu en son ne zaman gördün?" diye sordum.

Bir kafedeydik ve bu kız Peachy Sue'nun bilinen arkadaşlarından biriydi.

Bir sigara yakıyor ve seksi görünmeye çalışarak söndürüyor. Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. Bu bakışı biliyorum. Dudaklarımı kısıpıyorum ve ona bakıyorum. Kadınlar bunu neden yapar? Neden bir konuşmanın kontrolünü ele geçirmek için bilerek sizi tahrik etmeye çalışırlar?

"Beni becermek ister gibi bakmaya devam mı edeceksin, yoksa sorularıma cevap mı vereceksin?" Nefes alıyorum.

Gülümsüyor, dudaklarını yalıyor ve sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Bunu sık sık yapıyor musun?" diye soruyor, başımızın üzerinde ince bir duman tüttürerek. "Sikini emmek için yalvaran kızlar oluyor mu? Büyük mü?"

Onu izlerken sessiz kalıyorum. Onun lanet oyunlarını oynamayacağım. Ben onu izlerken alt dudağını yalıyor, o da sarsılmamış.

Sıkılmış gibi yaparak uzun kırmızı tırnaklarına bakmaya başlar.

Masaya doğru eğildim. "Mesele şu," diyorum kararlılıkla. "Birileri tıpkı senin gibi kızları öldürüyor ve sen..." Duraklıyorum, "Sıradaki olabilir. Sana yardım etmek için buradayım. Başla. Başla. Sikişmeye. Konuşmaya."

İkimizin arasına bakıyor. "Beni koruman için ne gerekiyor?"

Ona bakıyorum.

"İkinizi başka hiçbir kadının tatmin edemeyeceği kadar tatmin edebilirim."

Ben ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Beni birlikte yapabilirsin. Haftada birkaç kez buluşabiliriz. Ödeme yok, tek yapman gereken beni korumak. Çifte penetrasyonu seviyorum," diye itiraf ediyor karanlık bir şekilde.

Derin bir nefes veriyorum. Korkuyor ve teklif ettiği şeyi teklif etmiş olması, bunu zaten yaptığı anlamına geliyor.

"Seni koruması için kimi tatmin ediyorsun Mia?" diye soruyorum. Boğazındaki yumruyu yutuyor.

"Sen üst düzey çalışan bir kızsın. Bu saçmalığa ihtiyacın yok. İki saat için iki bin dolar mı? Böyle bir hizmeti bedavaya veremezsin," diyor Ben.

"Beni yargılama," diye fısıldıyor. "Yapmam gerekeni yapıyorum."

"Kesinlikle ve toplumun sizin gibi kadınlara ihtiyacı var," diyorum ona sakince. "Yaptıklarınızı takdir ediyoruz."

Kendi kendine gülümsüyor, onunla bir anlaşma yapmaya çalışacağımı düşünüyor.

"Ama şöyle bir şey var: Seni gerçekten becermek istemiyorum," diye ekliyorum. Kızgınlıkla çenesini eğiyor.

"Seni korumak istiyorum." Masaya doğru eğildim. "Sikimi emmek zorunda değilsin."

Gözleri kararıyor ve dudaklarını yalıyor. "Belki de istiyordumdur." Ben alt dudağını ısıtıyor ve sırtmamaya çalıştığını biliyorum.

"Bana bildiklerini anlatırsan korunursun," diyorum ona, son yorumunu duymazdan gelerek.

"Beni onlardan koruyamazsın. Eninde sonunda yirmimizi de öldürecekler."

"Kim?"

Masaya doğru eğiliyor. "Çok aptalsın," diye fısıldıyor öfkeyle.

"Anlamıyorsun. Bu içeriden geliyor."

Onu izliyorum.

"Hapiste biri mi var?" Ben sorar.

"Kim bu yirmi kişi?" Ben soruyorum.

Başını tiksintiyle sallar ve ayağa kalkmaya başlar.

"Bana bir isim ver. Onun sana karşı nesi var ya da senin ona karşı neyin var?"

"Bizi kişisel seks köleleriymişiz gibi kullanıyorlar."

"Kim?" Ben soruyorum.

"İstediklerini yaparsak bize koruma sözü veriyorlar," diye fısıldıyor öfkeyle. "Ama kızlarımız hâlâ ölüyor."

"Kim?" Fısıldıyorum.

Sigarasından bir nefes çekiyor ve bize bakarken parmaklarını birbirine sürtüyor.

"Biz polis değiliz Mia. Eski askeriz. Henrietta Jones'un annesi tarafından, her kim olursa olsun katilini adalete teslim etmek için tutulduk. Bana bir yer ya da isim verin, size yardımcı olalım."

Kafede etrafına bakınır, suçluluk ve korku yüzünü felce uğratar.

Ben ona kalemimi ve not defterini uzatır. "Yaz şunu."

Dudaklarını yalıyor, kalemi ve kağıdı alıyor ve tek bir kelime not ediyor.

Polisler

Okudum. "Birden fazla mı?" Bir kez başını salladı.

"Düzenli mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Tekrar başını sallıyor.

"Bir isme ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor.

"Mia," diyorum. "Gel hadi."

"Cevaplarınız The Roundhouse'da," diyor ve son bir kez aramızda bakiştikten sonra ayrılıyor.

Ben telefonundaki kayıt bitirme düğmesine basıyor ve ikimiz bir süre oturuyoruz. The Roundhouse'u Google'da aratıyorum ve karşıma çıkanları okuyunca kaşlarımı çatıyorum.

"Roundhouse bir centilmenler kulübüdür. Giriş sadece üyelikle olur."

Ben burun kemiğini sıkıyor. "Lanet olası harika." İç çekiyor. "Bu bir kurşun balon gibi düşecek."

"Bunu eşine açıklamakta zorlanacak mısın, dostum?" Sırıtiyorum.

Bridget gizli görevden nefret eder. Özellikle de kadınlarla ilgili her şeyden nefret eder. Ben bu kulüpteiken ikizlere hamile olması onu çılgına çevirecek.

"Sen hiç konuşma. Eminim Tully de senin oraya gitmene çok sevinecektir."

"Hmm." Ellerimi iki günlük kirli sakallarında gezdiriyorum. Artık gizli işler hakkında düşünmek zorunda olmak garip.

"Bu gece gideriz, bakalım ne bulabileceğiz." İç çektim.

"Hey, Peachy Sue'nun öldürüldüğü yerin adresini gördün mü?" Ben soruyor.

"Hayır. Neden?"

"Sanırım Tully'nin mahallesinde." Telefonundan bakarken kaşlarını çatıyor. "Sokak adı tanıdık geldi." Ekrana getiriyor ve bana uzatıyor. Hemen kaşlarımı çattım.

"Ne oluyor lan? Bu sadece Tully'nin mahallesi değil. Bu onun lanet olası binası!" Şak diye söyledim.

Telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap verdi.

"Hey, patron," diye takılıyor ve ben kendimi onun sesine gülümserken buluyorum.

Ben başını sallıyor ve gözlerini devirir.

"Hey, Pock. Bugün kaçta öğle yemeği yiyeceksin?" diye sordum.

"Yaklaşık bir saat sonra, neden?"

"Ben ve ben seninle konuşmalıyız. Seninle buluşabilir miyiz?"

"Evet, tabii." Tereddüt ediyor. "Her şey yolunda mı?"
"Tabii ki. Bir şeyler oldu ve ben de sana anlatmak istedim."
"Ne tür bir bok?"
"Endişelenecek bir şey yok. Bir saat içinde görüşürüz."

Bir saat sonra, kalabalık bir restoranda oturuyorduk. Ben tezgahta sipariş veriyor. Tully benimle birlikte.

Masanın üzerinden elimi tutuyor. "Her şey yolunda mı?" "Evet."

İçkimi yudumlarken kaşlarımı çatıyorum. "Ciddi bir şey yok."

Ben geri gelir ve oturur. "Bridget nasıl?" diye sordum.

"O iyi." Gülümsüyor. "Onunla konuşana kadar ve sonra vahşileşiyor."

Kabaca

gülüyorum. Ben

gözlerini

deviriyor.

Tully'ye dönüyorum. "Bu gece bir centilmenler kulübüne gizli görevle gitmemiz gerekiyor." İç çektim.

Yüzü düştü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir ihbar aldık, bu da daha derine inip inemeyeceğimizi görmek için bu yere gitmemiz gerektiği anlamına geliyor," diye cevap veriyorum.

"Peki, bu centilmenler kulübünde ne oluyor?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Başımın arkasını kaşıyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. "Herhalde striptizcilerle falan doludur, diye düşünüyorum."

"Ne kadar derine iniyorsun?"

Elini tutuyorum ve arkasından öpüyorum. "O kadar derin değil bebeğim. Merak etme." İçkimi tekrar yudumluyorum. "Ama bu gece benim evimde kalman gerekecek."

"Eğer evde olmayacaksan, kendi evimde olmayı tercih ederim."

"Olmaz. Biz yokken apartmanınızda tüm bunlarla bağlantılı biri öldürüldü."

Gözleri açıldı. "Ne?" "Bir

fahişe," diye ekliyor Ben.

"Peachy Sue değil mi?" Nefesi kesiliyor.

Yüzüm düştü. "Onu tanıyor musun?"

"Aman Tanrım." Elini ağzına götürdü. "Biz gitmeden önceki hafta sonu biri onu dövüyordu."

"Ne? Kim?" Ben tersler. "O öldürüldüğü zamandı."

Başını ellerinin arasına aldı. "Polisi aramalıyım.

Pezevengi sandım," diye fısıldıyor sıkıntıyla. "Neden bana bundan bahsetmedin?" Ona soğuk bir şekilde soruyorum.

"İş arkadaşlarınla dışarı çıktığımız geceydi ve ben..." Hatırladıkça duraksıyor. "Eve erken geldim çünkü sen her zamanki gibi psikopatlık yapıyordun. Asansörü bekliyordum ve bir şeyin duvara çarptığını duydum, ardından da onun çığlığını."

Ben ve ben bakışlarımızı değiştirdik.

"Beni görmelerini istemedim ama asansör çok uzun sürüyordu, ben de kapıcı dairesine saklandım."

Kaşlarımı çatıyorum, öfkeliyim. "Bu boku bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Aman Tanrım. Sana çok kızmıştım ve bunun da başka bir apartman draması olduğunu düşünmüştüm."

Gözlerimi deviriyorum.

Ben, "Bize tam olarak ne duyduğunu söyle, Tully," diye ısrar eder.

Düşünürken ellerini gözlerinin üzerinde kaydırıyor. "Duvara bir şey çarpmadan önce Sue'nun *defol* git diye bağırdığını duydum. Pezevengine bir şey fırlattığını düşündüm. En azından kulağa ö y l e geliyordu."

Düşünürken kaşlarını çatıyor. "Sonra ortalık çok sessizleşti ve başka bir kapının açıldığını duydum."

Kıpırdamadan durur, hatırlayabildiği kadarını hatırlar.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Meredith," diye fısıldıyor.

"Peki ya Meredith?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Pazar günü, Simon gelmeden öncesini hatırlıyor musun? Meredith'e veda etmeye gitmişim ve o çıldırmıştı. Siyah bir ceketten bahsediyordu ve..." Durakladı. "Aman Tanrım."

"Ne?" Ben tersledi.

"O açtı. Açılan onun kapısıydı." Bana döndü. "Sanırım Meredith gördü. Peachy Sue ile arkadaştı."

"Arkadaş mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bütün o kızlarla takılıyor. Wendy Woo. Hepsiyle."

"Wendy Woo kim?" Ben soruyor.

"O para için erkeklerle yatan bir kadın."

Ben ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Neye benziyor?" Ben telefonunda gezinirken soruyor.

"Koyu renk saçlı ve muhteşem," diyor sessizce.

Ben, Şansölye'nin odasından çıkarken görülen kadının fotoğrafını getirir. "Bu o mu?"

Tully telefondaki görüntüye bakar ve yüzü düşer. "Bu o."

Lanet olsun. Bulmacanın bir parçası daha.

"Meredith şimdi nerede?" Kalp atışlarım hızlanırken soruyorum.

"Onu annesine götürdüm." Tully'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve büyük bir çıldırmanın eşiğindeydi.

Ben telefonundan bir numara çevirir. "Miller, benim. Oraya gitmeni istiyorum... bekle." Telefonu kapattı. "Meredith'in annesinin adresi nedir?"

Tully telefonunu karıştırır ve adresi bulup Ben'e verir. O da Miller'a okur.

"Neler oluyor?" Tully fısıldıyor. "Brock, bu beni korkutuyor."

Elini kendi elime aldım. "Bilmiyorum bebeğim, ama eve gidemezsin. Neden bu gece annende kalmıyorsun? İşle ilgili bir şey yapmam gerekiyor ve hiçbir yerde yalnız olmanı istemiyorum."

Başını sallıyor. "Gitmeden önce gelip ailemle tanışabilir misin?" diye umutla soruyor.

Gülümsüyorum ve parmak uçlarını öpmek için elini kaldırıyorum. "Elbette." "Brock," diye fısıldıyor.

"Meredith tehlikede mi?"

Başparmağımı alt dudağının üzerine bastırdım. "Şu anda yolda olan birkaç adamımız var. Her şey yoluna girecek."

"Söz veriyor musun?"

Başımı salladım. "Bunun için söz veremem."

Ben telefonu kapatır. "Şu anda yolda olan iki araba var. Umalım da orada olsun."

Arabayı garaj yoluna çektim ve derin bir nefes verdim. Tully yanımdaki yerinden gülümsüyor.

"Ailenle tanıştım ve şimdi sıra sende."

"Evet." Tanrım, bundan nefret ediyorum. Ailesiyle tanışmak istemiyorum. Benden hoşlanmadıklarını zaten biliyorum.

Onun için sineye çek.

Arabadan iniyorum ve Tully sürücü tarafına gelip kollarını bana doluyor. "Henüz sana taşınmamla ilgili bir şey söyleme, tamam mı?"

Çenemi sıkıyorum. İşte başlıyoruz. "Neden olmasın?"

"Brock." Gözlerini bana dikti. "Önce bizim fikrimize ısınmaları için onlara zaman vermeliyiz."

"Evlenip onları gerçekten kızdırmaya ne dersin?" Deadpan cevap veriyorum.

Sırıttıyor. "İşin tuhafı o kadar çılgınsın ki, şu anda şaka yapıp yapmadığın hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden bunu duymamış gibi davranıyorum."

Beni ön yola doğru götürürken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Alo?" diye sesleniyor ön kapıya geldiğimizde.

"Tully." Bir adam gülümseyerek bizi karşılamaya geliyor. Orta yaşlı ve kilolu ama yine de bana doğru gülümsüyor. "Ben Michael," dedi bana.

"Michael, bu Brock. Brock, Michael benim üvey babam."

"Merhaba." Gülümsedim ve elini sıktım.

"İçeri gel." Kolunu uzattı ve eve doğru yürüdük. Eski mobilyalarla döşenmiş küçük ve şirin bir ev. Aynı zamanda kusursuz derecede temiz. Evin arka tarafında bir uzantı gibi görünen geniş bir alana çıkıyoruz ve orada Tully'nin annesini görüyorum.

"Merhaba," diyor gülümsüyormuş gibi yaparak.

Ben de sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba." Burada aşk kaybolmaz. Hâlâ benden nefret ediyor.

"Küçük kardeşim nerede?" Koridorda bir erkek sesi duyuyorum ve tam zamanında döndüğümde sarışın bir adamın Tully'yi kollarının arasına aldığını görüyorum. Yakışıklı, uzun boylu ve muhtemelen benim yaşlarımda.

Arka bahçeden başka bir adamın geldiğini görmek için bakıyorum. Adamın Tully ile etkileşimine gözlerini deviriyor. Hmm.

"Beni yere bırak." Tully ona tokat atarken gülüyor.

"Brock, bu Peter, üvey kardeşim."

"Merhaba." Gülümsedim ve elini sıkıttım.

Peter bana yukarıdan aşağıya bakıyor, beni ölçüp biçiyor ama ben ona boş boş bakıyorum. Onun da mı benimle bir sorunu var?

"Bu da Brad, kardeşim." Tully sevgiyle gülümsüyor.

Dönüp diğer adamın elini sıkıyorum. Peter'la aynı yaşlarda gibi görünüyor ama çilek sarısı saçları ve benzer özellikleriyle Tully'ye benziyor. Bu onun biyolojik kardeşi olmalı.

"Selam, dostum." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve el sıkışıyoruz. "Bir içki ya da başka bir şey ister misin?" diye soruyor annesi. Kibarca gülümsüyorum. "Sadece bir soda, teşekkürler."

İki ebeveyn mutfakta kayboluyor ve gözlerim Simon ve Tully'nin birbirlerinin kollarında çekilmiş kocaman bir fotoğrafının sergilendiği şöminenin üzerinde geziniyor. Balo gibi bir şeydeydiler, süslenmişlerdi. Onunla bir geçmişi olmasından nefret ediyorum.

Çenemi sıkıyorum. *Sakin, sakin... Sakin ol.*

Arka bahçeden bir Labrador koşarak geliyor ve Tully onu okşamak için eğiliyor. Peter'ın gözlerinin onun kışına kaydığını görmek için başımı kaldırıyorum. Kot pantolonu aşağı inerken G-string'inin kenarı hafifçe görünüyor.

Orada duruyor ve odada başka kimse yokmuş gibi bakıyor.

Ne oluyor lan?

"Peki, sen ne iş yapıyorsun Peter?" diye sordum. Onu daha önce görmüştüm ama nereden gördüğümü bilmiyorum.

Tully'nin kışını süzmekten başını kaldırdı ve ayağa kalkıp kollarını önünde kavuşturarak bacaklarını açtı. "Ben bir dedektifim."

Gözlerim onunkileri tutuyor. Evet, ben de öyle düşünmüştüm. "Ah." Başımı salladım. "İlginç bir iş alanı."

"Ne iş yapıyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Bir güvenlik şirketi için çalışıyorum." Ona kendi bokumu anlatmayacağım. Bu adamın salağın teki olduğunu zaten biliyorum.

Tully yere düşer ve köpekle birlikte yuvarlanır. Peter'ın gözleri tekrar Tully'ye kayıyor ve Tully'nin sırt üstü yatışını izlerken dili alt dudağının üzerinde kayıyor.

Tamam, burada ne haltlar dönüyor? Onu kesiyor. "Yani sen Tully'nin üvey kardeşi misin?" diye sordum.

Sinsice gülümsüyor. "Evet, birbirimize çok bağlıyız. Değil mi, Tull?"

Ona ters ters bakıyorum. *Artık değil, sikik.*

Brad'e dönüyorum. "Ne iş yapıyorsun, dostum?" "I.T'deyim-"

"O işsiz," diye araya giriyor Peter.

"İşten çıkarıldı-" diye araya giriyor Tully. "Hayalindeki iş her an gelebilir Brad." Coşkuyla gülümsüyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

Tully ayağa kalkar ve köpek tekrar üzerine atlar. Sırtını Peter'a dönerek eğiliyor ve Peter elini kalçasına koyuyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve ona ters ters bakmaktan ke n d i m i alamıyorum.

O da ters ters bakıyor.

Burada ne haltlar dönüyor?

Üvey kardeş mi?

"Tully, köpeği dışarı çıkar lütfen," diye sesleniyor annesi mutfaktan.

"Tamam." Tully onu dışarı çıkarmak için yola koyulur. "H a d i , Mitchy. Gel hadi."

Tully'nin duyamayacağı bir yerde öne çıkıp Peter'ın yüzüne bakıyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, amcık," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Tully'nin lanet kışına bir daha bakarsan seni lanet bir dal gibi kırarım."

Peter'ın yüzü düştü, belli ki ona bunu söylediğim için şok olmuştu.

Brad tışlıyor ve kıkırdamaya başlıyor. "Sonunda," diye fısıldıyor.

Peter çenesini kaldırır. "Sen neden bahsediyorsun?" Küçümser. "Yerinde olsam fazla havaya girmezdim. Seni her an terk edebilir."

Yüz yüze durup birbirimize bakıyoruz. "Bu senin ilk ve son uyarın. O pis aklını Tully'nin külotundan uzak tut."

"Siktir git," diye alay ediyor Peter.

"Yaşlılarla popülerlik yarışına girmeye çalışmıyorum, o yüzden ölsen de umurumda olmayacağını bilmelisin," diye fısıldıyorum ve sallanmaya başlamadan önce buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Brad yine kıkırdıyor.

Tully arka bahçeden içeri giriyor, kolunu belime doluyor ve bana sevgiyle gülümsüyor.

"İşe gitmem gerek bebeğim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Yüzü düştü. "Kalmıyor musun?"

"Yapamam, üzgünüm." Mutfığa, anne ve babasının yanına gidiyorum. "Özür dilerim, işte acil bir durum çıktı. Gitmek zorundayım."

Üvey baba gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama Tully'nin annesinin yüzü aydınlanıyor. "Ah, canım," diye hayal kırıklığını taklit eder.

"Bir dahaki sefere?" Gülümsüyorum. "Belki bizim eve gelirsin?"

Tully'nin annesinin gözleri büyüdü. "Senin evin mi?" Kaşlarını çatı.

"Oh, Tully sana söylemedi mi?" Şaşırmış gibi davrandım. "Benim yanıma taşıyor." Genişçe gülümseyerek yüzlerindeki kanın çekilişini izliyorum. "Herkesi iyi geceler."

Dönüp Tully'yi elinden tuttum. "Beni dışarı çıkar, bebeğim." Peter'a ters ters bakıyorum ve ön kapıdan çıkmadan önce Brad'e göz kırpmıyorum.

"Brock," diye fısıldıyor Tully arabaya doğru giderken. "Sana bir şey söyleme dediğimi sanıyordum!"

"Evet, şey." Bir an duraksadım. "Fikrimi değiştirdim." "Sen imkânsızsın," diye fısıldıyor öfkeyle.

Gülümsedim, eğildim ve onu öptüm. "Ama çok da sevimli, değil mi?"

Sırıtarak beni öpüyor ve tatlı bir vedalaşmanın ardından arabamı çalıştırıp başımı sallayarak caddede ilerliyorum.

Bu, tarihteki en kötü ebeveynlerle tanışma anı olarak kayıtlara geçmeli.

Lanet olası üvey kardeşi ondan hoşlanıyor.

Ben masanın karşısından kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Emin misin?" "Eminim."

"Üvey kardeşi onun kışına mı bakıyordu?"

"Evet." Biramı yudumluyorum, içimden öfke akıyor.

The Roundhouse'dayız, arka köşede oturuyoruz ve ben buradan başka bir yerde olmak istiyorum. Muhteşem kadınlar etrafta dolaşıyor,

Her biri yüksek fiyatlara satılan tasarımcı kıyafetleri giymişler.

Normal striptiz kulüplerinden farklı bir kalabalık. Burası zenginler için, katılmanın otuz bin dolara mal olduğu bir centilmenler kulübü. "Bu davayı çözdüğümüzde lanet paramı geri alsam iyi olur," diye fısıldıyorum etrafıma bakarken.

"Peki, ne yaptın?" Ben soruyor. "Üvey kardeşine mi?"

"Ona onu kıracağımı falan söyledim." Tiksintiyle başımı salladım. "Bilmiyorum bile, sonra onu pataklamadan önce ayrılmak zorunda kaldım."

"Tanrım," diye mırıldandı Ben. "Böyle bir şey ancak senin başına gelebilir." "Değil mi?"

Kalabalığa tekrar bakıyoruz. Çoğunlukla takım elbiseli adamlar.

"O zaman bir polis arıyoruz?" Ben iç geçirir. "Tane ofiste, kendisine resmini gönderdiğimiz şüphelilerin kimliklerine bakmak için bekliyor."

Başımı salladım. "Ya da bir grup." Omuz silkiyorum. "Bunu söylemek zor. Tanık bir polis olduğunu söyledi, ama *onlar* dedi... bu da birden fazla oldukları anlamına geliyor."

Düşünürken gözlerini kısar. "Meredith ve annesi kayıp ama komşuları tatile gittiklerini düşünüyor. Bütün bunlardan ne çıkarıyorsun?"

Çocuklar bugün Meredith'lere gittiler ve hiçbir sorun görünmüyordu. Ters giden bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Komşuları, büyükanneleri hasta olduğu için beklenmedik bir şekilde gittiklerini söyledi.

"Bence kızlar kendilerini bu zengin erkeklerle filme çekmeye zorlanıyor ve kısa bir süre sonra onları bulup görüntülerle rüşvet vermeye zorlanıyorlar."

"Diğer dava gibi mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Tıpkı diğer vaka gibi, ama bir şekilde kızlar karşı koymaya başladı. Ya da bir yerlerde bir şeyler ters gidiyor."

"Sence kızlar patron her kimse ona ihanet mi ediyor?" Birasını yudumluyor.

"Yoksa neden onları öldürsün ki?" Kaşlarımı çatıyorum. "Belki de onları işleri bittikten sonra öldürüyordur?"

"Hayır, çünkü o zaman kızlar artık bunu yapmaz. Onları hizada tutmak için yapıyor, yani yanlış bir şey yapıyorlar ya da

onu teslim etmeye yaklaşıyorum."

"Hmm."

Biramı tekrar yudumlayıp kapıya doğru bakıyorum. İşte o zaman ağzım açık kalıyor.

"Peter burada," diye fısıldadım. "Kim o? Ben kaşlarını çatıyor. "Üvey kardeş."

Bens'in gözleri açılır. "Sence...?"

"O bir polis. O burada." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Bu bokun olma ihtimali nedir?" Ağır ağır nefes veriyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum. "O beni görmeden buradan gitmeliyim."

Onu kulüpte yürürken ve diğer üç adamla birlikte bir masaya otururken izliyoruz.

Ben kamerasını yakınlaştırıyor, çekimi yaparken telefonundan bir şeyler okuyormuş gibi yapıyor. "Sen git, ben kalırım. Bunları Tane'ye gönderip bir kimlik alacağım."

Tully

Başucumdaki masanın üzerinde dans eden telefonumla irkilerek uyanıyorum. Saate bakıyorum ve saatin sabahın 3'ü olduğunu görüyorum.

"Meredith." Telefonuma sarıldım. Bütün hafta onun izini bulmaya çalıştım. Brock onu bulana kadar daireme dönmeme bile izin vermiyor, belki orada onu arıyorlardır diye. Dışarı çıkıp bana yeni kıyafetler, tuvalet malzemeleri ve her şeyi aldı.

İsmin yandığını görünce kaşlarımı çattım. Deborah...bu garip. Brock yarı uykulu bir halde doğruluyor. "Kim o?"

"Simon'ın annesi," diye fısıldadım. "Merhaba Deborah." "Merhaba, Tully."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Hayır, sevgilim, değil."

Dinliyorum ve gözlerim yataktaki Brock'a kayıyor, o hala yarı uykulu bir şekilde doğrulmaya başlıyor.

"Londra'dayız," diyor.

"Neyin var?" Panik vücudumu üşütmeye başladı. "Simon bayıldı."

"O iyi mi?" Kalbim göğsümdede çarpmaya başlarken fısıldıyorum.

"Hayır, Tully. İyi değil. O... o Lösemi hastası."

Tüm dünyam durdu.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Kurtulup kurtulamayacağından emin değiller."

Gözlerim yaşla doldu. "Ne?" Fısıldıyorum. "Hayır. Emin misin?"

"Seni soruyor."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumrudan güçlükle konuşabiliyorum.

"Yola çıkıyorum."

Bölüm 20

Brock'a şaşkın şaşkın bakıyorum. "Sorun ne?" diye soruyor.

"Bu Simon. Londra'da bayılmış."

Ben yatağa otururken Brock ellerimi avuçlarının arasına alıyor. "O iyi mi?"

Başımı sallıyorum, dehşet çok gerçek. "Lösemi hastası," diye fısıldıyorum. "Yaşayıp yaşamayacağını bilmiyorlar."

Brock ellerini saçlarında gezdirirken nefesinin altından "Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Yenilenmiş bir amaçla ayağa kalktım. "Ona gitmeliyim." "Ne?" Kaşlarını çatı.

Panik başlarken ellerimi saçlarımın arasına koyuyorum. "Bir bilet almam lazım." Odadan eşyalarımı toplamaya ve hızla yatağın üzerine atmaya başladım.

"Londra'ya gidemezsin, Tully. Ailesi yanında, ona bakabilirler," diyor usulca, beni rahatlatmaya çalışarak.

"Gitmem gerek!" Çılgılık atıyorum ve sonra çılgın gözlerim ona dönüyor. "Benimle gel."

Çılgınca başımı sallıyorum. "Evet, evet. Gelmen gerekiyor ve şimdi gidiyoruz. Ben onu ziyaret ederken sen otelde bekleyebilirsin. Lütfen..."

"Tully, bunu yapamam. Sadece bir hafta izin aldım ve Meredith'i bulmalıyız."

"Brock, lütfen," diye fısıldıyorum gözlerim yaşla dolarken. "Benimle gelmene ihtiyacım var."

Kollarını bana doladı. "İstiyorum ama Meredith'i bulmam gerektiğini biliyorsun. O gerçekten tehlikede."

Yatağa düştüm.

"Oraya tek başına uçmanı istemiyorum. Anneni arayacağım," diyor endişeyle. "Yoksa Callie'yi mi götürmek istersin?"

"Hayır," diye çıkıştım. "Annemi orada istemiyorum." Bir an için düşünüyorum. "Callie çalışmak zorunda. Yalnız gideceğim, bana bir şey olmaz."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Sana bir bilet alacağım ve seni ilk uçağa bindireceğim," diyor.

Korku içimi doldurmaya başladı. "Ya ölürse, Brock?" Fısıldıyorum.

Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Yapmayacak. Tıp çok ilerledi. İyi olacak" diye fısıldıyor saçlarıma sarılırken.

Başımı omzuna koyuyorum ama içten içe tıbbın o kadar ilerlemediğini biliyorum. Umarım yanılıyordumdur.

Oturup uçağın penceresinden dışarı bakıyorum, tamamen uyuşmuş bir halde.

Hepsi benim hatam.

Bu, yanlış bir şey yaptığım için Tanrı'nın beni cezalandırmasıdır.

O gece Simon'ı evimin önünde görüyorum ve ona Brock'a aşık olduğumu söylerken gözlerinden yaşlar akıyor.

Onu içeri davet etme nezaketini bile göstermedim.

Onun duygularını düşünemeyecek kadar kendime, kendi bencil ihtiyaçlarıma gömülmüştüm.

Mücadele etmedi. Çokincinmişti. Ağzımdan çıkan bu sözleri duyacağını hiç düşünmemişti. Ben de öyle.

Sonra Simon'ı ya da yaşadıklarını hiç düşünmeden Brock'un ailesinin yanına gittim ve onlarla tanıştım. Ne tür bir insan bunu yapar?

Ne zaman bu kadar üşüdüm?

Çaresizlik içinde başımı ellerimin arasına aldım.

*Sevgili Tanrım, eğer oradaysan, eğer
varsan... Lütfen bunun olmasına izin verme.
Simon olmaz. Benim güzel Simon'ım
olmaz. Onun yerine beni al.
Beni alabilirsin, ama onu alma.*

Gözyaşlarıım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Hostes düşüncelerimi bölerek "İyi misin canım?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla ona döndüm. Duygudan yoksun bir şekilde başımı sallıyorum. Gözyaşlarımı silerken ona "Evet, özür dilerim" diye mırıldanıyorum. Yanımda oturan adam bana sempatik bir gülümseme veriyor. Onun da benim için endişelendiğini biliyorum.

Bana bir battaniye uzattı. "Neden bir kez daha uyumayı denemiyorsun?"

Başımı salladım ve battaniyeyi üzerime serdim. Koltuğuma yaslanıyorum. Yapabileceğim son şey uyumak ama başımda telaşlanmalarını da istemiyorum. On sekiz saattir bunu yaparken beni izliyorlar ve eminim bir çöküşün eşiğinde olduğumu düşünüyorlar.

Belki de öyleyimdir.

Adam elini benimkinin üzerine koyarak aramızdaki masanın üzerine koydu. "Her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum ve gözlerim yine yaşlarla doluyor. Lütfen bana iyi davranma. Birinin bana iyi davranmasıyla başa çıkamam. Bana küçümseyerek davranılmasını hak ediyorum.

Aklım Brock'ta, kralımda. Bana birinci sınıf bir bilet aldı ve beni havaalanına götürdü. Ne bir tartışma ne de aşağılayıcı bir yorum duydum. O da Simon için endişeleniyordu. *O iyi bir adam.*

Tanrım, onu seviyorum.

Yanımdaki nazik adam elimi elinin içine alıyor. "Sen uyurken elini tutacağım," diye fısıldıyor.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyorum, insan ırkına olan inancım tazeleniyor. "Teşekkür ederim."

Battaniyemi çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir yabancının elinin sıcaklığıyla kâbuslarıma doğru sürükleniyorum.

"İki-bir-altı numaralı odada." Nazik hemşire gülümsüyor.

Yukarı çıktım ve kapıdaki pencereden baktım.

Simon yatakta, babası pencerenin yanında, annesi de onun yanında bir sandalyede oturuyor. Çok kasvetli görünüyorlar.

Kendimi hazırlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. *Bunu yapabilirsin.*

Yavaşça odaya giriyorum. Simon'ın yüzü aydınlanıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Merhaba,

Si."

Annesi ve babası ayağa kalkıp bana doğru koşuyorlar ve beni sıkıca tutuyorlar.

Yapabilirim

Korkularını kucaklarında hissediyorum.

"Merhaba." Gözyaşlarıma rağmen gülümsüyorum.

Simon'a doğru yürüdüm, eğildim ve onu kollarıma aldım. O kadar hasta görünüyor ve kendini o kadar zayıf hissediyor ki, güçlü olmak konusunda kendime yaptığım tüm moral konuşmalarını bir kenara bırakıyorum. Yüksek sesle ağladım. "Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldıyorum.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Önümüzdeki dehşet çok gerçkti.

"Neler oluyor?" Onlara dönüp soruyorum.

"Kan sayımını yükseltmeye çalıştığımız için kan nakli yapılıyor," diyor annesi yumuşak bir sesle. "Çok yorgun."

Başımı salladım. "Tamam." Elini elime alıyorum ve ona bakıyorum. "Benimle yat, Tull," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki, kendimi tekrar yüksek sesle hıçkırmaktan alıkoyabileceğimi sanmıyorum. Konuşmaya korkarak başımı sallıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve ona sıkıca sarılarak yanındaki yatağa tırmandım.

"Seni biraz yalnız bırakacağız," diyor annesi. "Bu gece onunla kalacağım," diyorum onlara.

Birbirlerine bakarlar.

"Anne, otele git ve biraz uyu," diyor Simon. "Tully şimdi burada, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor, gözleri yüzümde sabit kalıyor.

Ailesi sonunda ayrılıyor ve loş odada, daha önce defalarca yaptığımız gibi yüz yüze uzanıyoruz. Onu uyutmaya çalışırken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Uzun süre konuşamayacak kadar güçsüz.

"Seni seviyorum, Tully," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Seni seviyorum Si." Yüzünü avuçluyorum ve şu anda Simon'ı gerçekten seviyorum. Birlikte yaşadığımız ve birbirimize öğrettiğimiz her şey için. "Sen benim en iyi arkadaşımsın." Yumuşakça gülümsüyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyor göz yaşları arasında ve benimle geçirdiği zamanın sona ermek üzere olduğunu anlıyorum.

Gözlerimden yaşlar boşanıyor ve öne doğru eğilip yüzünü ellerimin arasında tutarken onu şefkatle öpüyorum. Islak yüzlerimiz acı içinde birbirine çarpıyor.

Gülümsüyor, gözlerini kapatıyor ve ikimiz birkaç dakika hareketsiz yatıyoruz...
Çok hareketsiz görünene kadar.

"Si," diye fısıldıyorum panik içinde. "Simon," diye tısılıyorum onu uyandırmak için umutsuzca çabalarken.

"Simon," diyorum daha yüksek sesle. "Hayır. Beni bırakma." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Simon. "Simon. Hayır.

Beni bırakma," diye ağlıyorum. "Lütfen, hayır, Si... lütfen?"

Ayağa fırladım ve zile bastım. Hemşireler koşarak içeri giriyor ve hemen müdahale ediyorlar. Ellerim ağzımda, korkudan donmuş bir halde geri çekiliyorum.

Hemşire bana döndü. "Ailesini arayın."

Çılgınca titreyen ellerimle telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum.

"Sorun ne?" diye cevap veriyor.

"Çabuk gelmelisin. Bir şeyler oluyor," diye fısıldıyorum panik içinde.
"Acele et."

İki gün sonra Simon'ın yatağında yanına uzandım. Gece geç bir saat ve banyonun kapısındaki aralıktan ince bir ışık süzmesi süzülüyor.

Gülümsüyorum. "Annenle baban dışarıdayken McDonald's'a gitmek için annenin arabasına bindiğimiz ve geri döndüğümüzde el frenini çekmediğimiz için arabanın bir telgraf direğine çarptığı zamanı hatırlıyor musun?"

Gülümsüyor. "Kaç yaşındaydık?"

"On beş falan."

"Mac saldırısı." Kıkırdıyor. "Öğrendiğinde babamın yüzünü hatırlıyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Peki ya ot denediğimiz zaman?"

"Çok serttik," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Parkta esrar içtik ve bir halının üzerinde uyuyakaldık. Bütün gece eve gelmediğimiz için ailemiz çılgına dönüp polisi aradı."

Simon bana baktı. "Ne kadar çok sivrisinek ısırığı olduğunu hatırlıyor musun?"

Gülüyorum. Tepeden tırnağa örtülüydük. "Cehennem gibiydi ve sonsuza kadar cezalıydık." Tekrar sessizliğe gömüldük. "Beni öptüğün zamanı hatırlıyor musun?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Şişe çevirme oyununda seni öpmem için arkadaşına para verdim, sırf sen de kabul edesin diye."

Elimi yüzünde gezdirip çenesini kavıyorum. "Cesaret olmasaydı da seni öperdim."

Gözleri benimkileri arıyor ve tekrar sessizliğe gömülüyor. "Özür dilerim." Soru sorar gibi kaşlarını çatıyorum. "Ne için?"

"Gitmene izin verdiğim için üzgünüm," diye fısıldıyor. "Seni mutlu etmek için daha fazla çabalamadığım için."

Gözlerim yaşla doldu. Bunun kendi hatası olduğunu nasıl düşünebilir?

"Beni mutlu ettin Si. Beni her gün mutlu ettin."

Bana bakıyor ve aramızda bu kadar iyi şeyler varken neden gittiğimi bilmek istediğini biliyorum.

"Nedenini bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Neden ayrılmak zorunda kaldığının cevabını bilseydim, asla ayrılmazdım. Kalır ve her şeyi düzeltirdim." Başımı omzuna koyuyorum ve bir süre sessizlik içinde uzanıyoruz. Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi üstümde gülümsediğini hissediyorum.

"Bana bronzlaştırıcı sprey sıktırdığın zamanı hatırlıyor musun, gözüne gelmişti." Gülümsüyor.

"Bunun için acil servise gitmek zorunda kaldım." Kıkırdıyorum.

"Ve yüzünün sadece bir tarafı kahverengiydi." Kıkırdıyor. "Ve annen yüzüne sürdüğüm için bana bağıyordu."

O gün hastanede yaşanan kargaşayı hatırladıkça kahkahalara boğuluyorum. Gün.

Uzun bir süre uykulu bir şekilde uzandık ve sonra onun düzenli nefes alış verişini Uykuya daldı.

Birlikte çok güzel zamanlar geçirdik. Hepsini hatırlayamayacak kadar çok.

Hastane odası sessiz ve ben Simon'ın yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. Altı gündür yanından hiç ayrılmadım.

Sessizlik boğucu, sanki hüznümüz tüm sesleri çalmış gibi. Kuşlar cıvılamayı, çocuklar oynamayı bıraktı. O azalıyor ve ben dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum.

Simon uyuyor, artık uyanık kalamayacak kadar zayıf.

Üç gün önce papaz onu öbür dünyaya uğurlamak için geldi ve bize hastalığıyla barışmamız söylendi. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar kan değerlerini yükseltmiyorlar. Gördüğü bakım olağanüstü ama yeterli değil.

Barış nasıl mümkün olabilir?

Onu benden sonsuza dek almakla tehdit eden sinsî bir hastalıkla nasıl barışabilirim?

Brocks beni durmadan arıyor ama burada her şey bu kadar karanlıkken onunla konuşmak doğru gelmiyor. Cevap olarak ona kısa mesajlar gönderiyorum. Yine de bugün onunla konuşmak istiyorum. Telefonumun ışığı yanıyor ve Brock ismi ekranda belirliyor. Buna cevap vermem gerektiğini biliyorum.

Yavaşça koridorda yürüyorum ve cevap veriyorum. "Brock?" Fısıldıyorum.

"Oh, Tanrıya şükür." İç çekiyor. "Endişeden aklımı kaçıracaktım. İyi misin?" diye soruyor aceleyle.

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımın yeniden birikmeye başladığını hissediyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Başaramayacağını düşünüyorlar."

Sessiz kalıyor.

"Ona yardım edemem,

Brock." "Ben oteldeyim."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sana telefonla ulaşamayınca çılgına döndüm ve Londra'ya geldim."

"Buradasın." Hüzünle gülümsüyorum ama bir yandan da umutla doluyorum. "Evet bebeğim, en başta seninle gelmeliydim. Özür dilerim. yapmadım."

Gözyaşları serbest kalır. "Neredesin sen?"

"Intercontinental'deyim. Sen nerede kalıyorsun?"

"Buraya geldiğimden beri otelime dönmedim."

"Nerede uyuyordun?" diye sorar.

"Sandalyeye."

"Bebeğim." İç

çekiyor.

"Yakında geleceğim, tamam mı?"

"Tamam, seni seviyorum." Telefonu kapatır.

Odaya geri döndüm. Simon'ın annesi sandalyede oturuyor, babası ise pencerenin yanındaki her zamanki yerinde. "Bu gece için otelime geri döneceğim. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette canım." Annesi gülümsüyor ve beni kollarına almak için ayağa kalkıyor. "Geldiğin için çok teşekkür ederim," diye fısıldıyor saçlarıma. "Senin burada olman Simon'a bize geri dönme isteği verecek. Seni çok seviyor, Tully."

Gülümsüyorum.

Geri çekiliyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Sana ihtiyacı var Tully, şimdi her zamankinden daha fazla."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Simon'ın üzerine eğilip saçlarını alnından geriye doğru itiyorum. "Ben eve gidiyorum Si. Yarın görüşür müyüz?" Alnından nazikçe öperken fısıldıyorum.

Artık çok cansız. Bana ihtiyacı var... ve *ben onu başka bir adamı görmeye gitmek için terk ediyorum.*

Suçluluğun korkunç tadı ağzımı dolduruyor ama umutsuzca onu engellemeye çalışıyorum.

Dönüp hastane odasından çıkıyorum ve arkama bakmıyorum.

Brock için onu terk ederken Simon'ın o yatakta yattığı son görüntümü tekrar yaşayamam.

Bana neler oluyor? *Kime dönüştüm ben?*

Tak, tak.

Kapı telaşla açılır ve Brock'un güzel yüzü görünür. "Hey, Pock." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve beni kollarıyla sarıyor.

Ona sarılıyorum, boğazımdaki yumru çok acıyor. O kadar büyük, o kadar güçlü ve o kadar... sağlıklı hissettiriyor ki. Geri çekiliyor ve beni kollarımdan tutarken bana bakıyor. "Tanrım, bitkin görünüyorsun. Ne kadar kilo verdin?" diye soruyor beni odaya çekerken.

Kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. Sanki her şeyi daha iyi yapabilirmiş gibi geliyor. Sanki ne kadar kırılgan olduğumu biliyormuş gibi kıpırdamadan duruyor ve öylece kalmama izin veriyor. Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor ve bana bakıyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Hayır." Onu usulca öpüyorum. "Ama sen burada olduğun için şimdi daha iyiyim."

"Başta gelmeliydim bebeğim. Özür dilerim." Beni banyoya g ö t ü r d ü .
"Duş al ve uyu senin için. Ben oda servisi getireyim."

"Meredith'ten haber var mı?" Ben soruyorum.

Adam başını sallıyor. "Hayır, banka kartları hiç kullanılmamış."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

Gömleğimi başımın üzerinden çıkarıyor. "Bilmiyorum bebeğim."

Üzüntüyle iç geçirdi.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, sonra külotumu ve
sütyenimi ve ben onun önünde çıplak duruyorum. Yüzümü ellerinin arasına
alıyor ve beni usulca öpüyor. "Seni özledim," diye fısıldıyorum. "Seninle
birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu.

silahlar."

"Ben de seni özledim," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor, bir davet
beklerken tereddüt ediyor.

"Benimle geliyor musun?" Ben soruyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ve gömleğini omuzlarından kaydırıyor, sonra da
kot pantolonunu indiriyor.

Gözlerim onun güzel vücudunda geziniyor. Güneşten bronzlaşmış teni ve
siyah vücut kılları. Her kası sergileniyor ve aleti dikkatimi çekmek için can
atıyor. Öpüşüyoruz ve elimde olmadan elimi aşağı kaydırıp taşaklarını
avuçluyorum, kalın penisini okşuyorum.

Bana dokunmayalı bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Beni sıcak suyun altına çekerken, "Seni yıkamama izin ver," diye
fısıldıyor. Brock'la duş almak en iyi terapi türüdür. Buhar ve sabunu içime
masaj yaparak yediren elleriyle, bir haftadır ilk kez rahatladığımı
hissediyorum.

Ona yakın olmalıyım, olduğumdan daha yakın. Ona dönüyorum, elini
tutuyorum ve bacaklarımdan arasına yerleştiriyorum. "Sana ihtiyacım var," diye
fısıldıyorum.

Gözleri kararıyor ve beni öpüyor, iki parmağını vücuduma sokmadan
önce parmaklarını ıslak etimde yavaşça gezdiriyor.

Sıcak su ve onu hissetmek... Onu ne kadar çok özledim. şimdiden
boşalacakmışım gibi hissediyorum. Vücudum titriyor ve öne doğru
eğiliyorum. Beni kaldırıyor ve bacaklarımdan vücudunun etrafına sarıyor,
yavaşça içeri girerken beni fayanslara sabitliyor.

Gözlerimiz kilitli, bedenlerimiz birbirine bağlı ve bu, her şeyin çok doğru
hissettirdiği o mükemmel berraklık anlarından biri.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum su üzerimize dökülürken.

"Bütün hafta sensiz nefes alamadım," diye mırıldanıyor dudaklarıma
karşı. O beni öperken gözlerim yaşlarla doluyor. Bu duygu

aramızda çok fazla. Beni yavaşça pompalıyor ve ben de şaşkınlıkla ona gülümsüyorum.

"Bana öyle bakma yoksa boşalırım." Sırıttıyor. "Ne?

Seni sevdiğim gibi mi?" Alay ediyorum.

Sanki kendinden iğreniyormuş gibi başını sallar.

"Sadece ne kadar sevildiğinizi bilerek gelebileceğiniz bir günün geleceğini hiç düşünmüş müydünüz?"

Beni engellemek için gözlerini kapatıyor, tutmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor.

"Seni çok seviyorum," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum. Beni daha sert pompalıyor. "Siktir et." Homurdanıyor ve siki içimde sarsılıyor.

Kıkırdıyorum,

Parmaklarım sırtına gömülene ve başım geriye düşene kadar yavaşça bana biniyor.

O kalın ve derin ve çok mükemmel.

Bugün daha uzun sürüyor. "Daha derine," diye fısıldıyorum.

Beni daha sert pompalıyor, bacaklarımı daha yükseğe kaldırıyor ve başımı geriye atıp inlememi serbest bırakan o mükemmel noktayı buluyor.

Bana tekrar vuruyor ve şiddetli bir orgazmıla sarsılırken titriyorum.

Başımı Brock'un omzuna bırakıyorum, yorgunluğum beni ele geçiriyor ve uzun bir süre hareketsiz kalıyoruz. Sanki ona içimde ihtiyacım olduğunu biliyor. Böyle uyumak istiyorum.

"Yat, Pock," diye fısıldıyor usulca.

Çekip beni tekrar yıkıyor ve sonra beni yatağa taşıyor.

Boynuma konan nazik öpücüklerle uyanıyorum.

Aşkım burada.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek için arkama uzanırken "Günaydın," diye fısıldıyorum.

Brock'un elleri kalçamın üzerinden aşağı kayıyor ve arkamda ereksiyonunu hissedebiliyorum. Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Tanrım, yatağa gittiğimi bile hatırlamıyorum."

"Kafan güzeldi. En son ne zaman uyudun?" diye sorar. "Dürüst olmak gerekirse, senin kollarında olduğumdan beri uyumadım."

Ağır ağır nefes veriyor. "Bugün planlarında ne var?" Omzumu tekrar öpüyor ve ben huzurla gülümsüyorum... sadece bir anlığına.

"Kahretsin." Aceleyle doğrulduğumda nefes nefese kaldım. "Saat kaç?" Telefonumu almak için yataktan fırlıyorum. Simon'ın annesinden gelen on cevapsız arama var. "Lanet olsun."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Uzman doktor bu sabah Simon'ı görmeye gelecek. Orada olmalıyım."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Ailesi onunla birlikte orada." Sürünerek yataktan kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

"Biliyorum ama benim de orada olmam gerekiyor," diyorum yanından hızla geçip duşu açarken.

"Neden?" diye sorar. "Neden orada olmak zorundasın?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Bir an için gözlerini kısar. "Yani, Simon'la buradaki rolünüz tam olarak nedir?"

"Bu da ne demek oluyor?" Duşa girerken öfkeyle bağırdım.

"Peki, buraya arkadaş olarak mı yoksa kız arkadaşı olarak mı geldin?" "Saçmalama." Alay ediyorum. "Ben senin kız arkadaşınım."

"Burada ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

Ona bakıyorum, soğukkanlı. "Ne kadar sürerse."

Çenesini tavana doğru eğiyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Bu mu Yani?"

"Ne demek istiyorsun, öyle mi?"

"Benimle eve geleceğini sanıyordum, Tully." Hırlıyor. "I

"Seni eve getireceğimi sanıyordum." Banyodan aceleyle çıktı. "Ne?"

Arkasından seslendim. Cevap vermedi, ben de duşu kapattım. ve onu takip et. "Buraya beni eve getirmeye geldim de ne demek?"

"Söylediğim gibi. Onu görmem gerekiyordu. Başardınız. Şimdi eve dönme zamanı."

"Delirdin mi lan sen?" Bağıríyorum. "Onu terk edemem." "Sen onun kız arkadaşı değilsin!" diye bağıríyor.

"Bana ihtiyacı var."

"Sana ihtiyacım var. Peki ya ben, Tully. Ben bu işin neresindeyim? Kendini benim yerime koy. Dünyanın öbür ucunda eski kız arkadaşımı teselli etmemi ister miydin?"

Ona işaret ediyorum, öfkem tehlikeli bir seviyeye tırmanıyor. "Sakın buna cüret etme."

"Ne yapmayayım? Bana saygılı davranmanı mı talep edeyim?" Öfkelenmeye başlarken saç fırçasını saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Geldiniz, onu gördünüz. Elinden geleni yaptın. Şimdi benimle eve gelme zamanı. Erkek arkadaşınla."

"Beni seçim yapmak zorunda bırakma, Brock."

Hala duruyor. "Bu da ne demek şimdi?" Sesi kötü bir ton aldı... hoşlanmadığım bir ton.

Ona ters ters baktım. "Ben de aynen öyle dedim."

"Yani sana seçim yaptırırsam onu mu seçeceksin, bunu mu söylüyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Lanet olası kelimeyi söyle Tully, ben de gideyim, böylece onunla birlikte olabilirsin." Çenesi sabit, gözleri yanıyor ve bana bakıp bir cevap bekliyor.

Gözlerim yaşla doldu.

Ve o anda, biliyor.

Benden geri çekiliyor, sanki onu bıçaklamışım gibi irkiliyor. "Hawaii'de sana lanet kalbimi bir tepside sundum," diye fısıldıyor.

"Brock..."

"Yani" diye kaşlarını çatıyor. "Başından beri pitstop bendim. Hep ona geri mi dönüyordun?"

"Brock," diye fısıldıyorum ve kolunu tutmaya çalışıyorum ama o bana vurarak uzaklaştırıyor.

"Simon'a yaptığın bu mu? Ona sonsuz aşkının sözünü verip sonra da bunu yüzüne vurmak mı?"

"Bu hiç adil değil!" Ağlıyorum. "O *hasta*."

"Biliyorum!" diye bağırıyor. "Ama ne halt ettiğinizi ve buradaki rolünüzün ne olduğunu çözmeniz gerekiyor."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"Onun kız arkadaşı mı olmak istiyorsun... yoksa benim mi?"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken. "İstediğim bu değildi, Tully."

Başımı eğip halıya bakıyorum. Simon'ı bırakamam. Bunu yapamam. "Doğru olanı yapmalıyım," diye mırıldanıyorum üzüntüyle.

"Ve doğru olan onunla kalmak mı?" "Evet."

Başımı kaldırıyorum ve gözleri gözlerimi arıyor, oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Kontrolünü kaybedince yüzünü buruşturuyor, duvara dönüyor ve sertçe vurarak sıvada bir delik açıyor. Korkuyla geriye sıçradım.

"Brock!" Nefes nefese kaldım.

Dönüyor ve tek kelime etmeden, kapıyı arkasından çarparak dışarı fırlıyor.

Ona bakıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Boğazımdaki yumru daralıyor ve yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Brock," diye fısıldıyorum sessizliğin içine. "Gitme."

Bölüm 21

"Sonuçlar iyi mi?" Simon doktora sorar.

Doktor gururla gülümser. "Evet, sonuçlar harika. Seviyeler tekrar yükselmeye başladı."

Rahat bir nefes aldım ve Simon'ın elini kendi elimle sıktım.

"Önünde uzun bir mücadele var genç adam. Ama seni bu krizden çıkarabileceğimize eminim," diyor doktor ona.

Ben gülümsüyorum ve Simon'ın anne babası rahatlamış bir şekilde birbirlerine sarılıyorlar.

Doktorla Simon'ın arasına bakıyorum. "Avustralya'ya ne zaman dönebileceğini düşünüyorsunuz?" diye soruyorum. Burada, Londra'da gördüğü tıbbi tedavi için çok minnettarım ama Avustralya'da en ileri tıbbi teknoloji var ve onu gerçekten eve götürmek istiyoruz.

"Yaklaşık üç ya da dört hafta içinde seyahat edebilecek duruma geleceğini söyleyebilirim."

Kalbim sıkışıyor. Dört hafta daha. Bu çok uzun bir süre. Aklım hemen Brock'a ve bu sabah yaptığımız kavgaya gidiyor. Derin bir nefes alıyorum. Burada Simon'la olmak istiyorum. Bu noktada eve gidemezdim.

Tanrım, bu tam bir karmaşa.

Doktor çizelgeleri dolduruyor ve hemşirelerle konuşuyor. Önce Simon'ın ailesine, sonra da ona sarılıyorum. "Bu harika bir haber Si," diye fısıldıyorum alnını kendime yaslarken. "İyi olacaksın."

Gülümsüyor ve arkasına yaslanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Telefonum çalıyor ve açmak için çabalıyorum. Brock olabilir. Ekranda Meredith adını görünce kaşlarımı çatıyorum. Hemen cevap veriyorum.

"Meredith?"

"Merhaba Tull," diyor hiç umursamadan. "Ne oldu? Neden beni bu kadar çok aradın?"

Gözlerimi deviriyorum. Lanet olası Meredith. Elimle telefonu kapatıyorum. "Buna bakmam gerek," diye fısıldıyorum koridora çıkmadan önce. "Ne oluyor Meredith?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Büyükanнем hastalandı, biz de Queensland'e doğru bir yolculuğa çıktık." "Oh." Yüzüm düştü. "O iyi mi?"

"Hayır, değil. O artık ölü. Toprağa gömüldü," diye kesin bir dille cevap veriyor. "Kafasında kurtlar var. Kurt sürüsü bu akşam toplanıyor mu?" diye soruyor, sanki önemli olan tek şey buymuş gibi.

Kafamdaki solucan yorumunu anlamaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. "Londra'dayım, Meredith." Duraksıyorum. "Simon gerçekten hasta, bu yüzden onu görmeye geldim."

"Oh, tamam. Şimdi eve uç ki bu akşamki toplantımızı yapabilelim." İç çektim. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Ona meşgul olduğunu söyle."

Kendi kendime gülümsüyorum. Keşke her şey Meredith'in gördüğü gibi siyah ve beyaz olsaydı, hayat çok daha kolay olurdu.

"Meredith, Brock seni arıyordu. Her şeyin yolunda olmadığından endişeleniyordu."

"Hayır. Ben iyiyim."

Sessiz kalıyorum. Çocuklar fiziksel olarak onunla birlikte olana kadar Peachy Sue hakkında bir şey söylemeli miyim emin değilim. Dinlerken alt dudağımı ısırıyorum. O iyi görünüyor. Belki de tüm bunlar çılgınca bir karışıklıktır?

"Peki, eve ne zaman geliyorsun?" diye soruyor.

Koridordan yukarı, odaya doğru bakıyorum. "Emin değilim," diye hüzünle iç geçiriyorum. "Simon'ın bana ihtiyacı var."

"Oh." Bir an düşünür. "Ondan ayrıldığını sanıyordum?" "Ayrıldım."

Duraksadım. "Karışık bir durum."

"Şimdi de Brock ve onunla üçlü mü yapıyorsun?"

"Hayır, Meredith, Tanrı aşkına, değilim," diye öfkeyle çıkışıyorum. Tanrı aşkına, bazen sinir bozucu olabiliyor.

"Callie şimdi Brock'la mı çıkıyor?" diye soruyor.

"Hayır!" Kahretsin, bugün bu saçmalık için havamda değilim. "Seni sonra ararım."

"Hoşça kal, Tully." Az önce tüylerimi diken diken ettiğinin farkında olmadan telefonu kapatıyor. Brock'u aramam gerektiğini bilerek derin bir nefes veriyorum.

Bu sabahki kavgamızdan beri kendimi hasta hissediyorum. Umarım şimdiye kadar Avustralya'ya dönüş yolunu yarılamamıştır. Numarasını çeviriyorum ve ilk çalışta cevap veriyor.

"Hey, Pock," diyor üzgün bir şekilde ve ben artık kızgın olmadığını hemen anlıyorum.

"Brock, özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Evet. Ben de, hey?"

"Neredesin?" diye

sordum. "Otel

odasındayım."

Gülümsüyorum ve önümdeki duvara bakarak sessizliğin aramızda asılı kalmasına izin veriyorum. "Şimdi oraya geri döneceğim, tamam mı?"

"Evet, tamam."

"Oh." Gözlerim açıldı. "Meredith beni aradı." "Ne?"

"Az önce beni aradı. Büyükannesinin öldüğünü ve annesiyle bir yolculuğa çıkmak zorunda kaldığını söyledi."

"Şükürler olsun." İç çekiyor. "Şimdi nerede?"

"Evinde."

"Hemen ilgileneceğim. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp hastane odasına geri döndüğümde Simon'ın yüzü beni görünce aydınlanıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve içim hüznle doluyor.

Bundan daha iyisini hak ediyor.

Brock bundan daha iyisini hak ediyor.

İki sevgili arasında kalmak deyimi hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı.

Her iki adamı da seviyorum; birini eskiden olduğumuz gibi, diğerini de şu an olduğumuz gibi. İkisiyle de bir gelecek imkansız görünüyor.

Karar vermem gerek.

Brock

Telefonu kapatıyorum ve bir süre elimdeki telefona bakıyorum.

O aradı.

İstediğim gibi eve giden ilk uçağa binmediğim için mutluyum. Uçuşumu değiştirmek için havayolu şirketini bile aradım ama o uçağa binersem Tully ve benim için her şeyin biteceğini biliyordum. Burada olmak istemesini anlıyorum. Simon'ın refahını önemseydiğini anlıyorum ama *bana seçim yaptırma* dediğinde kendimi kaybettim. Aramızda seçim yapmanın onun için bir seçenek olduğu hiç aklıma gelmemişti. Belki de yanıliyorumdur.

Belki de burada, Londra'da kendimi aptal yerine koyuyorum. Belki de içimde daha güvenli bir y e r e gömülü olan bir parçamı ona verdim.

Kes şunu. Yapmaz. Onu sevmediğini biliyorum, beni seviyor. Bundan eminim.

Ben'in numarasını
aradım. "Selam."

"Merhaba. Benim. Meredith
yaşıyor." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, az önce Tully'yi aradı. Görünüşe göre büyükannesi hastaymış ve yolculuğa çıkmış. Oraya bir araba bulup onu kontrol edebilir misin?"

"Tamam, hallediyorum."

"Oh, ve Ben..." Ben de
diyorum ki. "Öyle mi?"

Dinliyor.

"O..." Ne söylemem gerektiğini ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Biraz aykırı biri. Normal bir hatun değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok zeki ama sosyal olarak beceriksiz. Rastgele zamanlarda rastgele şeyler söylüyor. Tully onun spektrumda bir yerde olduğunu söylüyor."

Ağır ağır nefes veriyor. "Lanet olsun." Bir an düşünür. "Peki, bununla nasıl başa çıkacağım? Onu sorgulayabilir miyim?"

"Ben olsam önce onunla biraz zaman geçirir ve bilgileri yavaş yavaş öğrenmeye çalışırdım. Bence her şeyi açık açık anlatmaya kalkarsan dükkânı kapatacaktır."

"Tamam, anladım. Jes'e söylerim. O çok yumuşaktır. Herkes onu sever."

"İyi fikir," diye cevap verdim.

"Ne zaman evdesin?" diye soruyor.

"Yakında."

"Tully seninle geliyor mu?"

"Kim biliyor musun?" I İç çek. "Bu a
bütün farklı lanet olası kabus."

"Sadece sabırlı ol, dostum. Bunun olmasını o istemedi."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Evet, biliyorum, deniyorum."

"Tamam, Meredith'le konuştuktan sonra seni ararım," diyor.

"Görüşürüz." Telefonu kapatır.

Yarım saat sonra kapı çalındı.

Burada olduğunu bildiğim için gülümsüyorum. Aceleyle kapıyı açıyorum ve Tully karşımda duruyor. Ağlıyordu ve üzgün yüzünü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Sorun nedir?" Kaşlarımı çattım.

Kahretsin, öldü mü?

"Konuşabilir miyiz?" diye mırıldanıyor zayıfça.

Ona bakıyorum ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Elbette."

Yanımdan geçip odaya giriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Neler oluyor burada?

"Bu sabah için özür dilerim," diyorum gözlerim onunkileri tutarken. "Sana eve gitmeni emretmeye hakkım yoktu. Bana ne oldu bilmiyorum."

Bana gülümsüyor. "Evet, öyle yaptın. Ben senin kız arkadaşınım. Beni eve çağırmak için her türlü hakka sahiptin. Beni seçim yapmaya zorlamamalısın dediğim için özür dilerim." Rahatsız olmuş gibi ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bu yanılttı ve kesinlikle adil değildi."

Gülümsüyorum ve onu kollarıma almaya gidiyorum ama o geri çekiliyor. "Neler oluyor?" Fısıldıyorum.

Gözleri yaşlarla dolar. "Seni seviyorum, seni sevdiğimi biliyorsun." Zaman durur.

Sakın söyleme. Lütfen söyleme.

"Ancak, ilgili herkese karşı adil olmam gerekiyor" diye ekliyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Kalp atışlarımın kulaklarımda güm güm attığını duymaya başladım.

"Simon'ın önünde iyileşmek için uzun bir yol var."

"Biliyorum."

"Ne kadar sürerse sürsün onun için burada olacağım," diyor sakince, sanki tüm bunlar önceden provası yapılmış bir konuşmaymış gibi.

"Ondan uzaklaşmanı beklemiyorum, Tully," diyorum ona.

"Biliyorum bebeğim." Perili gözleri benimkileri tutuyor. "Senden u z a k l a ş ı y o r u m ."

"Ne?" Yer altımda hareket ediyor. "Ne demek istiyorsun?" "Simon'ın her şeyime ihtiyacı var," diye fısıldıyor.

"Ne diyorsun lan sen?" Homurdanıyorum.

"Ben eski erkek arkadaşım la hastanede otururken sürekli beni evde beklemenin senin için adil olmadığını söylüyorum."

"Ama onu sevmiyorsun."

Acı içinde yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Seni seviyorum."

"Ne halt ediyorsun, Tully?" Son kontrolümü de kaybederek bağıyorum.

"Doğru olan ne, Brock. Ben doğru olanı yapıyorum. Kalbi olan herkesin eski sevgilisi için yapacağı şeyi."

Yüzüm düştü. "Ona geri mi dönüyorsun?" Fısıldıyorum.

Başımı sallıyor.

"Söyle bana. Ona geri dönmeyeceğini bana yüksek sesle söyle." Göğsümün kapanmaya başladığını hissediyorum.

Yavaşça akan bir damla gözyaşı yüzünden aşağı yuvarlanıyor, gözleri kararlı bir güçle benimkileri tutuyor. "Yapamam," diye nefes alıyor.

Acı içime işlerken ondan uzaklaşıyorum.

Ona geri dönecek.

Çıldırınmak ve kendimi tamamen kaybetmemek için hava emerken duvara tutunuyorum.

"Bu Simon'la yıllarca sürebilir. Bunun için benden nefret etmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor gözyaşları dökülmeye devam ederken. "Seni evde beni beklerken bırakamayacak kadar çok ö n e m s i y o r u m ."

O beni sevmiyor.

Bulanık gözlerimi görmemesi için başımı eğiyorum. "Çık dışarı," diye fısıldıyorum.

"Brock. En azından arkadaş olamaz mıyız?" diye yalvarıyor.

Kontrolümü kaybediyorum. "Yeterince arkadaşım var, Tully," diye bağıyorum, kendi gözyaşlarım serbest kalıyor. "Defol git buradan."

Başımı eğiyorum ve kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken göğsüm titriyor ama bunun mümkünatı yok.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ona şeytanın ta kendisiymiş gibi saldırdım. "Seni lanet yalancı! Hayatımdan defol git. Hemen şimdi!"

Benden geri adım atıyor, yüzünü buruşturuyor ve duyguları yüzünden acı çekiyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra yavaşça dönüp kapıdan çıkıyor ve sessizce kapanmasını bekliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Gümbür gümbür atan kalbim dışında oda sessiz. Başımı eğiyorum ve duygularımı engellemeye çalışırken derin nefes alıyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Şimdi.

Telefona doğru yürüdüm ve resepsiyonu aradım. "Alo, resepsiyon."

"Havaalanına bir araba ayarlayın lütfen," diyorum sakince. "Elbette efendim. Ne zaman için?"

"Şimdi."

Taksi evime yanaştı. Saat gecenin 1'i. Sokak karanlık ve sessiz. Şoföre parasını ödüyorum ve kendimi içeri atmak için kapıma doğru yürüyorum. Işığı yakıp oturma odasına bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Aynı sokak, aynı ev... Sadece o artık burada değil.

Uzun bir eve dönüş yolculuğu oldu, en kötüsü. Aktarma noktamdaki beş saatlik gecikmeyle yolculuk otuz saate çıktı.

Otuz saat tek başıma, kendi kafamın içinden çıkamıyorum.

Kesildim.

Derin.

Genelde her durumdan savaşıp çıkabilirim ama bu sefer durum farklı.

Son konuşmayı kafamda tekrar tekrar gözden geçiriyorum ve sonucu değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Bana ona geri dönmeyeceğini söyle.

Söyleyemem.

İki kelime hiç bu kadar acıtmamıştı.

Mutfığa girip ışığı açıyorum ve hemen tezgahın üzerinde duran Tully için kestiğim iki anahtarı görüyorum.

Evimin anahtarları.

Artık istemediği anahtarlar.

İçimi derin bir hüznü kaplıyor ve duygularım beni ele geçirirken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Dönüyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmak için koşuyorum. I

uyumam gerek. İŖe geri dönmeliyim. Ve Tully Scott'la tanıştığımı unutmam gerek.

"Merhaba," diye sesleniyorum işe girerken. Herkes şaşkınlıkla bilgisayarlarından başını kaldırıyor.

"Hey." Ben ofisime kadar beni takip ederken kaşlarını çatı. "Burada ne yapıyorsun?"

Çantamı masanın üzerine bırakıyorum. "Ben burada çalışıyorum."

"Yani Londra'dan dönmüş ne yapıyorsun?" "Sadece eve gelmeye karar verdim."

"Neden?"

"Ben, kapa çeneni ve benimle uğraşmayı kes," diye çıkışıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki." Dönüp ofisten çıkıyor ve ben bir an için gözlerimi kapatıyorum. *Kes şunu.*

Bilgisayarımı açtım ve tüm davalarımızla ilgili notları okumaya başladım. Sonra Meredith'le yapılan görüşmenin notlarına geçtim.

Karar Tanık değildi.

Ne? Ayağa kalktım ve ofise doğru yürüdüm. "Ben ve Jes. İkinizle de biraz görüşebilir miyim lütfen?" diye sordum.

İkisi de ayağa kalkıp ofisime geldiler. "Ne oldu?" Jes soruyor.

"Meredith'le ilgili notlar da neyin nesi?" Ben soruyorum. "Ne oldu?" İkisi de masamdaki koltuklara çöktüler. "Sakin görünüyordu,

hiçbir şey görmediğini söylüyor. Peachy Sue'nun öldüğü gece evde olmadığını söyledi," diye yanıtıyor Ben.

Kaşlarımı çatı. "Emin misiniz? Bunu doğrulayabilir miyiz?"

"Evde olduğuna dair bir kanıt yok," diyor Jes. "Ama bir salatalık kadar soğukkanlıydı." Kaşlarını kaldırıyor. "Çok garipti ama hiçbir şey yanlış görünmüyordu."

"Hmm." Bir an düşündüm. "Tamam, gidip onu kendim göreceğim, bakalım ne bulabileceğim." Masamdaki dosyalara göz gezdiriyorum. "Peki ya Şansölye?" diye soruyorum.

"Şansölye hakkında yeni bir şey yok. Şu anda şirket dosyalarını araştırıyoruz. Silinmiş büyük bir dosya var, ama birinin geri dönüp onu bulmasını sağlamaya çalışıyoruz." Ben omuz silkiyor. "Kendimize gerçekten bir bilişim uzmanı bulmamız gerekiyor. Bu işleri dışarıdan almaya devam edemeyiz."

Bir an düşünürken dudaklarımı yuvarlıyorum. "Aslında birini tanıyor olabilirim," diyorum. "Bunu takip edeyim."

"Bu arada, yeni elemanımız için iş ilanı bu hafta yayınlandı. Yine ne arıyoruz?" diye soruyor.

Nefes veriyorum ve bir süre sandalyemde sallanıyorum. "Geçmişte silahlı kuvvetler veya polis deneyimi olan bir kadına ihtiyacımız var. Elimizde bir kadın olmadığı için gizli görevlerimizi yarıda kesiyoruz." Düşünürken iç çekiyorum. "Yakında bir işimiz olabilir. Gizli göreve gitmesi ve bir uyuşturucu baronuyla ilişki geliştirmesi gereken bir iş. Sadece içeriden gelebilecek bilgilere ihtiyacımız var, bu yüzden başlamadan önce bunun farkında olması gerekiyor. Zihinsel ve fiziksel olarak güçlü olması gerekiyor. Bir dedektif ya da özel kuvvetlerden... bu kalibrede bir şey."

Jes bilgileri not ederken başını sallıyor. "Anladım patron."

"Seninle gelip Meredith'i görmemi ister misin?" Ben sorar. "Hayır, böyle iyiyim." Bilgisayarına geri dönüyorum ve Jes Ofis. Ben geride kalıyor, ben de yazmaya devam ediyorum. "Ne?" Sonunda patladım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar.

"Hayır." Gözlerimi bilgisayar ekranımdan ayırmıyorum. "İyi misin?"

"Evet."

Gözleri bir süre üzerimde kalıyor ve ben başımı sallıyorum. "Siktir git, dostum. Beni yalnız bırak, tamam mı?"

Kafasını sallıyor, çıldırmaya ne kadar yakın olduğumu hissediyor, bu yüzden akıllıca beni yalnız bırakmayı seçiyor ve ofisten çıkıyor.

Bir dosya dolusu fotoğraf alıp derin bir nefes veriyorum. Tamam, Meredith, bakalım neler bulmuşsun.

Kapıyı çaldım ve bekledim. "Kim o?" Meredith kilitli daire kapısının arkasından sesleniyor.

"Meredith, benim, Brock."

"Tully orada mı?" diye umutla sorar.

"Hayır, ama yakında dönecek."

Kapıyı açar ama aralıktan bakmak için anahtarlığı takılı bırakır.

Gülümsemeye zorladım. "Merhaba."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Gelip benimle kafede bir kahve içebileceğini umuyordum. Tully uzakta ve senin de bir arkadaştan hoşlanabileceğini düşündüm."

Teklifimi düşünürken kaşlarını çattı. "Ben kahve içmem."

"Dondurma?" Ben soruyorum.

"Dondurmayı çok severim," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Çabuk olacağız."

Meredith'in kaşları daha da çatılır. "Tully başkalarının erkek arkadaşlarıyla çıkmama izin verilmediğini söyledi."

Tully burada değil. "Sorun değil, biz sadece arkadaşız. Arkadaşlar için durum farklıdır," diyorum.

"Oh." Bir an düşünür. "Tamam. Callie geliyor mu?" "Hayır, işte."

Alt dudağını ısırtıyor. "Evet, çünkü patronuyla yatmak istiyor."

Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Evet, biliyorum," diyorum. Bunu bilmiyordum ama artık biliyorum.

Kapıyı kapatıyor ve o kapıyı açmadan önce anahtarlığının kilidinin açıldığını duyuyorum. Gülümsüyorum ve ona bakıyorum. Pembe pijama giyiyor.

"Hazır mısın?" Kaşlarımı çattım.

"Erm." İyice düşünür ve sonra kendine bakar. "Ev dışında pijama giymek yok," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"Bu doğru." Gülümsüyorum.

"Bir dakika." Yatak odasına bakıyor ve sonra bana dönüp bankındaki bir tabureyi işaret ediyor. "Şuraya otur."

"Tamam." Bana söylenen yere oturuyorum.

Yatak odasına giriyor ve kapıyı kapatıyor. Dairesine baktım. Tertemiz. Her şeyin bir yeri vardır. Küçük halılar

yatak odası ve banyoya giden yol. Neden? Halıyı kirletmesin diye.

Etrafıma bakarken sırtıyorum. Hiç de beklediğim gibi değil. Bu daire aslında çok güzel.

Yeniden ortaya çıkıyor ve gergin bir şekilde gülümsüyor.

"Tully'nin üstünü giyiyorum." Kaşlarımı çatıttım. "Oh." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Tully bana kendi kıyafetlerini verdi çünkü benimkilerin bana uymadığını düşünüyordu."

"Anlıyorum."

Tully'yi düşününce midem bulanıyor. *Şu anda ne yapıyor?*

Ayağa kalkıyorum. "Hadi gidelim."

Dondurma barına oturuyoruz ve Meredith'i dikkatle izliyorum.

Bunu nasıl halledebilirim?

Meredith hayatı buna bağlıymış gibi dondurmasını yalıyor.

"Yolculuğun nasıldı?" diye sordum.

Meredith omuz silkiyor. "Büyükanнем öldü. Toprağa gömüldü, kafasında kurtlar var."

Kaşlarımı çatıyorum. İğrenç, Tanrı aşkına.

"Hepsi doğal," diye beni temin ediyor. "Her şey ölür."

"Oh, anlıyorum," diye mırıldanıyorum kendi dondurmamı yalarken.

Hmm.

"Son zamanlarda arkadaşlarını gördün mü?" diye sordum.

Kaşlarını çatıttı. "Tully, Simon'la birlikte uzakta." Dondurmasını tekrar yalıyor. "Ama seninle ve Simon'la üçlü yapmak istemiyor." Kafam patlamak üzere. "Bunu neden söyledin ki?"

Gözlerini deviriyor. "Tully'ye sordum."

Dondurma külâhımı ısıırıyorum ve öfkeli dişlerimin arasında çıtırdıyor. "Her neyse," diyorum öfkeyle. "Peki ya Wendy Woo?"

Meredith'in yüz düşüyor. "Sen Biliyorum Wendy?" o sorar, olarak Eğer şaşırırsan.

"Evet, Wendy'yi tanıyorum. O benim arkadaşım," diye cevap veriyorum. "Queensland'e annem ve benimle birlikte geldi."

Ne?

"Oh, evet, biliyorum." Sanki zaten biliyormuşum gibi davranıyorum. Meredith'e, "Onlar onu bulmadan önce buradan gitmesi gerekiyordu," diyorum.

Meredith dondurmasını yalarken başını sallar. "Çünkü arkadaşını öldürdüler. Şimdi de onu öldürmek istiyorlar."

Onu sertçe izliyorum. Kahretsin, bunu şimdi mahvetme, Brock.

"Çünkü o şeyi yaptı, değil mi?" Olabildiğince rahat davranmaya çalışarak söylüyorum.

"Evet, şimdi sakladı ama..."

"Doğru," diye cevap verdim. "Orada kaç kişi vardı?" Kahretsin, burada ne sorduğum hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım oynadığım bu oyuna kanıyordur.

"Hafıza çubuklarını saklamak kolaydır."

Zihnim koştururken ona bakıyorum. Hafıza çubuğu. Hafıza çubuğu. Hafıza çubuğunda ne var? Hmm. Oraya rastgele bir şey atacağım.

"Bunu onun için bilgisayarlardan anlayan arkadaş yaptı, değil mi?" Başını sallıyor. "Ama o artık ölü. Toprağın altında, kafasında kurtlar var."

Siktir, hafıza çubuğunu Chancellor mı yaptı? Wendy Woo'ya yardım etmeye mi çalışıyordu?

"Peachy Sue'ya ne oldu, Meredith?" diye sordum.

Gözlerini benimkilere dikti. "Ben bir şey görmedim," diye t e l a ş l a ağzından geçiriyor.

"Yapmadığını biliyorum," diye sakince cevap veriyorum.

Başını sallamaya başlar. "Sakin davranırsan sana bir şey olmaz," diyor.

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Sana sakın olmanı kim söyledi?" Aniden ayağa kalktı. "Artık eve gitmeliyiz." "Neden?"

"Yorgunum, çok yorgunum. Yatağa gitmem gerek." Tedirgin olmaya başladı.

Ben de ayağa kalkarken ona "Sorun değil," diyorum. "Artık eve gidebiliriz."

Başını eğdi ve arabama doğru koşmaya başladı. Elleri önünde kıpırdanıyor, Peachy Sue'dan bahsettiğim anda sarsıldığı belli. Kahretsin, ondan daha fazla bilgi almalıyım. Sue'ya ne olduğunu biliyor, hayatım üzerine bahse girerim.

Ben bir plan düşünmeye çalışırken onun dairesine geri dönüyoruz. Ona doğrudan soramam yoksa çıldırır. Ondan daha fazla bilgi almamın tek yolu onunla daha fazla zaman geçirmem.

Tanrı aşkına.

Evinin önünde duruyoruz. "Yarın dondurma yemek ister misin?" diye sordum.

Bir an düşünür. "Onun yerine dansa gidemez miyiz?"

Çekiniyorum. "Elbette." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Çocukları da çağırabilirim.

Tamam mı?"

Geniş geniş gülümsüyor. "Callie de gelebilir mi?"

Kahretsin, daha da kötüleşiyor. Bir ezik gibi Tully'nin arkadaşlarıyla takılmak istemiyorum.

"Hayır, Callie gelemaz."

Yüzü düştü. "Oh, tamam o zaman."

"Seni arayayım mı?"

"Telefon numaram sende var mı?" Kaşlarını çatı.

"Aslında, hayır. Ne oldu?" Tüm detaylarını zaten biliyorum ama bunu ona söyleyemem.

Tully

Simon'ın hastane odasındaki küçük kanepeye uzandım. Aşkımı kaybedeli üç hafta oldu. Brock gideli yirmi bir gün oldu ve o zamandan beri ondan haber alamadım. Haber alamayacağımı biliyorum. Benimle iletişime geçmeyecek ya da beni geri almayacak kadar gururlu.

Her gece ağlayarak uyuyorum. Her günü dağılmadan atlatmaya çalışıyorum. Bu neden oldu? Neden Simon olmak zorundaydı? Neden iyi insanların başına kötü şeyler geliyor? Simon bu hastalığı hak etmedi.

Brock bunu hak etmedi.

Ben kötü bir insanım. Ne yaparsam yapayım, birinin canı yanacaktı. Bu zaten hasta olan adam olamazdı.

Sadece Brock'un iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Onu incittiğim düşüncesine katlanamıyorum. Callie ve Meredith'i aradım, ikisi de onu Peachy Sue'nun ölümü üzerine onlarla görüşürken görmüşler. Normal olduğunu, iyi görüldüğünü söylediler.

Ancak ben değilim.

Simon'ı terk ettiğim için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki Tanrı kırık bir kalbin ne kadar acı verdiğini bilmemi istiyor.

Suçum için bir ceza.

Dışarıdan normal bir şekilde devam ediyorum ama içimde Brock'un hayatımda olmadığı her gün biraz daha ölüyorum. Keder içinde boğuluyorum. Artık bütün bir insan gibi hissetmiyorum. Sanki kabuğum burada Simon'la birlikte... ama kalbim Brock'la birlikte gitti. Şimdi parçalara ayrıldı ve cehennemin derinliklerine gömüldü.

Gözyaşımı gözümünden ayrılmadan önce hızla siliyorum. Simon için cesur bir yüz ifadesi takınmak için çok çabalıyorum ama bu daha kolay değil, daha zor oluyor.

Kendi mutluluğumu bir başkası için feda ettim, sadece hayatta kalmak için savaşıyor biri için.

Yapmam gerekeni yaptım.

Simon iyi bir adam. En iyisi. Kafadan kontak olan benim. "Görünüşe göre önümüzdeki hafta başında seni Sydney'e geri gönderebiliriz."

Doktor dosyayı kapatırken gülümser.

Çabucak ayağa kalktım. "Bu harika."

"Ben ayarlamaları yaparım ve işe koyuluruz."

Si'nin yanına gidip yatağa oturuyorum ve elini elime alıyorum. "Gördün mü, her şey yolunda gidiyor." Gülümsüyorum. "Avustralya, işte geliyoruz."

Hemşire Simon'ın hayati değerlerini alıyor ve çizelgesine yazıyor. "Her şey harika görünüyor." Gülümsüyor.

Son üç hafta bulanık geçti.

Simon için umudu Brock için üzüntü takip etti.

Gerçekten artık geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum.

Simon dün gece Sydney'e geri götürüldü. Uçuş uzun ve endişe doluydu. Ama başardık ve umarım yakında hayatımız normale dönecek.

Pazartesi günü işe dönüyorum. Dün gece hastaneden eve dönerken spor salonunun önünden geçtim ve Brock'un arabasını park halinde gördüğümde gözyaşlarına boğuldum ve iki saat boyunca ağladım.

Çok üzgünüm, otomatik pilotta çalışıyorum.

Brock beni Londra'da bıraktığında, benden bir parçayı da yanında götürdü.

Simon ve ben geçen hafta konuştuk. Bana tekrar bir araya gelip gelemeyeceğimizi sordu ve ben de dürüst olup ona gerçeği söylemek zorunda kaldım.

Onu çok sevmeme rağmen artık bizim için öyle değil. Artık farklı bir aşk bu. Bir aile sevgisi, romantik bir sevgi değil. Birkaç gün morali bozuktu ama sanırım ona hislerim hakkında yalan söyleseydim çok daha kötü olurdu.

Ona yalan söyleyemeyecek kadar çok değer veriyorum. Simon'ın ailesi çok ihtiyaç duydukları bir dinlenme için evlerine gittiler. Bir saat kadar daha kalacağım ve sonra ben de eve gideceğim. Henüz arkadaşlarımı falan görmedim. Dün gece iyi bir arkadaş olamayacak kadar yorgun ve duygusaldım.

Kapı çalındı ve baktığımda çekici bir sarışın gördüm.

Kızım.

"Merhaba." Kapı aralığından endişeyle gülümsüyor.

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum.

Simons'ın yüzü düşer. "Penny?" diye soluk soluğa kalır.

Yüzü aydınlandı. "Selam, Simon." Aramızda gergin bir şekilde bakıyor. "I... I.' Bir an duraklar. "Umarım bölmüyordumdur." "Hiç de değil, lütfen içeri gelin," diyorum.

Gözleri Simon'ın kilerle buluşuyor ve ikisi de usulca gülümsüyor.

A r a l a r ı n a bakıyorum. Aralarındaki kimya hissediliyor.

Aman Tanrım, bu...?

"Tully, bu Penny," diyor Simon saygıyla.

Simon bana biz ayrıyken görüştüğü kızın adının Penny olduğunu söyledi.

"Penny," diye nefes nefese kaldım. Elimde olmadan onu kucakladım.

"Simon bana senin hakkında her şeyi anlattı."

Yüzü düşüyor ve gözleri Simon'a kayıyor. "Öyle mi yaptı?"

Gülümseyip elini elime alıyorum ve o da endişeyle yutkunuyor.

"İkinizle de konuşabilir miyim acaba?" diye soruyor. "Elbette."

Gülümsüyorum.

Simon kaşlarını çatıyor ve Penny ile burada birlikte olmamızdan rahatsız görünüyor.

"İkinizin tekrar birlikte olduğunuzu ve her şeyi biliyorum-" diye fısıldıyor. "Tekrar birlikte değiliz," diye araya giriyorum. Gerginmiş gibi duraksayarak Simon'a bakıyor. "Ben hamileyim." Simon ve ben ona bakıyoruz. "Bebek senin, Simon."

Bölüm 22

Tam bir şok içinde ona bakarken gözlerim kocaman oldu.

Simon'ın yüzü düşer. "Ne?" Bana endişeyle bakıyor "Ama biz..." Sesi kesiliyor.

"Biliyorum ama iki yıldır başka biriyle seks yapmadım. Prezervatif falan kırılmış olmalı," diyor sessizce. "Buraya seni strese sokmak ya da rahatsız etmek için gelmedim. Bilmen gerektiğini düşündüğüm için geldim."

Simon konuşmadan ona bakar. Çok şaşırmıştır.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Elbette." İkisinin arasına bakıyorum. "İkinizi de yalnız bırakayım."

Simon paniğe kapılır. "T-Tully, nereye... nereye gidiyorsun?" diye kekeler.

Gülümsüyorum. "Eve, Si. Yarın döneceğim." Penny'nin elini kendi elime aldım. "Sen burada kal." Elimde olmadan kollarımı ona doluyorum. "Tebrikler, bu harika bir haber," diye fısıldıyorum saçlarına. Simon'a dönüyorum ve alnından öpüyorum. "Bir bebek, Simon," diye fısıldıyorum neşeyle. "Bu çok şaşırtıcı. Tebrikler." İkisinin de ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Harika bir baba olacaksın Si." Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum ve onları gelecekleri hakkında konuşmaları için yalnız bırakarak dönüyorum. Koridora çıkıyorum ve gözyaşlarımı olabildiğince dikkatli bir şekilde siliyorum.

Neden ağladığımı bilmiyorum.

Ben mutluyum. Ben... Ben... Ben sadece bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Çok şaşırdım.

Bu duymayı beklediğim en son şeydi. Yine de bu kötü bir şey olduğu anlamına gelmiyor, değil mi?

Tanrım, Simon'ın ailesi öğrenene kadar bekle. Evlilik dışı bir bebek. Keşke onlara söylediğinde orada olabilseydim.

Arabama doğru yola çıkıyorum ve ona yaklaştığım her adımda içimi biraz daha heyecan kaplıyor.

Simon'ın uğruna yaşayacağı bir şey var, ben olmayan bir şey ve Penny ile aralarında bir bağ olduğunu hissedebiliyorum.

Asansörü beklerken gözlerimi kapatıyorum.

Lütfen aşık olmalarına izin ver.

Lütfen hak ettiği sonsuz mutluluğa kavuşmasına izin verin.

Bir bebek... Ona yaşama isteği vermek çok büyük bir motivasyon.

Saatın tekrar çalıştığını duyarken gözümü tavana dikiyorum.

Eve gittiğimi hatırlamıyorum. Daireme yürüdüğümü, duşa girdiğimi ya da yattığımı hatırlamıyorum.

Tek hatırladığım, hayatımın büyük bir bölümünün kapanış sesi.

Bu gerçekleştiği için mutluyum, ama garip bir şekilde, biraz

Üzücü.

Acı tatlı.

Brock'u feda ettim... Ne için? Bu beni nereye götürüyor?

"Merhaba, merhaba." Rourke'u kucaklarken gülüyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve beni etrafında döndürüyor. "Çok şükür döndün," diye takılıyor.

Kollarından çekilirken başımı sallıyorum. "Geri döndüm ve bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim." Gülümsüyorum.

Bir ay sonra işe döndüğüm ilk gün. Burayı bu kadar özleyeceğimi kim bilebilirdi?

"Neler oluyor?" Gülümsüyorum. "Bugün ne yapmamı istiyorsun?"

"Yapacak çok işimiz var." Rourke masasına oturup parmağını dudaklarına götürüyor ve kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

Bir kağıda yazıyor.

Konuşmamız lazım.

Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Gidip bir kahve alalım," diyor.

Rourke kahve bile sevmez. "Tamam." Beni neredeyse koşarak binadan çıkarmadan önce kolunu benimkiyle birleştiriyor.

Ön kapıdan çıktık. "Ne haltlar dönüyor?" I

Sor.

"Siktir, siktir, siktir," diye kekeliyor. "Laboratuvarda bir şeyler oluyor." "Ne demek istiyorsun?" Kafeye doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum. "Kanıtlar gece taşıyor."

"Ne?"

"Kaybettiğimi sandığım saç örneğini hatırlıyor musun? Kaybettiğimi düşündüğümüz birkaç hafta önce ayrıldınız mı?" "Evet."

"Ortaya çıktı."

"Ne demek ortaya çıktı?"

"Sadece bu. Sadece bir gün oradaydı, ama tam o noktayı kontrol ettiğimi biliyorum. Birisi onu bir gecede oraya koymuştu."

Kaşlarımı çattım. "Kurcalandığını mı

düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

Gözlerim büyüdü. "Kim tarafından?"

"Kim bilir, ama bu beni düşündürdü, bu yüzden birkaç şeyi test ettim ve sanırım laboratuvar dinleniyor."

"Dinleme cihazı mı?" Çılgılık atıyorum. "Kim tarafından?"

"Şşş." Etrafına endişeyle bakıyor. "Sesini alçalt." "Laboratuvarı kim dinler ki?" Fısıldıyorum.

"Tahminimce iyi niyetli olmayan biri," diye fısıldıyor. "Bunu neden yapsınlar ki?" Sağlıklı düşünmeye çalışırken başımı sallıyorum.

"Kafam çok karışık."

"Bilmiyorum ama geçen gece Angela'ya başka bir cinayet kurbanından yeni gelen DNA örneğini nereye koyduğumu söyledim. Ona henüz test etmediğimi ve sabah üzerinde çalışacağımı, bu yüzden de çekmeceye bırakacağımı söyledim. Olması gereken çekmeceye değil, başka bir çekmeceye."

Dinliyorum.

"Sonra numuneyi bubi tuzağına düşürdüm."

Kaşlarımı çattım. "Bubi tuzağı, nasıl?"

"Çantanın içine kendi saçından bir parça koydum ve gerçek örneği sakladım."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Lanet olsun, Rourke. Kanıtlarla oynadığın için işini kaybedebilirsin. Aklından ne geçiyor senin?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Şunu dinle. Sabah, çantadaki saç... benim değildi." "Ne?"

Nefesim kesildi. "Emin misin?"

"Pozitif. Bunun olmasının tek yolu laboratuvarın dinleniyor olması. Kanıtın nerede olduğunu biliyorlardı ve sonra bir gecede değiştirildi."

Elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım." Bir an düşündüm. "Peki... kim? Kimin sorumlu olduğunu düşünüyoruz?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Temizlikçi ya da alt kattan biri olabilir."

"Kimseye söyledin mi?" Ben sordum.

"Hayır. Buraya fark edilmeden gelebilecek tek kişi yönetimdir."

"Bunun yönetimden biri olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Kim bilir. Bir plan yapabilmemiz için senin dönmeni bekliyordum. Eğer kanıtlarla oynuyorlarsa, bu kızları öldürenler onlar demektir. Bu aynı zamanda *beni* öldürmek için gerekli araçlara sahip oldukları anlamına da gelir."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Lanet olsun. Ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

"Bir çözüm bulana kadar yüksek sesle bir şey söylemeyin ve tetikte olun. Laboratuvara gelen herkesten haberdar olun. Kime güvenebileceğimizi bulmalıyız."

Ellerimi yüzümde gezdirirken başımı sallıyorum. "Kahretsin, ne lanet bir kabus. Suç programı gibi bir şey."

Rourke kolunu benimkiyle birleştirdi. "Tekrar hoş geldin, sürtük."

Kıkırdıyorum. "Yemin ederim, evren bana ülser vermeye çalışıyor."

Rourke göz kırpmıyor. "Bende iki tane var."

Brock

Restoranda oturdum ve yemeğimi bekledim. Bu akşam yemek yapmaya üşendim. Aslında son zamanlarda hiçbir şey yapmaya üşeniyorum.

Kafamı kaldırdığımda barda bir adamla kız arkadaşının gülüştüğünü görüyorum ve kıskançlıktan karnıma ağrılar giriyor.

Kadın menüyü okuyor ve gülüyor, adam ise bir eliyle kızın bir elini tutmuş, diğer eliyle de kızın arkasında duruyor.

Mutlu görünüyorlar... Aşıklar.

Onları izlerken kaşlarımı çatıyorum ve Tully ile ilgili milyonlarca anı aklıma geliyor.

Keşke onunla hiç tanışmamış olsaydım, çünkü o zaman yanımda olmadığı için neler kaçırdığımı bilemezdim.

Sanki tüm dünya lekelenmiş gibi, çünkü artık diğer yarısının nasıl yaşadığını biliyorum.

Daha önce hiç ilgimi çekmeyen bir hayat, şu anda istediğim tek hayat.

Sevgi ve kahkaha ile sakın ve huzurlu hissetmek.

Tully ile yaşadıklarımı hissetmek için. Ama artık asla eskisi gibi olmayacak çünkü o kız asla Tully olmayacak.

Gemimiz kalktı.

Siktir et, ben eve gidiyorum. Garson kız yemeğimle masama geldiğinde ayağa kalkıyorum.

"Oh." Gitmek için ayağa kalktığımı görünce kaşlarını çatı.

"Yemeğiniz geldi."

"Evet." Omuz silkiyorum. "Artık sadece hissetmiyorum. Sen ye."

Dönüyorum, kapıdan çıkıp arabama doğru ilerliyorum.

Artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Tully

Arabamın içinde otururken yağmur şiddetle yağıyor. Brock'un evinin önüne park etmiş, sokağın karşısına bakıyorum. Alacakaranlık oldu. Onunla konuşmam gerek, eğer

Ona nasıl davrandığım için özür dilemekten başka bir nedeni yoktu.

Londra'da aramızdaki ilişkiyi bitirdiğim günü düşündükçe kaşlarımı çatıyorum. O zaman doğru şeyi yaptığımdan o kadar emindim ki.

Ama geçmişi görmek işkencenin en kötü şeklidir.

Keşke, kendinize fısıldayabileceğiniz en kötü kelimeler.

Avustralya'ya döneli bir hafta oldu ve onu her gün aramak istedim ama ne diyeceğimi bilemedim.

Şimdi ne söyleyebilirim ki, yaptığım şeyi düzeltebilir ve acımızı bizden uzaklaştırabilirim?

Bu yaşta hayatımı değiştirecek büyük hatalar yapacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar kendimi toparlamış olurum sanıyordum. Tam olarak ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı bilirim.

Şaka gibi. Hayatımın aşkına sahiptim ve Simon dışında hiçbir şeyi umursamadan onu bir kenara attım. Simon'ın yanında olduğum için pişman değilim, sadece keşke bunu yapmadan önce her şeyi çok daha iyi düşünseydim.

Siyah Range Rover'ı garaj yoluna girdiğinde yağmur iyice şiddetlenmişti. Gözlerimi kapatıyorum.

İşte başlıyoruz.

Bu gecenin nasıl geçeceğini düşünmekten bütün gün sinir hastası oldum.

Brock arabadan iniyor ve kısa süre sonra benim arabamda oturduğumu görüyor. Bana doğru dönüyor ve yağmura rağmen gözlerini kaçırmadan bakıyor.

Ben de ona bakıyorum ve usulca gülümsüyorum. Sonra hiçbir duygu belirtisi göstermeden dönüp bana hiç selam vermeden içeri giriyor ve kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Gözlerim yaşla doldu. İşte cevabım.

Yaklaşan çaresizlik hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken göğsüm titriyor, yükseliyor. Brock benden nefret ediyor.... karanlıkta tek başıma otururken arabamda yağmurun sesi yükseliyor ve ön cam buğulanıyor.

Ne yaptım ben?

On beş dakika boyunca arabamda oturup bir eylem planı oluşturmaya çalıştım, bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi bulmaya çalıştım. Ama elimde hiçbir şey yok... bu ezici dehşet duygusundan başka hiçbir şey yok. Onunla konuşmam gerek. Her şeyi açıklamaya çalışmalıyım. Benim bakış açımı görmesini sağlamalıyım.

Arabamdan indim ve yağmurda yolun karşısına koştum. Bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ben sıırıslıklamım. Kapısının büyük pirinç tokmağına vuruyorum.

Bam, bam, bam.

Bekliyorum.

Lütfen cevap verin, lütfen cevap verin.

Bam, bam, bam.

"Brock!" Sesleniyorum. "Orada olduğunu biliyorum," diye bağıyorum, şiddetli yağmurun sesini bastırmaya çalışarak.

Yumruğumla kapıya vuruyorum.

"Brock!" Ağlıyorum. "Kapıyı aç. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Seninle konuşmam gerek." Ama kapı kapalı kalıyor ve diğer taraftan kilit sesini duyuyorum.

Kilitlemiş.

Kalbim yerinden çıkacak.

Yüzümü buruşturuyorum ve kontrolsüzce ağlamaya başlıyorum. Benimle konuşmak bile istemiyor.

Burada cehennemden gelen bir fırtınanın içinde duruyorum ve o benimle konuşmak bile istemiyor.

Tekrar tekrar vuruyorum ve ona yalvarmaya başlıyorum. "Lütfen, Brock. Özür dilerim!" Ağlıyorum. "Lütfen, kapıyı açın."

Kapı kapalı kalıyor ve sonunda, yağmurda ön basamağına oturmak için aşağı kayıyorum.

Göğsüm zonkluyor, başım da. Tüm zamanların en düşük seviyesine ulaştım.

Soğuk yağmur ve karanlık gecede bir saat oturduktan sonra sonunda kendimi toparlayıp arabama doğru sürüklüyorum. Uzun bir süre buğulanmış ön camdan onun evine bakmaktan başka bir şey yapmadan bakıyorum.

Arabayı çalıştırdım ve tamamen uyuşmuş bir halde sokağa çıktım. Hayatım tam bir felaket.

Oturup önümdeki bilgisayar ekranına bakıyorum. Zihnim milyonlarca kilometre uzakta. Dün gece evinin önünde yağmur altında Brock'a yalvarırkenki halim gözümün önüne geliyor ve içimi utanç kaplıyor.

Ben kimim?

Dün gece tamamen kendimi kaybettim, sahip olduğum tüm saygınlığımla birlikte. Aramızda olan her şeyi düşündüm.

spor salonunda tanıştık. Sonra o polis arabasını sorarken beni burada gördü.

Bir dakika bekle. Kaşlarımı çattım. Kahretsin, bunu tamamen unutmuştum. Sorduğu plakayı o gün bir yere yazmışım. Nereye yazmışım?

O gün yanımda ne vardı? Dava notları, günlüğüm. *Günlüğüm*.

Çekmecemden günlüğümü çıkardım ve plaka numarasını bulmak için karıştırmaya başladım.

Her sayfaya bakıyorum ama göremiyorum. Kahretsin, bunu nereye yazmışım? Bir yere yazdığımı biliyorum.

O gün yapacağım toplantıyı gözden geçiriyorum ve toplantı tarihini öğrenmek için işi bilgisayara yazıyorum. Buldum.

Günlüğü iki kat hızla karıştırıyorum ve o tarihte açıyorum.

Parmağımla tüm notaların üzerinden geçiyorum. Sayfanın en altında onu görüyorum.

NGH 167

Tamam, bir gece önceydi, bu yüzden...

Tarihleri kontrol ediyorum, aşağı iniyorum ve arka odaya gidiyorum. Araba listeleri her seferinde iki ay boyunca asılı kalıyor, bu yüzden hala duvarda asılı olabilir.

Tarihleri gözden geçiriyorum. İşte burada. Parmağımla

NGH 167 Peter Mulgrave.

Ne oluyor lan?

Peter mi?

İş yerinde uzun bir gün geçirdim ve tüm bu Peter işine ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Belki de sadece kötü bir tesadüftür. Rourke'a hiçbir şey söylemedim. Neler döndüğünü kesin olarak öğrenene kadar yapamam.

Peter sahtekar değil, bunu biliyorum. Bir pislik mi? Belki. Ama azılı bir suçlu değil... değil mi?

Kapıyı açtım ve donakaldım.

Enerji farklı ve omurgam karıncalanıyor. Burada biri olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum.

"Alo?" Sessizliğe doğru sesleniyorum. Dairenin etrafına bakıyorum ama her şey aynı görünüyor. Kaybolan hiçbir şeyin izi yok. Ama bir şeylerin ters gittiği kesin. "Merhaba..." Tekrar aradım ve yatak odasından bir ses geldiğini duydum.

İçimi bir korku kaplıyor. Sakince dışarı çıkıp kapıyı kapattım ve sonra koridorda koşup asansöre atladım. Zemin katta iniyorum ve Meredith'in dairesine doğru koşarak kapıyı öfkeyle yumrukluyorum.

"Kim o?" diye sesleniyor.

"Meredith, benim!" Ağlıyorum. "Beni içeri al."

Kapı telaşla açıldı ve Ben karşımda duruyordu. Ha? Onun burada ne işi var? Şaşkınlıkla geri çekildim. Gözlerim onun arkasından Meredith'in dairesine bakıyor ve dairenin tamamen darmadağın olduğunu görüyorum. Meredith, Jesten'la birlikte kanepede oturuyor.

"Neler oluyor?" Fısıldadım, resmen dehşete düşmüştüm.

"İçeri gel," diyor Ben. Yanından geçip daireye giriyorum. Hala izlerimde duruyorum.

Brock pencerenin yanında duruyor. Gözlerini öfkeyle kaçırmadan önce bir anlığına bana bakıyor.

Sikeyim.

Onu gördüğümde kalbim hızlı ve sert atmaya başladı.

"Burada ne oldu?" Kekeliyorum.

"Meredith var olmuştur Soyuldum. Bu görünüyor onlar vardı bakıyor bir şey için."

"Sanırım şu anda benim dairemdeler. Bu... bu yüzden buraya koştum," diyorum onlara, nefes nefese ve gergin bir şekilde.

"Ne?" Brock kaşlarını çatar.

"İçeri girer girmez yatak odasından gelen bir ses duydum," diye fısıldadım.

Brock ve Ben kapıdan çıkıp koridorda koşmaya başlıyorlar. "Dikkatli olun!" Arkalarından sesleniyorum.

Meredith'in dairesine baktım. Her yer yıkılmış. Her şey alt üst olmuş ve parçalara ayrılmış. Yanındaki kanepeye düştüm.

Sarsıldı ve fiziksel olarak titriyor. Kolumu ona doladım. "Geçti bebeğim," diye fısıldıyorum onu kendime çekerken. "Her şey yolunda."

Ama Jesten'in yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla bu iyi değil. Bu iyi olmaktan çok uzak.

"Wendy Woo öldü," diye fısıldıyor.

Gözlerim açıldı. "Ne?" Jes'e bakıyorum ve onun söylediklerinin doğru olduğunu onaylamak için başını hafifçe sallıyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Fısıldıyorum.

"Bir sürü boktan şey," diye cevaplıyor sessizce. "Brock'un açıklamasına izin vereceğim."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu lanet bir kabus. Zavallı Meredith. İki arkadaşı öldürüldü ve şimdi de bu onun dairesinin başına geldi.

"Bunu kim yaptı?" Meredith'e döndüm.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye cevap veriyor sakince -çok sakince. Kaşlarımı çatıyorum. Bunun alıştırmış bir konuşma olduğunu söyleyebilirim. Bunu kimin yaptığını biliyor.

"Meredith?" Fısıldıyorum.

Jes bana başını hafifçe salladı. "Çocukları bekle." Oh, tamam.

Meredith'in elini kendi elime alıyorum ve sessizce oturuyoruz.

Bekliyoruz ve bekliyoruz. Jes de endişeleniyor gibi görünüyor çünkü kapıya gidiyor ve koridora bakıyor.

Bir süre bekliyor ve sonra bir numara çeviriyor. "İyi misin?" sorar.

"Güzel. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıyor. "Şimdi geri geliyorlar."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım.

Brock ve Ben kapıdan içeri giriyorlar ve ben nefesimi tutuyorum. "Ne oldu? oluyor?" Ben soruyorum.

"Daireniz temiz. Meredith güvenli bir eve gidiyor," diyor Brock bana kesin bir ifadeyle.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Benimle tartışma Meredith. Bu ciddi bir mesele. Bana ne bildiğini söyle!" Brock tersledi.

"Hiçbir şey," diye kekeliyor endişeyle. "Hiçbir şey bilme ve incinme. Hiçbir şey bilme ve incinme," diye ilahi söylemeye başlıyor.

"Bunu sana Wendy Woo mu söyledi?" Ben sordum.

Meredith'in gözleri bana dönüyor, sanki bunu ona kimin söylediğini bildiğime şaşırmış gibi.

"Eve gitmek istiyorum, eve gitmek istiyorum." Tedirginleşmeye başlıyor ve ileri geri yürümeye başlıyor. Brock'a bakıyorum ama gözlerini tiksintiyle benden kaçırıyor. Bana bakamıyor bile.

"Şimdi Meredith'i almaya gidiyorum," diyor

Brock. Ayağa kalkıyorum. "Ben de geliyorum."

"Hayır! Biz söyleyene kadar Meredith'in yanına bile yaklaşmayacaksın," diyor bana kararlı bir şekilde ve tartışmaya yer bırakmadan.

Gözlerim üç adam arasında gidip geliyor. Onunla vakit geçirirsem tehlikede olacağımı düşünüyor. *Kahretsin.*

Meredith'i sandalyesinden çekerken, "Kendi dairende korunacaksın," diyor.

Güzel. "Geri dönecek misin?" Umutla sordum. Belki o zaman onunla konuşabilirim.

"Hayır." Ben'e bakar. "Tully'nin yanında kalması için birini ayarlar mısın?"

"Ben... Hayır, evimde bir yabancı istemiyorum." Brock'un soğuk gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Zor iş."

Bölüm 23

Dairemdeki kanepede oturuyorum. Ben mutfakta, Jesten de koridorda. Brock hiçbir yerde görünmüyor. Saatler önce Meredith'le gitti ve o zamandan beri dönmedi. Ben kibar davranıyor, ama belli ki o da benimle konuşmak istemiyor.

Zihnim yarışıyor.

Gerçekten tehlikede miyim? Meredith tehlikede mi, yoksa bu adamlar çok mu fazla televizyon izliyorlar?

Wendy Woo'ya ne oldu? Ve Peter... O gerçekten tüm bunları yapabilecek kapasitede mi? Bu boku kaldıracak kadar zeki olduğunu düşünmezdim ve şiddet yanlısı olmadığından eminim. Eğer insanlar ölüyorsa ve bundan o sorumluydu, o zaman bunu başkasına yaptırıyor olmalı çünkü bir sineği bile öldüremiyor. Bu hiç mantıklı değil. Hiçbiri.

Siktir et, bazı cevaplar istiyorum. Mutfığa doğru yürüyorum. "Neler olduğunu bilmek istiyorum," diyorum Ben'e.

Ben telefonundan başını kaldırıyor, talebimden ya da sesimin tonundan etkilenmemiş.

Bakışları altında biraz soluyorum. Brock'a o kadar çok benziyor ki, bu delilik. *Alfa delikleri.*

Herkes onların sadece kayınbirader değil, biyolojik kardeş olduklarını düşünebilir.

"Birileri, iş yaptıkları zengin iş adamlarına şantaj yapmaya zorlanan eskortları öldürüyor," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Kaşlarımı çattım.

"Arkadaşınız Meredith öldürülen kadınlardan ikisiyle arkadaşı. Muhtemelen söylediğinden daha fazla bilgiye sahiptir."

Beynim her şeyi kavramakta zorlanırken ona bakıyorum.

"Bu suçlardan kimin sorumlu olduğunu kanıtlayan delillerin bulunduğu bir belleğin dolaşımında olduğuna inanıyoruz. Meredith'in dairesinde aradıkları şey de buydu."

Yüzüm düşüyor, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Neden tehlikede olduğumu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Bundan emin değiliz. Dairenizin güvenlik görüntülerini izledik ve daha önce burada kimse yoktu. Muhtemelen biraz korkmuştunuz."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ah..." Bir an düşündüm. "Meredith bu konuda ne dedi?"

"Hiçbir şey bilmediğini söylüyor." "Ama sen ona inanmıyorsun?"

"Pek sayılmaz." Bir an tereddüt ediyor. "Şu sıralar ortalıkta bir sürü saçmalık dolaşıyor." Gözleri gözlerimi tutuyor ve beni kastettiğini anlıyorum.

Bir an için ona bakıyorum, kendimi açıklamam gerektiğini hissediyorum.

"O anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, Ben." Duraksadım. "Öyle olduğunu söylemiyorum ama herkes için doğru olanı yaptığımı düşündüm."

Dudaklarını büzüyor. "Görüyorsunuz, şu anda neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Kaşlarımı çattım. "Brock aramızda olanları sana anlatmadı mı?" Ben soruyorum, "Hayır." Bana bakıyor ama başka bir şey söylemiyor. Kendimi tekrar solmuş hissediyorum.

Ona söyleyeyim mi?

Hayır, bu onu ilgilendirmez.

Ama o Brock'un en iyi arkadaşı. "Benimle konuşmuyor bile," diyorum sessizce. Ben bana düz bir şekilde bakıyor.

"Dün gece evine gittim ve yağmur altında bir saatten fazla ağladım. Beni içeri almadı."

Yine de duygusuz kalıyor.

"Brock onu inciten birini hiç affetti mi?" Yumuşakça soruyorum. İlgilenmemiş gibi omuz silkiyor.

"Benimle bu konuda konuşmayacaksın, değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. "Bu konuda bu kadar kaba olmana gerek yok," diyorum tedirgin bir şekilde.

"Kaba davranmıyorum. Kibarlık yapıyorum. Bu beni ilgilendirmez ve inanın bana, kaba davrandığım zaman bunu anlarsınız" diye soğuk bir şekilde cevap veriyor.

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor. Hiçbir şey söylememeliydim. Bu adamlar farklı bir tür. Şimdi kendimi rahatsız hissediyorum. "Peki o zaman, gidebilirsin. Ben

evimde bir yabancının kalmasını istemiyorum."

"Bunu patronla konuşmanız gerekecek," diyor kuru bir sesle.

"Patron burada değil." Öfkem kabarmaya başladığında alay ediyorum. Siktir et, bu adamlar kim olduklarını sanıyorlar? "İsterseniz polisi ararım, onlar da gitmenizi isterler."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Devam et... eğer kendini öldürtmek istiyorsan." Gözleri benimkileri tutuyor. "Sen polisi ara ve bırak bu işi onlar halletsin."

"Bunun sorumlusunun polis olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Kesinlikle."

Bir an Ben'e baktım ve düşündüm. Onlara işte kaybolan kanıtlardan bahsedeceğim. Anlatmak zorundaydım. Burada kesinlikle bir şeyler dönüyor. Çok fazla tesadüf var.

"Laboratuar ve kanıtlarla ilgili bazı bilgilerim var," diye açıklıyorum.

Ben gözlerini kısar. "Ne gibi?"

"Sadece Brock'la konuşacağım." Meydan okurcasına çenemi eğiyorum. "Yalnız."

Ben sırtıyor ve bütün gün gösterdiği ilk duygu kırıntısını gösteriyor. "Onunla biraz zaman geçirmek için şantaj mı yapacaksın?"

"Evet." Gözlerim onunkileri tutuyor ve huysuz bir ergen gibi kalçamı eğiyorum. "Ben de tam olarak bunu yapacağım."

Yatak odamda volta atıyorum. Saat 22:00 oldu ve ben bir anlaşma yaptım.

Brock benimle konuşmaya geliyor.

Şaka gibi. Gerçekten dibe vurmuş durumdayım ve kendime duyduğum saygının zerresi bile kalmadı.

Buraya kanıtlarla ilgili bilgi almak için geldiğini sanıyor ama önce ben *söyleyeceklerimi* söyleyeceğim ve bu ona yaptıracığım son şey olsa da dinleyecek. Onu zorladığım için çok kızacak ama bana başka seçenek bırakmadı.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Ben burada ve sanırım Jes hala koridorda. Brock'un nerede olduğunu bilmiyorum ama buraya gelmek için acele etmiyor.

İki saattir diken üstündeyim ve volta atıyorum.

Kapının alındığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *İşte bu kadar.*
Önümüzdeki on beş dakika onunla olan geleceğimi
belirleyecek. İyi ya da kötü, nerede duracağımı bileceğim.

Kapıya gidip açıyorum. Brock'un soğuk gözleri gözlerimi tutuyor, çenesi
öfkeyle sıkılıyor. Onu bu şekilde köşeye sıkıştırdığım için çok öfkeli olduğu
belli.

"Yeni bir bilgin mi var?" diye soruyor, kaşını alaycı bir şekilde
kaldırarak.

Sinirlerim midemde dans ediyor. Başımı sallıyorum ve kapıdan
uzaklaşıyorum.

"İçeri gel."

Yanımdan geçip gidiyor ve tıraş losyonunun kokusunu alıyorum.
Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Onu özliyorum.

Ben onu görünce başını sallıyor ve sonra tek kelime etmeden dairemnden
çıkıp gidiyor.

Tanrım, kaba herifin teki.

Oturuyorum ve Brock'un karşımdaki kanepeye oturmasını izliyorum.

"Nedir bu *yeni* bilgi?" diye soruyor açıkça.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Senin için bir bilgim var, Brock.
Hayati bir bilgi."

Yine kaşlarını kaldırıyor, bana hiç inanmıyor.

"Ama... Bunu konuşmadan önce bizim hakkımızda konuşmak istiyorum," diye
ekliyorum.

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Davadan başka bir şeyle
ilgilenmiyorum."

Gözlerim anında yaşlarla doluyor. Çok soğuk ve sesi nefretle dolu.

"Brock," diye fısıldıyorum. "Seni özledim. Seni geri istiyorum."

Elini tutmaya çalışıyorum ama ayağa kalkıp arkasını dönüyor. Sanki artık
beni görmeye dayanamıyormuş gibi.

"Yapma!" diye tersledi.

"Brock, lütfen benidinle. Doğru şeyi yaptığımı
sanıyordum." Sırtına bakıyorum. "Düşündüm ki..." Sesim kesiliyor.

Sessiz ve hareketsiz kalır.

"Suçlu hissettim, Brock. Ona olan aşkıımı bırakıp sana aşık olduğum için
kendimi suçlu hissettim."

Sessiz kalıyor.

"Ona seni sevdiğimi söylediğim geceyi tekrar tekrar yaşadım. Acısını görmeye devam ettim." Bir an duraksadım. "Ve sonra seninle birlikte yukarı çıktım ve onun duygularını hiç dikkate almadan annenin evine gittim."

Yine de bana bakmıyor.

"Ben hastanede otururken senin evde beni beklemeni istemedim." Yüzümü buruşturuyorum. "Benden nefret etmeni istemedim," diye fısıldıyorum.

Sessizlik.

"Seni seviyorum Brock ve her şeyden çok şunu umuyordum..." Keskin bir nefes alıyorum. "Bunu çözmeyi deneyebileceğimizi umuyordum."

Söylediğim tek bir kelimeyi bile kabul etmiyor.

"En azından bana bakabilir misin!" Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum. "Dün gece evinin önünde bir saat boyunca yağmur altında ağlamama izin verdin ve umursamadın bile."

Dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Yapabilir miyiz?" Umutla fısıldıyorum. "Bunu çözmeye çalışabilir miyiz... lütfen?"

Bana bakıyor.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Olayla ilgili elinizdeki bilgi nedir?" diye soruyor sakince.

Yüzüm düşüyor. "Sana bir soru sordum."

"Ben de sana bir soru sordum." Dudaklarını yuvarlıyor. "Önce benimkini yanıtla, sonra ben seninkini yanıtlarım."

Başımı sallıyorum. Tamam. Benimle konuşacak. "Peki," diye mırıldanıyorum. "Kanıtlar laboratuvarın kayboluyor."

İlgisini çeken gözlerini kısıyor. "Ne demek istiyorsun? Ne kanıt?"

"Sadece fahişe cinayetleriyle ilgili kanıtlar var. Başka hiçbir şey yerinde görünmüyor."

Beni dinlerken kaşlarını çatı.

"Rourke bir tuzak kurdu ve bir gece sahte kanıt sakladı. Ertesi gün kontrol etmek için geldiğinde, değiştirilmişti..." Devam ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Değiştirildiğini nereden biliyor?"

"Çünkü test etmek için içine kendi saçını koydu. Ertesi gün kontrol ettiğinde kendi saçı olmadığını gördü. Rourke laboratuvarın bir şekilde dinlendiğini ve belki de birilerinin konuşmalarımızı dinlediğini düşünüyor."

Çenesini sıkar ve bir an düşünür. "Laboratuvara bir kamera sokmam lazım. Oraya nasıl gireceğim?"

"Yapamazsınız, halka tamamen kapalı." Ellerini kalçalarına koymuş, düşüncelere dalmış.

Bir an düşündüm. "Ben yapabilirim," diye teklif ediyorum. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Zaten öyleyim. Çalıştığım yer burası. İyi arkadaşlarımdan biri. Benim apartmanımda. İstesem de daha fazla dahil olamazdım."

"Bunu düşüneceğim," diyor sakince ve sonra kapıya doğru yürüyor.

"Brock?"

Sesleniyorum. Geri döndü.

"Bana ne düşündüğünü söylemedin mi?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Keşke seninle hiç tanışmamış olsaydım diye düşünüyordum," diyor açıkça.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Sözleri bıçak gibi kesiyor.

Dönüp dışarı çıkıyor ve ben tekrar uyuşmuş hissederek kapalı kapıya bakıyorum.

Beni asla affetmeyecek. Berbat ettim.

Lamı mikroskoba yerleştiriyorum ve mercekten bakıyorum. Kan çanağına dönmüş gözlerimle zar zor görebiliyorum. Gözümü bile kırpmadım. Rourke aşağıda diğer teknisyenlerle toplantıdaydı. Gitmek zorunda kalmamak için acil bir işim varmış gibi davrandım. Aslında yapmadım. Sadece iki saat boyunca bir toplantıda oturup akreditasyon standartları hakkında konuşma düşüncesine dayanamadım.

Kapı açılıyor ve sonra tıkırdayarak kapanıyor ve ben aniden dönüyorum.

Peter laboratuvara girmiş. Olamaz. Benim de alt kattaki toplantıda olduğumu mu sanıyor? Onu korkutmak ya da görmemem gereken bir şey görmek istemiyorum.

"Alo?" Ben aradım.

Köşeyi dönüp beni gördüğünde yüzü aydınlandı. Gerçekten şaşırdı. "Merhaba, benim güzel Tully'm." Gülümsüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Eli kalça kemiğimi kavıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Erm...

"Nasılsın?" Saçımın bir parçasını arkama sıkıştırırken gülümsüyor.

Kulak.

Tüylerim diken diken oluyor. Bugün çok alıngan. "İyi." Gülümsemeye zorluyorum. "Sen nasılsın?"

"Yalnız." Eli kalça kemiğimin üzerinde duruyor ve onu sıkıca kavıyor. Sinirlerim yükselmeye başlıyor. "Bir kız arkadaş bulmalısın." Etrafıma bakıyorum

Laboratuarda.

Lanet olsun.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, o da laboratuvara göz gezdiriyor.

"Bugün burada sadece sen ve ben mi varız?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Uh-huh."

"Annem bana Simon ve bebekten bahsetti," diyor.

Konunun değişmesinden dolayı rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum. "Onun adına sevindim. Gerçekten iyi birine benziyor. Geçen gece onunla hastanedeydim." Gözleri dudaklarıma kayıyor, beni öpecekmiş gibi bakıyor.

Ne oluyor lan?

"Ve sen de diğer adamı terk ettin?" Sırıttıyor. "Brock."

Adını doğru söyle seni salak.

"Zaten onun hakkında pek bir şey düşünmüyordum. İyi ki kurtulduk."

Kalçamı tekrar hafifçe sıktı. İşte bu kadar.

"Ne yapıyorsun sen?" Elini üzerimden çekip atıyorum.

"Hadi, Tull," diye fısıldıyor. "Sen yalnızsın, ben yalnızım." Gözleri tekrar dudaklarıma düşüyor. "Birbirimize yardım edebiliriz."

"Ne... sikişerek mi?" Öfkeyle bağırdım.

Keskin bir nefes alıyor ve elimi tutup sert aletin üzerine koyuyor. "Seni her zaman istediğimi biliyorsun."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Ne oluyor Peter?" Elimi çekerken öfkeyle fısıldıyorum. "Bu his karşılıklı *değil*. Kırıldım. Gitmen gerekiyor."

"Saçmalık! Bana nasıl baktığını gördüm. Bunu istiyorsun." Elimi tuttu ve tekrar sertleşmiş sikinin üzerine koydu.

Elimi çekip onu göğsünden itiyorum. "Siktir git!" diye bağırdım.

"Hadi, Tull," diye fısıldıyor, beni geriye doğru itiyor ve sıraya sabitliyor.
"Birlikte çok iyi olurduk," diye nefes alıyor boynumda.

"Ne oluyor lan?" Taşaklarına olabildiğince sert bir darbe indiriyorum ve acı içinde iki büklüm oluyor. Merdivenlere koştum ve ikişer ikişer çıktım.

Merdivenlerin dibine varıyorum ve çift kapıyı iterek açıyorum, nefes nefese kalıyorum.

İşte bu kadar. Siktir et onu! Onlara bildiklerimi anlatacağım.

Peter pisliğin teki.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Rourke masanın karşısından fısıldar.

"Keşke olsaydım," diye fısıldıyorum sandalyemde öne doğru eğilirken.
"Brock ve ekibi, bu kızları zengin iş adamlarına şantaj yapmaya zorlayanın bir polis olduğunu ve bunu yaptıktan sonra da kadınları öldürdüğünü düşünüyor."

Kolasını yudumlarken kaşlarını çatıyor. Bir kriz toplantısının ortasında öğle yemeğindeyiz ve ben Rourke'a her şeyi anlatıyorum.

"Ve şimdi de birinin kanıtları değiştirdiğinden şüpheleniyorsun," diye fısıldıyorum.

"Şüpheli değil. Bundan eminim," diyor inançla.

"Brock'u resepsiyonun alt katında gördüğüm zamanı hatırlıyor musun, onu çok az tanıyordum ve bir polis arabasını kimin kullandığını öğrenmek istiyordu?" Ben sordum.

"Evet."

"Az önce kontrol ettim." Etrafıma bir göz attım ve eğildim. "Peter kullanıyordu." Gözleri büyüdü. "Peter... üvey kardeşin mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Elini ağzına götürüyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Belki de bir tesadüftü?"

"Olabilir. Brock laboratuara gizli bir kamera yerleştirmek istediğini söyledi."

Yüzü düşer. "Bunu yapamayız. Yakalanırsak işimizi kaybederiz." "Ama kimseye söyleyemeyiz," diye fısıldıyorum. "Kime söyleyebileceğimize dair hiçbir fikrimiz yok."

Güven. Eğer yanlış kişiye söylersek, bizi de öldürürler."

Rourke iki elini de başının üzerine koyar. "Lanet olsun, Tully, ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Ama hemen bir şeyler düşünmeye başlasak iyi olur."

"Ve bunun gerçekten de Meredith'i koruma altına alacak kadar ciddi olduğunu mu düşünüyorlar?" Kaşlarını çatıyor.

Başımı salladım. "Uh-huh."

"Nerede o?" Kaşlarını çatıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Artık ne haltlar döndüğüne dair hiçbir fikrim yok." Öfkeyle ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bütün dünya boka döndü."

"Brock'la konuştun mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Benimle hiç tanışmamış olmayı

dilediğini söyledi." Rourke yüzünü buruşturdu. "Ah."

Şimdi başımı ellerimin arasına alma sırası bende. "Geçen gece o büyük fırtına sırasında evine gittim. Kapıyı açmadı, ben de ön basamağına oturup bir saat boyunca yağmur altında ağladım."

Rourke tiksintiyle dudağını kıvrır. "Elde edilmesi zoru oynuyorsun, ha?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

Rourke gözlerini genişletir. "Ben olsam aptal demezdim. Bir şehit, evet."

Yüzüm düştü. "Şehit olduğumu mu düşünüyorsun?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Bence Simon'dan ayrıldığın için duyduğun suçluluk duygusuyla hiç başa çıkamadın ve Brock'u terk ederek bunu çok kötü bir şekilde dışa vurdu."

Üzgün bir şekilde ona bakıyorum.

"Simon'ın birini hamile bıraktığına inanamıyorum," diye iç geçiriyor.

"Ne kadar berbat durumda olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Birini hamile bıraktığı için çok heyecanlıyım çünkü bu artık ilişkimizdeki kötü adam olmadığım anlamına geliyor."

"Sen asla kötü adam olmadın, Tully. Birinden ayrılmak kötü adam olmak değildir. Sadece dürüst olmaktır. Sen doğru olanı yaptın... Brock'la olan ilişkini bir kenara atana kadar." Beni işaret ediyor. "*Bu* çok aptalcaydı."

"Biliyorum."

"Ve muhtemelen bunu asla atlatamayacak," diye ekliyor.

"Bunu ben de biliyorum." Elimi alnıma götürürken iç geçiriyorum. "Artık senden nefret ediyorsa hiç şaşırmam."

"Kapa çeneni Rourke," diye çıkışıyorum. "Tüm bu dürüstlüğüyle beni kızdırıyorsun."

"Dinleyin, işe dönmeden önce işimize dönelim. Brock'un söylediklerini ciddiye almamız gerektiğini düşünüyorum. Sana bir şey olmasına izin vermez."

Omuz silkiyorum. "Bu gece benimle gelip onunla konuşabilir misin lütfen?" diye soruyorum. "Bütün bunların içinde çok kaybolmuş durumdayım."

Masanın üzerinden elimi tutuyor. "Evet, tabii."

Brock

Tully'nin annesinin evinin karşısındaki arabada oturuyorum. Burası olmak istediğim son yer ama gerekli bir kötülük. Beklerken nefesimi üflüyorum. Her zamanki programlarına göre, annesi ve üvey babası her an işe gidebilirlerdi. Garaj kapısı açılıyor ve ben başımı eğiyorum. Üvey babası garajdan çıkıyor ve arabasının yolda kayboluşunu izliyorum. Yirmi dakika daha bekliyorum. Annesi hiç gidecek mi?

Beklerken direksiyona dokunuyorum ve buraya en son ne zaman geldiğimi düşünüyorum. Ne kadar mutlu hissettiğimi hatırladıkça kaşlarımı çatıyorum. Tully benim yanıma taşınmayı kabul etmişti.

Birlikte çok iyi olabilirdik, keşke her şeyi berbat etmeseydi.

Yukarı.

Dün geceki sözleri aklıma geldi.

Seni seviyorum, bir hata yaptım.

Öfkem yeniden su yüzüne çıkmaya başladığında çenemi sıkıyorum. Ben hiç Hayatım boyunca hiçbir şeye ya da kimseye ona kızdığım kadar kızmadım. Buraya elini kolunu sallayarak gelebileceğini, parmaklarını şıklatabileceğini ve benim de yavru bir köpek gibi ona koşacağımı mı sanıyor?

Hiç sanmıyorum.

Ona bir daha asla güvenmeyeceğim.

Londra'dan eve d ö n ü ş t e yaşadığım o korkunç otuz saatlik uçuş ruhuma kazındı.

Bir daha asla ama asla kendimi böyle incinecek bir duruma sokmayacağım.

Cehenneme gidebilir... ya da Simon'la evlenebilir. Her iki durumda da, sikimde değil.

Sonunda ön kapı açıldı ve annesi dışarı çıktı. Arabasına biniyor ve ben de arabanın yavaşça kenara çekilip yolda ilerleyişini izliyorum.

Tamam, hadi gidelim.

Kapıyı çaldım. H a d i , cevap ver. Adam işsiz. Kim bilir kaçta yataktan kalkıyor.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer

daha sert. Cevap yok.

Kahretsin, evde bile olmayabilir.

Kapıya vurdum. "Brad?" Seslendim. "Benim, Brock."

Sessizlik.

Başımı iğrenerek sallıyorum. H a d i ama dostum. Bütün gün burada seni bekleyecek vaktim yok.

Tekrar sertçe vuruyorum ve içeriden bir gıcırtı duyuyorum. Kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Ayak sesleri.

Evet.

Geri çekiliyorum ve kapı açılıyor. Brad'in üzerinde sadece boxer şortu vardı ve kaşlarını çatıp başını kaşırken üstü başı dağılmış görünüyordu.

"Ne oluyor lan? Saat kaç?" diye inliyor. "Yedi buçuk." Gülümsüyorum.

Bana kaşlarını çattı.

"Hackleyebilir misin?" Ben soruyorum. "Ha?"

"Benim için bilgisayarları hackleyecek bir bilişim uzmanına ihtiyacım var." Yine başını kaşıyor.

"Evet, hackleyebilirim." "İş mi istiyorsun?" diye sordum.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Ne?"

"Bir süredir güvenilebileceğim bir insan arıyordum."

Brad'in yüzü düşer. "Tully'ye geri dönmenin boktan bir yolu mu bu?"

Ona düz bir şekilde bakıyorum. "Hayır, Tully ve benim işimiz bitti." Bana bakıyor.

"Ciddiyim, kız kardeşinle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Alınmayın." Kaşlarını çatıyor.

"Ancak üvey kardeşin Peter hakkında biraz bilgi istiyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Ne tür bilgiler?"

"Sanırım bir şeylerin peşinde,"
diyorum. "Öyle olmalı. O pisliğin
teki."

Gülümsüyorum. "Sen ve ben çok iyi anlaşacağız. Giyin hadi. Şimdi
yeni işine başlıyorsun."

Saat 20:00'de Tully'nin kapısını çaldım. Jes onu işten almış ve ben
gelene kadar yanında kalmış. Bütün gün Meredith'le birlikteydim ve
aklımı kaçırmak üzereydim. Bu kadın çok sinir bozucu. Rourke,
Tully'nin laboratuvarındaki ortağı, benimle konuşmaya geliyor.
Görünüşe göre, davada bize yardımcı olabilecek başka haberler de
varmış.

Tully kapıyı açtı ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba."
Umut dolu gözleriyle beni süzüyor ve ben de karnımı sıkıyorum. Yeni duş
almış ve ev gibi kokuyor.

Kes şunu.

Onun yanından geçip daireye giriyorum. "Lütfen oturun," diyor
boğuk sesiyle.

Aletimin sertleştiğini hissediyorum ve alt dudağımı ısıırıyorum. *Şimdi olmaz.*

Onun nesi var? Her seferinde, ona her yaklaştığımda, istesem de
istememesem de vücudum tahrik oluyor.

Onu nasıl kapatacağımı öğrenmeliyim ve çabuk öğrenmeliyim.
Kanepesine çöküyorum, karşımda otururken onu izliyorum. Hawaii'de onu
sevdiğimi söylediğimde tepemde gülüşü gözümün önüne geliyor ve
kaşlarımı çatıyorum. Anı canımı acıtıyor.

Gününden bahsetmeye başlıyor ama söylediklerinin tek kelimesini
bile duyamıyorum çünkü kokusu üzerimde pek çok anıyı canlandırıyor.

Plaj, zaman geçirme... *Aşk.*

Onun üzerinde hiç kontrolüm yok. Evimin dışındayken kapıyı bile
açamıyordum çünkü açarsam...

Bu çok aptalca. Bilgiyi al ve defol git buradan.

Bir şeyler söylüyor ve bacak bacak üstüne atıp poposunun altına
sıkıştırıyor. Kalçalarındaki kasları görebiliyorum. Kaslı kalçalarını
omuzlarımın üzerinde hayal ediyorum ve etrafımda ne kadar iyi
hissettiğini, kollarının etrafımda nasıl hissettiğini hatırlıyorum...

Yüce İsa.

Bu, işkencenin en kötü şeklidir.

Söylediklerine konsantre olmaya çalışırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Peki ya...? Hayır.

Bir süre konuşmasını izliyorum ama söylediği tek bir kelimeye bile konsantre olamıyorum. Gözlerim onun büyük, dudaklarına odaklanmıştı.

Bir kez daha... Hayır.

Rourke kapıyı çalar ve Tully cevap vermek için ayağa fırlar. Onu içeri alırken "Merhaba," der.

İrkildim. Tanrı aşkına. Bu adamı en son gördüğümde, restoranda onu sandalyesinden sürüklemiştim.

"Brock, bu Rourke," diye bizi tanıştırıyor, gergin gözleri aramızda gidip geliyor.

Elini sıktım. "Merhaba."

Korkak bir gülümsemeye zorluyor. "Merhaba."

Bir şey söylemeden önce özür dilemem gerekiyor. "Ah, dinle. İlk tanıştığımız zaman için özür dilerim."

"Ödümü kopardın. Ofise kadar koştum."

Sırıtiyorum. "Özür dilerim." Bunu kim kabul eder ki? Doğru olsa bile, bu adam bir aptal. Korkak bir salak. "Oturun," diyorum ve ikisi de kanepeye çöküyor. "Bana sahip olduğun bu yeni bilgiyi anlat."

Rourke ve Tully karşılıklı bakışıyorlar ve bana ne söyleyeceklerini konuştuklarını biliyorum.

Tully, "Bunu yüksek sesle söylemek beni rahatsız ediyor ama teorimi anlayabilmeniz için size her şeyi anlatmam gerektiğini hissediyorum," diyor.

Kaşlarımı çattım.

"Sahip olduğun plakaya sahip bir polis arabasını kimin kullandığını öğrenmek istediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." Onunla Rourke'un arasına bakıyorum. Rourke, Tully'ye başıyla devam etmesini işaret ediyor.

"O arabayı Peter kullanıyordu."

Gözlerim kısıldı. Biliyordum amına koyayım.

"Ama," diye kekeliyor. "Bunu onun yaptığını sanmıyorum. En azından, eğer bu işin içindeyse, kızları kendisinin öldürmediğini biliyorum. Bir ortağı olmalı."

"Neden?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve aramıza bakıyor.

"Peter naziktir. Pisliğin tekidir ama biz çocukken bir sineği bile öldüremezdi. Televizyonda boks bile izleyemez çünkü çok şiddet içerdiğini düşünür. Bu kadınları fiziksel olarak öldürebilecek kapasitede değil."

"Sanmıyorum-"

Sözümü kesti. "Dahası da var." Durakladı ve derin bir nefes verdi. "Rourke'un laboratuvarın dinlendiğini düşündüğünü biliyor musun?"

Rourke da ben de "Evet," diye cevap veriyoruz.

"Dün, siz aşağıda toplantıdayken, Rourke, Peter laboratuvara geldi." Yutkunur ve elini saçlarının arasından geçirir.

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum. Gergin görünüyor. Neler oluyor? "Bana asıldı," diye fısıldıyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Bana vurdu, beni tezgâha doğru sıkıştırdı ve gerçekten oldukça agresifti."

Öfkem kabarıyor ve tüm gökyüzü kırmızıya dönerken hemen ayağa kalkıyorum.

"Ama bu onun yapmadığını kanıtlıyor."

Ona döndüm. "Nasıl?" Şak diye. O pisliği elime geçirene kadar bekle. O ölecek.

"Bu kızları kendisi öldürmüyor. Sadece bunu yapabilecek kapasitede değil ve eğer laboratuvar dinleniyorsa, işin içinde kim varsa duysun diye bana asılmazdı. Eğer başka birinin dinlediğini bilseydi, bunu yapmasına imkân yoktu." Ne demek istediğini kanıtlamaya çalışırken gözleri büyüyor. "Bir düşün Brock. İşini hemen kaybeder ve başkalarının eline ona karşı fazladan koz vermiş olur. Laboratuvarın dinlendiğini bilseydi, yaptığı şeyi yapmazdı. İmkânı yok. Hiç mantıklı değil."

Düşünürken kaşlarımı çatıyorum. Haklı olabilir. Beynime yeni bir senaryo girerken kanım donuyor.

"Ama eğer kızları öldürmüyorsa, ne yapıyor olabilir?" Rourke kaşlarını çatır. "Eğer bu işe bulaşmadıysa nasıl bulaşmış olabilir?"

Bulmacanın tüm parçaları yerine otururken onlara "Onlara seks karşılığında koruma teklif ediyor" diyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Tully şok olmuş bir halde sorar.

"Bana polis teşkilatından birilerinin risk altındaki kadınlara istedikleri ya da ihtiyaç duydukları zaman seks karşılığında koruma teklif ettiği söylendi. Çete seksleri, üçlü seksler, her türlü pislik. Ama onları koruyamıyor, çünkü ne kendisinin ne de diğerlerinin bu işin arkasında kimin olduğuna dair hiçbir fikri yok."

Tully'nin gözleri büyüdü. Rourke'un da.

"Bu bana daha mantıklı geliyor," diye fısıldıyor Tully. "Peter adi herifin teki ama şiddet yanlısı değil. Bunu kesinlikle biliyorum. Onunla birlikte büyüdüm."

"Yani laboratuvara bir kamera koymamızı mı istiyorsunuz?" Rourke soruyor.

Düşünürken bir an için ikisine bakıyorum. Rourke pısrığının teki ve Tully'nin güvenliği tartışılmaz. Yakalanırlarsa, ikisinin de kendilerini savunabilmelerinin hiçbir yolu yok. "Hayır," diyorum. "İkinizi de ateş hattına atmayacağım." Derin bir nefes veriyorum. "Bu noktada kesin olarak bildiğimiz tek şey Meredith'in tehlikede olduğu ve ağzından kaçırmadığı bir şey bildiği." Başımı sallıyorum. "Onlara ulaşabilmemiz için bize ne bildiğini söylemesi gerekiyor. Bunu yapmazsak daha fazla kız ölecek." Adım atmaya başladım. "Meredith'in açılmasını ve rahatlamasını nasıl sağlayabilirim?" diye soruyorum. "Onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Okuması en zor insan o."

Tully bir an düşünüyor, gözleri önce Rourke'a sonra da bana kayıyor. "Onu dansa götüreceğiz."

Bölüm 24

Tully

Kanepeye oturup televizyon izliyormuş gibi yapıyorum. Brock, Ben'le birlikte dairemin dışında. Rourke bir saat önce çıktı. Yarın gece dışarı çıkmamız için plan yapıyorlar. Şimdi Callie'yi arayıp haber vereceğim.

Numarasını çeviriyorum. "Merhaba," diye mutlu bir şekilde cevap veriyor. "Selam," diyorum.

"Neyin var senin?" diye soruyor.

Ona işteki kanıt saçmalığı hakkında hiçbir şey söyleyemem. Ya da dava hakkında, televizyonda gördükleri dışında ve ona henüz Peter'dan bile bahsedemiyorum.

Onunla gerçekten ne hakkında konuşabilirim?

"Meredith'le ilgili tüm bu saçmalıklar çok stresli. Yarın gece onu kulübe götürmemizi ve biraz gevşetmemizi istiyorlar. Sen de gelebilir misin?" Umutla sordum.

"Elbette." Bir an tereddüt ediyor. "Sen iyi misin?" "Evet."

Üzüntüyle iç çektim. "Ama artık resmileşti. Brock benden nefret ediyor." "Ne bekliyordun ki?" diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, biliyorum. Bana her gün söylediğin gibi: bu benim kendi aptal hatam." Yastığı kucağımdan yere fırlatıyorum. "Bu beni kızdırıyor, tamam mı?"

"Her neyse," diye iç geçirir. "Yarın akşam için detayları bana mesaj at."

"Evet, tamam." Ona çıktığı için kendimi kötü hissederek derin bir nefes veriyorum. "Yap

Yarın öğle yemeği yemek ister misin?" "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Orada üzgün bir bok çuvalı gibi oturup tüm zaman boyunca kendiniz için üzülp üzülmeyeceğinize dair."

Ağzım açık kaldı. "Şu anda zor bir dönemden geçiyorum, tamam mı?"

"Bak, yine başlıyoruz."

"Beni kızdırıyorsun, Callie."

"Güzel, deniyorum. Bu seni Brock saçmalığından kurtarabilir." Yine gözlerimi deviriyorum. Callie'nin her şeyi olduğu gibi söyleyeceğine güveniyorum.

"En iyi arkadaşımı geri istiyorum," diyor.

O haklı. Simon beş hafta önce hastalandığından beri kendimde değilim.

"Deniyorum," diye fısıldıyorum.

"Daha çok çabala. Çünkü benim tanıdığım Tully herhangi bir erkeğe onu geri alması için yalvarmazdı. Sorunu gerçekten çözmek için beynini kullanırdı."

Kaşlarımı çattım.

"Benim tanıdığım Tully, ayrıldığı için evreni suçlamazdı.

O hallederdi."

"Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ağır ağır nefes veriyor. "Yarın görüşürüz."

"Evet, tamam," diyorum usulca. "Hoşça kal."

Gözlerimi kapatıyorum ve tam ön kapı açılıp Brock içeri girerken yüzümden bir damla yaş süzülüyor. Çabucak siliyorum.

Ağladığımı görünce sustu. "Neyin var?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru yüzünden konuşamıyorum.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor, ciddileşerek.

Başımı iki yana sallayarak televizyona bakıyorum. "Ne oldu?"

Ona döndüm. "Aramızdaki her şeyi berbat ettim." Çenesini sıkıyor.

"Bizi nasıl düzelterceğimi bilmiyorum, Brock," diye fısıldıyorum. "Ve bunu çok istiyorum."

Dudaklarını yuvarlıyor.

"Bana benden nefret ediyormuş gibi bakıyorsun." Gözlerim onunkileri arıyor.

Gözlerini benimkilerden çekiyor ve yere düşüyorlar. Bana cevap vermiyor.

"Bu gece burada kalmak zorunda değilsin. Kanepemden nefret ettiğini biliyorum."

Yenik bir nefes verdi ve yanıma oturdu. "Burada kalmak zorundayım, bu gece başka kimse gece vardiyası yapamaz."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. O sadece kalıyor çünkü başka kimse kalamaz.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum daha fazla gözyaşı s i l e r k e n . "Korunmaya ihtiyacım yok."

"Ben kalıyorum."

"İstersen gidip senin evinde kalabiliriz." Omuz silktim. "Böylece daha iyi uyuyabilirsin ve yarın yorgun olmazsın, değil mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni kişisel alanımda istemiyorum." Yere bakıyor, benimle göz teması kuramıyor.

Aman Tanrım. *Çok incinmiş.*

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yeniden yükseliyor.

Beni kişisel alanında istemiyor ve bu beni derinden yaralıyor.

Ayağa kalkıyorum, kendimi tamamen kaybetmeden önce ondan uzaklaşmam gerekiyor. "Tamam, ben yatmaya gidiyorum. Yatağımı ister misin, ben burada uyuyabilirim?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Battaniyelerin nerede olduğunu biliyorsun." Sessizlik.

Yatak odamın kapısına doğru yürüyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Yapma." Öfkeyle ayağa kalktı. "Bu üç kelimeyi lanet bir silah olarak kullanmaya cüret etme!"

Geri çekiliyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da buraya gelip hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun?" diye avazı çıktığı kadar bağılıyor. Kahve masamdan bir bardak altlığı alıyor ve duvara fırlatıyor.

Gözyaşlarımın arasından göz kırparak ırkiliyorum. Onda bir duygu izi arıyordum, ama şimdi serbest bıraktığım öfke olduğuna göre, hiçbirini istemiyorum.

"Bana beni sevdiğini söyleme, Tully. Bir daha sakın bana beni sevdiğini söyleme," diye homurdanıyor. Gözleri benimkileri tutarken yaşlarla doluyor. "Eğer aşk böyle bir şeyse, onunla hiçbir ilgim olsun istemiyorum," diye fısıldıyor öfkeyle.

Ne kadar incindiğini görerek yüksek sesle ağlıyorum. Başını eğdi.

Aramızda sessizlik var.

Sonunda kapıya doğru döner. "Dışarıda olacağım." Dışarı çıkar ve kapı sessizce arkasından kapanır.

Sessiz dairemin etrafına bakıyorum, görüşüm bulanık. Titreyen nefesim duyabildiğim tek ses.

Ne zaman düzeltmeye çalışsam daha da kötüleştiriyorum.

Saate bakıyorum. Saat 2:21. Brock kanepemde yatıyor ama ben uyuyamıyorum.

Callie'nin sözleri zihnimde tekrar tekrar çalıyor.

Düzelte onu.

Bunu düzeltebilmemin tek yolu, gardını indirmesini ve benimle konuşmasını sağlamak. Bu gece, sinirlendiğinde, ilk kez herhangi bir duygu gösterdi. Ve hepsi onu sevdiğimi söylediğim içindi. Onu sevdiğimi söylemenin onu bu kadar öfkelenlendirdiğine inanamıyorum.

Artık özür dilemeyeceğim. Callie haklı.

O zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve eğer bu konuda benimle konuşmıyorsa, o zaman ne yapmam gerekiyor?

Yuvarlandım ve tiksintiyle yastığımı yumrukladım. Siktiğimin erkekleri.

Callie ile öğle yemeğinde oturup diyet kolamı yudumluyorum. "Bu gece nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Ivy, sanırım." Omuz silkiyorum. "Meredith orayı biliyor, bu yüzden hepimiz için işleri kolaylaştıracaktır."

Callie salatasını keserken gülümsüyor.

"Dün geceki moral konuşması için teşekkürler bu arada," diyorum. "Haklısın, döndüğümünden beri kendime acıyordum ve iyi bir tekmeye ihtiyacım vardı."

"Biraz hüzünlenmeye hakkın var." Omuz silkiyor. "Soğuk davranmak istemezdim ama bir erkek arkadaşın seni terk etmesi..." Gözlerini genişletiyor. "Ya da bu durumda *senin onu* terk etmen, olabilecek en kötü şey değil."

"Biliyorum." Çatalımdaki yemeği ısııyorum. "Bu doğru."

Bir süre sessizce yemek yiyoruz. "Dün gece onu gördüğünde bir şey oldu mu?" diye soruyor.

"Ona onu sevdiğimi söyledim, o da kendini kaybetti ve bana bağırdı. Bana bu üç kelimeyi bir daha ona karşı bir silah olarak kullanmamamı söyledi."

Callie'nin gözleri benimkileri tutuyor.

"Bana sadece sinirlendiğinde duygularını gösteriyor gibi görünüyor," diye iç geçiriyorum. Callie çatalındaki yemeği ısıırıyor. "O zaman... onu biraz daha kızdır." Çiğnerken kaşlarımı çatıyorum, gözlerim onunkileri tutuyor.

"Sadece sinirlendiğinde kontrolünü kaybediyor, değil mi?" "Evet."

Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "O zaman piçi o kadar kızdır ki, senin üzerinde tam bir erime yaşasın. Yık onu."

Bıçağımı ve çatalımı yere bırakıyorum ve bir çınlamayla tabağıma çarpıyorlar. "Callie, sen şeytansın," diye fısıldıyorum sinsî bir gülümsemeyle. Gözleri zevkle dans ediyor. "Onu nasıl kızdıracaksın?"
Düşünürken parmak uçlarımla çeneme dokunuyorum. "Nereden başlayacağım?"

Tak, tak.

Aynadaki yansıma son bir kez bakıyorum ve genişçe gülümsüyorum. Siyah deri pantolonumu beyaz, dekolteli bir üstle giyiyorum. Kızlarım gökyüzüne yükselmiş. Ayağımda gök yüksekliğinde stiletto'lar var ve Brock'un en sevdiği ruju sürüyorum. Beni beyazlar içinde sevdiğini biliyorum. Beni bu pantolonla sevdiğini de biliyorum. Ne zaman giysem ellerini üzerimden çekemiyor. Hawaii'de bana aldığı kokuyu da sürüyorum. O zaman bana parfümün aletini ateşlediğini söylemişti, bu gece birkaç yangın çıkarmayı planladığım için bu benim için çok uygun.

Külübe gidiyoruz ve Brock beni almaya geldi. Meredith ve Callie'yi almaya çoktan gittiler. Alma listesinde en son ben varım.

Aceleyle kapıyı açtım ve o karşımda duruyordu.

Geniş omuzları siyah bir tişörtle kaplı ve üzerinde doğru yerlere tam oturan koyu mavi bir kot pantolon var.

Selamlayarak sırtıyorum ve çantamı almak için bilerek eğiliyorum. Hatta bu gece sekreterinin yaptığı sürtük şakalarından bazılarını deneyebilirim. Zararı olmaz. I

alabileceğim tüm cephaneye ihtiyacım var.

Elimi belime koyuyorum ve kalçalarımı oynatıyorum. "İyi görünüyor muyum?" Masumca soruyorum.

Çenesini eğiyor ve sinirli gözleri vücudumdan aşağıya inip tekrar yüzüme bakıyor. "İşe yarayacaksın," diye kesin bir dille cevap veriyor.

Sırıtiyorum ve Brock bir şeylerin peşinde olduğumu sezmiş gibi gözlerini bana diyor.

"Hazır mısın?" diye sorar.

Debriyajımı tutuyorum ve seksi bir şekilde gülümsüyorum. "Elbette."

Kapıyı açıyor ve sessizce asansöre doğru yürüyoruz. Arkamı görebilmesi için onun önünde yürüdüğümden emin oluyorum. Abartılı bir salınımla yürüyorum.

Arkada oyalanırken sessiz kalıyor.

Orada ne halt düşünüyor?

Arabaya vardığımızda Callie ve Meredith arka koltukta oturuyordu. "Merhaba, arkadaşlarım." Arabaya binerken gülüyorum ve ikisini de yanaklarından öpüyorum. Arabayı Ben sürüyor ve Brock'u yolcu tarafına geçmesi için bırakıyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Brock ve ben bütün gün House Flippers izledik," dedi Meredith. diyor.

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet, bugün altı bölüm izledik, değil mi Brock?" "İzledik," diye iç geçirdi.

Ben ona sırtıyor ve Brock'un ağzından "Siktir git" kelimelerinin çıktığını görüyorum. Yolculuğun geri kalanında, Meredith hepimize harika bir şekilde açıklamaya devam ediyor

House Flippers'ı neden sevdiğini detaylandırıyor. Öyle ki Ben sürekli olarak ön camdan bakan Brock'a bakıp sırtıyor.

Ivy'ye vardık ve arabadan indik. Çocuklar bugün erken saatlerde bizi bilgilendirdi. Sıradan bir gecedeymişiz gibi doğal davranacak, sonra da Meredith'e sorular sorarak ağzından hangi bilgileri kaçırdığını öğrenecektik. Wendy Woo'nun elinde olduğunu düşündükleri bellekten haberi olup olmadığını ya da Peachy Sue'yu kimin öldürdüğünü gerçekten görüp görmediğini öğrenmeliyiz. Her cevap iyi cevaptır.

Kulübe giriyoruz ve kapıcılardan biri bana gülümseyerek aç gözlerle aşağı yukarı bakıyor. Brock ona ters ters bakıyor ve midemin derinliklerinde bir çarpıntı hissediyorum. İşe yarıyor.

Oyun başlasın.

Brock, Jes ve onun iş yerinden iki adam daha bizimle birlikte, hemen yanımızda duruyorlar. Ben aşağıda arabayı park ediyor.

"Hadi bara gidip biraz içki içelim." Yaramazca gülümsedim. "Ne yapacaksın?" Callie fısıldıyor.

"Ne gerekiyorsa."

Meredith'e üç shot ısmarlıyoruz, sadece bir tane kendimize ve bir tur margarita alıyoruz ve sonra erkeklerin etrafta durduğu yere geri dönüyoruz.

Yakındaki bir sütunun üzerinde dumanlı bir cam ayna var ve mükemmel. Brock'u sırtım ona dönükken, o farkında bile olmadan görebiliyorum. Ayaktayım, kızlarla konuşuyorum, kalçalarımı ritme göre hareket ettiriyorum. Arada bir Brock'un beni izlerken gözlerinin arkama kaydığını görüyorum.

Bir adam yanımızdan geçiyor ve küstahça bir şeyler söylemek için duruyor. Gülüyorum ve onunla konuşurken elimi pazusuna koyuyorum. Normalde olacağımdan çok daha dokunaklı davranıyorum. Yani, bunu inandırıcı yapmalıyım.

Aynaya baktığımda Brock'un bana ters ters baktığını görüyorum. Etrafında neredeyse kırmızı bir parıltı var.

"Dans etmek ister misin?" diye sordular.

Oh, henüz biraz erken. Brock peşimde olacak. "Bir saat içinde dans edebilir miyiz?" Ben soruyorum. "Buraya yeni geldim ve önce arkadaşlarımla konuşmak istiyorum."

"Elbette." Gülümsüyor. "Bu bir randevu. Bir saat içinde döneceğim."

Üç saat sonra, üçümüz de gerçekten çok sarhoş olma yolundayız. Meredith'le konuşup duruyoruz ama bize yardımcı olabilecek başka bir şey bilip bilmediğini gerçekten bilmiyorum.

Telekızlar bir şey bilselerdi ona söylerler miydi? Hafıza çubuğu hakkında bir şeyler ima ettiğini biliyorum ama şu anda çok sakın ve rahat. Gerçekten böyle bir şey var mıydı bilmiyorum. Düşündükçe kafam daha da karışıyor. Hiç sır saklayamıyor. Eğer bir sırrı olsaydı, şimdiye kadar ağzından kaçırırdı.

Az önceki adam geri geliyor. "Dans etmek istiyor musun?" sorar.

Gözlerim Brock'a kayıyor ve o da içkisini yudumlarken bana ters ters bakıyor. Artık açıkça kızgın. Kulüpteki hemen hemen herkesle dans ettim.

Karşımdaki zavallı, masum aptala gülümsüyorum ve o da elini arkama koyuyor.

Bilemiyorum. Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak istemiyorum.

Burada.

Bir elin kolumun üst kısmını kavradığını hissettiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Bir kelime?"

Brock kulağıma hırlıyor.

Ne olduğunu anlamadan, beni koridorda sürükleyerek

Banyo.

Kolumu onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun *lan sen*?" diye tersliyor.

"Dans," diye masumca cevap veriyorum.

"Ben aptal değilim, Tully." Küçümsüyor.

"Sorun yok Brock, biliyorum. İşimiz bitti. Asla olmayacak.

Sen söyledin. Anladım."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor.

"Bu yüzden oraya gideceğim ve o adamla dans edeceğim ve eğer isterse beni öpmesine izin vereceğim."

Gözleri büyür. "Sakın buna cüret etme!" diye homurdanıyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Mesele şu ki Brock, bu gece birini öpmek istiyorum."

Gözlerim dudaklarına düşüyor, sonra tekrar gözlerine.

Her gözeneğinden aşağılama damlıyor, ama saçlarımdan bir avuç tutuyor, başımı kuvvetle geriye doğru çekiyor, yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyor.

Yakınlaşmamızdan dolayı hafifçe inliyorum ve ona bakıyorum.

"Beni tehdit etme, Tully."

"Yoksa ne olur?" Fısıldıyorum.

Aramızdaki hava çatırıyor ve o keskin bir nefes alıyor. Ereksiyonunu karnımda hissedebiliyorum. Gözleri dudaklarıma düşüyor.

Öp beni.

Bana bakıyor ve ben yavaşça elimi kaldırıp kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu avuçluyorum. "Bana ne kadar kızgın olduğunu göster," diye fısıldıyorum.

Gözleri tahrik olmuşçasına titriyor ve saçlarımı tekrar çekiştiriyor. İnliyorum, başımı geriye çekiyorum ve artık yüzüne sadece milimetre uzaktayım.

Gözlerini kırptırıyor ve kontrolünü yeniden kazanıyor, soğukkanlılığı yerine geliyor. Birden saçımı bıraktı ve kulübün içine doğru yürümeye başladı.

tek kelime etmedi.

Gözlerimi kapatıyorum. Hay sikeyim. Kalbim küt küt atıyor. Ne halt edeceğimi düşünürken bir an duruyorum. Artık geri adım atamayacak kadar ileri gittim.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Kulübe geri dönüyorum ve az önceki adamı yakalayıp dans pistine götürüyorum. Bir göz attığımda Brock ve Ben'in yan taraftan bana ters ters baktığını görüyorum.

Kahretsin, şimdi Ben de benden nefret edecek.

Ah, ne yapıyorum ben?

Kollarımı yavaşça adamın boynuna doladım ve ona gülümsedim.

Sadece yap, sadece yap.

Kalbim çok hızlı atıyor, maraton koşuyormuşum gibi hissediyorum. Bu hayatımda yaptığım en kötü hata olabilir ama başka ne deneyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Eğildim ve adamı dudaklarından öptüm. Bana gülümsüyor ve dilini içeri sokuyor, elleri arkama düşüyor.

Tekrar öpüşüyoruz.

Kahretsin, Brock neredesin? Bana bunun boşuna olduğunu söyleme. Tekrar öpüşüyoruz ve dili ağzımı iyice okşuyor.

Aniden, yandan itildim ve dengem bozuldu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Brock avazı çıktığı kadar bağılıyor.

"Sen de kimsin?" Adam kaşlarını çatıyor, benimki aydınlanırken onun yüzü düşüyor.

Cevap verme şansım olmadı. Kolumdan tutularak kulübün ön kapısından dışarı sürükleniyorum, sonra da otoparka doğru yürütülüyorum. Brock tamamen kendini kaybetmiş durumda ve Tanrım, yarın beni de bir arabanın bagajında bulabilirler.

Çok mu ileri gittim?

Arabaya vardık ve kapıyı açtı, beni içeri itti ve kapıyı çarparak kapattı.

Şoför tarafına geçiyor, biniyor ve arabayı manyak gibi çalıştırıyor.

"Çok sinir bozucusun." Direksiyonu yumrukluyor ve ben korkuyla sığıyorum. Caddede hızla ilerliyor, ben de canımı kurtarmak için tutunuyorum.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, Tully?" diye bağılıyor, yolun kenarına çekip kendini sakinleştirmeye çalışırken. "Başka kimseyi öpemezsin." Direksiyonu tekrar yumrukluyor. "Beni duyuyor musun?"

Sen bana aitsin. Anlaşıldı mı?" O kadar yüksek sesle ve öfkeyle bağılıyor ki alındaki ve boynundaki damarlar patlıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Adrenalinle savaşıırken göğsü inip kalkıyor. Sonra bana dönüyor ve saçlarımdan bir avuç tutarak yüzümü kendine yaklaştırıyor. "Sen bana aitsin," diye tekrar fısıldıyor.

Başımı salladım. "Biliyorum, bebeğim."

Aramızdaki elektrik çatırdıyor.

Sonra üzerime çıktı, dudakları dudaklarımı kavradı ve eli saçlarımda acıyla dolaştı. Arabadan atlıyor ve yanıma geliyor, kapıyı açıyor ve beni dışarı sürüklüyor. Arka koltuğa atıldım ve tek yapabildiğim üzerime tırmanışını izlemek oldu.

Hayvanlar gibi öpüşüyoruz. Brock çılgınca kot pantolonunu indiriyor ve aşağı kaydırıyor. Hiç vakit kaybetmeden pantolonumu çıkarıyor, külotumu yana çekiyor, bacaklarımı ayırıyor ve sert bir darbeye beni içine alıyor.

"Ah!" diye haykırıyorum. "Dikkat et, Brock," diye inliyorum.

"Dikkatli olmayacağım," diye homurdanıyor bana çarparken. "Ben nasıl verirsem öyle alacaksın. Bu gece çok sert olacak."

Çekip külotumu tamamen yırtıyor, bacaklarımı göğsüne dolanacak şekilde kaldırıyor ve sonra kendini tekrar içeri itiyor.

Vücudum anında onun etrafında kasılıyor ve omuzlarına yapışıyorum.

Öfkeli, rahatlamaya ihtiyacı olan bir hayvan gibi.

Ve ben cennetteyim.

Kokusu, vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı, kocaman aletinin yanarak beni iyice açması - mükemmel. Ellerim sırtında aşağı yukarı dolaşıyor ve boynunu öpüyorum ama o beni öpmüyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

"Hayır." Bana tekrar çarptı.

"Brock," diye inliyorum. "Öp... beni."

Kıpırdamadan duruyor ve mükemmel bir berraklık anında dudakları usulca dudaklarıma yapışıyor.

Duygularım yüzümü buruşturuyor.

Oh, onu özledim.

Beni sıkıca tutarken gözleri kapanıyor ve bir an için şefkatle öpüşüyoruz. Sonra, sanki hala kızgın olduğunu hatırlamış gibi, bana tekrar sertçe vuruyor ve bana verdiği kısa samimiyet penceresinin artık gittiğini biliyorum.

Bacaklarımı omuzlarının üzerine gelecek şekilde yukarı kaldırıyor ve kendini içime gömüp aceleyle boşalıyor. Bu beni harekete geçirdi ve ben

Ona sarıldığımda ürperiyorum.

Çekiliyor ve dizlerinin üzerine yükseliyor. Perili gözleri benimkileri tutuyor ve başını eğiyor. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor, kot pantolonunu yerine sabitliyor ve kapıyı çarparak arabadan iniyor.

Karanlıkta arka koltuğunda tek başıma yatıyordum. Az önce ne oldun?

Bölüm 25

Eve dönüş yolumuz tamamen sessizlik içinde geçti. Az önce attığı dayak yüzünden seksim hâlâ zonkluyor. Gece hızla geçerken pencereden dışarı bakıyorum.

Ön sevişme

yok.

Kayganlaştırıcı

yok.

Duygu yok.

Tüm bunlar kendimi kırıgın ve üzgün bir kız gibi hissetmeme neden oluyor.

Kendi banliyösüne doğru sapıyor ve ben rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum.

Beni evine geri götürüyor. Belki de o kadar kötü değildir.

Arabayı garaj yoluna park ediyor ve inip sessizce kapımı açıyor.

Gözlerim onunkileri arıyor ama o sadece bana bakıyor. Sonunda dönüyor ve ön kapısını açıyor. Çekingen bir tavırla onu içeri kadar takip ediyorum ve bir sürü mutlu anı hemen aklıma geliyor. Burada evimdeymişim gibi hissediyorum.

"Ben duş alacağım," diyorum ona sessizce.

"Tamam."

Bir an için onu izliyorum, konuşmak için zorlasam mı yoksa öylece bıraksam mı bilemiyorum.

Onunla kavga etmek istemiyorum. Ben buradayım. Sadece ne olacağını göreceğim.

Yatak odasına ve banyosuna giden üç kat merdiveni tırmanıyorum ve uzun, sıcak bir duş alıyorum. O hiç içeri girmiyor. Nerede olduğu ya da aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Sadece yatağa gir ve uyu. Bu gece onu zorlama, diyorum kendime.

Kurulanıyorum ve geç olduğunu bile bile yatağına atlıyorum. Yarım saat sonra,

banyoya doğru yürüdü ve duş aldı. Sonra banyodan boxer şortuyla çıkıyor ve yanımdaki yatağa tırmanıp sırtını bana dönüyor.

Tavana bakıyorum, kalbim tehlikeli bir şekilde kırılmaya yakın.

"Benimle konuşmuyor musun?" Karanlığa fısıldıyorum.

Bir süre sessiz kalır. "Sadece uyu, Tull," diye üzüntüyle iç geçirir.

Sırtına sarılıyorum ve kürek kemiğini öpüyorum. Sanki omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi ağır ağır nefes verdiğini hissediyorum.
Belki de öyledir.

Brock

"Öğle yemeği yemek ister misin?" Ben ofisimin köşesinden başını uzatarak soruyor.

Ona bakıyorum. "Evet, tamam."

En sevdiğimiz bara gidiyoruz ve iki bira sipariş ediyorum - hafta içi mesai saatlerinde asla yapmadığım bir şey. Ben birasını yudumlarken bir süre beni izliyor. "Neler oluyor dostum?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Ona olan biten hiçbir şeyi anlatmadım. Bu konuda hiç konuşmak istemedim.

"Bir ay önce Londra'dan buraya döndün ve o zamandan beri pis bir ruh hali içindesin. Sonra sen ve Tully birbirinizi tanıımıyormuş gibi davranıyorsunuz ve dün gece sen onu oradan sürüklemeyen önce başka biriyle öpüştü. Neler oluyor böyle?"

Omuz silktim. "Artık birlikte değiliz."

"Neden?"

"Erkek arkadaşına geri döndü."

Beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Ne zaman?" "Hastanedeyken."

Gözlerini kısar. "Hâlâ onunla birlikte mi?"

Başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Ne demek öyle düşünmüyorsun? Ne söyledi?" "Bilmiyorum."

Onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Ne anlamı var ki? Londra'ya gittim, beni terk etti ve ona bakmakla meşgul olduğu için benimle birlikte olamayacağını söyledi. Beni kemiklerime kadar kesti ve sonra eve yalnız geldim."

Bir süre beni izliyor. "Ve dün gece onu becerdin mi?" İçkimi yudumluyorum ve çenemi sıkıyorum. "İsteyerek yapmadım."

"Bu sabah onunla bu konuyu konuştun mu?" Kaşlarını çatı. "Hayır."

"Ne halt ediyorsun sen?" diye öfkeyle çıkışıyor. "Sen bu kıza aşıksın ve hoşuna gitse de gitmese de o hastayken yanında kalarak doğru olanı yaptı."

"Yapma," diye uyarıyorum onu.

"Onu umursamasaydı nasıl bir insan olurdu? Dokuz yıl uzun bir süre, dostum. Onlar arkadaş."

"Yani beni bir hevesle terk etmesi sorun değil mi?" Tersledim. "Ben kimsenin yedek planı değilim."

"Hayır. Bu iyi değil. Ama onunla tekrar birlikte oldu mu?" "Hiç sanmıyorum. Dedi ki..." Sesim kesiliyor.

"Ne dedi?"

"Beni hâlâ sevdiğini ama hastanedeyken onu beklememi istemediğini söyledi."

Sözlerini düşünürken bir an bana bakıyor. "Ve sonra geri geldi ve seni geri istediğini söyledi."

Alt dudağımı ısırıyorum. Bu lanet soruya cevap bile vermeyeceğim.

"Öyle mi yaptı?"

Başımı salladım. "Geçen gece yağmur altında evimin önünde oturup bir saat boyunca ağladı. Sürekli ağlıyor ve beni sevdiğini söylüyor."

"Neden onu içeri davet etmedin ve bunu bir erkek gibi konuşmadın?"

"Ne diyeceğim Ben?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak ne söyleyebilirim ki?" "Neden sadece dinlemiyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Söylemene gerek yok. Hiçbir şey. Sadece dinle, seni asabi herif."

"Biliyorsun Brock, ben ayrıldığımda Bridget beni affetti. Her şeyi yoluna koymaya karar verdi çünkü onu sevdiğimi biliyordu ve o da beni seviyordu."

Gözlerim onunkilere dikildi.

"İnatçı olmak sana sadece zarar verir." Birasını yudumluyor. "Ona geri dönüp dönmemen kimsenin umurunda değil. Ama en azından işleri yoluna koymaya çalışmazsan onunla bir hayatı kaybeden sen olacaksın."

Biramı yudumluyorum ve uzaklara bakıyorum.

"Size bir şey söyleyeyim," diyor. "Bir yere gitmiyor. Onunla bir kez tanıştın mı, başka kimse yapamaz. İnan bana, beş yıl boyunca Bridget'in hasretini çektim. Lanet olası beş uzun yıl."

Biramı tekrar yudumluyorum.

"Ve bir yere gitmeyecek, bu yüzden onu şimdi dinleyebilirsin ya da beş yıl bekleyip sonra konuşabilirsin." Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Ama bunu yapacaksın, çünkü yapmazsan delireceksin," diye ekliyor.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Kapa şu lanet çeneni, olur mu?" İç çekiyorum. "Nesin sen, şimdi de evlilik danışmanı mı oldun?"

Birasını yudumlarken sırtıyor. "Evet. İki yüz elli dolar tutuyor, teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum. "Senin boktan tavsiyelerin için para ödemeyeceğim."

"Sen bilirsin. İnatçılıkla hiçbir yere varamazsın dostum."

Tully

"Görüşürüz." Otobüs durağına doğru ilerlerken iş arkadaşlarıma el sallıyorum.

Bugün durgunum. Bu sabah beni işe bıraktığında Brock'la neredeyse hiç konuşmadık. Bana bağırıyordu ama buz gibi bir uyanıştı. Özellikle de kollarında uyandığım, göğsüne uzandığım, bacaklarımız birbirine dolandığı ve ereksiyonu kalçama dayandığı için. Dün gece birkaç damarına basmış olabileceğimi düşünmüştüm ama belli ki basmamışım. Ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmam gerekecek. Otobüs durağına doğru ilerledim ve banka oturdum. Telefonum biplede.

Bırakmamı ister misin?

Kafamı kaldırıyorum ve Brock'un yolun diğer tarafına park ettiğini görüyorum. Bana çarpık bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve kalbim kabarıyor. Ayağa kalkıp yolun karşısına, ona doğru koşuyorum. Heyecandan neredeyse önüne atlayacağım bir arabanın kornası çalıyor.

Brock'un arabasına atladım. "Aman Tanrım, bunu gördün mü?"

"Dikkatli ol amına koyayım."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Merhaba."

"Merhaba, Tully Pocket," diyor arabayı çalıştırırken kayıtsızca.

Aptalca gülümsedim. Bana Tully Pocket dedi. Bir aydır bana Tully Pocket demiyor.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Tamam, sanırım." Gözleri benimkilere kayıyor.

"Seninkiler?" "Şimdi daha iyi."

Gözlerini deviriyor ve dikkatini tekrar yola veriyor. Bu öğleden sonra onda farklı bir şeyler var. Onu zorlamayacağım. Sadece konuşmanın doğal akışına bırakmaya çalışacağım. "Davadan haber var mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Meredith'in dün gece bir şey söylemediğinden emin misin?"

Omuz silkiyorum. "Bir şey yok." Bir an düşünüyorum. "Ve biz de onu sorularla dolduruyorduk. Gerçekten bir şey bildiğini sanmıyorum. Kız hiç sır saklayamıyor." Ona doğru bakıyorum. "Sana vibratöründen bahsettiği zamanı hatırlıyor musun?"

Tiksintiyle gözlerini deviriyor. "Nerede bu lanet vibratör?"

Gülümsüyorum. "Üst çekmecemde."

Sırıttırıyor ama dudaklarını sıkıca kapalı tutuyor. "Meredith bugün başka bir eve taşındı. Sorun olmazsa bu gece onu görmeye gideceğiz. Eşyalarını topla ve birazdan yola çıkacağız," diyor yolu izlerken.

Gülümsüyorum ve gözlerimi açıyorum. "Meredith'ten hoşlanmaya başladığını mı seziyorum?" Alay ediyorum.

Bu sefer gülümsüyor. "O iyi... Sanırım."

Onu işaret ediyorum. "Ha. Gördün mü, sana söylemiştim. Tuhafliğini aştığınızda altın gibi bir kalbi var."

Evimin önünde durduk ve ben indim. "İçeri geliyor musun?" I Sor.

"Hayır, burada bekleyeceğim," diyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Hayır, aslında ben geleceğim

yukarı." Arabadan indi. İkimiz binama doğru yürüdük ve asansöre bindik.

Ben sabırla yanında dururken o sessiz, ellerini kendine saklıyor.

Onu.

Daireme giriyoruz ve ben mutfağa giriyorum, ona dönerek. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Başını sallıyor ve gözleri benimkileri tutuyor. Aklında bir şey varmış gibi görünüyor. "Konuşmaya başla."

"Konuşmaya başlamak mı?" Kaşlarımı çattım. Yani...?

"Beni duydun." Bir an bekler. "Söyle bana neden?"

"Neden mi?" Tanrım, neden bahsediyor bu?

"Beni neden terk ettin, Tully. Her şeyi doğru yaptım. İstedğin her şeyi sana gümüş tepside sundum. Şimdi beni neden terk ettiğini bilmek istiyorum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Haklı olduğu bir nokta var; her şeyi doğru yaptı. "Brock, benden nefret etmeni istemedim. Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

Beni dikkatle izliyor.

"Londra'ya geldiğinde ve ilk kavgamızı yaptığımızda, beni eve götürmek için orada olduğunu söylemiştin." Ellerimi havaya kaldırdım. "Simon'a dikkatimi vermenin senin için bir sorun olacağını biliyordum. Ve o zaman gelip bunun bir sorun olmadığını söylediğini de biliyorum." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Ama bu üç, dört, hatta altı ay sürseydi, daha da hırçınlaşırdın. Herkes olurdu, Brock. Ben bile."

Birbirine dolanmış ellerimize bakarken dudaklarını yuvarlıyor. "Seni terk ettiğim için üzgünüm ama pişman değilim," diyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Simon'ın yanında olmam gerekiyordu, Brock. O çok hasta... hala çok hasta. Bu hafta onu üç kez ziyaret ettim bile." Gülümsüyorum. "Bebeği olacağını biliyor muydun?"

"Ne?"

"Penny ile, şu görüştüğü kızla."

Yüzü düşüyor. "Ve sen bundan mutlu musun?"

"Bu konuda çok heyecanlıyım. O gerçekten çok hoş biri ve umarım bu işi yürütmeye çalışacaklar. Baba olacak. Onun adına çok mutluyum. Daha iyi bir zamanda olamazdı."

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış.

"Sana Simon'a karşı hislerimin artık platonik olduğunu söylediğimde, bunu gerçekten kastediyorum. Ona değer veriyorum ama sadece bir arkadaş olarak."

Başını eğiyor.

"Seni seviyorum, seni koca dangalak."

Gözleri benimkilere dikiliyor. "Bundan daha iyi bir lakap bulmalısın, Prenses Pussy Porridge."

Gözlerim anında yaşlarla doluyor. O anda her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu usulca öpüyorum. "Beni yatağa götür," diye fısıldıyorum.

Kollarını bana doladı. "Hayır. Zaman aşımına uğradın."

Ona kıkırdıyorum. "Ne kadar süreyle?"

"Hayat."

Gülümsüyorum ve öpüşüyoruz. Ona sıkıca sarılıyorum.

"Gitmemiz gerek. Eşyalarınızı toplayın," diye yenilgiyle iç geçirdi.

"Tamam." Odama koşup gecelik eşyalarımı alıyorum, kalbim umutla dolup taşarken aynadaki yansımama gülümsüyorum. Lütfen bunu atlatmamıza izin ver.

Aşağıya iniyoruz.

"Oh, sadece postalarımı kontrol edeceğim." Anahtarı aldım ve posta kutusunu açtım.

Meredith'in arkadaşı olan hademe yanımdan geçer. "Oh, Tully, merhaba. Meredith'in postalarını annesine götürebilir misin lütfen?" Topladığı bir tomar mektubu bana uzattı.

"Elbette." Çantama tıktırıyorum. "Teşekkür ederim."

Brock'un telefonu çalıyor. Çıkarıp cevap verir. "Selam."

Bir süre dinledikten sonra kaşlarını çatıyor. "Tanrı aşkına," diye iç geçirdi. "Peki, ona başımın belası olduğunu söyle." Telefonu kapatır.

"Sorun nedir?" Binadan çıkarken sordum.

"Meredith telefonunu güvenli evde şarjda bırakmış. Uğrayıp onu almamız gerekiyor."

"Tamam."

"Yolun dışında olduğu için sorun değil," diye tersliyor. "Çok sinir bozucu biri. Telefonunu nasıl unutursun?"

İşte orada, benim sabırsız adamım. Aptalca gülümsedim. "Ne?" Kaşlarını çatı.

"Senin huysuz kıcını özledim."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini deviriyor ve arabaya, oradan da güvenli eve doğru yola çıkıyoruz. Şaka yapmıyordu, yolun dışında. Milli parkın kenarında yer alan özel bir arazide. Pek konuşmadık ama yol boyunca elimi kucağında tuttu ve ben iki yaşında bir çocuk gibi gülümsedim.

Evin yanına yanaştık ve içeri baktım. Kumtaşından yapılmış eski bir ev.

"Tanrım, bu ev çok ürkütücü." Titriyorum.

"Burada bekle, bir dakika sürmez. Onu alıp hemen döneceğim."

Arabadan inerken telefonu çalar. "Stan." Gülümsüyor. "Ne yapıyorsun?"
Evin içinde kaybolurken kıkırdar.

Gülümsüyorum ve başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.
Sonunda rahatlayabileceğimi hissediyorum. Sanırım her şey yoluna girecek.
En azından üzerinde çalışmaya açık.

Sert ve soğuk bir şey boynuma çarpıyor ve başımı kaldırdığımda kendimi
patronum Cole'un şeytani gözlerine bakarken buluyorum.

Ve boynuma bastırılan soğuk, sert şey bir silah oluyor. Vay anasını.

Bölüm 26

"C-Cole," diye kekeledim. "Ne... ne yapıyorsun?"

Patronum mu?

Silahın namlusunu çenemin altına sıkıştırıyor. "Ver onu bana," diye homurdanıyor.

"Lütfen, ne istiyorsun?" Sızlanıyorum.

"Ne istediğimi biliyorsun. Ver şunu." "Cole, lütfen..."

Arabanın kapısını açıyor, saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni arabadan sürüklüyor. Silah hala yerinde duruyor. Gözlerim eve kayıyor. Oh hayır... Brock.

"Ah!" Ağlıyorum. "Canımı yakıyorsun."

"Seni bir dakika içinde öldüreceğim. Belleği bana ver."

"Bende değil," diye fısıldadım. "Yemin ederim, yok."

Silahın namlusuyla yüzüme sertçe vurdu. Acı başıma vuruyor ve yere düşmeden önce başım dönüyor. Karnıma sert bir tekme atıyor ve sonra beni araba yolundan aşağıya, ormana doğru çekiyor.

Aman Tanrım, *bana yardım et.*

Brock

Telefonuma cevap veriyorum ve Joshua'nın derin sesini duyuyorum.

"Hey, sıkık muştı." Kıkırdıyorum. "Oh, sensin, seni çirkin pislik."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Baş belası bir müşteri için telefon açıyorum. Ne yapıyorsun?"

"Hâlâ isteyim. Bizimle Kamala'ya gelmek ister misin diye sormak için aramıştım. İstersen yeni kızını da getir."

Arkaya doğru yürüyorum ve anahtarla boğuşuyorum. Sıkışıyor ve kapıyı düzgün açmıyor. Ayağa kalkıp birkaç dakika boyunca gevşetmeye çalışıyorum. Sonunda klik sesi geliyor ve dönüyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Sanırım Haziran'da. İkizlerin gelmesini bekliyoruz ve sonra bir aylığına oraya gideceğiz. Ben oradan çalışacağım."

Teklifini düşünürken gözlerimi kısıyorum. Artık yeni kız arkadaşım ile bile değilim. "Emin değilim. Teklifin için teşekkürler ama bunu düşünmem gerekecek," diye cevap veriyorum. "Hey, hafta sonu nasıl geçti?" diye sordum. Joshua son birkaç gün içinde büyük bir polo turnuvasında oynadı.

"Biraz kış tekmeledik," diyor bana. "Hey, Ben bana senin hatunla bazı sorunların olduğunu söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. Şimdi aramasının gerçek sebebine geliyoruz. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok nine." İçimi çektim.

"Neden aradığımı biliyor musun?" Gülüyor.

"Natasha'ya söyle, siktirip gitsin." Tekrar iç çektim. Belli ki Tash onu arayıp beni kontrol etmeye zorlamış. "Dinle, gitmem gerek. Çalışıyorum."

"Evet, tamam. Kamala'yı düşün. Ben ve Didge bebekler yüzünden bu yıl gelemeyecekler."

Gülümsüyorum. "Kulağa çok garip geliyor, değil mi? Bebekler, çoğul olarak."

"Siktir, biliyorum. Çok yakında hayatta olduklarını öğrenecekler. Sonra görüşürüz." Telefonu kapatıyor ve arabanın kapısının kapandığını duyuyorum.

Tully beklemekten sıkılmış olmalı ve nerede olduğumu görmeye geliyor. Telefonu almaya gidiyorum ama söyledikleri gibi mutfakta değil. Oturma odasına gidip orayı kontrol ettim. Bulamadım. Uyuduğu yatak odasına gittim. Ben şarjda olduğunu söyledi.

Numarasını çeviriyorum.

"Evet, ne oldu?" diye cevap veriyor.

"Nerede bu lanet telefon, dostum?" diye sordum. "Söylediğin yerde değil."

"Oh, banyoda."

"Neden banyoda şarj oluyor?" Şak diye söyledim. "Kim banyoda telefon şarj eder ki?"

Ben kıkırdıyor. "Görünüşe göre, patlarsa yangın çıkarma olasılığı daha düşük."

Gözlerimi deviriyorum, telefonu ve şarj aletini alıyorum ve kapıyı arkamdan kilitleyerek çıkıyorum.

"Ne kadar uzaktasın?" Garaj yolundan arabaya doğru yürürken Ben soruyor.

Kapının açıldığını gördüm ve olduğum yerde durdum. Garaj yolunda bir aşağı bir yukarı baktım, yerdeki kanı fark ettim.

"Siktir, Tully!" Ağlıyorum.

"Neler oluyor?" Ben aniden sorar.

"Sikişiyor, Tully. Kahretsin, kan var, hemen buraya gel!"

Telefonu kapattım ve setten aşağı koştum. Onu çektiği yerdeki sürüklenme izlerini görebiliyorum. Yerde büyük kan damlaları var, yani belli ki ona zarar vermiş. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve koltuğun altından tabancamı almak için arabama koşuyorum. Geri koşuyorum ve sık ağaçların altında çamurlu bir tepeden aşağı kayıyorum.

Yönümü bulmaya çalışarak önce sağa sonra sola bakıyorum. Hava kararıyor ve ağaçların gölgeleri de yardımcı olmuyor. Ürkütücü bir sessizlik var.

Ne oluyor lan?

Nefesimi tutmaya çalışırken soluk soluğa kalıyorum. Seslenip onu nerede olduğum konusunda uyarmak istemiyorum ama onlar beni görmeden onları bulmalıyım. Yere eğilip parmağımı bir kan damlacığının içine sokuyorum. Adrenalinim yükseliyor.

Tully değil. Tully'i alamayacaksın.

"Vazgeçme zamanı!" Sesleniyorum ve sonra bekliyorum. Sessizlik.

Siktir, ne yapacağım ben? Çok ihtiyacım olan havayı içime çekerken göğsüm inip kalkıyor. Arabama koşuyorum ve torpido gözünü açıp çılgınca karıştırıyorum.

Bingo! İçinde Hawaii fotoğrafları olan bellek.

Setten aşağı koşuyorum. "Hafıza çubuğu bende!" diye seslendim.

"Onu teslim et, senin olsun." Hava gittikçe kararırken ağaçlara bakıyorum.

Daha fazla sessizlik.

Sikeyim.

Hafıza çubuğunu havaya kaldırıyorum ve silahı elimde sıkıca tutuyorum.

Neredesin, orospu çocuğu?

"Tully?" Sesleniyorum.

"Brock," diye bağırdığını duyuyorum tepenin aşağısında bir yerden.

Peşine düşüp tepeden aşağı koşuyorum, kayalara basıp kayıyorum. Bir anda onun bir arabaya çarptığını görüyorum ve kalbim duruyor.

Patronu Cole onu saçlarından yakalamış ve silahını boynuna dayamış. Onu park halindeki bir arabaya doğru itiyor.

Yüzü kan içinde, çok korktuğu belli. "Hayır!"

Arabaya doğru koşarken bağıriyorum.

Ona tekrar sertçe vuruyor ve bayıltıyor. Daha hızlı koşuyorum, giderken setten aşağı kayıyorum.

Onu arabaya itiyor ve ulaşamaz bir hızla uzaklaşıyor. Geri dönüyorum ve tepeye doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

Zirveye doğru ilerlerken kayıyor ve çırpınıyorum. Adrenalin vücudumu ele geçirirken nefesim kesiliyor, soluk soluğa kalıyorum.

Arabama atladım ve garaj yolundan aşağı indim. Bir kamyon geçiyor ve ben direksiyonu yumrukluyorum.

"Çekil yolumdan!" Çığlık atıyorum.

Kamyonun etrafından dolaniyorum ve yolun ters tarafına sapıyorum. Bir araba gıcırıyor, bana çarpmamak için dönüp duruyor. Yolda yırtınırken Ben'in telefon numarasını çeviriyorum.

"Neler oluyor?" diye bağıriyor. Onun da benim kadar çılgınca araba kullandığını söyleyebilirim.

"Onu bir arabaya bindirdi. Beyaz Commodore, DRT745 plakalı.

"Şu anda neredeyse yola çıkmak üzereyim," diyor.

"Buraya girmenin tek bir yolu var, Ben. Onunla karşılaşacaksın." Bağıriyorum ve umurumda değil. Bu şekilde sakın kalmamın imkanı yok.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne pahasına olursa olsun. Kaçamaz."

"Anlaşıldı," diyor ve sonra telefonu kapatıyor. Ayağım gaz pedalına çarpıyor.

"Tully, dayan bebeğim," diye fısıldıyorum dişlerimi sıkarak.

Yol bir dağın etrafından dolanıyor. Sanki bir araba buradan hızla geçmiş gibi havada tozlar hareket ediyor. Çok önde değil, hissedebiliyorum.

Hızlanıyorum ve virajda kendimi kaybediyorum, tekerlekler altımdan kayıyor. Neredeyse arabayı deviriyordum. Kendimi olabildiğince çabuk düzeltiyorum ve bir sonraki virajı dönüyorum, hemen iki araba görüyorum.

Ben onu durdurmak için arabaya çarptı. Kelimenin tam anlamıyla oldu. Commodore'a sürücü tarafından çarptı ve arabanın takla atmasına neden oldu. Ben'in hava yastıkları açıldı ve iyi görünüyor.

Arabadan bir el silah sesi geldi ve eğildim.

Sanırım Cole içeride kapana kısıldı. Az önce onu vurdu mu?

Tully mi?

Arabaya doğru koşuyorum ve bana bir el ateş ediliyor ama durmuyorum. Silahımı kaldırdım ve onu camdan vurdum.

Yere yığılır, kafasına aldığı kurşun yarası kanamaktadır. Tully yolcu tarafında hala baygındır ve bacaklarından sıkışmıştır. "Tully, iyi misin?" Çılgınca fısıldıyorum. "Tully!" Ağlıyorum. Yapamıyorum. ona ulaşmak.

Hareket ediyor ve elini başına götürerek gözlerini daha sıkı kapatıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve onu kaybetmiş olma düşüncesi tenimi donduruyor.

Ama o iyi.

Uzaktan bir polis sireni geliyor ve Ben'in destek çağırdığını anlıyorum.

Vücudumdaki laktik asit beni ele geçirince dizlerimin üzerine çöküyorum. "İyi misin?" Ben'e sesleniyorum.

"Evet, dostum," diye

karşılık veriyor. Kahretsın...

Bu çok yakındı.

Tully

Onlar hayati değerlerimi ölçerken ben hastane yatağında yatıyorum. "Ben iyiyim," diye iç geçiriyorum.

"İyi değilsin," diye homurdanıyor Brock. "Elmacık kemiğin kırılmış."

"Yarınki ameliyattan sonra düzelecek."

Brock elimi öpüyor. İki gündür yanımdan ayrılmadı. Tüm ailesi beni ziyarette geldi, hatta Ben Meredith'i de getirdi. G r n  e göre çocukların hepsinin ona kar şı zaafı var. Callie de geceleri burada. Simon başka bir hastanede olduğu için gelemiyor ama birkaç saatte bir beni arıyor. Benimle ilgilenen bu kadar çok insan olduğu için çok  anslıyım.

Annem odanın karşısındaki sandalyesinden endişeyle gülümsüyor. Brock'un benimle ilgilenme şeklinden etkilendiğini biliyorum. Sanırım sonunda Simon ve benim artık sadece arkadaş olduğumuzu kabul etmeye ba lamı  olabilir. Onun ve Brock'un birbirlerine iyi davranmalarını izlemek gerçekten çok eğlenceli. İki de o kadar kibar davranıyor ki, her an hasta olabilirim diye korkuyorum. Bunun tamamen benim yararına olduğunu biliyorum ama aralarındaki huzurun tadını çıkaracağım... ki bunun uzun sürmeyeceğini zaten biliyorum. Peter ve üvey babam geldiğinde Brock'un gözlerindeki öfkenin alevlendiğini görüyorum. Geri çekilip kollarını göğsünde kavu turuyor ve Peter'a bakarken çenesini kaldırıyor. Kibir ki ile mi .

"Merhaba," dedim.

"Merhaba." Peter gülümsüyor, Brock ve benim aramda gergin bir bakış atıyor. Belli ki Brock'a bu hafta laboratuarda yaşanan k  uk olaydan bahsedip bahsetmediğimi anlamaya  alı ıyor. Evet, anlattım. Peter odanın arka tarafında, annemin yanında duruyor, bana fazla yaklaşmaya korkuyor.

Peter, "Bizi çok korkuttun, Tully," diyor.

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum. "Ama artık her şey yolunda."

Peter beni izlerken ba ını sallıyor. "Ba ından beri Cole olduğunu sanıyordum. Cole olduğunu düşündüm ama kanıtlayamadım," diyor.

Brock tiksintiyle gözlerini devirir. Polisle yapılan soru urmada ve Brock'un Peter'ın mesai saatleri dışında kızlarla sosyalle tiğine dair elindeki kanıtlarla birlikte, Peter  alı an kızlarla yattığını itiraf etmek zorunda kaldı. Bunun eğlence için olduğunu ve herhangi bir anla ma yapılmadığını söylüyor ama Brock buna bir an bile inanmıyor.

Brock, Peter'ın kızlara sahte bir koruma sözü verdiğini düşünüyor. seks.

Asla kanıtlanamayacak bir suç. Kanıt yok. Bütün kızlar artık öldü.

Hiç korunmuyorlardı.

"Her şeyden Cole'un sorumlu olduğuna inanamıyorum," diyorum sessizce.

"Zengin iş adamlarından milyonlarca dolar şantaj yaptı ve on üç masum insanı öldürdü," diyor Brock. "Wendy Woo, Cole'un başka bir müşterisine şantaj yapmazsa kendisini tehdit ettiğini gizlice kayda almış ve Cole da sıradakinin kendisi olacağını söyleyerek diğer cinayetleri itiraf etmiş. Hayatından endişe ederek güvendiği bir adam olan Chancellor'a gitti ve Chancellor dosyayı dönüştürerek polise teslim etmesi için bir belge yerleştirdi. Ama dosya oraya hiç ulaşmamış çünkü polis departmanında kime güvenebileceğini bilmiyormuş." Brock Peter'a tekrar yan gözle bakar. Peter utanç içinde başını öne eğer. "Pek çok masum insan paradan başka bir sebep olmadan öldü," diye ekliyor Brock.

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum. "En azından Chancellor'ın çocukları onun intihar etmediğini biliyor," diye fısıldıyorum. "Peki karısı artık her şeyi biliyor mu?" Brock'a soruyorum.

"Evet, ama kimseye kanlı detayları anlatmıyor, sadece öldürüldüğünü söylüyor. Adının çamura bulanmasını ya da çocuklarının onun bu tür kadınlarla bir ilişkisi olduğunu bilmesini istemiyor," diyor Brock. "İnsanların para için böyle bir vahşeti nasıl gerçekleştirebildikleri beni aşıyor." Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Elini tutup arkasından öpüyorum ve o da alnımdaki saçları geriye doğru tarıyor.

Ona gülümsüyorum ve o da eğilip beni usulca öpüyor. "Ama sen güvendesin ve tek umursadığım bu.

Brock

Peter sonunda, "Ben gidiyorum, Tull," dedi. "Tamam."

Yumuşakça gülümsüyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. Çenemi sıkıp gidişini izliyorum. Tully ve annesi kendi aralarında konuşmaya başladılar.

"Sadece tuvalete gidiyorum bebeğim," diyorum ona.

"Tamam." Tully gülümser ve dikkatini tekrar annesine çevirir.

Koridora çıktım ve Peter'ı park yerine kadar takip ettim.
çok.

Çok kızgınım.

Tully'e nasıl davrandığı için.

Öldürülen kızlara nasıl davrandığı için.

Kadınlara ve haklarına karşı bariz saygısızlığından dolayı.

Birinin ona bir ders vermesinin zamanı gelmişti. O kişi

Ben.

Ana kapıdan geçip park alanına doğru yürüyor.

çok. Hava karanlık ve etrafta fazla insan yok. Peter kendi arabasına gelene kadar arabaların arasına girip çıkıyor. Kapıyı açtı, ben de ona doğru yürüdüm ve yüzüne baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeliyor.

"Yani kendini Tully'ye zorla kabul ettirmenin adil bir oyun olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" Homurdanıyorum.

Yüzü düştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma," diye çıkıştım ve karnına sert bir yumruk attım. Acı içinde iki büklüm oldu, öksürüyordu ve vuruşumdan dolayı nefesi kesilmişti. Yavaşça ayağa kalktı ve ben de çenesinin ortasına vurdum. Sendeleyerek geri çekildi, vücudu arabaya çarptı. "Bu Tully için," diye bağırdım. Öne doğru düştü ve ben ona tekrar vurdum. "Bu da kadınlara davranış şeklin için, seni lanet olası pislik," diye homurdandım.

"Kes şunu!" diye feryat ediyor. "Bana bir daha vurma. Lütfen." Ellerini bir korkak gibi yüzünün üzerinde tutuyor.

Gözlerimi deviriyorum ve onu boğazından yakalıyorum. Hava kaynağını kestiğimde öksürüyor. "Bir daha çizginin bir adım dışına çıkarsan, söz verdiğim gibi boynunu kırarım."

İnliyor. "Yapmayacağım, söz veriyorum."

Onu geri fırlatıyorum ve gümbürtüyle arabasına çarpıyor, vücudu arabadan yere kayıyor. Ona dik dik bakıyorum, korkudan sinmesini izliyorum ve sonra onu gerçekten incitmeden önce hastaneye geri dönüyorum. İnan bana, bunu çok isterdim.

Sarı göbekli adi herif.

On iki ay sonra

Okyanus ve havuz arasındaki şezlonga uzanıyorum ve güneşin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Brock ve ben en sevdiğimiz yerdeyiz. Aşık olduğumuz yerde. Waikiki'deki Halekulani. Bu seyahati birkaç ay önce doğum günü için ona sürpriz olarak almıştım.

Zor bir on iki ay oldu.

Brock'un bana karşı büyük güven sorunları vardı ve diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Onu terk ettiğimde kalbini kırdıktan sonra beni tekrar sevdiğini söyleyebilmesi beş ayını aldı.

İnatçı adam.

Bir ay sonra benim ısrarımla yanına taşındım. Beni sevdiğini bilmeme rağmen, nedense bunu yüksek sesle söyleyemiyordu.

Onu fark ettiğimden çok daha fazla incittim.

Brock şezlongunda sırtüstü yatıyor. Gözleri kapalı ve üzerinde siyah bir şort var.

Onu izlerken gülümsüyorum. Artık bronzlaşmış, iri vücudu o çok sevdiğim kaslarla dalgalanıyor. Bu kadar lezzetli bir adamı nasıl elde ettim, asla bilemeyeceğim.

"Düşünüyordum da, Pock," diye mırıldanıyor gözleri kapalı. Sırıtiyorum. "Acıdı mı?"

Güneşe gülümsüyor. "Biraz."

Uzanıp elini elime alıyorum ama o elini geri çekiyor. "Burada bir okul çocuğu gibi el ele tutuşup yatmayacağım." Kaşlarını çatıyor.

Tam Brock'a göre bir laf. "Ne düşünüyordun ki?" Mutlu bir şekilde iç çektim. "Belki de evlenmeliyiz diye düşünüyordum."

Gözlerimi açtım. "Ne?" Dirseğimin üzerine yaslanıp ona bakıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Gözlerini birazcık açıyor ve bana sırtıyor. "Sadece bir Prenses olmak yerine Kraliçe Pussy Porridge olmak isteyip istemediğini merak ediyordum."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Brock Marx! Sen... evlenme mi teklif ediyorsun?"

Bana umut, sevgi ve umut vaat eden nefes kesici bir gülümseme veriyor. "Ben sadece sana bir terfi teklif ediyordum."

Kıkırdıyorum. "Romantik malzemen üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor. O evlenme teklifi berbattı."

Gülümsüyor ve elimi tutmak için uzanıyor. Sırtını öpüyor bunun.

"Ama o zaman benden hoşlanmazdın," diyor sessizce.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim ama Brock'un Brock olması Benim için dünyadaki en romantik şey. Olmadığı bir şey olmaya çalışmamasını seviyorum.

Yanındaki şezlonga uzanmak için hareket ediyorum. Kollarını bana doluyor ve alnımdan öpüyor.

"Peki, ne diyorsun?" Bana gülümsüyor.

Dudaklarından öpüyorum ve aptalca gülümsüyorum. "Pozisyon kabul edildi, ücret ne kadar?"

Beş yıl sonra

Parktaki banka oturup Brock'un Kaia'yı salıncakta itmesini izliyorum.

İki yaşında ve onun gözbebeği. Onun üzerine titriyor.

Evliyiz ve dört aylık hamileyim ve böyle derin bir mutluluğun var olduğunu hiç bilmiyordum.

Evimiz tamamen yenilendi ve hafta sonları gitmek için Sydney'den birkaç saat uzaklıkta bir çiftlik satın aldık. Simon iyileşme sürecinde ve Penny ile evli ve Cooper adında bir oğulları var.

Brock onu gittikçe daha yükseğe iterken Kaia'nın neşeyle ciyaklamasını izlerken gülümsüyorum.

"Onu itse ve o da çamura uça komik olmaz mıydı?" Meredith yanımdaki koltuğundan şöyle diyor.

Kıkırdıyorum. "Hayır Meredith, olmaz."

Devam eden desteğiniz için çok teşekkür ederim, bunun anlamı çok büyük.
Tully ve Brock'u henüz bırakamıyorum, bu yüzden uzun bir sonsöz
yazacağım.

Beni t!swanauthor adresinde bulun

Şubat 2019'da çıkacak olan bir sonraki kitabımın tadına
bakmak ve Dr. Stanton'dan bir alıntı için okumaya devam
edin.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.